

VYPOŘÁDÁNÍ PŘIPOMÍNEK K MATERIÁLU S NÁZVEM:

Návrh zákona o vybraných výrobcích s ukončenou životností a o změně souvisejících zákonů (zákon o vybraných výrobcích s ukončenou životností)

Dle Jednacího řádu vlády byl materiál rozeslán do meziresortního připomínkového řízení dopisem ministra životního prostředí dne 29. 1. 2016, s termínem dodání stanovisek do 26. 2. 2016. Vyhodnocení zásadních připomínek je uvedeno v následující tabulce:

č.	Připomínkové místo	K bodu	Připomínka	Vypořádání
1.	MF	§ 3 odst. 1 písm. q)	1. K § 3 odst. 1 písm. q): Text ustanovení doporučujeme uvést v nedokonavém vidu. Zároveň doporučujeme vypustit slova „v zařízení k tomu určeném“. Znění ustanovení je zavádějící v tom smyslu, že jednak ukládá povinnost, která nepatří do vymezení pojmů a zároveň navozuje zdání, že pokud provádím zpracovávání v zařízení k tomu určeném, tak nezpracovávám. Jak je potom zamýšlena skutková podstata deliktu?	Vysvětleno – připomínka změněna na doporučující Připomínka je nejednoznačná. Pokud je připomínkou rozporováno, že kdo provádí zpracovávání v zařízení k tomu určeném, tak nezpracovává odpady, je třeba uvést, že osoba, která provádí zpracování nelegálně, nezpracovává, ale nelegálně nakládá s odpady. Zařízení určené ke zpracování odpadů je takové, které má vydaný platný souhlas krajským úřadem k nakládání s odpady. Ustanovení mj. transponuje požadavek směrnice 2008/98/ES, konkrétně čl. 15 a 13.
2.	MF	§ 17 odst. 3 písm. d)	2. V § 17 odst. 3 písm. d) navrhujeme slovo „indikativní“ zrušit. Odůvodnění: použití pojmu „indikativní“ má poněkud zavádějící charakter a není zcela jasné, co jím měl předkladatel na mysli.	Vysvětleno Uvedený text je již dnes součástí platného zákona o odpadech od roku 2014. V rámci mezirezortního připomínkového řízení k novele zákona o odpadech č. 184/2014, která tento termín do zákona o odpadech začlenila, byla již diskuse o tomto termínu vedena. MŽP tehdy akceptovalo zásadní připomínku vznesenou ze strany asociací výrobců (průmyslu). Připomínka byla

				formulována tak, že informace o provozní době místa zpětného odběru by měla být čistě indikativní (oznamovací), neboť se může často měnit, a to i bez vědomí výrobce (provozovatel často výrobcí změnu sám neohlásí). Tuto skutečnost by mělo přitom předmětné ustanovení zákona obsahovat. Výrobce tedy nemůže nést neomezenou odpovědnost za uvedení aktuálního údaje o této provozní době. V praxi přitom dané ustanovení nevyvolává žádné nejasnosti.
3.	MF	§ 37 odst. 3 písm. j) bod 8	3. K § 37 odst. 3 písm. j) bod 8: Není zcela jednoznačné, co je myšleno pod pojmem „způsob provádění auditů“ a ani jaký je účel a smysl poskytnutí takové informace, navíc osobou (žadatelem), která s velkou pravděpodobností nebude obeznámena anebo disponovat teoretickými či praktickými zkušenostmi s prováděním auditorské činnosti. Pokud jde o stanovení četnosti provádění auditů, ta je elementárně stanovena na 1x ročně, tedy není zcela jasné, jaká budou kritéria posuzování četnosti. Dle našeho názoru bude obtížné tyto skutečnosti posuzovat dopředu, a to zejména s ohledem na požadavek uvedený v § 36 odst. 2 písm. l) návrhu zákona. Požadujeme objasnit nebo vypustit.	Vysvětleno/částečně akceptováno Slova „popis způsobu“ byla nahrazena slovy „popis rozsahu“. Součástí projektu zajišťování kolektivního plnění tak bude žadatel předkládat zamýšlený rozsah provádění auditů, tzn. vymezení smluvních partnerů, které budou předmětem auditu, a vymezení materiálových nebo odpadových toků. Do návrhu bude přidáno ustanovení, aby bylo zjevné, že součástí žádosti o udělení oprávnění má být předložena i smlouva s auditorem a ověřovatelem. Do důvodové zprávy budou uvedeny podrobnosti týkající se tohoto bodu.
4.	MF	§ 46 odst. 1 písm. b)	4. K § 46 odst. 1 písm. b): Požadujeme text formulovat obdobně jako je tomu v § 58 odst. 6, popřípadě v § 67 odst. 3 písm. c) návrhu zákona, např.: <i>„b) poskytnout provozovateli kolektivního systému nezbytnou součinnost za účelem splnění jeho povinností stanovených v § 58 odst. 3 písm. a).“</i>,	Akceptováno Text § 46 odst. 1 písm. b) byl změněn následovně: „umožnit provozovateli kolektivního systému provedení ověření údajů podle § 58 odst. 2 písm. a), zejména tím, že mu za tím účelem poskytne nezbytnou součinnost“.

			nebo případně vypustit (srov. § 58 odst. 6). Nespatřujeme žádný praktický význam, aby shodná věc byla na několika místech právního předpisu definována odlišným způsobem. Pokud auditor bude provádět auditorské postupy pro provozovatele kolektivního systému u výrobce, je namístě, aby tato osoba poskytla nezbytnou součinnost především auditorovi. Na všech výskytech by měla být použita jednotná terminologie	
5.	MF	§ 47 odst. 2 písm. b)	5. K § 47 odst. 2 písm. b): Z § 36 odst. 2 písm. a) návrhu vyplývá, že provozovatel kolektivního systému je účetní jednotkou, která je podnikatelem účtujícím v soustavě podvojného účetnictví podle vyhlášky č. 500/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška“). Při tvorbě a použití rezerv se postupuje podle § 16, 27, 31 a 57 vyhlášky ve smyslu § 26 odst. 3 zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“). Uvedená ustanovení zákona a vyhlášky vycházejí ze Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/34/EU z 26. června 2013, o ročních účetních závěrkách, konsolidovaných účetních závěrkách a souvisejících zprávách některých forem podniků, o změně směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/43/ES a o zrušení směrnic Rady 78/660/EHS a 83/349/EHS (zejména čl. 13 odst. 12.). V § 57 odst. 2 vyhlášky je uvedeno, že tvorba rezerv podle § 26 zákona se účtuje na vrub nákladů, jejich použití, snížení nebo zrušení pro nepotřebnost ve prospěch nákladů. Rezervy tedy	Akceptováno Předmětné ustanovení bylo vypuštěno bez náhrady.

			nelze tvořit ze zisku. Navrhujeme následující znění odst. 2: „(2) Provozovatel kolektivního systému nesmí rozdělovat zisk ze své činnosti. Dosahuje-li provozovatel kolektivního systému při své činnosti zisku, smí jej použít výhradně a) k úhradě ztráty, b) k tvorbě rezervního fondu, nebo c) na provoz, rozvoj a zefektivnění kolektivního systému včetně činností podle § 41 odst. 1 písm. b) nebo c).“ V této souvislosti je třeba upravit i navazující ustanovení (§ 49 aj.).	
6.	MF	§ 49	6. K § 49: Není možné akceptovat požadavek, aby tvorba rezervy byla daňově uznatelným nákladem, neboť v § 19 odst. 1 písm. zc) jsou některé typy příspěvků, ze kterých se daná rezerva tvoří, od daně z příjmů osvobozeny a není možné, aby v případě, že jsou příjmy osvobozené, byly náklady s nimi spojené daňově uznatelné. Požadujeme doplnit předkládaný materiál o novelu zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve které bude zrušeno ustanovení § 19 odst. 1 písm. zc). Tím bude zrušeno daňové osvobození příspěvků na zpracování elektrozařízení a solárních panelů a bude nastaven daňově neutrální režim pro všechny provozovatele kolektivních systémů zpracování odpadů.	Akceptováno Viz návrh novely zákona o daních z příjmů a zákona o rezervách zaslaný MF.
7.	MF	§ 49	7. K § 49: Je nutné uvést do souladu ustanovení navrhovaného § 49 a zákona č. 593/1992 Sb., o	Akceptováno Viz návrh novely zákona o daních z příjmů a zákona o rezervách zaslaný MF.

			rezervách pro zjištění základu daně z příjmů (zákon o rezervách) tak, aby bylo jednoznačně zřejmé, za jakých podmínek je vytvářena finanční rezerva daňově uznatelným nákladem. V ustanovení § 49 odst. 2 se stanoví, že tvorba rezervy je výdajem vynaloženým na dosažení, zajištění a udržení příjmů bez dalších doplňujících podmínek, zatímco zákon o rezervách stanovuje celou řadu podmínek, kterou musí rezerva splňovat, aby se stala daňově uznatelným nákladem. Navrhujeme doplnit do předmětného ustanovení, že tvorba finanční rezervy je výdajem vynaloženým na dosažení, zajištění a udržení příjmů pouze pokud provozovatel splní při její tvorbě podmínky stanovené v zákoně o rezervách.	
8.	MF	§ 49	8. Obecně (ve vztahu k připomínkám č. 6 a 7) Navržené řešení týkající se rezerv je, pokud jde o daň z příjmů, v rozporu s principy pro uznatelnost daňového výdaje. Vzhledem k tomu, že problematika rezerv je relativně složitou oblastí a je pouze minoritní částí jinak rozsáhlého návrhu zákona, navrhujeme její oddělené projednání s předkladatelem.	Akceptováno Viz výše
9.	MF	§ 58	9. K § 58: Vzhledem k existenci duplicit s právními předpisy upravujícími účetnictví (zákon č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „zákon o účetnictví“) a audit (zákon č. 93/2009 Sb., o auditorech a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „zákon o auditorech“) a nejasnému zakotvení práv a povinností stanovených tímto návrhem zákona při	Akceptováno

			provádění auditorské činnosti, považujeme za vhodné lépe naformulovat příslušná ustanovení v návrhu zákona. Překladatel by měl vypustit veškeré duplicity se zákonem o auditorech a zákonem o účetnictví. Dále je vhodné se vyvarovat podivnému vyjádření povinností ve smyslu „je zajistit... aby auditor provedl/vypracoval...“ apod. Za vhodné stojí zmínit, že např. v § 75 návrhu zákona je již stanovení práv a povinností ve shodné oblasti formulováno zcela jednoznačně a nezpochybnitelně. - ke stávajícímu odst. 1 písm. a) Navrhujeme vypustit explicitní uvedení povinnosti ověřit výroční zprávu, tato povinnost vyplývá jednak z § 21 odst. 1, 5, 6 a 7 zákona o účetnictví, tak § 2 písm. b), § 20 odst. 2 a § 20b zákona o auditorech, které nato stanoví rozsah ověření výroční zprávy. - ke stávajícímu odst. 1 písm. d) Navrhujeme vypustit. Považujeme za nadbytečné. Povinnost vypracovat zprávu auditora o ověření (účetní závěrky nebo jiné ověřovací zakázky) vyplývá z § 18 a 20 zákona o auditorech. Navíc vyjádření v smyslu „...provozovatel je povinen, aby auditor vypracoval zprávu...“ je při ukládání povinností nejen duplicitní se zákonem o auditorech ale rovněž nejednoznačné. Obecně k povinnostem auditora doplňujeme, že by bylo vhodné rozlišovat, kdy se jedná o ověření pro účely zjištění skutečností uvnitř vykazující jednotky anebo třetích stran tak, jak je vymezeno v Mezinárodním rámci pro ověřovací zakázky (tzn. odpovědná strana x předpokládání uživatelé). Na základě výše uvedeného požadujeme toto ustanovení zcela přeformulovat, např. takto:	
--	--	--	--	--

			„§ 58 <i>Ověření údajů auditorem</i> (1) <i>Provozovatel kolektivního systému je povinen mít řádnou nebo mimořádnou účetní závěrku ověřenu auditorem.</i> (2) <i>Provozovatel kolektivního systému je povinen zajistit ověření</i> <i>b) správnosti a úplnosti vedení evidencí podle § 55 odst. 1 písm. a) až c) a podle § 55 odst. 1 písm. d), pokud jde o množství zpětně odebraných výrobků s ukončenou životností, auditorem a</i> <i>c) splnění podmínky stanovené v § 42 odst. 5 auditorem.</i> (3) <i>Provozovatel kolektivního systému je dále povinen zajistit ověření</i> <i>a) správnosti a úplnosti údajů o množství vybraných výrobků uvedených na trh, které výrobci vykazali provozovateli kolektivního systému podle § 46 odst. 1 písm. a) auditorem a</i> <i>b) správnosti a úplnosti údajů o množství výrobků s ukončenou životností, které byly zpětně odebrány, svezeny, zpracovány nebo s nimiž bylo jiným způsobem nakládáno, včetně údajů o způsobu nakládání s těmito výrobky s ukončenou životností, vykázaných provozovateli kolektivního systému osobami uvedenými v § 55 odst. 1 písm. c) auditorem.</i> (4) <i>Auditor vypracuje závěrečné shrnutí obsahující seznam osob, u kterých bylo ověření údajů podle odstavce 3 provedeno a souhrnné výsledky ověření.</i> (5) <i>Provozovatel kolektivního systému je</i>	
--	--	--	---	--

			<i>povinen zajistit ověření podle odstavců 2 a 3 v každém roce, ve kterém je oprávněn k provozování kolektivního systému. Zprávu o ověření účetní závěrky podle odstavce 1, zprávu o ověření podle odstavců 2 a 3 a závěrečné shrnutí podle odstavce 4 je provozovatel kolektivního systému povinen ministerstvu zaslat nejpozději do 6 měsíců od skončení ověřovaného období. Souhrnné výsledky ověření podle odstavce 4 je provozovatel kolektivního systému povinen poskytnout ministerstvu na jeho vyžádání.</i> <i>(6) Ověření podle odstavce 3 písm. a) musí být prováděno alespoň v takovém rozsahu, aby</i> <i>a) v každém roce, ve kterém platí oprávnění k provozování kolektivního systému, bylo provedeno ověření údajů u výrobců, kteří dohromady uvedli na trh nejméně 15 % z celkového množství vybraných výrobků vykázaných provozovateli kolektivního systému podle § 46 odst. 1 písm. a) a</i> <i>b) ověření bylo provedeno u každého výrobce, s nímž má provozovatel kolektivního systému uzavřenou smlouvu o kolektivním plnění, nejméně jednou za 5 let.</i> <i>(7) Ověření podle odstavce 3 písm. b) musí být prováděno alespoň v takovém rozsahu, aby</i> <i>a) v každém roce, ve kterém platí oprávnění k provozování kolektivního systému, bylo provedeno ověření údajů u osob uvedených v § 55 odst. 1 písm. c), které dohromady nakládaly nejméně s 20 % z celkového množství zpětně odebraných výrobků s ukončenou životností v rámci kolektivního systému a</i> <i>b) ověření bylo provedeno u každé osoby uvedené v</i>	
--	--	--	--	--

			<i>§ 55 odst. 1 písm. c) nejméně jednou za 3 roky.</i> <i>(8) Výrobci a osoby uvedené v § 55 odst. 1 písm. c) jsou povinni poskytnout provozovateli kolektivního systému nezbytnou součinnost za účelem splnění jeho povinnosti stanovené v odstavci 3. “.</i> Na příslušných místech návrhu zákona nahradit odkazy na § 58 odst. 1 a 2 odkazy na § 58 odst. 2 a 3.	
10.	MF	§ 59	10. K § 59: V ustanovení § 59 nespátřujeme žádnou přidanou hodnotu. Předkladatel totiž žádným vhodným způsobem neodůvodnil, proč k těmto požadavkům na „zdánlivé zvýšení“ nezávislosti přistoupil a proč dle jeho názoru nepostačuje právní úprava obsažená v zákoně o auditorech. Pokud jde o ustanovení písm. a) tak toto ustanovení je matoucí, zákon o auditorech používá konstrukci, ve které platí, že auditorem je ten, kdo má auditorské oprávnění, nelze tedy akceptovat konstrukci, že auditorem může být i osoba bez platného oprávnění. Pokud bylo záměrem předkladatele umožnit provádění auditorské činnosti i jiným „auditorům“ než těm podle zákona o auditorech, pak upozorňujeme na kolizi s ustanovením § 3 odst. 1 zákona o auditorech, zejména pak tento problém vyvstává v souvislosti s ověřováním účetní závěrek. Skutečnost, že jde pouze o auditora podle zákona o auditorech lze vyjádřit vhodnějším způsobem (viz připomínka k § 48 odst. 3). Pokud jde o požadavek uvedený v písm. b), není zřejmé, zda se tato podmínka uplatní pouze ve	Akceptováno jinak Ustanovení bylo komplexně přepracováno.

			vztahu k provozovateli kolektivního systému, který je předmětem auditu nebo obecně ke každému provozovateli kolektivního systému. Pokud jde o konkrétního provozovatele kolektivního systému, u kterého je prováděn audit, použijí se ustanovení zákona o auditorech, přičemž při existenci propojení s auditovanou účetní jednotkou, nebude možné auditora považovat za nezávislého. Pokud jde o plošné omezení, předkladatel by měl předložit řádné důvody, proč k nim přistupuje. Tento požadavek na nezávislost jde totiž zcela nad rámec komunitárního práva upravujícího nezávislost auditorů, a je tedy nezbytné ho řádně odůvodnit. Pokud jde o požadavek uvedený v písm. c) a d), obdobně platí připomínka k písmenu b). Ustanovení odstavce 2 je nadbytečné, auditorskou činnost jménem auditora (a to jak společnosti nebo OSVČ) mohou provádět pouze auditoři, uplatní se tedy i na ně požadavky na nezávislost auditora vždy. Pokud nebude řádně zdůvodněno, proč nepostačují požadavky na nezávislost auditora (jeho zaměstnanců, společníků apod.), upravené v § 14 zákona o auditorech, požadujeme celý § 59 z návrhu zákona vypustit.	
11.	MF	§ 61 odst. 4 písm. d)	11. K § 61 odst. 4 písm. d): Požadujeme s ohledem na navrhované úpravy v § 58 toto ustanovení zjednodušit, např.: „d) nesplnění povinnosti podle § 58 odst. 1, 2 nebo 3,“.	Akceptováno jinak V návaznosti na úpravy v § 58 a 59 (nyní § 56 a 57) na základě připomínky MF č. 9 bylo ustanovení upraveno takto: „d) nesplnění povinnosti mít účetní závěrku ověřenou auditorem podle § 56 odst. 1 nebo nesplnění povinnosti zajistit ověření údajů auditorem a ověřovatelem

				podle § 56 odst. 2 a 3“.
12.	MF	§ 66 odst. 2 písm. a) a b)	1. K § 66 odst. 2 písm. a) a b): Požadujeme objasnit přesun práv a povinností ve vztahu k provádění auditu mezi provozovatelem kolektivního systému a koordinačním centrem. Pokud jde o ověřování účetní závěrky, považujeme za vhodné ponechat rozhodování o určení auditora na nejvyšším orgánu provozovatele kolektivního systému (srov. § 17 odst. 1 zákona o auditorech). Změna způsobu určení auditora je nepřímou novelizací zákona o auditorech, považujeme tedy přesun této odpovědnosti z provozovatele kolektivního systému na koordinátora jako nepřipustný. Navíc nespátřujeme v přesunu této pravomoci žádnou přidanou hodnotu. Výběr auditora výše uvedeným způsobem by vedl k závažnému narušení principu vztahu mezi auditovaným subjektem a auditorem, který je založen na smluvním základě a jednou z podmínek jeho vzniku je splnění kritérií nezávislosti auditora v souladu s § 14 zákona o auditorech. Nezávislost auditora je hlavním kritériem při jeho výběru a zároveň předpokladem pro provedení auditu. Při výběru auditora je také nutno zhodnotit a zohlednit specifika nejen auditovaného subjektu, ale rovněž i schopnosti a možnosti zakázku ze strany auditora provést, což by výběr třetí stranou nemuselo umožňovat. Při výběru auditora rovněž auditovaný subjekt zohledňuje výši odměny za audit, tento faktor by byl rovněž narušen. Obecně se nedomníváme, že by bylo vhodné jmenovat auditora „třetí stranou“ např. i z důvodu vzniku odpovědnosti této třetí strany vůči akcionářům	Akceptováno jinak Část zákona upravující koordinační centrum byla komplexně přepracována. V novém návrhu této části byla tato připomínka zohledněna v návaznosti na vypořádání připomínek MF týkající se auditů.

			zainteresovaným subjektům při selhání auditora, která by musela být právně vymezena, což se jeví jako nerealizovatelné. Totéž se např. obecně týká i stanovení odměny za audit, odmítnutí auditora takto přidělenou zakázku přijmout, posouzení nezávislosti atd. Pokud jde o přesun povinností týkajících se jiných ověřování než je ověření účetní závěrky, doporučujeme, aby předkladatel zvolil vhodnější formu, tak, aby bylo nezpochybnitelné, kdy k přesunu povinností podle § 58 došlo (např. na příslušných místech uvést „...nestanoví-li tento zákon jinak“ apod.). Nedomníváme se, že pouhé uvedení této skutečnosti v § 74 odst. 1 a 2 je dostačující. Zejména je potřebné se tomuto věnovat ve vztahu k výrobcům a osobám uvedeným v § 55 odst. 1 písm. c), které jsou povinny poskytnout součinnost (a tedy následně komu?). Pokud jde o uplatnění „veřejného výběrového řízení“, upozorňujeme, že taková povinnost se podle současné právní úpravy na auditory v těchto případech nevztahuje. Bylo by ze strany předkladatele vhodné odůvodnit, proč nepostačuje právní úprava obsažená v zákoně o auditorech, která v případě obchodních společností implementuje požadavky komunitárního práva. Požadujeme odst. 2 písm. a) zcela vypustit a ustanovení písmene b) přepracovat tak, aby vhodněji reflektoval výše uvedené skutečnosti. Obdobně postupovat v případě § 69 odst. 4 písm. f), § 72 odst. 4 písm. d) a e).	
--	--	--	--	--

13.	MF	§ 69 odst. 4 písm. g)	12. K § 69 odst. 4 písm. g): Požadujeme objasnit, co je míněno termínem „jednotné zásady ověřování údajů auditory“. Dle našeho názoru je zmocnění, aby koordinační centrum sestavovalo jakékoliv zásady postupů auditorů, jednak příliš široké, a pro účely provádění auditorské činnosti podle zákona o auditorech zcela nevhodné. Postup při provádění auditorské činnosti, zásady nezávislosti, etické požadavky a další nezbytné podmínky jsou komplexně a v souladu s komunitárním právem upraveny v zákoně o auditorech. Nedomníváme se, že právo stanovit každému jednotlivému koordinačnímu centru odlišná pravidla pro provádění auditorské činnosti je v souladu se zásadou „audit je audit“. Požadujeme písm. g) z návrhu zákona vypustit.	Vysvětleno Ustanovení týkající se koordinačního centra byla komplexně přepracována. Nově navrhované znění již s tímto termínem nepracuje.
14.	MF	§ 74 odst. 4	13. K § 74 odst. 4: Viz. připomínka č. 13 k § 69 odst. 4 písm. g), požadujeme objasnit, co je míněno termínem „jednotné zásady ověřování údajů auditory“ a jak plnění tohoto požadavku koordinační centrum zajistí? V této souvislosti ještě uvádíme, že auditor je povinen postupovat při auditorské činnosti podle § 18 zákona o auditorech, které stanoví, citují: „Auditor postupuje při provádění auditorské činnosti v souladu s auditorskými standardy“	Vysvětleno Viz připomínka výše.

			upravenými právem Evropské unie¹⁷⁾ a s auditorskými standardy vydanými Komorou, které stanoví postupy auditora při provádění auditorské činnosti, neupravené auditorskými standardy upravenými právem Evropské unie. Pokud zvláštní povaha ověření jiných ekonomických informací neumožňuje takto postupovat, přihlédne auditor při ověření jiných ekonomických informací k těmto auditorským standardům a přiměřeně je použije. Seznam auditorských standardů upravených právem Evropské unie a auditorských standardů vydávaných Komorou a jejich aktuální znění Komora zveřejňuje na internetových stránkách Komory.“, tedy v případě ověřování jiných ekonomických informací podle tohoto návrhu zákona půjde zejména o auditorský standard ISAE. Jednotné zásady ověřování údajů auditory dle našeho názoru nemohou tento požadavek nahradit nebo zabezpečit, navíc zmocnění pro tvorbu obecně závazných předpisů samosprávnou organizací ve vztahu k třetím osobám není přinejmenším plně v souladu s čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1 až 3 a čl. 26 odst. 2 Listiny (LZPS), proto požadujeme z návrhu zákona vypustit ustanovení odstavce 4.	
15.	MF	§ 98 odst. 1	1. V § 98 odst. 1 věť úvodní navrhuje za slovo „aby“ vložit slova „před uvedením na trh“. Odůvodnění: navrhované znění neurčuje, kdy musí být baterie a akumulátory označeny.	Akceptováno jinak Návěti § 98 odst. 1 bude nově znít: "Výrobce baterií a akumulátorů je povinen zajistit, aby při uvádění na trh" Obdobná úprava bude provedena v § 82 pro výrobce elektrozařízení. Text ustanovení je dán do souladu s ustanovením § 135,

				kde je uvedena obdobná formulace, která není předmětem připomínek.
16.	MF	§ 101 odst. 1	14. V § 101 odst. 1 větu druhou zrušit. Odůvodnění: V případě propuštění baterií a akumulátorů do volného oběhu (uvedení na trh) musí být splněny podmínky uvedené v § 96 zákona o vybraných výrobcích s ukončenou životností. Domníváme se, že není možné navrhovaným zněním tuto povinnost měnit.	Akceptováno částečně, vysvětleno. Text nemůže být zrušen, ale byl upřesněn. Věta se má vztahovat na povinnosti zajistit zpětný odběr, zpracování a recyklaci odpadních baterií a akumulátorů, nikoliv už ale na povinnosti při uvádění výrobků na trh. Ustanovení bylo přeformulováno následovně: „(1) Výrobce elektrozařízení, jehož součástí jsou zabudované nebo přiložené baterie nebo akumulátory, musí zajistit splnění všech povinností podle tohoto dílu zákona jako výrobce baterií nebo akumulátorů. Osoba, která uvedla na trh baterie nebo akumulátory samostatně před jejich zabudováním nebo přiložením k elektrozařízení, nemá povinnosti výrobce těchto baterií nebo akumulátorů stanovené pro zpětný odběr, zpracování a recyklaci odpadních baterií a akumulátorů, jestliže tyto povinnosti má podle věty první výrobce elektrozařízení.“.
17.	MF	§ 115	15. V § 115 navrhujeme na konci odstavce 1 tečku nahradit čárkou a doplnit písmeno c), které zní: <i>„c) kopii dokladů prokazující způsob nabytí použitých pneumatik.“.</i> Odůvodnění: S ohledem na praxi, převážně pak pokud se jedná o vývozy použitých pneumatik do afrických států, bývá původ pneumatik poměrně nejasný. Pro šetření, zda je předmětná pneumatika odpadem či nikoliv bude tato informace důležitá. Z dokladu se může např. zjistit, že oni dostali pneu zdarma nebo jim bylo za odběr dokonce placeno. Což jsou dle metodiky na posuzování použitých pneu (dále jen	Vysvětleno Je řešeno již v písmenu a) kopie daňového dokladu a kopie smlouvy o převodu vlastnictví k přepravovaným pneumatikám. Přijetí připomínky by z našeho pohledu pouze dublovalo požadavky uvedené v písm. a). V písm. a) byl text změněn, bylo vypuštěno slovo "přímé". Nově tak ustanovení zní: "a) kopie daňového dokladu podle zákona o dani z přidané hodnoty a kopie smlouvy o převodu vlastnictví k přepravovaným pneumatikám, v níž je uvedeno, že pneumatiky jsou určeny k opětovnému použití".

			„metodika“) indicie k tomu, že by se mohlo jednat o odpadní pneu.	V odst. 3 byl text změněn, bylo vypuštěno slovo "přímé". Nově tak ustanovení zní: "Při přepravě použitých pneumatik do České republiky, z ní nebo přes ni musí být náklad zajištěn a uspořádán tak, aby nedošlo ke znehodnocení pneumatik pro opětovné použití."
18.	MF	§ 115 odst. 2	1. V § 115 odst. 2 navrhujeme na konci textu věty první vložit slova „<i>a stáří pneumatiky není větší než 9 let</i>“ a za větu první vložit větu „<i>Pneumatiky nesmí vykazovat jakékoliv poškození.</i>“. Odůvodnění: Metodika a i výrobci pneumatik doporučují, nepoužívat pneumatiky starší 10 let. Aby bylo možné tolerovat přepravu použité pneumatiky, musí pneumatika mimo jiné parametry plnit i doporučené stáří. Předpokládáme, že životnosti v podmínkách, kam se převážně použité pneu vyvázejí (Afrika) nebude větší než jeden rok, proto tedy lhůta 9 let. Metodika také upozorňuje na poškození pneumatik. S ohledem na bezpečnost budoucích uživatelů použitých pneumatik nemůžeme dopustit riziko, že by vlivem poškozené pneumatiky byl ohrožen jejich život či majetek.	Akceptováno Na místo navrhovaných 9 let bylo doplněno 10 let, což je doba uvedená v "Metodice Ministerstva životního prostředí k přeshraniční přepravě použitých pneumatik". Zároveň byl doplněn text „Pneumatiky nesmí vykazovat jakékoliv poškození“.
19.	MF	§ 115 odst. 4	16. V § 115 navrhujeme odstavec 4 včetně poznámky pod čarou č. 12 formulovat takto: „(4) <i>Přepravované použité pneumatiky se považují za odpad a jejich přeprava za nedovolenou přepravu odpadů podle přímo použitelného předpisu Evropské unie o přepravě odpadů¹²⁾ v případě, že</i> <i>a) držitel neprokáže na základě dokladů uvedených</i>	Vysvětleno/Akceptováno částečně Spojka nebo se zásadně nevkládá za před všechna písmena, jen na konec. Byla upravena doba 9 let na 10, viz výše. Ustanovení nově zní: "Přepravované použité pneumatiky se považují za odpad a jejich přeprava za nedovolenou přepravu odpadů podle přímo použitelného předpisu Evropské unie o přepravě odpadů¹²⁾ v případě, že a) držitel neprokáže na základě dokladů uvedených v odstavci 1, že přepravované pneumatiky nejsou odpadem,

			<i>v odstavci 1, že přepravované pneumatiky nejsou odpadem, nebo</i> <i>b) přepravované pneumatiky ve vybraném vzorku zásilky podle odstavce 2 přesahují přípustnou míru opotřebení pro účely možnosti jejich přímého opětovného použití, nebo</i> <i>c) přepravované pneumatiky ve vybraném vzorku zásilky podle odstavce 2 jsou starší 9 let, nebo</i> <i>d) přepravované pneumatiky ve vybraném vzorku vykazují poškození, nebo</i> <i>e) nejsou splněny podmínky zajištění a uspořádání nákladu podle odstavce 3.</i> <i>12) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1013/2006 o přepravě odpadů, v platném znění. “.</i> Odůvodnění: Jedná se pouze o rozšíření stavů, kdy jsou použité pneumatiky odpadem. V neposlední řadě je pak za všechna písmena vložena spojka „nebo“, aby byl zajištěn jednotný výklad pro okamžik, kdy je přeprava nedovolena tzn. že, postačí splnění pouze jedné z podmínek.	b) přepravované pneumatiky ve vybraném vzorku zásilky podle odstavce 2 přesahují přípustnou míru opotřebení pro účely možnosti jejich přímého opětovného použití, c) přepravované pneumatiky ve vybraném vzorku zásilky podle odstavce 2 jsou starší 10 let, d) přepravované pneumatiky ve vybraném vzorku vykazují poškození, nebo e) nejsou splněny podmínky zajištění a uspořádání nákladu podle odstavce 3."
20.	MF	§ 127	17. K části první § 127: Zásadně nesouhlasíme s navrženou právní úpravou poplatku za registraci vozidla dle plnění emisních norem. S ohledem na to, že poplatky jsou daněmi v širokém slova smyslu, a na subsidiární použití zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), je zcela nezbytné normativní text zásadním způsobem přepracovat. Ministerstvo financí jako ústřední	Akceptováno částečně, vysvětleno. Byly provedeny dvě úpravy. První z nich je úprava navrhovaného ust. § 128 odst. 2, která je činěna ze dvou důvodů. První důvod je ten, že cílem návrhu tohoto zákona je, aby tento poplatek byl hrazen vždy při prvním zápisu tzv. ojetého vozidla do registru v ČR. To znamená, že je nutné,

		správní úřad pro daně, poplatky a jiná obdobná peněžitá plnění požaduje, aby bylo zapojeno do reformulace textu. Je-li stávající právní úprava poplatků komplexním způsobem měněna, není možné v zásadě zachovat archaickou, moderním trendům daňové legislativy nepřizpůsobenou a obecný právní předpis v oblasti správy daní nereflektující právní úpravu. Navrhovaná úprava poplatků by měla být koncipována na těchto dvou základních zásadách: a) vymezení základních, příp. ostatních konstrukčních prvků poplatků v zákoně, b) úprava pouze nutných a odůvodněných odchylek správy poplatků od obecné právní úpravy daňového řádu. Ani jednu z těchto dvou základních zásad tvorby právní úpravy daní, poplatků a jiných obdobných peněžitých plnění navrhovaná právní úprava poplatků nesplňuje. S ohledem na charakter této připomínky se dále neuplatňují konkrétní připomínky k návrhu legislativního textu. Přílohou tohoto interního sdělení je nový návrh legislativního textu týkajícího se poplatku. Požadujeme nahradit § 127 tímto textem: <i>„Oddíl X</i> <i>Emisní poplatek</i> <i>Pododdíl 1</i> <i>Poplatek</i> <i>§ 127</i> <i>Subjekt poplatku</i> <i>Poplatníkem emisního poplatku je žadatel</i>	aby byla stanovena povinnost registrace jak ve chvíli, kdy jde o první zápis vozidla do registru v ČR, jde-li o dovoz vozidla ojetého, tak při zápisu změny vlastníka či provozovatele vozidla, jde-li o vozidlo, které bylo v ČR registrováno jeho prvním majitelem a nyní jde tedy o prodej „ojetého“ vozidla, které již je v ČR zapsáno v registru. Dalším důvodem je změna pojmosloví, v souladu s připomínkou Ministerstva dopravy, která se týká toho, že v zákoně č. 56/2001 Sb., ze dne 10. ledna 2001 o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění zákona č. 307/1999 Sb., se nehovoří o registraci vozidla, ale zápisu silničního vozidla do registru silničních vozidel nebo o zápisu změny vlastníka nebo provozovatele silničního vozidla v registru silničních vozidel. Navržený text ust. § 128 odst. 2 byl dán do souladu s terminologií zákona o provozu vozidel na silničních komunikacích. Druhou úpravou je úprava formulace zvolené v ust. § 132 odst. 2, která se týká určení účelovosti poplatku. Zde došlo k úpravě, která zohledňuje skutečnost, že není jisté, zda každý rok dojde k použití jeho výnosu na vyplácení příspěvků posledním vlastníkům vybraných vozidel s ukončenou životností, kteří odevzdají úplné vybrané vozidlo s ukončenou životností provozovateli zařízení ke sběru vozidel. K takovému použití tedy dojít může, ale zároveň nemusí, proto byla zvolena námi uvedená formulace.
--	--	--	--

			<i>o registraci vozidla.</i> <i>§ 128</i> <i>Předmět poplatku</i> <i>(1) Předmětem emisního poplatku je způsobilost vozidla kategorie M1 nebo N1 vypouštět emise ve výfukových plynech.</i> <i>(2) Poplatková povinnost vzniká první registrací vozidla kategorie M1 nebo N1 poplatníkem, který není osvobozen, do registru silničních vozidel v České republice.</i> <i>§ 129</i> <i>Osvobození od poplatku</i> <i>(1) Od emisního poplatku je osvobozeno</i> <i>a) vozidlo, které splňuje minimálně mezní hodnoty emisí EURO 4,</i> <i>b) historické vozidlo,</i> <i>c) vozidlo testované na historickou původnost.</i> <i>(2) Od emisního poplatku je osvobozen</i> <i>a) držitel průkazu ZTP nebo ZTP-P a jeho zákonný zástupce, opatrovník nebo jiná fyzická osoba, kterým byl držitel průkazu ZTP nebo ZTP-P svěřen do péče na základě rozhodnutí příslušného orgánu,</i> <i>b) žadatel o registraci vozidla do registru silničních vozidel, u něhož k registraci vozidla dochází v důsledku nabytí dědictví nebo odkazu anebo v důsledku zániku společného jmění manželů,</i> <i>c) stát, jestliže mu vozidlo připadlo na základě rozhodnutí o propadnutí nebo zabrání věci v trestním, přestupkovém nebo jiném obdobném řízení.</i>	
--	--	--	--	--

			<i>§ 130</i> <i>Výše poplatku</i> <i>(1) Výše emisního poplatku činí v závislosti na splnění mezních hodnot emisí ve výfukových plynech v souladu s předpisy Evropské unie</i> <i>a) 3 000 Kč v případě splnění mezních hodnot emisí EURO 3,</i> <i>b) 5 000 Kč v případě splnění mezních hodnot emisí EURO 2,</i> <i>c) 10 000 Kč v případě nesplnění mezních hodnot emisí EURO 2.</i> <i>(2) Stupeň plnění příslušné emisní úrovně se pro účely určení výše poplatku prokazuje zápisem v technickém průkazu vozidla nebo v registru silničních vozidel.</i> <i>§ 131</i> <i>Rozpočtové určení poplatku</i> <i>Výnos emisního poplatku je příjmem rozpočtu Státního fondu životního prostředí České republiky.</i> <i>§ 132</i> <i>Účelovost poplatku</i> <i>(1) Výnos emisního poplatku se použije na podporu sběru, zpracování, využití a odstranění vozidel s ukončenou životností a jejich částí, ke snižování emisí ze silniční dopravy a předcházení jejich vzniku.</i> <i>(2) Výnos poplatku se použije také k vyplácení příspěvků posledním vlastníkům vybraných vozidel s ukončenou životností, kteří odevzdají úplné vybrané vozidlo s ukončenou životností provozovateli zařízení ke sběru vozidel</i>	
--	--	--	--	--

			<i>s ukončenou životností.</i> <i>Pododdíl 2</i> <i>Správa poplatku</i> <i>§ 133</i> <i>Správce poplatku</i> <i>Správcem emisního poplatku je obecní úřad obce s rozšířenou působností.</i> <i>§ 134</i> <i>Placení poplatku</i> <i>(1) Emisní poplatek je splatný při registraci vozidla.</i> <i>(2) Nebyl-li poplatek zaplacen, správce poplatku zastaví řízení o registraci vozidla.</i> <i>(3) U nedoplatku na emisním poplatku úrok z prodlení nevzniká.</i> <i>(4) Správce poplatku vystaví po zaplacení poplatku poplatníkovi doklad o uhrazení poplatku. Na dokladu musí být uvedeno identifikační číslo VIN nebo číslo karoserie, případně podvozku. Záznam o zaplacení poplatku a jeho výši zapíše správce poplatku do registru silničních vozidel.</i> <i>Zároveň je třeba upravit oddíl(y) i pro § 116 až § 126 a přečíslovat § 128 až § 152.</i> <i>V návaznosti na předchozí změnu je třeba upravit ustanovení § 138 písm. b) takto:</i> <i>„b) spravuje emisní poplatek“.</i> <i>Požadujeme nahradit ustanovení § 147 odst. 2 tímto textem:</i> <i>„(2) Povinnost zaplatit emisní poplatek podle tohoto zákona nevzniká u vozidla, u něhož byl uhrazen poplatek na podporu sběru, zpracování,</i>	
--	--	--	---	--

			<i>využití a odstranění vybraných autovraků podle zákona č. 185/2001 Sb., ve znění pozdějších předpisů.</i>	
21.	MF	§ 129 odst. 4 písm. o)	18. K § 129 odst. 4 písm. o): Požadujeme přepracovat skutkovou podstatu správního deliktu tak, aby odpovídala reálnému stavu. Dle našeho názoru konstrukce správního deliktu shodná s odpovědností auditora postrádá jakýkoliv reálný základ. Provozovatel kolektivního systému by měl být odpovědný pouze za to, že nezajistil ověření údajů podle § 58 odst. 1 a 2 (současné znění). Odpovědnost za ověření účetní závěrky účetní jednotkou je vymezena v zákoně o účetnictví, konkrétně v § 37a odst. 1 písm. i).	Akceptováno jinak Ustanovení bylo upraveno v návaznosti na úpravu v § 58 a 59.
22.	MF	§ 129 odst. 5 písm. d)	19. K § 129 odst. 5 písm. d): Vzhledem k textaci ustanovení § 75 návrhu zákona by bylo vhodné sjednotit terminologii se zákonem o účetnictví. Zákon o účetnictví v § 21 odst. 5 stanoví, cit: „(5) Výroční zpráva obsahuje též účetní závěrku podle § 18, 19a, 22 a 23a a zprávu auditora, případně další dokumenty a údaje podle zvláštního právního předpisu.“. Tedy by bylo jak § 75, tak při konstrukci správního deliktu respektovat požadavky zákona o účetnictví, který stanoví, že nedílnou součástí výroční zprávy je účetní závěrka a zpráva auditora. Poskytnutí výroční zprávy obdobně jako je tomu v § 21a odst. 2 zákona o účetnictví je dle našeho názoru postačující. Konstrukce skutkové podstaty správního deliktu, jakož i konstrukce povinnosti (viz § 58) by tuto skutečnost měla respektovat.	Akceptováno Ustanovení nově zní: " d) v rozporu s § 75 odst. 1 písm. c) nezašle ministerstvu ve stanovené lhůtě výroční zprávu obsahující všechny součásti požadované tímto zákonem".

23.	MF	§ 131	20. K § 131: V § 131 odst. 1 písm. e) mezi orgány státní správy na úseku předcházení vzniku odpadů z vybraných výrobků a nakládání s výrobky s ukončenou životností namísto „celních úřadů“ uvést „orgány Celní správy České republiky“, tj. soustavu orgánů, která kromě celních úřadů zahrnuje i jim nadřízené Generální ředitelství cel. Tento požadavek jednak vyplývá z návrhu změny § 136, který upravuje kompetence jak celních úřadů, tak Generálního ředitelství cel, tak z důvodu úpravy § 134 odst. 4 písm. a). Pokud bude Generální ředitelství cel orgánem státní správy na úseku předcházení vzniku odpadů z vybraných výrobků a nakládání s výrobky s ukončenou životností, bude mu umožněn dálkový přístup k poskytování údajů ze Seznamu, Registru a Informačního systému, které nejsou veřejně přístupné, což je s ohledem na postavení orgánu instančně nadřízeného celním úřadům žádoucí.	Akceptováno
24.	MF	§ 136	21. K § 136: Nadpis § 136 uvést ve znění „Orgány Celní správy České republiky“. Navrhujeme změnu nepřesného označení „Celní úřad“ nahradit označením „Orgány Celní správy České republiky“, což je souhrnné označení pro celní úřady a Generální ředitelství cel, jejichž kompetence jsou v rámci paragrafu řešeny.	Akceptováno Text upraven na požadovaných místech.
25.	MF	§ 136 odst. 3 a 4	22. K § 136: V § 136 odst. 3 a 4 slova „navrženého celního režimu“ nahradit slovy „celního režimu volného	Akceptováno Text „navrženého celního režimu“ bude nahrazen slovy „celního režimu volného oběhu“.

			oběhu“. Jde o zpřesnění celního režimu, do něhož jediného může být v souladu s návrhem zákona zboží propuštěno při jeho dovozu (viz definice pojmu dovoz v § 3 odst. 2 písm. c) návrhu zákona).	
26.	MF	§ 136 odst. 4	23. V § 136 odst. 4 navrhujeme písmeno b) zrušit. Odůvodnění: V případě propuštění zboží do volného oběhu (v tomto případě dovoz) je první místo, kdy má kontrolní orgán ČR pohromadě informace z dokladů a zboží. Celní správa je prvním místem kudy musí zboží v případě dovozu projít. Pokud vyplývá ze zákona nějaká povinnost ve chvíli uvedení na trh, tak by celní orgány neměly propustit zboží do volného oběhu ve chvíli, kdy není podmínka uvedení na trh splněna. Dle současné celní legislativy se rozhodne o nepropuštění zboží do navrhovaného režimu. Zboží má automaticky postavení dočasně uskladněného (pod celním dohledem) a deklarant má následně možnost po odstranění překážek (v tomto případě se jedná o zápis do seznamu nebo určení nějakého zástupce), podat nové celní prohlášení na propuštění do volného oběhu. Mimo toto je samozřejmě možné zboží zpětně vyvézt, zničit pod celním dohledem nebo za určitých podmínek přenechat ve prospěch státu.	Akceptováno Text návrhu bude upraven dle připomínky.
27.	MF	§ 136	24. V § 136 navrhujeme vložit nové odstavce 7 a 8, které znějí: <i>„(7) Údaje podle odstavce 6 se poskytují v tomto rozsahu:</i> <i>a) identifikační údaje vývozce nebo dovozce, a to obchodní firmu nebo jméno včetně identifikačního</i>	Vysvětleno/Akceptováno jinak Návrh byl přeformulován v návaznosti na jednání s MF: „(7) Údaje podle odstavce 6 se poskytují v tomto rozsahu: a) a) identifikační údaje deklaranta, vývozce nebo dovozce, a to jméno nebo obchodní firmu, popřípadě název, adresu sídla a identifikační číslo, bylo-li přiděleno,

			čísla, popřípadě název a sídlo, b) číslo celního prohlášení, c) datum dovozu, nebo vývozu, d) popis zboží, e) sazební zařazení, f) stát, z něhož bylo zboží dovezeno, nebo do něhož bylo vyvezeno, g) množství vyjádřené v objemu, hmotnosti nebo počtu jednotek, h) imatrikulační čísla vozidel nebo kontejnerů, i) v případě potřeby i dostupné kopie dokladů vztahující se k přepravě elektrozařízení, baterií a akumulátorů a použitých pneumatik. (8) Poskytnutí informací podle odstavce 6 a 7 není porušení povinnosti mlčenlivosti podle daňového řádu.“. Odůvodnění: Jedná se jednak o upřesnění rozsahu údajů poskytovaných Generálním ředitelstvím cel a jednak o výslovné uvedení pravidla, podle něhož poskytnutí informací podle navrženého § 136 odst. 6 a 7 nepředstavuje porušení povinnosti mlčenlivosti podle daňového řádu.	b) číslo celního prohlášení, c) datum dovozu, nebo vývozu, d) popis zboží, e) sazební zařazení, f) stát, z něhož bylo zboží dovezeno, nebo do něhož bylo vyvezeno, g) množství vyjádřené v objemu, hmotnosti nebo počtu jednotek, h) imatrikulační čísla vozidel nebo kontejnerů, i) v případě potřeby i dostupné kopie dokladů vztahující se k přepravě elektrozařízení, baterií a akumulátorů a pneumatik. (8) Poskytnutí informací podle odstavce 6 a 7 není porušení povinnosti mlčenlivosti podle daňového řádu.“.
28.	MF	DZ	25. K důvodové zprávě: Požadujeme doplnit větu do dopadů na státní rozpočet a ostatní veřejné rozpočty, že veškerá činnost a zvýšené náklady zmiňované v celé důvodové zprávě budou řešeny v rámci současné pracovní činnosti daných subjektů (v rámci limitu regulace zaměstnanosti) a nebude vyžadováno navýšení finančních prostředků na výkon státní správy. Případné zvýšené náklady budou uhrazeny	Částečně akceptováno/vysvětleno · Zvýšení rozpočtů bude řešeno v rámci rozpočtových kapitol jednotlivých organizací. Vzhledem ke skutečnosti, že zákon má nabýt účinnosti od... lze očekávat, že jednotlivé resorty se mohou na plnění nových povinností připravit v dostatečném časovém horizontu, a to i s ohledem na rozpočtové rámce. Bude upravena důvodová zpráva.

			v rámci limitu narozpočtovaných finančních prostředků pro příslušné kapitoly (MPO, MŽP) na příslušný rozpočtový rok.	
29.	MF	DZ	26. K důvodové zprávě: Část 7 zpětný odběr odpadních elektrozařízení: Kapitola končí částí 7.1.5. – Zhodnocení rizika, text neobsahuje vyhodnocení přínosů, nákladů, volbu varianty atd. (str. 82). Požadujeme doplnit.	Akceptováno Byla změněna struktura důvodové zprávy. Kapitola zpětný odběr odpadních elektrozařízení již obsahuje posouzení a vyhodnocení variant. Jedná o vyhodnocení variant k problematice oprávněnosti přebírání elektroodpadů, nastavení cílů sběru pro specifické skupiny OEEZ, omezení plnění povinností výrobců v rámci více kolektivních systémů pro stejnou skupinu elektrozařízení a Hustotu sběrné sítě pro OEEZ pocházející z domácností.
30.	MF	DZ, návrh zákona	27. K důvodové zprávě a návrhu zákona: Podle platné legislativy jak je uvedeno v důvodové zprávě „Pro panely uvedené na trh po 1. 1. 2013 individuálně plní výrobce ukládá obnos potřebný pro finanční zajištění na účelově vázaný bankovní účet ještě před uvedením solárního panelu na trh, aby nedošlo k podfinancování procesu“. To odpovídá stávajícímu zákonu o odpadech, kde v § 37p „Financování nakládání s elektroodpadem ze solárních panelů“ je uvedeno, že pro solární panely uvedené na trh po dni 1. ledna 2013, zajistí financování odděleného sběru, zpracování, využití a odstranění výrobce. V novém zákoně o výrobcích s ukončenou životností (paragrafové znění) je v ustanoveních blíže specifikován pouze způsob financování pro solární panely uvedené na trh do 1. 1. 2013. V návrhu zákona a důvodové zprávě by měl být doplněn rovněž způsob financování pro solární panely uvedené na trh po 1. 1. 2013.	Vysvětleno Pro solární panely uvedené na trh po 1. 1. 2013 bude režim financování shodný s ostatním elektrozařízením (potřeba odchylné úpravy již nebyla shledána).

31.	MF	DZ	28. K důvodové zprávě: Část 3 oprávnění k provozování kolektivního systému a 8 Udělení oprávnění k provozování kolektivního systému (KS): Není jasné proč v případě nových KS jsou náklady na vydání rozhodnutí pro 22 nových subjektů cca 330 tis. Kč a náklady na vydání rozhodnutí pro 15 stávajících subjektů cca 480 tis. Kč. Požadujeme vysvětlit, z jakého důvodu je v případě stávajících subjektů počítáno s dvojnásobnou časovou náročností pro zaměstnance MŽP.	Akceptováno Bude upravena důvodová zpráva.
32.	MF	DZ	29. K důvodové zprávě: Část 29 Souhrn navrhovaných variant: je zde uvedeno pouze obecné konstatování, požadujeme přehledně souhrnně vyčíslit veškeré dopady a přínosy navrhované právní úpravy, neboť orientace v materiálech je s ohledem na jejich rozsah poměrně náročná.	Akceptováno Bude upravena důvodová zpráva.
33.	MF	DZ	30. K důvodové zprávě: Ministerstvo financí se podílelo na legislativních krocích v souvislosti s tvorbou zákona č. 185/2005 Sb., o odpadech a zejména pak na tvorbě prováděcích předpisů k tomuto zákonu (vyhláška č. 352/2005 Sb.), včetně řízení před Ústavním soudem. Nastavení stávajícího systému zpětného odběru a zpracování výrobků s ukončenou životností probíhalo cca 10 let. Považujeme proto za nedostatečné věcné odůvodnění změn, které jsou prováděny oproti stávajícímu nastavenému a funkčnímu systému zpětného odběru a zpracování vybraných výrobků s ukončenou životností (zejm. elektrozařízení, baterie), a to zejména v oblasti	Akceptováno - ROZPOR Bude upravena důvodová zpráva. MF i přes úpravu důvodové zprávy nesouhlasí s vypořádáním, a to bez bližšího odůvodnění.

			provozování individuálních či kolektivních systémů, a v oblasti zavádění nových prvků, jako je koordinační centrum, povinné nabízení zpětně odebraných výrobků ke zpracování prostřednictvím komoditní burzy nebo veřejné soutěže.	
34.	MF	DZ	31. K důvodové zprávě: V souvislosti s připomínkou 33 není v materiálu provedena dostatečná kvantifikace finančních dopadů navrhovaných změn jak na podnikatelské subjekty, tak na spotřebitele (RIA). Zejména nejsou vyčísleny náklady na zřízení a provoz koordinačního centra výrobcí a náklady dohledu na jeho provoz ze strany státu. Zároveň nejsou vyčísleny náklady na povinné nabízení zpětně odebraných výrobků ke zpracování prostřednictvím komoditní burzy, a to jak na straně výrobců, tak na straně státu, současně není vyčíslen ani dopad na konečného spotřebitele, jehož zvýšené náklady výrobců zcela jistě postihnou. V této souvislosti postrádáme též vyčíslení nákladů na přechod ze stávajícího systému na systém nových prvků podle navrhované úpravy.	Akceptováno - ROZPOR Bude upravena důvodová zpráva. MF i přes úpravu důvodové zprávy nesouhlasí s vypořádáním, a to bez bližšího odůvodnění.
35.	MF	DZ	32. K důvodové zprávě: Ve věci zpracování dopadů regulace RIA postrádáme konkrétní uvedení konkrétních konzultací v souvislosti se změnami, které jsou prováděny oproti stávajícímu nastavenému systému zpětného odběru a zpracování vybraných výrobků s ukončenou životností. Jak již bylo řečeno výše, jedná se zejména o zavádění nových prvků, jako je koordinační centrum, povinné	Akceptováno - ROZPOR Bude upravena důvodová zpráva. MF i přes úpravu důvodové zprávy nesouhlasí s vypořádáním, a to bez bližšího odůvodnění.

			nabízení zpětně odebraných výrobků ke zpracování prostřednictvím komoditní burzy nebo veřejné soutěže a zároveň o pravidla ukončování činnosti kolektivních systémů.	
36.	MF	Obecně výrobci -	Návrh zákona v souladu s evropskou legislativou reaguje na rozšířenou odpovědnost výrobců a ukládá jim v této souvislosti množství povinností, včetně naplnění kvót zpětného odběru a recyklace. V této souvislosti však návrh zákona obsahuje některá omezení výrobců, která jsou v rozporu s efektivním plněním této rozšířené odpovědnosti, např. povinné nabízení zpětně odebraných výrobků ke zpracování prostřednictvím komoditní burzy nebo veřejné soutěže nebo zákaz zpracovávání zpětně odebraných výrobků, včetně účasti na tomto zpracování, nebo návrh zákona zavádí nové prvky, jako je například koordinační centrum, které je však koncipováno pouze jako organizátor výběrových řízení ve věci „auditů“ provozovatelů kolektivních systémů a dalších subjektů zúčastněných na zpětném odběru a zpracování vybraných výrobků s ukončenou životností. Navrhujeme proto ze zákona vypustit taková omezení výrobců, která jsou v rozporu s efektivním naplněním rozšířené odpovědnosti výrobce, a která nejsou dostatečným a stanoveným způsobem odůvodněna, např. výsledky konzultací v rámci RIA nebo nejlepší praxí ve většině států Evropské unie.	Akceptováno částečně - ROZPOR Byla komplexně upravena ustanovení týkající se nabízení odpadů ze zpětně odebraných výrobků zpracovatelům. MF nesouhlasí se způsobem vypořádání, a to bez bez bližšího odůvodnění.
37.	MV	§ 10 odst. 4	K § 10 odst. 4: Požadujeme přeformulovat druhou větu např. takto: „<i>Odpovědnost výrobce za splnění povinností podle věty první tím není dotčena</i>“. Navrhovaná věta,	Akceptováno Ustanovení bude přeformulováno dle požadavku.

			že odpovědnost výrobce nezaniká, když pověřený zástupce neplní povinnosti, není přesná, neboť odpovědnost nezaniká, ani když zástupce povinnosti plní. Důležité v tomto případě je, zda odpovědnost výrobce má či nemá a v případě, že ji má (jak je zřejmě v návrhu předpokládáno), pak nemá význam zdůrazňovat, že nezaniká, když zástupce neplní. Tuto připomínku považuje ministerstvo za zásadní.	
38.	MV	§ 14 odst. 3	K § 14 odst. 3: Ustanovení požadujeme vypustit nebo zásadním způsobem revidovat. Obecně závazná vyhláška obce je právním předpisem, tedy je pramenem práva a nikoli nástrojem informování občanů. Tuto připomínku považuje ministerstvo za zásadní.	Akceptováno Ustanovení bylo přeformulováno následovně: "Provádění zpětného odběru v katastrálním území obce může obec za účelem zajištění veřejného pořádku zahrnout do své obecně závazné vyhlášky, kterou stanoví systém nakládání s komunálním odpadem¹⁴).". Bylo přidáno vysvětlení daného ustanovení do důvodové zprávy.
39.	MV	§ 17 odst. 4	K § 17 odst. 4: Předmětné ustanovení je nutné upravit tak, aby aktualizaci údajů podle § 17 odst. 3, které jsou vedeny jako referenční údaje v základních registrech, nečinil výrobce, nýbrž Ministerstvo životního prostředí (obdobně jako v navrhovaném § 21 odst. 5). Povinnost provádět změny údajů, které jsou vedeny jako referenční údaje v základních registrech, soukromoprávním subjektem je v rozporu se smyslem existence těchto informačních systémů veřejné správy. Tuto připomínku považuje ministerstvo za zásadní.	Akceptováno V odst. 3 v písm. a) byla odstraněna "adresa sídla", neboť tento údaj není nutné v Registru míst zpětného odběru uvádět (není třeba vést údaj o adrese sídla provozovatele místa zpětného odběru, neboť tento je zpravidla odlišný od skutečného místa zpětného odběru, kdy tento údaj je uveden v písm. b). Odst. 4 byl upraven. Výrobce bude v případě údajů v odst. 3 písm. a) vkládat a aktualizovat pouze identifikační číslo osoby, která provozuje místo zpětného odběru, název provozovatele místa zpětného odběru bude získán ze základních registrů. Výrobce nemusí vkládat údaje do registru podle odst. 3 písm. e), neboť tyto údaje budou do systému zaneseny MŽP při vytvoření přístupu do Registru míst zpětného odběru a příslušná aktualizace bude probíhat v návaznosti na základní registry.

				Ustanovení bude nově znít: "(3) V Registru se vedou tyto údaje: a) jméno, obchodní firma nebo název, identifikační číslo osoby, bylo-li přiděleno, provozovatele místa zpětného odběru, b) adresa, číslo základní územní jednotky podle Číselníku obcí a Číselníku městských částí statutárních měst a zeměpisné souřadnice místa zpětného odběru, c) informace o výrobcích s ukončenou životností, které jsou zpětně odebírány, zejména druh a skupiny vybraného výrobku, podskupiny podle § 79 odst. 5, jde-li o elektrozařízení, a dále například maximální velikost nebo množství odebíraných výrobků s ukončenou životností, d) indikativní údaj o provozní době místa zpětného odběru, e) jméno, obchodní firma nebo název, adresa sídla a identifikační číslo osoby, bylo-li přiděleno, výrobce nebo provozovatele kolektivního systému, který místo zpětného odběru zřídil. (4) Výrobce je povinen vkládat dálkovým přístupem do Registru pravdivé údaje uvedení v odstavci 3 písm. a) až d) a stejným způsobem tyto údaje aktualizovat, a to nejpozději do 30 dnů od okamžiku, kdy nastala skutečnost zakládající změnu údaje. V případě údajů podle odstavce 3 písm. a) výrobce vkládá a aktualizuje pouze identifikační číslo osoby."
40.	MV	§ 19 odst. 1	K § 19 odst. 1:	Akceptováno částečně

			Navržený mechanismus zápisu do Seznamu výrobců je dle našeho mínění s ohledem na použitou formulaci „Žádost o zápis do Seznamu je povinen podat...“ dosti nezvyklý. Obecně je v rozporu se smyslem institutu žádosti, aby bylo její podání povinné. Pokud by měl být zápis do Seznamu obligatorní, pak by neměl probíhat na žádost, nýbrž by mělo být uloženo výrobcí, aby zaslal ministerstvu stanovené údaje – de facto ohlásil, že je výrobcem uvádějícím výrobky na trh. Přepracovat bude v této souvislosti třeba i skutkovou podstatu přestupku v § 129 odst. 2 písm. e), která v navržené podobě postihuje nepodání žádosti. V této souvislosti je nejasná role § 23 odst. 1, podle něž by vydání rozhodnutí ve věcech zápisu do seznamu mělo být prvním úkonem v řízení. Takové řešení není možné u řízení, vyžadujícího iniciaci ze strany výrobce (ať již by šlo dle návrhu o žádost či spíše o např. ohlášení). Taktéž nesouhlasíme s navrženým řešením určení okamžiku zahájení řízení a s podobou mechanismu odstraňování vad žádosti v § 20 a požadujeme využít subsidiarity správního řádu a jím stanovených postupů. Tuto připomínku považuje ministerstvo za zásadní.	Text byl upraven v návaznosti na vzájemnou dohodu mezi MŽP a připomínkovým místem.
41.	MV	§ 19 odst. 2	K § 19 odst. 2: 1. Navrhujeme doplnit lhůtu pro podání žádosti o zápis do Seznamu pro pověřeného zástupce, když je výslovně uvedena pro výrobce v odstavci 1. 2. V odstavci 2 navrhujeme uvést písmeno b) ve znění: „<i>b) pověřený zástupce podal žádost o zápis do Seznamu, o které nebylo dosud pravomocně rozhodnuto</i>“. Tyto připomínky považuje ministerstvo za zásadní.	Vysvětleno/Akceptováno Ad 1) Akceptováno Stanovena lhůta v délce 15 dnů. Ustanovení § 19 odst. 2 nově zní: "Pověřený zástupce podává do 15 dnů od pověření svým jménem návrh o zápis do Seznamu namísto výrobce, jehož povinnosti podle tohoto zákona plní. Výrobce není povinen podat žádost o zápis do Seznamu, jestliže pro plnění jeho povinností

				Ad 2) Vysvětleno V případě vyhovění žádosti se rozhodnutí nevydává.
42.	MV	§ 32 (uveden nesprávný paragraf)	K § 34: Prováděcí právní předpisy nemohou upravovat právní vztahy, na které se vztahuje výhrada zákona, aniž by tyto vztahy alespoň rámcově upravoval zákon. Podle § 37 odst. 2 správního řádu může náležitosti podání včetně žádosti stanovit jen zákon, proto pokud by měl vzor žádosti o čerpání peněžních prostředků obsahovat náležitosti, které neplynou z obecné úpravy, musí tyto náležitosti stanovit přímo zákon. Zároveň upozorňujeme, že navrhované znění je v rozporu se zásadou, že prováděcí právní předpis nemůže být lex specialis k zákonu, může jej pouze provádět. Tuto připomínku považuje ministerstvo za zásadní.	Akceptováno Do nového odstavce byly doplněny náležitosti žádosti, bylo ponecháno zmocnění na vydání vyhlášky, ve kterém budou zákonné náležitosti blíže specifikovány.
43.	MV	§ 37	K § 37: V odstavci 1 písm. a) se požaduje, aby žádost byla podána ve dvou listinných vyhotoveních a současně v elektronické podobě, zatímco podle písmene b) postačí podat žádost v elektronické podobě podepsané uznávaným elektronickým podpisem. Nevidíme důvod pro znevýhodnění žadatele, který se rozhodne podat žádost v elektronické podobě bez uznávaného zaručeného podpisu, tím, že bude muset současně předložit dvě listinná vyhotovení. Požadujeme tento požadavek vypustit s tím, že správní řád obsahuje právní úpravu pro potvrzování podání, které je učiněno v elektronické podobě bez uznávaného zaručeného podpisu (viz § 37 odst. 4 správního řádu). Tato úprava je podle našeho názoru dostačující. Tuto připomínku považuje ministerstvo za zásadní.	Akceptováno Ustanovení § 37 odst. 1 nově zní: (1) Žádost o vydání oprávnění k provozování kolektivního systému se podává ministerstvu a) v listinné a současně v elektronické podobě, nebo b) v elektronické podobě podepsané způsobem, se kterým jiný právní předpis spojuje účinky vlastnoručního podpisu¹⁵).

44.	MV	§ 79 odst. 3	K § 79 odst. 3: Navrhujeme rozšířit působnost také na zařízení určená pro potřeby bezpečnostních sborů. Nově tak by § 79 odst. 3 písmeno a) včetně návětí měl dle našeho návrhu znít: „(3) Tento zákon se nevztahuje na a) zařízení nezbytná pro ochranu podstatných bezpečnostních zájmů České republiky, včetně zbraní a střeliva, určených pro potřeby bezpečnostních nebo ozbrojených sborů a vojenského materiálu.“. Původní znění sice je obsaženo ve stejném znění ve směrnici, ale vzhledem k citlivému charakteru některých zařízení požadujeme rozšířit negativní působnost zákona i na zbraně a střelivo určené pro potřeby bezpečnostních sborů (nikoliv pouze „vojenské účely“). Nově upravené znění zahrnuje využití zařízení určitým subjektem, nikoliv pouze účel použití. Tuto připomínku považuje ministerstvo za zásadní.	Vysvětleno Uváděnou výjimku je možné uplatnit na základě navrhovaného znění, které takto odpovídá textaci směrnice 2012/19/EU o elektrozařízení.
45.	MV	§ 93	K § 93: Požadujeme, aby ustanovení zákona o přeshraniční přepravě použitých elektrozařízení bylo obdobně použito i pro vozidla s ukončenou životností. Následně pak doplnit působnost do § 136 odst. 2. Požadavek vyplývá z usnesení vlády ze dne 8. 9. 2011 č. 666, jímž byla vzata na vědomí Informace o plnění opatření vyplývajících z materiálu "Problematika objasňování krádeží motorových vozidel v České republice" a schválen harmonogram opatření na období let 2011 a 2012. Opatření uvedené v bodu II: "<i>V rámci novely zákona o odpadech a zákona o vozidlech s ukončenou životností stanovit základní pravidla pro transport vyřazených vozidel a vozidel přepravovaných na náhradní díly</i>" dosud nebylo splněno. Jedná se o	Akceptováno Do návrhu zákona byl přidán nový paragraf „Přeshraniční přeprava použitých vozidel a jejich částí“ ve znění: (1) Při přepravě použitých vozidel nebo jejich částí do České republiky, z ní nebo přes ni je jejich držitel povinen prokázat na požádání celního úřadu nebo inspekce, že přepravovaná použitá vozidla nebo jejich části nejsou odpadem. Za tímto účelem je povinen předložit a) kopii daňového dokladu podle zákona o dani z přidané hodnoty, b) doklad nebo prohlášení oprávněného držitele, že vozidlo nebo jeho část nejsou odpadem; ustanovení tohoto písmene se nepoužije, pokud vozidlo nebo jeho část převážejí osoby na základě zákona nebo

			doporučení IMPEL (sít' Evropské unie pro zavádění a prosazování práva životního prostředí - Implementation and Enforcement of Environmental Law). Tuto připomínku považuje ministerstvo za zásadní.	správního rozhodnutí, c) kopii dokladu nebo smlouvy prokazující způsob nabytí použitých vozidel nebo jejich částí, d) dokumenty prokazující bezprostřední schopnost provozu přepravovaného použitého vozidla na pozemních komunikacích¹), e) dokumenty prokazující funkčnost přepravované části vozidla. (2) Přeshraniční přeprava použitého vozidla, které není bezprostředně schopno provozu na pozemních komunikacích, je možná, pokud předpokládaná cena přepravovaného použitého vozidla spolu s cenou opravy přepravovaného použitého vozidla nepřesáhne obvyklou hodnotu obdobného vozidla, které je bezprostředně schopno provozu na pozemních komunikacích. V případě důvodných pochybností o technickém stavu přepravovaného vozidla nebo ceně opravy vozidla jsou celní úřad nebo inspekce oprávněny jeho držitele vyzvat, aby technický stav vozidla nebo cenu opravy na vlastní náklady prokázal. (3) Ověření způsobilosti vozidla k provozu na pozemních komunikacích podle odstavce 1 písm. d) provádí a dokumentaci, která nesmí být starší 2 let, vystavuje Stanice technické kontroly nebo subjekt s odpovídající působností v zemi odeslání použitého vozidla na základě technické prohlídky. (4) Ověření funkčnosti části vozidla podle odstavce 1 písm. e) a opravitelnosti vozidla podle odstavce 2 provádí a dokumentaci vystavuje právnická nebo fyzická osoba oprávněná k podnikání v oboru opravy motorových vozidel, specializovaná osoba na znaleckou činnost podle jiného právního předpisu¹), samostatný likvidátor
--	--	--	--	--

				pojistných událostí²⁾ nebo osoba s odpovídající kvalifikací v zemi odeslání. (5) Při přepravě použitých vozidel nebo jejich částí do České republiky, z ní nebo přes ni musí být náklad uspořádán, zajištěn, případně zabalen tak, aby přepravovaná použitá vozidla nebo jejich části byly chráněny před poškozením v průběhu dopravy, nakládky a vykládky a aby byly zabezpečeny proti únikům nebezpečných látek. (6) Přepravovaná použitá vozidla nebo jejich části se považují za odpad a jejich přeprava za nedovolenou přepravu odpadů podle přímo použitelného předpisu Evropské unie o přepravě odpadů³⁾ v případě, že - držitel neprokáže na základě dokladů uvedených v odstavci 1, že přepravovaná vozidla nebo jejich části nejsou odpadem, - při přepravě nejsou splněny podmínky podle odstavce 1 nebo 2, - nejsou splněny podmínky zajištění a uspořádání nákladu podle odstavce 5, nebo - vozidlo není jako celek určeno k opětovnému použití. (7) Ministerstvo stanoví prováděcím právním předpisem náležitosti dokladu o opravitelnosti vozidla a o funkčnosti částí vozidla a kritéria pro posouzení opravitelnosti vozidla. <i>1) Zákon č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění zákona č. 307/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů.</i> <i>2) Například zákon č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, ve znění pozdějších předpisů,</i>
--	--	--	--	--

				zákon č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících, ve znění pozdějších předpisů, 3) Zákon č. 38/2004 Sb., o pojišťovacích zprostředkovatelích a samostatných likvidátorech pojistných událostí a o změně živnostenského zákona (zákon o pojišťovacích zprostředkovatelích a likvidátorech pojistných událostí), ve znění pozdějších předpisů.
46.	MV	§ 103 odst. 2	K § 103 odst. 2: Zákon ukládá výrobcí zřídit alespoň jedno veřejné místo zpětného odběru v obci s pověřeným obecním úřadem a v případě územně členěných statutárních měst v každém městském obvodu nebo městské části. Zákon neřeší tuto problematiku pro hlavní město Prahu. Navrhujeme proto stanovení v tomto směru doplnit, přičemž tuto připomínku vztahujeme obdobně i k § 112 odst. 2 písm. a). Tuto připomínku považuje ministerstvo za zásadní.	Akceptováno Do příslušných ustanovení se za text „statutární města“ doplní „a hlavního města Prahy“. V § 17 odst. 3 písm. b) byl text upraven následovně: "V Registru se vedou tyto údaje: b) adresa, číslo základní územní jednotky podle Číselníku obcí a Číselníku městských částí a obvodů statutárních měst a zeměpisné souřadnice místa zpětného odběru,"
47.	MV	§ 117 písm. i)	K § 117 písm. i): Požadujeme za slova „za účelem opětovného použití,“ doplnit slova „s výjimkou karoserie, rámu nebo jiné části vozidla, na nichž je umístěno identifikační číslo VIN,“. Je nutné doplnit, že opětovně nelze použít ty části vozidla, na nichž je uvedeno identifikační číslo VIN, neboť jeho přenesením na jiné vozidlo by došlo ke změně identity vozidla a v případě odcizeného vozidla pak k legalizaci trestné činnosti. Tuto připomínku považuje ministerstvo za zásadní.	Vysvětleno Takovéto opatření by bylo proti ochraně životního prostředí díky předcházení vzniku odpadů z vozidel za pomoci opětovného použití, recyklace a jiné formy využití vozidel s ukončenou životností a jejich součástí tak, aby bylo sníženo množství odpadu k odstranění a zlepšena účinnost všech hospodářských subjektů zasahujících do životního cyklu vozidel, pokud jde o ochranu životního prostředí. Navíc, a to zejména, by to bylo v rozporu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2000/53/ES ze dne 18. září 2000 o vozidlech s ukončenou životností, která stanoví závazné cíle pro členské státy, které jsou, že ode dne 1. ledna 2015 je pro všechna vozidla s ukončenou životností míra opětovného použití a využití zvýšena na nejméně 95 %

				průměrné hmotnosti vozidla a rok. S ohledem na tyto povinnosti ČR v rámci EU není možné vyjmout karoserii, rám a další části vozidla obsahující VIN z opětovného použití. Navíc, díky tomu, že zpracovatelé mají informační povinnost v rámci systému MA ISOH, je dohledatelné, zda dané části s číslem VIN byly předány do zpracovatelského zařízení a díky tomu je jasné, že budou-li tyto části s číslem VIN obsažené v jiném vozidle, nejde o efekt trestné činnosti, ale opětovně použité části z vozidla s ukončenou životností. VIN je znehodnoceno u autovraku při vstupu na zařízení ke sběru, tudíž při opětovném použití těchto dílů nemůže dojít ke změně identity vozidla.
48.	MV	§ 120 a 131	K § 120 a 131: Zákon svěřuje působnost na úseku předcházení vzniku odpadů z vybraných výrobků a nakládání s výrobky s ukončenou životností též krajským úřadům a obecním úřadům obcí s rozšířenou působností (§ 131 odst. 1). Ačkoliv lze z § 131 odst. 1 dovodit, že působnost krajských úřadů a obecních úřadů obcí s rozšířenou působností na daném úseku je výkonem přenesené působnosti, požadujeme, aby v zájmu odstranění jakýchkoliv výkladových nejasností zákon výslovně obsahoval ustanovení o tom, že se jedná o výkon přenesené působnosti. S tím souvisí i § 120, v němž zákon svěřuje působnost též obecnímu úřadu, aniž by bylo jednoznačně stanoveno, že se jedná o výkon přenesené působnosti. Pro úplnost upozorňujeme, že podle § 8 zákona o obcích platí pravidlo, že pokud zvláštní zákon upravuje působnost obcí a nestanoví, že jde o přenesenou působnost obce, jde vždy o samostatnou působnost (obdobně i § 4 zákona o krajích).	Akceptováno Bylo promítnuto do společných ustanovení k návrhu zákona.

			Vzhledem ke shora uvedenému navrhuje, aby v rámci společných ustanovení byl do zákona vložen samostatný paragraf tohoto znění: „<i>Působnosti stanovené krajskému úřadu, obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností a obecnímu úřadu podle tohoto zákona jsou výkonem přenesené působnosti.</i>“. Tuto připomínku považuje ministerstvo za zásadní.	
49.	MV	§ 124 odst. 2	K § 124 odst. 2: 1. V souladu s věcným záměrem zákona schváleného vládou požadujeme v § 124 odst. 2 písm. b) na konci písmene uložit povinnost vést tyto položky v informačním systému a vést o nich účetní evidenci. Navrhujeme následující znění: Za slova „<i>předat jiné osobě,</i>“ doplnit slova „<i>vést tyto díly v Informačním systému podle § 125 a ponechat si účetní doklad o předání jiné osobě nebo provést záznam o předání v účetní knize,</i>“. 2. Vzhledem k nejednoznačnosti povinnosti požadujeme upřesnit, co je míněno slovy "<i>tak, aby je bylo možné v maximální míře opětovně použít.</i>" Doporučujeme stanovit oddělené skladování dílů určených k opětovnému použití, včetně stanovení jejich ceny. Tyto připomínky považuje ministerstvo za zásadní.	Vysvětleno Ad. 1) Vysvětleno Povinnost uvádět informace o demontáži a následném soustředování, skladování a případnému předávání opětovně použitelných dílů je již nyní uvedena v ust. § 125 odst. 2 písm. g) návrhu zákona. Jednalo by se o zbytečnou duplikaci povinností. Ad. 2) Vysvětleno Podle našeho názoru je termín "v maximální míře" zcela jednoznačný. Ustanovení vede k povinnosti provádět demontáž taky, aby nedocházelo k znehodnocení/poškození demontovaných součástí. Do důvodové zprávy byla detailněji rozvedena povinnost vyplývající z tohoto ustanovení. Do § 124 odst. 7 písm. f) – bude doplněno na konci odstavce za slova „použitelných dílů“ slova „a jejich skladování.“
50.	MV	§ 125 odst. 2 písm. f)	K § 125 odst. 2 písm. f): V souladu s věcným záměrem zákona schváleného vládou požadujeme doplnit mezi sledované ukazatele i předání vozidla či jeho části k opětovnému použití, tudíž navrhujeme za slova „včetně	Vysvětleno Pojmem „údaje o toku vozidel s ukončenou životností“ je míněn celý proces zpracovávání vozidel s ukončenou životností nebo jejich částí, tím pádem sem spadá také i předání vozidla s ukončenou životností nebo jeho části

			přípravy“ vložit slova „a předání“. Tuto připomínku považuje ministerstvo za zásadní.	k opětovnému použití.
51.	MV	§ 127 odst. 7	K § 127 odst. 7: Požadujeme předmětný odstavec rozdělit na dvě části. Podporu snižování a předcházení emisí, jakož i podporu posledním vlastníkům požadujeme svázat s prováděcím předpisem, v souladu s věcným záměrem zákona (bod 12.4.10 věcného záměru: „ <i>Poplatky jsou příjmem Státního fondu životního prostředí a použijí se na podporu sběru, zpracování, využití a odstranění vozidel s ukončenou životností a jejich částí. Poplatky bude možné využít také k vyplacení příspěvků posledním vlastníkům vybraných vozidel s ukončenou životností, kteří odevzdají úplné vybrané vozidlo s ukončenou životností oprávněné osobě. Proplacení této podpory je vázáno na splnění podmínek a nevzniká na ni právní nárok. Podrobnosti této podpory stanoví prováděcí právní předpis.</i> “). Tuto připomínku považuje ministerstvo za zásadní.	Akceptováno jinak Ustanovení týkající se emisního poplatku bylo změněno v souladu s připomínkou MF č. 20. Dále uvádíme, že všechny programy jsou řešeny ne prováděcími předpisy, ale výzvami v rámci národních programů, kde je vždy řešena i jejich nárokovost.
52.	MV	Hlava IV	K Hlavě IV – k přestupkům: Na základě koordinační úlohy Ministerstva vnitra v oblasti správního trestání dle § 12 odst. 2 kompetenčního zákona uplatňujeme následující připomínky, které vychází ze Zásad právní úpravy přestupků a jiných správních deliktů v zákonech upravujících výkon veřejné správy, jejichž cílem je sjednocení právní úpravy v souladu s koncepcí současné reformy správního trestání: 1. Požadujeme zrevidovat skutkové podstaty, pokud jde o úpravu subjektů, které se mohou daných přestupků dopustit. V této souvislosti upozorňujeme, že z hlediska systematiky sankčních ustanovení je žádoucí upravit skutkové podstaty se	Akceptováno/Vysvětleno Ad 1) Akceptováno: Bude upraveno. Ad 2) Vysvětleno Bylo by velmi obtížné specifikovat všechny možné případy nedovoleného nakládání se zpětně odebranými výrobky s ukončenou životností a také by to znamenalo značné rozšíření již tak obsáhlé úpravy přestupků (o cca 20 nových skutkových podstat). Současně zákon jasně upravuje možné způsoby nakládání se zpětně odebranými výrobky s ukončenou životností. Ad 3) Vysvětleno Podle předkladatele je vzhledem k velkému množství

			zvláštními subjekty ve zvláštních odstavcích, a to tak, aby jim předcházely skutkové podstaty s obecnými subjekty. V pořadí poslední by pak měly být skutkové podstaty odkazující na evropské předpisy. 2. Skutková podstata v § 129 odst. 1 písm. c) je příliš vágní, je nutné přesně specifikovat, jakým jednáním se osoba přestupku dopustí. 3. Některé skutkové podstaty je třeba rozdělit, např. § 129 odst. 1 písm. k), neboť se u nich jedná o porušení různých právních povinností, popř. povinností uložených různým subjektům. 4. Požadujeme upravit skutkové podstaty tak, aby sloveso stálo na prvním místě ve slovosledu popisu objektivní stránky, např. v § 129 odst. 2 písm. j). 5. Obecně požadujeme dodržovat pravidla pro užívání slov „v rozporu“ a „podle“. Slova „v rozporu“ se užívají na začátku skutkové podstaty, jestliže hmotněprávní ustanovení, jehož porušení se trestá, obsahuje příkaz, zákaz nebo dovolení. V případě, že se jedná o nedodržení podmínek nebo požadavků hmotněprávní úpravou předpokládaného jednání, umístí se slova „v rozporu“ na konec skutkové podstaty. V případě použití této konstrukce lze pak některé objektivní stránky zkrátit. Jestliže hmotněprávní ustanovení obsahuje dvě nebo více stejně nebo podobně závažných povinností, jejichž porušení je znakem skutkové podstaty, užije se konstrukce se slovy „v rozporu“ na začátku skutkové podstaty. Slovo „podle“ se užívá tehdy, obsahuje-li hmotněprávní ustanovení jasnou povinnost uloženou konkrétnímu subjektu (např. „nesplní ohlašovací povinnosti podle...“), a to na konci skutkové podstaty (je tak třeba upravit například § 129 odst. 1 písm. l). Je	stanovených povinností v některých případech vhodnější spojit více povinností do jedné skutkové podstaty přestupku, pokud se jedná o porušení povinností ze stejné oblasti, je navrhována stejná horní hranice výše pokuty a současně je k projednání přestupku v prvním stupni příslušný stejný správní orgán. Ad 4) Akceptováno Ad 5) Akceptováno Ad 6) Akceptováno Ad 7) Akceptováno Ad 8) Akceptováno Ad 9) Vysvětleno Toto jednání bude postižitelné podle zákona o odpadech (nakládání s odpady mimo zařízení k tomu určené). Původně tam ty skutkové podstaty pro vozidla byly – vypustil jsem je, když přišly ve VPR připomínky, že by tam mělo být uvedeno i OEEZ. To by se pak ale muselo udělat na všechno, což nemá smysl, když to pokrývá Zákon o odpadech (byla by duplicita).
--	--	--	--	--

			také nutné upravit skutkové podstaty tak, aby v jedné skutkové podstatě nebyla zároveň slova „v rozporu“ a „podle“. 6. Návěti v § 129 odst. 7 požadujeme uvést ve znění <i>„Za přestupek lze uložit pokutu do“</i> a v rámci jednotlivých písmen užívat jednotného čísla slova „přestupek“. To platí obdobně i pro § 128 odst. 2. 7. V § 129 odst. 4 uvést písmeno h) ve znění: <i>„h) nesplní některou z povinností pro hospodaření s peněžními prostředky získanými z příspěvků výrobců nebo s výnosy z nich, stanovení příspěvků výrobců nebo nakládání se ziskem ze své činnosti podle § 47,“</i>. 8. V § 129 uvést odstavce 6 ve znění: <i>„(6) Komoditní burza se dopustí přestupku tím, že nesplní některou z povinností pro obchodování se zpětně odebíranými výrobky s ukončenou životností podle § 52.“</i>. 9. Dále považujeme za vhodné doplnit do přestupků fyzických, fyzických podnikajících i právnických osob skutkovou podstatu spočívající v tom, že jako vlastník nebo provozovatel vozidla s ukončenou životností zpracovává vozidlo s ukončenou životností, i když k tomu není oprávněn podle tohoto zákona. Rozebírání vozidel s ukončenou životností vlastníkem či provozovatelem vozidla je poměrně častým případem porušení stávajícího zákona o odpadech. Vozidlem s ukončenou životností se vozidlo může stát nejen na základě vůle vlastníka vozidla, ale i na zákl. § 3 odst. 3 navrhovaného zákona o odpadech. Tyto připomínky považuje ministerstvo za zásadní.	
53.	MV	§ 128 odst. 1	K § 128 odst. 1 písm. a): V souladu s první větou v § 119 odst. 1 je třeba	Akceptováno

			doplnit i části výrobku s ukončenou životností (dáváme na zvážení doplnění částí výrobku i do § 5), například takto: „(1) <i>Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že ... a) odloží nebo umístí výrobek s ukončenou životností nebo jeho část mimo místo k tomu určené nebo jej předá osobě, která není k jeho převzetí oprávněna,</i>“. Tuto připomínku považuje ministerstvo za zásadní.	
54.	MV	§ 135 odst. 1	K § 135 odst. 1: V souladu s věcným záměrem schválených vládou požadujeme doplnit do působnosti České obchodní inspekce v § 135 odst. 1 nové písmeno: „h) <i>kontroluje dodržování podmínek poctivosti prodeje opětovně použitelných dílů z vybraných vozidel s ukončenou životností spotřebiteli</i>“ – viz bod 14.4 písm. e) věcného záměru. Tuto připomínku považuje ministerstvo za zásadní.	Vysvětleno Tato působnost plyne již ze zákona o ČOI. Navržené znění bylo dohodnuto s MPO a ČOI.
55.	MPSV	§ 68, 71 a 72	K § 68, 71 a 72 Z návrhu vyplývá, že budou zřizována koordinační centra koncipovaná jako právnická osoba charakteru veřejnoprávní korporace, která je samosprávnou organizací provozovatelů kolektivních systémů pro tentýž druh vybraných výrobků. Koordinační centrum nebude zřizováno přímo zákonem, ale k jeho ustavení dojde rozhodnutím Ministerstva životního prostředí na základě zákona. Vzhledem k tomu, že koordinační centrum nemá některou z právních forem právnických osob upravených v jiných zákonech, navrhovaný zákon vymezuje orgány koordinačního centra a jejich působnost. Výkonným a současně statutárním orgánem bude jednatel.	Akceptováno částečně/vysvětleno Oblast koordinačního centra byla komplexně přepracována v návaznosti na tuto i další připomínky týkající se koordinačního centra. Zejména byla akceptována připomínka MSP, která požaduje, aby koordinační centrum tvořila osoba definovaná v rámci ZOK (družstvo). Dále v návaznosti na připomínky byl návrh upraven ve smyslu, aby koordinační centrum mělo jako další povinnou kompetenci realizaci tzv. "clearingu" tedy rozúčtování nákladů mezi jednotlivými KS v návaznosti na množství výrobků, které uvedou na trh klienti zapojení do těchto jednotlivých KS.

			Z dikce § 72 dovozujeme, že jednatelem je člen koordinačního centra, kterým je provozovatel kolektivního systému, tzn. společnost s ručením omezeným nebo akciová společnost. Je-li tomu tak, je podle našeho názoru třeba tuto skutečnost vyjádřit jednoznačně, aby bylo jasné, že se jedná o právnickou osobu. Pokud by funkci jednatele koordinačního centra mohla zastávat fyzická osoba, bylo by nezbytné upřesnit, zda tento jednatel může být pro účely zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), případně dalších zákonů (např. zákon č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů), považován za osobu samostatně výdělečně činnou. V případě, že by tomu tak nebylo, je nutné, aby v souvislosti s navrženým zákonem byla provedena i změna zákona o zaměstnanosti a to doplněním jednatele koordinačního centra zpětného odběru do výčtu osob, které nemohou být uchazečem o zaměstnání, v § 25 odst. 1 zákona o zaměstnanosti. Uvedené nejasnosti, včetně otázky financování činnosti koordinačního centra, je třeba odstranit a jednoznačně upravit. Tato připomínka je zásadní	
56.	MD	§ 127	Zásadní připomínka: <u>K § 127</u> Předmětný poplatek je označován jako poplatek za registraci vozidla. Toto označení považujeme za zavádějící a vedoucí k zaměňování tohoto poplatku se správním poplatkem za zápis vozidla do registru	Akceptováno jinak Ustanovení týkající se emisního poplatku bylo změněno v souladu s připomínkou MF č. 20.

			silničních vozidel podle položky 26 sazebníku zákona č. 634/2004Sb., o správních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů. Je třeba zvolit jiné označení poplatku, který je dosud vybírán a označován jako poplatek na podporu sběru, zpracování, využití a odstranění vybraných autovraků podle § 37e stávajícího zákona o odpadech.	
57.	MD	§ 127	Zásadní připomínka: <u>K § 127</u> Navržená právní úprava operuje s pojmem „registrace“ („další registrace“) vozidla do registru silničních vozidel. Upozorňujeme na skutečnost, že právní úprava registrace silničních vozidel, obsažená v zákoně č. 56/2001 Sb., ve znění pozdějších předpisů, používá obratu „zápis silničního vozidla do registru silničních vozidel“ či „zápis změny vlastníka nebo provozovatele silničního vozidla v registru silničních vozidel“, nikoli přímo pojmu „registrace“ či „registrovat“. Podle platné a účinné právní úpravy zákona č. 56/2001 Sb. nedochází, na rozdíl od dřívější právní úpravy, při změně v osobě vlastníka či provozovatele silničního vozidla zapsaného v registru silničních vozidel k další (opakované) registraci, ale pouze ke změně zápisu vlastníka či provozovatele vozidla již v registru silničních vozidel zapsaného. Žádáme o zohlednění těchto skutečností v navrženém znění § 127.	Akceptováno jinak Ustanovení týkající se emisního poplatku (§ 125 – § 131) byla kompletně přepracována, zejména v souladu s připomínkou MF č. 20, přičemž byly zapracovány požadované změny.
58.	MZD	§ 88 odst. 1	1. V § 88 v odst. 1 za větu první vložit větu „Podmínkou povolení provozu zařízení je kladné stanovisko orgánu ochrany veřejného zdraví z hlediska ochrany zdraví.“.	Vysvětleno V § 2 odst. 4 návrhu zákona o výrobcích s ukončenou životností je stanoveno, že nestavoví-li tento zákon jinak, použije se při nakládání s výrobky s ukončenou životností

				zákon o odpadech. Zákon o výrobcích s ukončenou životností je tedy zvláštním právním předpisem ve vztahu k zákonu o odpadech, který se použije subsidiárně. To platí mj. v případě všech otázek týkajících se zařízení pro nakládání s odpady, mezi něž patří i zařízení pro nakládání s vybranými výrobky s ukončenou životností. Problematika postavení krajské hygienické stanice jako dotčeného orgánu při vydávání povolení provozu zařízení pro nakládání s odpady a stanovení podmínek provozu zařízení týkajících se ochrany zdraví lidí je upravena v návrhu zákona o odpadech. V daném ohledu není třeba speciální právní úprava v zákoně o výrobcích s ukončenou životností.
59.	MZD	§ 88 odst. 2	2. V § 88 na konci odstavce 2 nahradit tečku čárkou a doplnit písmeno e) včetně poznámky pod čarou x) ve znění: „e) zajišťuje ochranu zdraví při zpracování odpadního elektrozařízení v souladu s požadavky stanovenými právním předpisem upravujícím podmínky ochrany zdraví při práci x). x) Nařízení vlády č. 361/2007 Sb., kterým se stanoví podmínky ochrany zdraví při práci, ve znění pozdějších předpisů.“.	Vysvětleno V § 2 odst. 4 návrhu zákona o výrobcích s ukončenou životností je stanoveno, že nestavoví-li tento zákon jinak, použije se při nakládání s výrobky s ukončenou životností zákon o odpadech. Zákon o výrobcích s ukončenou životností je tedy zvláštním právním předpisem ve vztahu k zákonu o odpadech, který se použije subsidiárně. To platí mj. v případě všech otázek týkajících se zařízení pro nakládání s odpady, mezi něž patří i zařízení pro nakládání s vybranými výrobky s ukončenou životností. Problematika postavení krajské hygienické stanice jako dotčeného orgánu při vydávání povolení provozu zařízení pro nakládání s odpady a stanovení podmínek provozu zařízení týkajících se ochrany zdraví lidí je upravena v návrhu zákona o odpadech. V daném ohledu není třeba speciální právní úprava v zákoně o výrobcích s ukončenou životností.
60.	MZD	§ 103 odst. 1	3. V § 103 na konci odstavce 1 doplnit větu.	Vysvětleno V § 2 odst. 4 návrhu zákona o výrobcích s ukončenou životností je stanoveno, že nestavoví-li tento zákon jinak,

			„Podmínkou povolení provozu zařízení je kladné stanovisko orgánů ochrany veřejného zdraví z hlediska ochrany zdraví podle zákona o odpadech.“.	použije se při nakládání s výrobky s ukončenou životností zákon o odpadech. Zákon o výrobcích s ukončenou životností je tedy zvláštním právním předpisem ve vztahu k zákonu o odpadech, který se použije subsidiárně. To platí mj. v případě všech otázek týkajících se zařízení pro nakládání s odpady, mezi něž patří i zařízení pro nakládání s vybranými výrobky s ukončenou životností. Problematika postavení krajské hygienické stanice jako dotčeného orgánu při vydávání povolení provozu zařízení pro nakládání s odpady a stanovení podmínek provozu zařízení týkajících se ochrany zdraví lidí je upravena v návrhu zákona o odpadech. V daném ohledu není třeba speciální právní úprava v zákoně o výrobcích s ukončenou životností.
61.	MZD	§ 107 odst. 1	4. V § 107 na konci odstavce 1 doplnit větu „Podmínkou povolení zařízení je kladné stanovisko orgánů ochrany veřejného zdraví z hlediska ochrany veřejného zdraví podle zákona o odpadech.“.	Vysvětleno V § 2 odst. 4 návrhu zákona o výrobcích s ukončenou životností je stanoveno, že nestavoví-li tento zákon jinak, použije se při nakládání s výrobky s ukončenou životností zákon o odpadech. Zákon o výrobcích s ukončenou životností je tedy zvláštním právním předpisem ve vztahu k zákonu o odpadech, který se použije subsidiárně. To platí mj. v případě všech otázek týkajících se zařízení pro nakládání s odpady, mezi něž patří i zařízení pro nakládání s vybranými výrobky s ukončenou životností. Problematika postavení krajské hygienické stanice jako dotčeného orgánu při vydávání povolení provozu zařízení pro nakládání s odpady a stanovení podmínek provozu zařízení týkajících se ochrany zdraví lidí je upravena v návrhu zákona o odpadech. V daném ohledu není třeba speciální právní úprava v zákoně o výrobcích s ukončenou životností.
62.	MZD	§ 107 odst. 2	5. V § 107 na konci odstavce 2 nahradit tečku čárkou a doplnit písmeno e), které zní:	Vysvětleno V § 2 odst. 4 návrhu zákona o výrobcích s ukončenou

			„e) zajišťuje ochranu zdraví při zpracování odpadních baterií nebo akumulátorů v souladu s požadavky stanovenými jinými právními předpisy x).“.	životností je stanoveno, že nestavoví-li tento zákon jinak, použije se při nakládání s výrobky s ukončenou životností zákon o odpadech. Zákon o výrobcích s ukončenou životností je tedy zvláštním právním předpisem ve vztahu k zákonu o odpadech, který se použije subsidiárně. To platí mj. v případě všech otázek týkajících se zařízení pro nakládání s odpady, mezi něž patří i zařízení pro nakládání s vybranými výrobky s ukončenou životností. Problematika postavení krajské hygienické stanice jako dotčeného orgánu při vydávání povolení provozu zařízení pro nakládání s odpady a stanovení podmínek provozu zařízení týkajících se ochrany zdraví lidí je upravena v návrhu zákona o odpadech. V daném ohledu není třeba speciální právní úprava v zákoně o výrobcích s ukončenou životností.
63.	MZD	§ 107 odst. 3	6. V § 107 v odst. 3 nahradit slova „podle odstavce 2 písmeno a) až c)“ slovy „podle odstavce 2 písmeno a) až c) a e).“.	Vysvětleno V § 2 odst. 4 návrhu zákona o výrobcích s ukončenou životností je stanoveno, že nestavoví-li tento zákon jinak, použije se při nakládání s výrobky s ukončenou životností zákon o odpadech. Zákon o výrobcích s ukončenou životností je tedy zvláštním právním předpisem ve vztahu k zákonu o odpadech, který se použije subsidiárně. To platí mj. v případě všech otázek týkajících se zařízení pro nakládání s odpady, mezi něž patří i zařízení pro nakládání s vybranými výrobky s ukončenou životností. Problematika postavení krajské hygienické stanice jako dotčeného orgánu při vydávání povolení provozu zařízení pro nakládání s odpady a stanovení podmínek provozu zařízení týkajících se ochrany zdraví lidí je upravena v návrhu zákona o odpadech. V daném ohledu není třeba speciální právní úprava v zákoně o výrobcích s ukončenou životností.
64.	MZD	§ 121	7. V § 121 na konci odstavce 3 doplnit větu	Vysvětleno

			„Podmínkou povolení zařízení je kladné stanovisko orgánů ochrany veřejného zdraví z hlediska ochrany veřejného zdraví podle zákona o odpadech.“.	V § 2 odst. 4 návrhu zákona o výrobcích s ukončenou životností je stanoveno, že nestavoví-li tento zákon jinak, použije se při nakládání s výrobky s ukončenou životností zákon o odpadech. Zákon o výrobcích s ukončenou životností je tedy zvláštním právním předpisem ve vztahu k zákonu o odpadech, který se použije subsidiárně. To platí mj. v případě všech otázek týkajících se zařízení pro nakládání s odpady, mezi něž patří i zařízení pro nakládání s vybranými výrobky s ukončenou životností. Problematika postavení krajské hygienické stanice jako dotčeného orgánu při vydávání povolení provozu zařízení pro nakládání s odpady a stanovení podmínek provozu zařízení týkajících se ochrany zdraví lidí je upravena v návrhu zákona o odpadech. V daném ohledu není třeba speciální právní úprava v zákoně o výrobcích s ukončenou životností.
65.	MZD	§ 124 odst. 2	8. V § 124 na konci odstavce 2 nahradit tečku čárkou a doplnit písmeno h), které zní: „h) zajistit ochranu zdraví při zpracování vozidel s ukončenou životností v souladu s požadavky stanovenými jinými právními předpisy x).“. Zdůvodnění: Návrh zákona se nezabývá minimalizací zdravotních rizik a neukládá do povinností původce odpadu, a to především nebezpečného, dostatečná opatření na zajištění ochrany zdraví jak pracovníků, tak veřejného zdraví. Z těchto důvodů je nezbytné, aby krajská hygienická stanice zhodnotila zdravotní rizika a vydala stanovisko ve smyslu připravovaného zákona o odpadech (§ 100).	Vysvětleno V § 2 odst. 4 návrhu zákona o výrobcích s ukončenou životností je stanoveno, že nestavoví-li tento zákon jinak, použije se při nakládání s výrobky s ukončenou životností zákon o odpadech. Zákon o výrobcích s ukončenou životností je tedy zvláštním právním předpisem ve vztahu k zákonu o odpadech, který se použije subsidiárně. To platí mj. v případě všech otázek týkajících se zařízení pro nakládání s odpady, mezi něž patří i zařízení pro nakládání s vybranými výrobky s ukončenou životností. Problematika postavení krajské hygienické stanice jako dotčeného orgánu při vydávání povolení provozu zařízení pro nakládání s odpady a stanovení podmínek provozu zařízení týkajících se ochrany zdraví lidí je upravena v návrhu zákona o odpadech. V daném ohledu není třeba speciální právní úprava v zákoně o výrobcích s ukončenou životností.

66.	MSP	§ 64-78	1. K právnické osobě „Koordinační centrum“ Vyslovujeme zásadní nesouhlas s návrhem na zavedení nové formy právnické osoby, Koordinačního centra, jejíž zavedení do právního řádu nelze považovat ani za nezbytné, ani za žádoucí. Ministerstvo spravedlnosti v obecné rovině nesouhlasí se zaváděním nových forem právnických osob, pakliže není jejich ustanovení nezbytné a opodstatněné zásadními důvody. Podle § 66 odst. 2 návrhu zákona má být účelem koordinačního centra především na základě veřejného výběrového řízení určovat auditory splňující požadavky k provádění ověření dle návrhu zákona, zprostředkovávat uzavírání dohod o převodu určitého množství zpětně odebraných výrobků s ukončenou živností mezi provozovateli kolektivního systému a koordinace dalších činností provozovatelů kolektivního systému. Právě uvedené činnosti po našem soudu nikterak nezakládají potřebu na ustavení nové formy právnické osoby. Upozorňujeme přitom, že primární povinnosti koordinačního centra v případech, kdy toto není zřízeno, mají povinnost plnit jednotliví provozovatelé kolektivního systému (viz § 58 odst. 1 a 2 návrhu zákona), tj. případná neexistence Koordinačního centra neimplikuje nemožnost plnění některých povinností, jež jsou jednotlivým provozovatelům kolektivního systému zákonem uloženy. Předložený návrh nelze považovat za vhodný taktéž vzhledem k značné neurčitosti návrhem předvídané formy právnické osoby, jež by měla být založena rozhodnutím Ministerstva životního prostředí, jejímiž členy by však měly být soukromé osoby, jednotliví provozovatelé kolektivního systému, jejichž členství	Akceptováno Oblast koordinačního centra bude komplexně přepracována. Zejména byla akceptována připomínka MSp, které požaduje, aby koordinační centrum tvořila osoba definovaná v rámci ZOK. Dále v návaznosti na připomínky byl návrh upraven ve smyslu, aby koordinační centrum mělo jako další povinnou kompetenci realizaci tzv. "clearingu" tedy rozúčtování nákladů mezi jednotlivými KS v návaznosti na množství výrobků, které uvedou na trh klienti zapojení do těchto jednotlivých KS. Akceptací připomínky vznikl ROZPOR s Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže, který zejména nesouhlasí se změnou formy právnické osoby.
-----	-----	---------	--	---

			v právnické osobě by navíc mělo vznikat ze zákona (viz § 67 odst. 1 návrhu). S odkazem na shora předestřené argumenty požadujeme komplexní přepracování části první, hlavy druhé, dílu čtvrtého, oddílu třetího, pododdílu druhého návrhu zákona tak, aby zákonem předvídaná koordinační centra nepředstavovala zvláštní formu právnické osoby, popřípadě aby činnost koordinačních center plnily jiné, stávajícím právním řádem zakotvené právnické osoby, resp. organizační složky státu. <u>Tato připomínka je zásadní</u>	
67.	MSP	§ 9 odst. 2	2. K § 9 odst. 2 Z předloženého návrhu zákona není zřejmý význam shora uvedeného ustanovení, jež stanovuje výjimku ze speciality předloženého zákona ve vztahu k zákonu o odpadech pro osoby, jež poruší povinnost plynoucí z tohoto zákona. Jelikož předložený návrh zakládá odpovědnost za jeho porušení, přičemž zároveň stanovuje vlastní sankční systém, považujeme tuto výjimku za neopodstatněnou a z hlediska aplikační praxe za nejednoznačnou. Požadujeme proto § 9 odst. 2 z návrhu bez náhrady vypustit. <u>Tato připomínka je zásadní</u>	Akceptováno Předmětné ustanovení bylo vypuštěno.
68.	MSP	§ 10 odst. 2	3. K § 10 odst. 2 Podle návrhu ustanovení může být pověřeným zástupcem „<i>pouze právnická osoba nebo fyzická osoba oprávněná k podnikání</i>“. Jelikož zákon dále nestanovuje, k jakému druhu podnikání má být fyzická osoba oprávněna, považujeme navrženou podmínku za	Vysvětleno Vykonávání činnosti pověřeného zástupce dle navrhovaného zákona je třeba považovat za podnikání. Bude doplněno do důvodové zprávy, proč je navrženo dané omezení.

			neopodstatněnou a tím i diskriminační ve vztahu k ostatním fyzickým osobám. Požadujeme proto slova „ <i>oprávněná k podnikání</i> “ bez náhrady vypustit. <u>Tato připomínka je zásadní</u>	
69.	MSP	§ 12 odst. 3	4. K § 12 odst. 3 Upozorňujeme na nevhodnost v návrhu použitého výrazu „ <i>převzetí vlastnického práva</i> “, když občanský zákoník hovoří o „ <i>převodu vlastnického práva</i> “ (§ 1 099 a násl. občanského zákoníku). Jelikož smyslem uvedeného ustanovení je zřejmě stanovit podmínky možnosti faktického převzetí věci, požadujeme slova „ <i>vlastnického práva</i> “ z návrhu bez náhrady vypustit. <u>Tato připomínka je zásadní</u>	Akceptováno částečně Smyslem předmětné věty není stanovit podmínky možnosti faktického převzetí věci, ale skutečně omezit možnost nabývat vlastnictví zpětně odebraných výrobků s ukončenou životností. Ustanovení § 12 odst. 3 bylo upraveno na „Vlastnické právo k výrobku s ukončenou životností je oprávněn nabývat kromě osob podle věty první také výrobce nebo provozovatel kolektivního systému.“
70.	MSP	§ 36 odst. 2 písm. g)	5. K § 36 odst. 2 písm. g) Nesouhlasíme s tím, aby podíly společníků žadatele, pakliže jsou představovány cennými papíry, mohly být pouze „ <i>akcie znějící na jméno vydané jako zaknihovaný cenný papír nebo imobilizovaný cenný papír</i> “. Podle § 263 odst. 2 zákona o obchodních korporacích může být akcie na majitele vydána pouze jako zaknihovaný cenný papír nebo imobilizovaný cenný papír. Vzhledem k této skutečnosti nepovažujeme shora uvedenou podmínku ve vztahu k akciím na majitele za opodstatněnou. Dále upozorňujeme, že podle § 137 odst. 1 zákona o obchodních korporacích může být podíl společníka představován kmenovým listem. S ohledem na dikci shora citovaného ustanovení nebudou moci společnosti	Akceptováno Dle dohody mezi MŽP a připomínkovým místem Ustanovení bylo dané ustanovení upraveno a současně byla do ustanovení § 37 odst. 1, § 45 odst. 5 a § 58 odst. 1 doplněna povinnost předložit opis seznamu všech akcionářů, kteří jsou vlastníky akcií na jméno, ne starší než 7 dní. Kmenové listy (společnosti s ručením omezeným) Vysvětleno – jde o volně převoditelný cenný papír, který představuje podíl v s.r.o. a nemůže být zaknihovaný.

			s ručením omezeným s kmenovými listy získat oprávnění k provozování kolektivního systému. Vzhledem k dalším podmínkám pro získání tohoto oprávnění považujeme navržené ustanovení i ve vztahu k těmto společnostem s ručením omezeným za diskriminační. S ohledem na shora předestřené argumenty požadujeme uvedené ustanovení z návrhu bez náhrady vypustit. <u>Tato připomínka je zásadní</u>	
71.	MSP	§ 36 odst. 2 písm. h)	6. K § 36 odst. 2 písm. h) Navržené znění považujeme za nejednoznačné, když není zřejmé, zda se v něm uvedená podmínka vztahuje k akciím vydaným žadatelem, či jednotlivými společníky (akcionáři) žadatele. Požadujeme proto uvedené ustanovení upřesnit způsobem, z něhož bude patrné, k akciím kterého z možných vydavatelů se tato podmínka vztahuje. <u>Tato připomínka je zásadní</u>	Akceptováno Záměrem předkladatelů je, aby se ustanovení týkalo podílů v žadateli a akcií vydaných žadatelem. Text bude v tomto smyslu upřesněn. Navrhuje se konkrétně znění textu: "h) s podíly společníků žadatele nebo s akciemi vydanými žadatelem nejsou spojena žádná zvláštní práva nebo povinnosti,"
72.	MSP	§ 38 odst. 3 a § 61 odst. 1 písm. d)	7. K § 38 odst. 3 a § 61 odst. 1 písm. d) Upozorňujeme na rozpor mezi uvedenými ustanoveními. Zatímco podle § 38 odst. 3 „<i>[o]právnění k provozování kolektivního systému nepřechází na jinou osobu</i>“, podle § 61 písm. d) by mělo dojít k přechodu oprávnění na právního nástupce provozovatele kolektivního systému v případě přeměny provozovatele kolektivního systému fúzí nebo rozdělením, jež byla odsouhlasena Ministerstvem životního prostředí. Požadujeme tento rozpor z návrhu odstranit. <u>Tato připomínka je zásadní</u>	Akceptováno Ustanovení § 38 odst. 3 bylo doplněno. Ustanovení nově zní: "(3) Oprávnění k provozování kolektivního systému nepřechází na jinou osobu, s výjimkou případu uvedeného v § 61 odst. 1 písm. b),".

73.	MSP	§ 42 odst. 4	8. K § 42 odst. 4 Z navrženého znění uvedeného ustanovení není zcela zjevný charakter jím stanovené neplatnosti, pročez požadujeme jeho upřesnění. Zároveň dáváme ke zvážení vhodnost předkladateli navržené konstrukce, jež vzhledem k užití vícera neurčitých právních pojmů může působit právní nejistoty ohledně platnosti uzavřené smlouvy. Doporučujeme proto zvážit užití jiné konstrukce, neimplikující neplatnost smlouvy, nýbrž například zakládající odpovědnost členů statutárního orgánu provozovatele kolektivního systému za škodu, jež byla společností uzavřením smlouvy způsobena. <u>Tato připomínka je zásadní</u>	Akceptováno jinak Z ustanovení § 42 odst. 4 byla vypuštěna věta "Smlouva uzavřená v rozporu s tímto ustanovením je neplatná, ledaže druhá strana jednala v dobré víře." Do § 129 odst. 4 bylo dále doplněno za písm. f) nové písm., které zní: "V rozporu s § 42 odst. 4 uzavře smlouvu s osobou, ke které má zvláštní vztah dle § 44, zajistí dluhy, a nebo na ni bezúplatně převede majetek,".
74.	MSP	§ 53 odst. 4 písm. b)	9. K § 53 odst. 4 písm. b) Podle navrženého ustanovení je vyhlášovatel, tj. provozovatel kolektivního systému, povinen do 30 dnů od uzavření smlouvy s navrhovatelem posoudit ostatními navrhovateli uplatněné námitky. Vzhledem ke zvolené konstrukci tudíž mohou nastat případy, kdy budou vznesené námitky shledány důvodnými, zároveň však již bude na základě veřejné soutěže uzavřena platná smlouva. Požadujeme tento rozpor z návrhu odstranit. <u>Tato připomínka je zásadní</u>	Vysvětleno Připomínkované ustanovení bylo z návrhu vypuštěno a připomínka je tak nyní bezpředmětná.
75.	MSP	§ 120 odst. 1	10. K § 120 odst. 1 Upozorňujeme, že podle § 1 050 odst. 1 občanského zákoníku se za opuštěnou věc považuje movitá věc, k níž nevykonává její vlastník vlastnické právo po dobu tří let, popřípadě věc zřejmě nepatrné hodnoty. Vyzvat	Vysvětleno Pojem „opuštěné vozidlo“ je definován pro účely navrhovaného zákona v § 117 písm. e). Nejde o opuštěnou věc ve smyslu občanského zákoníku. Takový výklad by byl nesprávný, na čemž nic nemění skutečnost, že zákonem

			majitele opuštěného vozidla k jeho odstranění tedy nebude možné bezprostředně, ale teprve po uplynutí tří let, přičemž uplynutím této doby vlastnické právo zanikne, tj. nebude existovat majitel, jehož by bylo možné k odstranění vyzvat. Pro předejití shora uvedený interpretačním rozporům požadujeme upravit institut odstranění vozidla způsobem, jenž nebude vycházet z kategorie opuštěné věci ve smyslu občanského zákoníku. <u>Tato připomínka je zásadní</u>	definovaný pojem obsahuje slovo „opuštěné“.
76.	MSP	§ 128 odst. 2 písm. b)	11. K§ 128 odst. 2 písm. b) Horní hranici pokuty ve výši 500 000 Kč považujeme vzhledem k dané skutkové podstatě, tj. porušení mlčenlivosti zaměstnance, za nepřiměřenou a vzhledem k absenci jejího zdůvodnění v důvodové zprávě za neopodstatněnou. Požadujeme proto snížit horní hranici pokuty za přestupek podle § 128 odst. 1 písm. b) způsobem, jež bude přiměřený ve vztahu k obdobně závažným přestupkům podle českého právního řádu. <u>Tato připomínka je zásadní</u>	Akceptováno Horní hranice pokuty bude snížena na 200 000 Kč. Bude tedy významně snížena a současně zůstává vyšší než u přestupků podle § 128 odst. 1 písm. a) a c), u nichž je horní hranice výše pokuty stanovena na 100 000 Kč. Podle názoru předkladatelů je důvodné, aby v případě porušení povinnosti mlčenlivosti zaměstnancem koordinačního centra byla horní hranice pokuty vyšší než u přestupků podle § 128 odst. 1 písm. a) a c), protože se v porovnání s těmito přestupky jedná o závažnější přestupek.
77.	MSP	§ 134 odst. 1 písm. a)	12. K § 134 odst. 1 písm. a) Upozorňujeme, že s ohledem na § 137 odst. 1 písm. a), jež zakládá kompetenci Krajského úřadu kontrolovat v oblasti kontroly sběru nebo zpracování vozidel s ukončenou životností, je třeba v uvedeném ustanovení konstatovat výjimku ve smyslu právě citovaného ustanovení § 137 odst. 1 návrhu zákona. <u>Tato připomínka je zásadní</u>	Vysvětleno Záměrem MŽP je, aby sběr a zpracování vozidel kontrolovaly KÚ a současně též ČÍŽP.

78.	MK	§ 5 odst. 1 věta druhá	<u>K § 5 odst. 1 větě druhé</u> V případě předání výrobku k muzejním účelům není ještě výrobek sbírkovým předmětem ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 a 2 zákona č. 122/2000 Sb., zákona o ochraně sbírek muzejní povahy a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Tím se stane až po zařazení do sbírky. V ustanovení § 5 odst. 1 větě druhé tedy požadujeme slova „sbírkového předmětu“ vypustit. Zároveň bude v tomto smyslu nutné opravit i znění zvláštní části důvodové zprávy týkající se tohoto ustanovení. <u>Tato připomínka je zásadní</u>	Akceptováno Předmětné ustanovení bylo vypuštěno. Ustanovení tak nově zní: (1) Každý, kdo se zbavuje výrobku s ukončenou životností, je povinen jej předat pouze osobě oprávněné k jeho převzetí podle tohoto zákona. Jiným osobám smí být výrobek s ukončenou životností předán, pouze jde-li o předání nezbytného množství kusů pro účely vědy a výzkumu nebo předání k muzejním účelům."
79.	MZE	§ 127	1) Požadujeme, aby u poplatku za registraci vozidla dle plnění emisních norem zůstal zachován stávající stav pro plnění mezních hodnot emisí ve výfukových plynech. Odůvodnění: Považujeme stávající výši poplatků, tedy v případě nesplnění mezních hodnot 10.000, 5 000,- Kč v případě splnění mezních hodnot emisí EURO 1 a 3 000,- Kč v případě splnění mezních hodnot emisí EURO 2 za dostatečnou. Zpoplatnění mezních hodnot emisí EURO 3 by dopadlo i na vozidla ve stáří okolo deseti let, které ovšem nemusí nutně představovat zátěž pro ovzduší. Tato připomínka je zásadní	Akceptováno Zpoplatnění vozidel neplnících emisní normu EURO 3 bylo vypuštěno. Výše poplatků u jednotlivých emisních tříd zůstává ve stejné výši, jako stanovuje současně platný zákon o odpadech. V návaznosti na tuto připomínku byl upraven § 127 odst. 8. Bylo vypuštěno ustanovení o účelové vázanosti poplatku v rámci SFŽP, a to z důvodu, že je očekáván významně nižší příjem z vybraných poplatků na straně SFŽP. Finanční prostředky by tak nestačily na zamýšlené programy cílené na snižování emisí ze silniční dopravy. Navíc úprava odpovídá současnému stavu – použití finančních prostředků z poplatku dnes není účelově vázáno. Ani v minulosti nebyly všechny prostředky využity na účel, na který je vázanost požadována. Případné přebytky finančních prostředků, které nebudou využity pro zpracovatele vozidel s ukončenou životností či pro automobilový průmysl (obnova vozového parku) by nebylo možné použít v případě povodní, boji proti suchu či

				jiným závazným problémům, které přináší změna klimatu. Poplatek je vybírán za neplnění emisních norem, které ke změně klimatu přispívají. V návaznosti na akceptaci této připomínky vznikl ROZPOR s Ministerstvem průmyslu a obchodu, které nesouhlasí s vypuštěním ustanovení o účelové vázanosti poplatku v rámci SFŽP.
80.	ÚVČR-RVV	§ 127	Zásadní: K § 127 – Požadujeme zachovat stávající výši poplatků za registraci vozidla dle plnění emisních norem (původně „poplatek na podporu sběru, zpracování, využití a odstranění vybraných autovraků“), tzn. 10 000,- Kč v případě nesplnění mezních hodnot, 5 000,- Kč v případě splnění mezních hodnot emisí EURO 1 a 3 000,- Kč v případě splnění mezních hodnot emisí EURO 2, a nezavádět poplatek v případě splnění mezních hodnot emisí EURO 3. <u>Odůvodnění:</u> Změna výše poplatků by mohla mít zásadní dopad na sociálně slabší skupiny obyvatel. Vedle toho poukazujeme fakt, že auta, která nesplňují přísnější emisní limity, mohou být stará cca 10 let, což nejsou nutně technicky zastaralé stroje.	Akceptováno Zpoplatnění vozidel neplnících emisní normu EURO 3 bylo vypuštěno. Výše poplatků u jednotlivých emisních tříd zůstává ve stejné výši, jako stanovuje současně platný zákon o odpadech. Viz též vypořádání připomínky MZE č. 79.
81.	ÚVČR- VÚV	Obecně	Obecné zásadní připomínky: 1) Návrh zákona nerespektuje současný stav prací na „oběhovém balíčku“ (CEP) zveřejněném Evropskou komisí v prosinci 2015 obsahujícím především návrh Směrnice Evropského parlamentu a Rady, kterou se mění směrnice	Vysvětleno/Akceptováno částečně Z připomínky není zřejmé, čím konkrétně návrh zákona nerespektuje současný stav prací na „oběhovém balíčku“ (CEP). Předkladatelé naopak mají za to, že předložený návrh v základních ohledech zohledňuje základní principy CEP. Navíc jednotlivé výrobní směrnice nejsou

			2008/98/ES o odpadech (COM(2015) 595 final), návrh změn pěti dalších odpadových směrnic EU a Akční plán dalšího postupu. V § 1, odst. 2 předloženého návrhu zákona se uvádí: „Tento zákon zapracovává příslušné předpisy Evropské unie...“ včetně směrnice EP a Rady (ES) č. 98/2008 o odpadech. Nikde v celém materiálu však není uvedeno, že většina těchto evropských předpisů je v současné době v procesu zásadní aktualizace vyvolané objektivními materiálovými, ekonomickými a ekologickými potřebami a že základní parametry této aktualizace jsou již obsaženy v CEP. Předpokládá se, že do poloviny roku 2016 by měl být schválen Akční plán CEP a do konce roku novely všech šesti směrnic. Následně budou mít členské země 18 měsíců na implementaci. I pokud by byly procedury delší, znamená to, že za tři roky (nejpozději do roku 2019) budeme muset CEP implementovat do naší legislativy. Návrh nových právních předpisů je tedy v ČR předkládán v době, kdy byly EU již zveřejněny návrhy aktualizace předpisů (CEP), ale tento proces zásadní aktualizace nebyl dosud ukončen. Bez akceptování této skutečnosti hrozí nutnost v krátké době znovu aktualizovat v ČR právě přijímané (či přijaté) právní akty. Vyvolané zvýšení právní nestability by tak pouze prohloubilo dosavadní obtíže plynoucí z tohoto trendu. CEP je zároveň v souladu s Plánem účinného využívání zdrojů (KOM(2011) 571) a přispívá	návrhem CEP prakticky vůbec dotčeny, tudíž obava z nutnosti realizace obsáhlých implementačních změn nového zákona VUŽ je zcela nedůvodná. Nejkonkrétněji se navrhovaná úprava dotýká CEP v oblasti pravděpodobného budoucího stanovení minimálních požadavků na rozšířenou odpovědnost výrobce, které mají být definovány článkem 8a rámcové směrnice o odpadech 98/2008/ES. Veškeré požadavky, které jsou zde navrženy, již návrh obsahuje (např. jednotný přístup operátorů – KS ke všem výrobcům bez rozdílu jejich ekonomické významnosti). Návrh CEP již odráží základní strategické dokumenty OSN, OECD a EU, a tudíž zde není relevantní obava z nekompatibility návrhu či dokonce rozporu s obsahy těchto dokumentů. Proces přípravy CEP a jeho předpokládaný nevýznamný dopad na potřebu budoucí novelizace bude zmíněn v důvodové zprávě.
--	--	--	---	--

			také k provádění iniciativy EU v oblasti surovin (COM (2014) 297). Tyto skutečnosti nejsou dostatečně akceptovány nejen ve struktuře ale ani v textovém vyjádření předloženého návrhu zákona. Doporučujeme proto znovu zvážit, zda by neměl být tento návrh zákona stažen a zda by neměly být zahájeny práce na novém zákoně respektujícím CEP. Pokud nebude předložený návrh zákona stažen, tak považujeme za nutné, aby 1/ v něm byly jasně uvedeny všechny výše uvedené souvislosti CEP včetně souvislostí časových (doplnit v tomto smyslu předkládací zprávu a důvodovou zprávu), 2/ v návrhu usnesení vlády byl zahrnut úkol zahájit do konce roku 2016 přípravu nového zákona o odpadech (případně novely zákona) respektujícího požadavky CEP. Při přípravě nového zákona vycházejícího z CEP zároveň doporučujeme vyhodnotit legislativní předpisy vyspělých zemí (alespoň SRN, Japonsko) upravující oběhové hospodářství a navrhnout rámec právní úpravy (strukturu a hierarchii) pro tuto oblast v ČR zaměřený na oběhové hospodářství jako součást udržitelného materiálové hospodářství v souladu s aktuálním stavem a trendy nadnárodních strategických a koncepčních dokumentů OSN, OECD a EU.	
82.	ÚVČR VÚV	Obecně	2) V předkládací zprávě k návrhu zákona o	Vysvětleno Připomínku vnímáme jako nekonkrétní, navíc se netýká

			vybraných výrobcích s ukončenou životností je uvedeno „...Zákon o vybraných výrobcích s ukončenou životností má ve vztahu k (novému) zákonu o odpadech postavení zvláštní právní normy, která se použije přednostně. Zákon o odpadech jako obecná právní norma bude aplikována subsidiárně, tj. nestanoví-li zákon o vybraných výrobcích s ukončenou životností jinak.“ Podle našeho názoru je nutné tuto tezi znovu právně a ekonomicky posoudit nejen porovnáním s tendencemi pojetí udržitelného materiálového hospodářství v EU, OECD a OSN, ale i s ohledem na vývoj a stav právní úpravy ve vyspělých zemích. Např.: a. V SRN byl již dříve přijat Gesetz zur Neuordnung des Kreislaufwirtschafts- und Abfallrechts, Vom 24. Februar 2012. Tento zákon jednoznačně staví jako právní prioritu oběhové hospodářství (kreislaufwirtschaft) se všemi definovanými v něm pojmy a jejich vztahy i hierarchií a od toho odvozené povinnosti veřejné správy i povinnosti právnických a fyzických osob (úplné znění příkládám). Pojetí této právní úpravy bylo odvozeno od tendencí EU a od zkušeností ze spolupráce s Japonskem. Zkušenosti průběžně ovlivňovaly i pojetí této oblasti v dokumentech EU. b. V Japonsku byl také již dříve přijat Basic Act on Establishing a Sound Material-Cycle Society, Act No. 110 of June 2, 2000. I tento právní předpis, který byl postupně	pouze zákona o výrobcích s ukončenou životností, ale též zákona o odpadech. Je požadováno „strukturu a hierarchii obou předložených návrhů zákonů příslušně upravit“, ale není definováno konkrétně v čem, přičemž je poukazováno na různé legislativní úpravy jiných států. Předkládaný návrh má především stanovit pravidla pro nakládání s vybranými výrobky, tzn., že má upravovat pravidla pro nakládání s významnými odpadovými toky (případně toky, které nejsou významné množstevně, ale svých charakterem jsou významné pro životní prostředí - především baterie a akumulátory). Domníváme se, že návrh zákona ve plně kompatibilní s dalšími strategickými materiály ČR v oblasti zmiňovaného materiálového hospodářství – zejména Surovinová politika ČR a Politika druhotných surovin.
--	--	--	---	--

			aktualizován, vychází z naléhavých reálných ekonomických potřeb ucelené právní úpravy materiálového hospodářství. Důsledná aplikace tohoto předpisu přinesla Japonsku v období 2000 – 2010 mimo jiné následující výsledky - zvýšení úrovně recyklovaného materiálu z 213 mil.t/rok na 246 mil.t/rok, snížení hmotnosti odstraňovaných odpadů z 56 mil.t/rok na 19 mil t./rok, zvýšení úrovně ekonomické efektivity využívání materiálových zdrojů. Tento přístup byl po vyhodnocení přiměřeně právně a metodicky i technicky aplikován i v některých zemích EU a OECD a byl také podnětem pro metodické pojetí v dokumentech OSN, např. Systém of Environmental-Economic Accounting 2012, UN 2014. V těchto i dalších právních normách je hierarchie i struktura ucelené právní úpravy materiálového hospodářství odvozena od reálných potřeb. Strukturu a hierarchii obou předložených návrhů zákonů je proto třeba příslušně upravit.	
83.	ÚVČR-VÚV	Obecně	3) V návrhu zákona o vybraných výrobcích s ukončenou životností předloženém do meziresortního připomínkového řízení chybí řada ustanovení, které předjímal vládou schválený věcný záměr a v některých ustanoveních je v rozporu s vládou schváleným věcným záměrem zákona v květnu 2015. Považujeme za nutné obě předlohy sladit a případné rozdíly zdůvodnit.	Vysvětleno Úvodní obecná připomínka (nekonkrétní). Detailní připomínky daného připomínkového místa jsou vypořádány níže.
84.	ÚVČR VÚV	Obecně	4) Zákon na několika místech zdůrazňuje, že	Akceptováno

			výrobky s ukončenou životností nejsou součástí komunálního odpadu ani tehdy pokud pocházejí z domácností. Je tak učiněno zřejmě s cílem zprostit obce odpovědnosti za tyto výrobky. Nicméně je zde riziko, že takto výrobky z domácností nebudou evidenčně zahrnuty do recyklace komunálního odpadu, což bude snižovat statistickou recyklaci tohoto odpadu a tak může komplikovat plnění závazných cílů pro minimální recyklaci komunálního odpadu. Zákon by měl řešit, jak obce zprostit povinnosti zajistit nakládání s těmito výrobky, ale současně jak podržet zpětně odebrané výrobky ve statistice recyklace odpadu z domácností, tedy komunálního odpadu.	Ustanovení § 14 odst. 3 (původně odst. 2) bude upraveno následovně: " Výrobky s ukončenou životností, které byly zpětně odebrány v místě zpětného odběru zřízeném ve spolupráci s obcí, nejsou součástí komunálního odpadu. Na výrobky s ukončenou životností, které byly zpětně odebrány v místě zpětného odběru zřízeného ve spolupráci s obcí, se nevztahuje § 42 odst. 2 zákona o odpadech3). S těmito výrobky s ukončenou životností musí být nakládáno v souladu s tímto zákonem a odděleně od ostatního komunálního odpadu, dochází-li k jeho soustředování v tomtéž zařízení, ve kterém se nachází místo zpětného odběru." Odpady z výrobků s ukončenou životností tedy budou komunálním odpadem, ale na obec se nebudou vztahovat povinnosti původce vymezené zákonem o odpadech. Dále byla do § 15 doplněna informační povinnost výrobce vůči obci takto: „(5) Výrobce, který zřídil místo zpětného odběru na území obce, je povinen poskytnout obci informace o množství zpětně odebraných výrobků s ukončenou životností, včetně informací o jejich využití, pokud o to obec požádá.“
85.	ÚVČR-VÚV	Obecně	5) Zákon činí kolektivní systém v zásadě exklusivní osobou, která jako jediná je oprávněna zabývat se sběrem určitého druhu odpadu, pokud by takových kolektivních systémů bylo více, prostřednictvím koordinačního centra jim umožňuje postupovat ve shodě. Za této situace hrozí, že kolektivní systém, případě kolektivní systému v koordinaci, se budou fakticky chovat jako	Vysvětleno Navrhovaný zákon uváděná opatření již zahrnuje – KS je oprávněn sám pouze zajišťovat sběr výrobků (buď samostatně, nebo ve spolupráci např. se svozovými společnostmi), ale zpracování musí zajistit vždy prostřednictvím externích subjektů v souladu se stanovenými pravidly (srov. zejm. § 42 odst. 3 a § 51 a násl.).

			specializované odpadové firmy a budou přímo vstupovat do soutěže s běžnými odpadovými firmami s tím, že jsou předem zvýhodněny. Bylo by vhodné zvážit, zda by kolektivním systémům nemělo být zakázáno působit na následném trhu, tedy zakázat jim přímé působení na trhu služeb nakládání s odpady tak, aby nemohly být v konkurenčním vztahu s podnikateli, kteří takové služby poskytují. Ti by pak pro kolektivní systémy byli dodavateli, kteří své služby nabízejí v konkurenčním prostředí, zatímco kolektivní systémy by působili jako organizátoři sběr a zpracování, bez toho, že by na trhu odpadových služeb vyvíjeli vlastní přímou aktivitu. Tím by bylo jednoznačně zajištěno, že nedojde k narušení hospodářské soutěže v oblasti služeb nakládání s odpady.	
86.	ÚVČR VÚV	Obecně	6) Zákonem zavedený speciální institut koordinačního centra může při své praktické aplikaci narážet na nejrůznější ustanovení jiných zákonů na ochranu hospodářské soutěže, což může být příčinou řady problémů. Tím není zpochybněna potřeba existence takového centra, bez níž není možné zajistit zpětný odběr v dostatečné dostupnosti a kvalitě pro spotřebitele. Bylo by však vhodné zvážit, zda by nemělo být v takovém případě explicitně uvedeno, že ustanovení předpisů na ochranu hospodářské soutěže se buď na činnost koordinačního centra a dohody v jeho rámci činěné nepoužijí vůbec, nebo jen v míře nezbytně nutné na ochranu hospodářské soutěže v oboru odpadových služeb. Řešení	Vysvětleno Oblast koordinačního centra byla komplexně přepracována. Nově navrhovaná úprava popisuje spolupráci mezi KS tak, aby byla zachována hospodářská soutěž mezi kolektivními systémy a zároveň aby byly výsledky jednotlivých kolektivních systémů vzájemně srovnatelné.

			možné kolize zákona a těchto norem by napomohlo, kdyby (viz bod 2) kolektivním systémům bylo zakázáno přímo působit na tomto trhu.	
87.	ÚVČR-VÚV	Obecně	7) Úprava institutu koordinačního centra je z pochopitelných důvodů poměrně strohá, bylo by vhodné zvážit, zda by nemělo být uvedeno, že tam, kde to není tímto zákonem upraveno, platí obecná ustanovení jiného zákona, například zákona o obchodních korporacích.	Vysvětleno Připomínka je již bezpředmětná s ohledem na komplexní přepracování návrhu a změnu formy právnické osoby.
88.	ÚVČR VÚV	Obecně	8) Návrh může mít u většiny kolektivních systémů likvidační dopady s ohledem na vysoké administrativní a finanční zatížení celého systému zpětného odběru (kvóty na audity partnerů, náklady na osvětu, organizace veřejné soutěže, zapojení do komoditní burzy, financování koordinačního centra, zřízení sběrných míst v obcích ...). Dnes mají kolektivní systémy takřka úplnou volnost a je žádoucí je legislativně usměrnit, nesmí se to stát ale na úkor zásahu do ústavním pořádkem zaručených vlastnických práv (a práva podnikat ...) současných společníků. Zásahem do stávajícího legislativního prostředí jsou totiž i změny ve vlastnických strukturách již existujících kolektivních systémů, které byly založeny např. asociacemi. Přejícná ustanovení (§ 146) v tomto smyslu zcela nevyhovují, výsledkem může být redukce kolektivních systémů na jednotky. Což je z obecného pohledu zcela nežádoucí a	Akceptováno částečně - ROZPOR Frekvence povinné realizace auditů byla snížena, viz vypořádání připomínek č. 289, 290 a 291. Podmínky pro vstup KS na trh byly zmírněny, též v návaznosti na jiné připomínky. Minimální počet společníků KS byl snížen na tři a množství výrobků uváděných na trh po dobu předchozích třech let dle § 36 odst. 2 písm. k) bylo vztaženo na celou Evropu, nikoliv pouze ČR. K tvrzené neústavnosti návrhu uvádíme, že zákon do majetkových poměrů právnických osob, které v současnosti provozují KS, nijak nezasahuje. Stanoví pouze přísnější požadavky pro získání oprávnění k provozování KS. Jde o legitimní požadavky stanovené zákonem. Neexistuje žádné ústavně zaručené právo podnikat v dané oblasti za stávajících či jiných podmínek, které vyhovují dotčeným subjektům, ale nikoliv již zájmům, které si nový zákon klade za cíl chránit.

			odůvodňuje to pochybnosti o tom, zda není zákon psán ve prospěch „vybraných“ kolektivních systémů. Zcela tak bude popřena žádoucí hospodářská soutěž, zvláště tam, kde zapojení do kolektivního systému je jedinou možností, jak plnit povinnosti (zejm. u provozovatelů solárních elektráren podle stávajícího § 37p odst. 2 zákona o odpadech). Zákon tak představuje i faktické bariéry vstupu nových provozovatelů kolektivních systémů. Zřejmě petrifikace stavu na několik největších stávajících systémů není ani žádoucí a ani záměrem zákonodárce, resp. předkladatele. Pochybuji, že cílem je monopolizace tohoto druhu podnikání. Jestli ano, měl by to předkladatel odůvodnit. Důsledkem nepochybně bude zvýšení příspěvků na recyklaci, které odvádí výrobci a zaplatí spotřebitel v ceně výrobku.	Pokud jde o argumentaci, že navrhované znění zákona legislativně usměrňuje KS na úkor jejich práva podnikat, tak zde také poukazujeme na skutečnost, že „podnikání“ je činnost určité osoby realizovaná za účelem dosažení zisku. Všechny kolektivní systémy působící dnes v ČR proklamují, že jsou neziskové. Kolektivní systém tedy není organizací založenou za účelem dosahování zisku, ale za účelem plnění zákonných povinností. Princip neziskovosti KS navíc obsahuje jak stávající právní úprava zákona o odpadech (byť vágně), tak i nově navrhovaná právní úprava v jednoznačné podobě.
89.	ÚVČR-VÚV	Obecně	9) Většina věcně významných regulací má být řešena prováděcími předpisy zákona, z nichž některé mají zcela zásadní charakter. Jejich znění a ani teze nebyly spolu s návrhem předloženy, a proto není možné hodnotit skutečně věcný dopad zákona. Považujeme za nutné doplnit návrhy prováděcích předpisů a spolu s nimi předložit návrh znovu do meziresortního připomínkového řízení.	Vysvětleno Návrhy prováděcích právních předpisů ani jejich teze nejsou povinnou součástí materiálu předkládaného do MPŘ. Budou v souladu s LPV obsaženy až v materiálu předkládaném vládě.
90.	ÚVČR VÚV	§ 2 odst. 2	Zásadní připomínky: <u>1. K § 2 odst. 2</u> Doplnit „minerální oleje“.	Vysvětleno Minerální oleje naopak mezi vybrané výrobky podléhající zpětnému odběru nepatří, a z toho důvodu byly již z platného zákona o odpadech vyňaty novelou v podobě zákona č. 223/2015 Sb. Režim zpětného odběru

			Mezi vybrané výrobky patří a není důvod je vyřazovat.	minerálních olejů je nevhodný, protože se jedná o odpady vykazující nebezpečné vlastnosti. Navíc množství osob, které si sami vyměňují olej ve svých vozech, ve srovnání např. s 90. lety významně klesl, a není zde proto nutné institut zpětného odběru vytvářet, resp. obnovovat, nadto zde existoval od roku 2002, ale prakticky nefungoval. Naopak pouze umožnil významné obcházení povinností zákona o odpadech a zákona na ochranu ovzduší ze strany mnohých subjektů.
91.	ÚVČR-VÚV	§ 3 odst. 1 písm. l)	<u>2. K § 3 odst. 1 písm. l)</u> Vypustit slova „nejde-li o osobu, která uvádí na trh pouze pneumatiky přímo určené k dalšímu uvedení na jakýkoliv jiný trh mimo Českou republiku jako součást či příslušenství funkčního celku“. Většina pneumatik je likvidována v rámci nakládání s vozidly s ukončenou životností, zpracovatel vozidla s nimi dál nakládá jako s odpadem.	Vysvětleno Předkladatelé považují za nutné ponechat povinnost zpětného odběru i pro výrobce a dovozce funkčních celků. V rámci funkčních celků (pouze nových vozidel kategorie M1 a N1) se ročně na trh uvede cca milión pneumatik, což přibližně představuje 8 000 tun. V případě, že by byly tyto pneumatiky vyjmuty z povinnosti zpětného odběru, byly by jako v současné době významněji zatíženy systémy obcí (ročně se v systému obcí zajistí zpracování cca 11 000 tun pneumatik). Výrobci funkčních celků mohou zřídit místa zpětného odběru v rámci zpracovatelských zařízení, kde jsou zpracovávána vozidla s ukončenou životností. V případě, že budou zpracovávat dostatečné množství vozidel, nepovede plnění cílů úrovně sběru k navýšení nákladů, ale bude se jednat pouze o administrativní úkon. V rámci sběrné sítě výrobců je však v dnešní době zpracováno cca 7 - 10 % vozidel s ukončenou životností. V současnosti výrobci vozidel nepřispívají na zpracování autovraků, proto se nemůže jednat o dvojí finanční zatížení.
92.	ÚVČR VÚV	§ 9 odst. 1	<u>3. K § 9 odst. 1</u>	Vysvětleno Zásadní koncepční změnou oproti dosavadnímu zákonu o

			Na konci doplnit středník a slova „výrobky s ukončenou životností nejsou do předání k jejich likvidaci odpadem“ s odkazem na legální definici dle zákona o odpadech. Odpadem se tento výrobek stane až v okamžiku, kdy má dojít k jeho znehodnocení; bez dovětku by mohlo být znemožněno opakované použití.	odpadech je právě to, že zpětně odebrané výrobky s ukončenou životností budou odpadem, pouze se zjednodušeným režimem. Touto změnou, která byla schválena ve věcném záměru, bude zajištěn plný soulad s předpisy EU. Pro provozovatele míst ZO by byla enormní administrativní a tedy i finanční zátěž, kdyby museli vést standardní odpadové evidence. Vedlo by to k redukci počtu sběrných míst, a to zejména pro přenosné baterie a akumulátory nebo drobná elektrozařízení - místa zpětného odběru pro tyto výrobky, resp. odpady jsou dnes umístěny právě v provozovnách potravin, v drogistických řetězcích nebo v hobby marketech, přičemž tito provozovatelé nedisponují znalostmi vedení odpadové evidence. Opětovné použití věci, která se stala odpadem, je možné poté, co proběhla příprava k opětovnému použití (způsob využití odpadu) a věc splňuje podmínky, kdy odpad přestává být odpadem.
93.	ÚVČR-VÚV	§ 12 odst. 3	<u>4. K § 12 odst. 3</u> V poslední větě vyškrtnout slova „vlastnického práva k“, tj. věta by měla znít: „K převzetí výrobku s ukončenou životností je oprávněn vždy také výrobce nebo provozovatel kolektivního systému. Dále doplnit nový odst. 4: „(4) Předáním výrobku s ukončenou životností podle odst. 1 až 3 přechází vlastnické právo k tomuto výrobku na výrobce, který jej uvedl na trh, nebo uzavřel-li výrobce smlouvu s kolektivním systémem, na tento kolektivní systém.“ Odevzdáním výrobku přebírá výrobce za tento výrobek	Vysvětleno Veřejnoprávním předpisem by mělo být do soukromoprávních vztahů zasahováno co nejméně a pouze v případě, že je to z hlediska zákonem chráněných zájmů nezbytné. Navrhovaným zákonem jsou jednoznačně vymezeny povinnosti výrobců (zejm. zajistit zpětný odběr a následné zpracování VUŽ) a povinnosti provozovatelů míst zpětného odběru a dalších osob, které nakládají se zpětně odebranými VUŽ. Pro efektivní vynucování těchto povinností není podstatné, kdo je vlastníkem zpětně odebraných VUŽ, neboť bez ohledu na to je výrobce vždy odpovědný za zajištění jejich zpracování a za financování těchto operací. Současně musí každá osoba, která se zpětně

			odpovědnost, okamžik musí být stanoven jednoznačně.	odebranými VUŽ nakládá, dodržovat zákonem stanovené povinnosti a podmínky. Těchto povinností se výrobce, ani žádná z uvedených osob nemůže zprostit s odvoláním, že není vlastníkem VUŽ. V rámci systému výrobce určuje vždy výrobce, resp. kolektivní systém, komu bude VUŽ předán; poslední prodejci budou povinni předávat zpětně odebrané VUŽ pouze do systému výrobce. Dále je třeba uvést, že v rámci systému výrobce si výrobce (KS) může vždy smlouvou s provozovatelem místa zpětného odběru vymínit vlastnictví přebíraných VUŽ, pokud má zájem vztáhnout vlastnictví všech VUŽ na sebe. Z popsanych důvodů není nezbytné, aby zákon stanovil, kdo je vlastníkem zpětně odebraných VUŽ, a proto tato otázka nebude zákonem upravena. Kromě toho je automatický přechod vlastnictví na výrobce, který výrobek uvedl na trh, nerealizovatelný. U některých VUŽ nemusí být vždy možné výrobce určit nebo již výrobce nemusí existovat – to bude platit např. u historických OEEZ. Nelze si představit, že VUŽ zpětně odebere jeden výrobce/KS a vlastnictví k němu nabude jiný. Ustanovení § 12 odst. 3 bylo upraveno dle připomínky MSP následovně: „Vlastnické právo k výrobku s ukončenou životností je oprávněn nabývat kromě osob podle věty první také výrobce nebo provozovatel kolektivního systému.“
94.	ÚVČR VÚV	§ 13 odst. 4	<u>5. K § 13 odst. 4</u> V zákonu používaný termín „veřejné místo zpětného odběru“ není nikde definován. Jedná se zřejmě o trvale přístupné místo zpětného odběru, kam může být výrobek odevzdán, avšak mělo by být definováno jak	Akceptováno Nově ustanovení § 3 odst. 1 písm. p) zní: "veřejným místem zpětného odběru místo zpětného odběru, které je celoročně bez omezení přístupné každému konečnému uživateli v určenou provozní dobu,"

			přístupné veřejnosti (zejména časově) má takové místo být, aby naplňovalo smysl „veřejného místa“. Prováděcí předpis by měl řešit i tyto náležitosti.	Termín „provozní doba“ vychází z platného živnostenského zákona, v jehož § 17 odst. 8 se mj stanoví, že: „Provozovna určená pro prodej zboží nebo poskytování služeb spotřebitelům^{29c)} musí být trvale a zvenčí viditelně označena také prodejní nebo provozní dobou určenou pro styk se spotřebiteli, nejedná-li se o mobilní provozovnu nebo automat. NOZ v § 434 též preferuje termín „provozní doba“. Viz č. 235
95.	ÚVČR-VÚV	§ 14	<u>6. K § 14</u> Především s ohledem na to, aby nedocházelo k znevýhodnění menších obcí, by mělo být zakotveno, že pokud jsou takové smlouvy výrobcem uzavírány, má na jejich uzavření právo každá obec a to za stejných podmínek, za jakých je smlouva uzavírána s jinými obcemi. Dále tento paragraf je určitým způsobem sám se sebou v kolizi, neboť hovoří o využití systému nakládání s komunálním odpadem k odložení výrobku, ale současně uvádí, že takto uložený výrobek komunálním odpadem není a dále pak uvádí, že způsob nakládání s těmito výrobky může být zahrnut do vyhlášky o nakládání s komunálním odpadem. Bylo by vhodné textaci upravit tak, aby nebyla zmatečná.	Částečně akceptováno - ROZPOR Právo každé obce na uzavření smlouvy o využití jejího systému není možné realizovat. Toto musí zůstat jako možnost. Ve zvláštní části u elektrozařízení pocházejících z domácností (B2C EEZ), resp. v § 84 odst. 2 písm. b) je zavedena povinnost, aby výrobce zřídil v obci místo zpětného odběru, pokud o to obec požádá. Obdobné ustanovení platí i u přenosných baterií a akumulátorů, viz § 102 odst. 2 písm. b). I u pneumatik je právo obce požadovat zřízení místa ZO na jejím území (§ 112 odst. 2 písm. b). Ustanovení není v kolizi, bylo upraveno v návaznosti na připomínku č. 400, resp. první věta ustanovení § 14 odst. 3 (původně odst. 2) byla upravena následovně: " (3) Výrobky s ukončenou životností, které byly zpětně odebrány v místě zpětného odběru zřízeném ve spolupráci s obcí, nejsou součástí komunálního odpadu. Na výrobky s ukončenou životností, které byly zpětně odebrány v místě zpětného odběru zřízeného ve spolupráci s obcí, se nevztahuje § 42 odst. 3 zákona o odpadech³⁾. S těmito výrobky s

				ukončenou životností musí být nakládáno v souladu s tímto zákonem a odděleně od ostatního komunálního odpadu, dochází-li k jeho soustředění v tomtéž zařízení, ve kterém se nachází místo zpětného odběru. (4) Provádění zpětného odběru v katastrálním území obce může obec za účelem zajištění veřejného pořádku zahrnout do své obecně závazné vyhlášky, kterou stanoví systém nakládání s komunálním odpadem. (5) Výrobce, který zřídil místo zpětného odběru na území obce, je povinen poskytnout obci informace o množství zpětně odebraných výrobků s ukončenou životností, včetně informací o jejich využití, pokud o to obec požádá.“. Odpady z výrobků s ukončenou životností tedy budou komunálním odpadem, ale na obec se nebudou vztahovat povinnosti původce vymezené zákonem o odpadech. Akceptováním této připomínky by vznikl rozpor s jiným připomínkovým místem.
96.	ÚVČR VÚV	§ 15 odst. 6	<u>7. K § 15 odst. 6</u> Doplnit nové písm. d), které zní: „(d) na vedení evidence o nakládání s výrobkem s ukončenou životností nebo jeho součástí, materiálem nebo látkou v něm obsaženou od okamžiku předání na místo zpětného odběru do okamžiku zpracování.“	Vysvětleno Požadavek je nadbytečný, výrobci mohou stanovit provozovateli místa zpětného odběru povinnost vést odpadovou evidenci např. za účelem finančního motivování (§ 26 návrhu). Nepovažujeme toto za vhodné stanovit přímo zákonem z důvodu nadbytečné administrativní zátěže jednotlivých provozovatelů míst zpětného odběru (např. prodejny potravin, místa ZO zřízená ve firmách, školách).
97.	ÚVČR-VÚV	§ 15 odst. 2 písm. f)	<u>8. K § 15 odst. 2 písm. f)</u>	Vysvětleno Tento problém navrhované ustanovení již řeší („...nejde-li

			Část sběru výrobků s ukončenou životností se provádí neobsluhovaným sběrem do kontejnerů, které jsou volně přístupné na ulici Tj. toto ustanovení je v takovém případě nesplnitelné a mohlo by vést k nutnosti kontejnery odstranit, protože při jejich použití by nebyl výrobce či kolektivní systém schopen dostát této povinnosti. Je potřeba znění upravit s ohledem na existenci takovýchto míst zpětného odběru bez obsluhy.	o místo zpětného odběru zřízené u posledního prodejce nebo místo zpětného odběru charakteru sběrné nádoby bez stálé obsluhy“).
98.	ÚVČR VÚV	§ 16 odst. 3	<u>9. § 16 odst. 3</u> Na konci doplnit středník a slova: „provozovna je v takovém případě místem zpětného odběru“. Nutné upřesnění postavení takovéto provozovny	Vysvětleno Místa ZO jsou striktně pouze místa zřízená výrobcem. Místo ZO nemůže vzniknout na základě fikce zákona.
99.	ÚVČR-VÚV	§ 36 odst. 2	<u>10. K § 36 odst. 2</u> Legislativní vynucení vlastnické struktury je nepřímou novelizací občanského zákoníku a zákona o obchodních korporacích. Navrhované znění krátí na právech právnické osoby při výkonu podnikatelské činnosti, neboť do značné míry zavádí nucenou spolupráci v oblasti KS mezi výrobci, kteří jsou jinak v konkurenčním postavení. Limitace minimální velikosti výrobců omezuje tržní principy a znevýhodňuje malé výrobce a jejich tržní postavení. Původní definice navozuje a posiluje oligopolní strukturu trhu kolektivních systémů. Požadavek na maximální výši podílu společníků KS ve výši 33% je akceptovatelný pouze v případě, kdy je na trhu oprávněn působit pouze jeden kolektivní systém. V případě existence více oprávněných systémů tento požadavek může být v praxi výraznou komplikací, jenž	Částečně akceptováno - ROZPOR Minimální počet společníků, kteří smí založit KS bude snížen ze čtyř na tři a dále bude změněno ustanovení § 36 odst. 2 písm. k) ve smyslu, že do předmětných množství výrobků uváděných výrobcem na trh se zahrnují nejen výrobky uváděné společníkem žadatele na trh po dobu předchozích tří let v ČR ale i v rámci členských států EU. Dále bylo do § 36 odst. 2 písm. k) doplněno ustanovení, které stanovuje odlišné limity pro výrobce zapojené do kolektivního systému plnění výhradně povinnosti pro solární panely, a to v množství 10 tun po dobu 5 let. Na ostatních předmětných podmínkách předkladatelé trvají, neboť pro řádné fungování kolektivních systémů jsou nezbytné a jsou přiměřené danému cíli, což je podrobně popsáno v důvodové zprávě. Jde o podmínky stanovené výhradně pro udělení oprávnění k provozování kolektivního systému, nikoliv o speciální úpravu

		může vést k odnětí oprávnění i efektivním KS kde dojde ke změně vlastnické struktury. V tržním hospodářství, kde výrobci v čase průběžně vznikají či zanikají, se bude měnit i struktura společníků KS. Mnohdy může nastat situace, kdy KS nebude moci zajistit prodej uvolněného podílu a tím i výši max. podílu dle požadavku návrhu tohoto zákona. Až doposud navíc existují kolektivní systémy vytvořené osobami, sdružujícími výrobce – není důvodu, aby tyto kolektivní systémy musely zaniknout. Ustanovení písm. d) je v rozporu se zásadou volného trhu (volného pohybu kapitálu) diskriminuje osoby z jiných členských států Evropské unie, které jsou součástí nadnárodních koncernů.	požadavků na právnické osoby ve vztahu k občanskému zákoníku a zákonu o obchodních korporacích. V žádném případě tak nemůže být řeč o nepřímé novelizaci těchto právních předpisů. Zároveň jsme přesvědčeni, že jde o legitimní a odůvodněné požadavky, které nejsou v rozporu se zásadami volného pohybu kapitálu, ani se zákazem diskriminace. Pokud jde o argumentaci, že navrhované znění krátí na právech právnické osoby při výkonu podnikatelské činnosti, tak zde je nutné podotknout, že „podnikání“ je činnost určité osoby realizovaná za účelem dosažení zisku. Všechny kolektivní systémy působící dnes v ČR proklamují, že jsou neziskové. Kolektivní systém tedy není organizací založenou za účelem dosahování zisku, ale za účelem plnění zákonných povinností. Princip neziskovosti KS navíc obsahuje jak stávající právní úprava zákona o odpadech (byť vágně), tak i nově navrhovaná právní úprava v jednoznačné podobě. Co se týče argumentace, proč předkladatelé návrhu nepovažují za vhodné, aby kolektivní systémy mohly být vlastněny spolky za vhodné, je detailněji rozvedeno ve vypořádání k připomínce č. 146. Výtka, že návrh textací § 36 odst. 2 písm. d) diskriminuje osoby z jiných členských států Evropské unie, které jsou součástí nadnárodních koncernů, neshledáváme jako relevantní. Ustanovení zabraňuje vertikální integraci služeb spojených s kolektivním plněním a služeb nakládání s odpady. viz připomínky 261 a 416 Otevřeno
--	--	---	--

100.	ÚVČR VÚV	§ 40 odst. 3	<u>11. K § 40 odst. 3</u> Za slova „až m)“ se vkládají slova „nebo plnit řádně povinnosti, které tento zákon stanoví provozovateli kolektivního systému nebo výrobcům“. Nutné upřesnění povinnosti.	Vysvětleno Povinnost oznámit ministerstvu, že přestala být splňována některá z podmínek pro vydání oprávnění, má svůj smysl, naproti tomu povinnost oznamovat porušení zákonem stanovených povinností nikoliv. Nic podobného v platných právních předpisech neexistuje. Porušení zákonem stanovených povinností má za následek vznik odpovědnosti za přestupek. viz také připomínky 265 a 358
101.	ÚVČR-VÚV	§ 43 odst. 2	<u>12. K § 43 odst. 2</u> Je velmi těžké dokazovat, že k majetkovému prospěchu došlo na úkor ostatních účastníků systému a prakticky nemožné takovou situaci odhalit kontrolou bez přímého podezření. Proto by zejména v případě společníků mělo být jednoznačně zakázáno, aby kolektivní systém uzavíral jakékoli smlouvy se společníky systému, které by vedly k finančnímu či jinému plnění ve prospěch společníka či osoby jím ovládané nebo jeho ovládající s výjimkou samotné smlouvy o sdruženém plnění. Existence finančních převodů ve prospěch společníků či nějaké smlouvy vedoucí k jejich prospěchu je poměrně snadno ověřitelná při kontrole, navíc potvrzení neexistence podobných smluv může být součástí auditu kolektivního systému. Toto omezení přitom nijak nepřekáží provozu kolektivního systému, protože společníci, jako výrobci, prakticky nemohou poskytovat kolektivnímu systému žádná relevantní služby. Pokud by snad samotný kolektivní systém potřeboval nakoupit ke svému provozu jejich výrobky, může tak snadno učinit prostřednictvím nezávislého distributora. Navrhovaný text je v praxi nekontrolovatelný.	Akceptováno Text odst. 2 byl nahrazen textem: " Se společníkem provozovatele kolektivního systému, s právnickou osobou jím ovládanou nebo s osobou ovládajícího některého ze společníků kolektivního systému nesmí kolektivní systém uzavřít jinou smlouvu než smlouvu o kolektivním plnění nebo smlouvu na základě § 50."

102.	ÚVČR VÚV	§ 51 odst. 1 písm. b), § 53	<u>13. K § 51 odst. 1 písm. b) a dále § 53</u> Takto formulované ustanovení může být s ohledem na uvozující text odstavce interpretováno tak, že veřejná soutěž se vztahuje na veškerý objem sběru za rok. To by ovšem znamenalo, že kolektivní systém bude soutěžit celkový objem a po dobu celého roku bude závislý na jednom odběrateli, naopak pro zpracovatele by to znamenalo, že pro každý rok bude platit, že zakázku získá jen jeden a ostatní přijdou o vstupy nutné k udržení výroby. Toto riziko je navíc umocněno skutečností, že podmínky uvedené v § 53 fakticky znemožňují, aby ze soutěže bylo vybráno více odběratelů, což nutí kolektivní systém veškerou soutěžený objem dát jednomu zpracovateli i tehdy pokud by taková závislost byla riziková. Na druhé straně zákon se v jiných ustanoveních snaží o to, aby byl vyloučen sběr jinými osobami, než těmi, které jsou navázány na kolektivní systémy. To zpracovateli, který neobdrží zakázku od kolektivního systému, prakticky zamezuje pokračovat v jeho činnosti.	Akceptováno jinak. Tato část zákona byla komplexně přepracována.
103.	ÚVČR-VÚV	§ 64, 66, 71, 77	<u>14. K §§ 64, 66, 71 a 77</u> Je zjevné, že záměrem je, aby pokud budou působit dva či více kolektivních systémů pro tentýž druh vybraných výrobků, byla zajištěna jejich spolupráce tak, aby nebyla narušena konzistence evidence a bezproblémově fungovala sběrná síť. Nicméně lhůty uvedené v § 64 a § 71 znamenají, že k faktické koordinaci dojde až za 3 měsíce od udělení oprávnění k provozování kolektivního systému druhému z žadatelů. Pokud dále uvážíme, že určitý čas bude nutný k praktickému nastartování funkcí centra podle § 66, je docela pravděpodobné, že po dobu zhruba půl roku budou	Částečně akceptováno - ROZPOR Povinnost založit koordinační centrum bude vázána na účinnost zákona a nikoliv na udělení oprávnění ve smyslu § 35 odst. 1. Zároveň byly stanoveny určité rozhodovací funkce Ministerstvu životního prostředí. Navrhovaný požadavek je nerealizovatelný. Vydání oprávnění k provozování KS nelze vázat na učinění určité kroky ke vzniku KC. Dané skutečnosti musí proběhnout až následně. Na základě upraveného návrhu úpravy koordinačního centra je nyní předmětem rozporu požadavek na vypuštění institutu koordinačního centra. Dle připomínkového místa

			vedle sebe působit dva systémy, které nebudou z hlediska funkcí uvedených v § 66 koordinovány, a to ani v případě, kdy dohoda těchto dvou systémů bude bezproblémová. To může vážně narušit fungování evidencí i samotného sběru a fakticky ohrozit plnění závazků ČR plynoucích z příslušné směrnice. Bylo by vhodné zvážit, zda účinnost v pořadí druhého vydaného oprávnění k provozování kolektivního systému nespáží a priori se splněním funkcí koordinačního centra dle § 66 či ji vázat alespoň na řádné proběhnutí ustavujícího jednání členské rady dle § 71. Jinak hrozí působení dvou či více systémů současně bez potřebné koordinace po blíže neurčitelnou dobu, protože pokud k ustavující členské radě nedojde či nedojde k naplnění funkcí dle § 66, bude jen obtížné dosáhnout nápravy pouze využitím nástrojů dohledu dle § 77, kterými nemůže ministerstvo ani zabránit nekoordinovanému působení více systému po delší dobu, ale ani nemůže dosáhnout odebrání uděleného oprávnění.	má a kontrolu nad činností KS vykonávat stát, resp. MŽP.
104.	ÚVČR VÚV	§ 84 odst. 3	<u>15. K § 84 odst. 3</u> Instalace fotovoltaických panelů začaly až po roce 2005 a drtivá většina panelů s ohledem na „solární boom“ byla uvedena do provozu v r. 2010. Panely mají zároveň životnost minimálně 20 let spíše však více. Je zcela zbytečné vytvářet sběrnou síť pro tuto komoditu, udržívat ji a financovat, když zřejmě ještě minimálně 5 a pravděpodobně spíše nejméně 10 let prakticky nebude, co do ní odevzdávat. Zbytečně tak dojde k odčerpání příspěvků na společné plnění. Toto ustanovení je proto třeba zcela vypustit, nebo v přechodných ustanovení příslušně odložit nabytí jeho	Akceptováno částečně - ROZPOR Současná právní úprava již obsahuje ustanovení, na základě kterého mají výrobci, nebo kolektivní systémy povinnost zajistit síť míst zpětného odběru nebo odděleného sběru v dostatečné četnosti a dostupnosti. Považujeme za nezbytné, aby síť sběrných míst existovala i pro tato specifická elektrozařízení. Dle našeho názoru budou odpady ze solárních instalací v řadě případů vznikat dříve, než na konci jejich životnosti, a to např. z důvodu jejich poruchovosti, z důsledků působení povětrnostních vlivů atp. Je tedy nutné upravit ustanovení tak, aby bylo zřejmé, v jaké míře má být sběrná síť zajištěna. Ustanovení bude upraveno: „§ 81 odst. (3) Zpětný odběr solárních panelů, které jsou

			účinnosti.	součástí solárních elektráren s celkovým instalovaným výkonem do 30 kWp, musí být zajištěn prostřednictvím sítě míst zpětného odběru o dostatečné četnosti a dostupnosti. Tyto podmínky se považují za splněné, jestliže a) nejpozději k 31. prosinci 2018 je zřízeno alespoň jedno veřejné místo zpětného odběru, kde jsou takové solární panely odebírány, v každé obci, městském obvodu nebo městské části s počtem více než 10 000 obyvatel, ve kterých se nachází alespoň jedna solární elektrárna s celkovým instalovaným výkonem do 30 kWp, a b) nejpozději k 31. prosinci 2020 je zřízeno alespoň jedno veřejné místo zpětného odběru, kde jsou takové solární panely odebírány, v každé obci, městském obvodu nebo městské části s počtem více než 5 000 obyvatel, ve kterých se nachází alespoň jedna solární elektrárna s celkovým instalovaným výkonem do 30 kWp.“.
105.	ÚVČR-VÚV	§ 91 odst. 1	<u>16. K § 91 odst. 1</u> Na konci slovo „výkonu“ nahradit slovem „hmotnosti“. Výše příspěvku na budoucí recyklaci a odstranění je závislá na procesu nakládání a výtěžnosti materiálů, tj. je přímo závislá na materiálovém složení panelu a hmotnosti jednotlivých materiálů. Současně neexistuje žádný univerzální fyzikální přepočet mezi účinností solárního panelu a náklady na jeho recyklaci/odstranění. Tato vazba je pouze k jeho složení a hmotnosti.	Vysvětleno Způsob výpočtu příspěvků na základě výkonu solárních elektráren byl v roce 2012 zaveden do zákona o odpadech také na základě připomínky Ministerstva financí. Důvodem stanovení výpočtu na jednotku výkonu solárního panelu byla také skutečnost, že údaj o hmotnosti solárních panelů nemusel být v řadě případů k dispozici. Zároveň by tento způsob výpočtu také vytvářel prostor pro obcházení povinností ze strany provozovatelů solárních elektráren, kteří by mohli podhodnocovat hmotnost svých solárních panelů. Údaje o výkonech solárních panelů je možné kdykoliv ověřit a plnění předmětných povinností zkontrolovat. Zákon o odpadech v současné době

				stanovuje, že provozovatelé solárních elektráren jsou povinni zajistit uhrazení příspěvků do roku 2019. V roce 2018, kdy je předpokládána účinnost předpisu, již budou téměř všechny finanční prostředky odvedeny. Při akceptování této změny by provozovatelé kolektivních systémů museli přepočítat hodnoty u všech provozovatelů solárních elektráren, jednotlivé provozovatele kontaktovat a případné přeplatky/nedoplatky vypořádat, což by mj. znamenalo vyvolání nemalých administrativních nákladů.
106.	ÚVČR-VÚV	§ 127	<u>17. K § 127</u> Proti současnosti se zvyšuje poplatek za registraci vozidla pro vozidla plnící nižší emisní normy. Poplatek se pravděpodobně bude týkat prakticky výhradně nově registrovaných ojetých vozidel. Vzhledem k tomu, že využívání ojetých vozidel má v podmínkách ČR určité sociální aspekty (u osobních vozidel tvoří vozidla starší 10ti let cca 2/3 vozového parku ČR a průměrný věk osobních aut je u nás asi 14,7 let), může mít toto zvýšení určité sociální dopady. Považujeme proto za nutné doplnit analýzu možných sociálních dopadů navrženého zvýšení poplatku.	Vysvětleno Zpoplatnění vozidel neplnících emisní normu EURO 3 bylo vypuštěno. V návaznosti na tuto změnu byla upravena RIA. Provedení analýzy sociálních dopadů považujeme za bezpředmětné s ohledem na skutečnost, že nedochází k žádné změně (jakémukoliv zvýšení poplatků) oproti současnému stavu.
107.	ÚVČR-KOM	§ 3 odst. 1 písm. g) a h)	<u>K § 3 odst. 1 písm. g) a h):</u> Definice „vozidla“ a „vozidla s ukončenou životností“ není vykazována jako implementační, nicméně směrnice 2000/53/ES tyto pojmy definuje. Je důvodem přílišná obecnost definic, na níž odkazuje důvodová zpráva? Je nicméně třeba zajistit, aby definice v zákoně	Vysvětleno Navrhovaná právní úprava má v oblasti vozidel širší rozsah působnosti než směrnice 2000/53/ES. Ta se týká pouze určitých kategorií vozidel, která jsou v návrhu zákona vymezena jako „vybraná vozidla“. Definice tohoto pojmu, stejně jako pojmu „vybrané vozidlo s ukončenou životností“ v § 117 jsou vykázaný jako implementační. Naproti tomu vozidlem ve smyslu § 3 odst. 1 písm. g) se rozumí i „ostatní vozidla“, která nespádají do působnosti

			a ve směrnici obsahově odpovídaly. Žádáme vysvětlit. Tato připomínka je zásadní.	směrnice.
108.	ÚVČR-KOM	§ 3 odst. 1 písm. j) bod 1	<u>K § 3 odst. 1 písm. j) bod 1:</u> Výrobcem dle daného ustanovení je (za splnění dalších podmínek) osoba, která vyrábí a uvádí na trh elektrozařízení. Odpovídající definice ve směrnici 2012/19/EU v čl. 3 odst. 1 písm. f) bod 1 však výrobce definuje jako subjekt, který si elektrické a elektronické zařízení (dále jen „EEZ“) nechává navrhnout či vyrobit a uvádí na trh, resp. nabízí k prodeji dle terminologie směrnice. Žádáme do definice proto doplnit, že výrobcem je zde také osoba, která si EEZ nechává navrhnout a pak jej uvádí na trh. Tato připomínka je zásadní.	Akceptováno Nově bude ustanovení bodu 1 znít: „1. pod vlastním jménem, názvem, obchodní firmou, ochrannou známkou nebo jiným označením s ním nezaměnitelně spojeným (dále jen „vlastní značka“) vyrábí a uvádí na trh elektrozařízení nebo si elektrozařízení nechává vyrobit či navrhnout a uvádí je pod vlastní značkou na trh,“
109.	ÚVČR-KOM	§ 3 odst. 1 písm. q)	<u>K § 3 odst. 1 písm. q):</u> Definice „zpracování“ se rovněž ve směrnici 2000/53/ES a ve směrnici 2012/19/EU. V rámci vymezení tohoto pojmu je odkazováno na směrnici 2008/98/ES. Dle návrhu by tato definice však měla být implementační pouze k téže definici ve směrnici 2006/66/ES. Je proto třeba, aby implementovala také ostatní příslušné definice, a tedy zavést a považovat tuto definici za svodnou pro všechny výrobky s ukončenou životností.	Akceptováno Doplněna bude rozdílová tabulka.

			Tato připomínka je zásadní.	
110.	ÚVČR-KOM	§ 6	<u>K § 6:</u> 2. Dále považujeme za vhodné, aby v části týkající se právě povinností při výrobě vybraných výrobků byly implementovány povinnosti plynoucí z čl. 4 směrnice 2000/53/ES a čl. 4 směrnice 2012/19/EU – tyto povinnosti nejsou patrně implementovány ani v zákoně o odpadech, proto se ustanovení § 6 jeví jako vhodné pro jejich implementaci. Požadujeme vysvětlit, kde jsou či budou implementovány. Připomínka č. 2 je zásadní.	Akceptováno Bylo akceptováno doplněním příslušných článků do rozdílové tabulky, návrh zákona upraven nebyl. § 6 je pouze obecné ustanovení, konkrétní požadavky na dané výrobky stanoví jiné právní předpisy. V případě požadavků na ekodesign jde o zákon č. 406/2000 Sb., o hospodaření energií, ve znění pozdějších předpisů a vyhlášku č. 337/2011 Sb., o energetickém štítkování a ekodesignu výrobků spojených se spotřebou energie, v případě vozidel pak o předpisy upravující podmínky provozu vozidel na pozemních komunikacích a schvalování technické způsobilosti a technické podmínky provozu vozidel na pozemních komunikacích (zákon č. 56/2001 Sb. a navazující prováděcí právní předpisy).
111.	ÚVČR-KOM	§ 19 odst. 4 písm. f), g), i)	<u>K § 19 odst. 4 písm. f), g) a i):</u> 1. Značku výrobku, způsob prodeje a informace o finanční záruce za součást žádosti o registraci požaduje směrnice 2012/19/EU, nikoliv již směrnice 2006/66/ES (dle čl. 17 a přílohy IV). Tedy by se tyto položky neměly dotýkat výrobce baterií a akumulátorů. V případě změny těchto položek si úpravu vyžádá i § 24 návrhu zákona. 2. Naproti tomu mezi povinnými položkami žádosti chybí datum podání žádosti (příloha IV bod 2 podbod v) směrnice 2006/66/ES) a prohlášení o pravdivosti údajů (příloha X část A bod 8 směrnice 2012/19/EU a příloha IV bod 2 podbod vii) směrnice 2006/66/ES).	Vysvětleno Ad 1) Považujeme uvedené údaje za relevantní i v případě baterií a akumulátorů, proto jsou návrhem vyžadovány i přesto, že ve směrnici 2006/66/ES uvedeny nejsou. Cílem je pokud možno jednotná úprava zápisů do Seznamu pro všechny vybrané výrobky podléhající zpětnému odběru. Ad 2) Doslovná transpozice by zde byla zbytečným formalismem. Že musí být žádost podepsána, plyne již ze správního řádu, a nemusí být (a ani nikdy není) uváděno ve zvláštních zákonech. Prohlášení o pravdivosti v žádosti uváděných údajů lze dle našeho názoru dovozovat implicitně.

			Žádáme doplnit. Tyto připomínky jsou zásadní.	
112.	ÚVČR-KOM	§ 31	<u>K § 31:</u> Návrh zákona nestanoví konkrétní výši finanční záruky, patrně rovněž z toho důvodu (o čemž se zmiňuje i obecná část důvodové zprávy), aby nemohla být její výše považována za bariéru vstupu na trh – ať už v kontextu ústavněprávním nebo práva hospodářské soutěže v ČR, potažmo v celé EU. Jistá diskuse týkající se výše záruk ve výše uvedených souvislostech proběhla v rámci přípravy věcného záměru zákona o výrobcích s ukončenou životností. Máme nicméně pochybnosti, zda absence konkrétních finančních mantinelů záruk a obecný požadavek na výši dostatečnou ke splnění jejího účelu, je zcela vhodný. Kdo bude posuzovat onu „dostatečnost“? Nebude nakonec toto ryze obecné určení výše záruky skutečností zakládající nerovnost mezi subjekty? Žádáme, aby se předkladatel vyjádřil ke konkrétním důvodům, které ho vedly k tomu zcela upustit od jakéhokoliv matematického určení výše záruky. Lze též odkázat na stanovisko Legislativní rady vlády k návrhu věcného záměru zákona o výrobcích s ukončenou životností, v němž je stanoven požadavek „konkretizovat finanční záruky a obecně při formulování finančních záruk řádně odůvodnit zejména jejich výši“. Tato připomínka je zásadní.	Akceptováno částečně Zákon nestanoví konkrétní výši finanční záruky, ale pouze požadavek, že záruka musí být dostatečná k pokrytí financování zpětného odběru, zpracování a využití nebo odstranění všech výrobků s ukončenou životností, které výrobce uvedl na trh. Podrobnosti o způsobu ukládání peněžních prostředků na zvláštní vázaný účet stanoví ministerstvo vyhláškou (obecný vzorec výpočtu). Výrobce tak bude povinen tvořit prakticky rezervu ve výši 100% nákladů, které mu vzniknou s budoucím nakládáním s odpadem z výrobku, zejména tedy se zpětným odběrem. Výrobce bude povinen před uvedením výrobku na trh uložit na účelově vázaný účet finanční prostředky, které pokryjí všechny náklady na zpětný odběr výrobků, které uvedl na trh. Stanovení konkrétní výše ukládaných finančních prostředků závazným předpisem (zákonem) je velmi problematické, a to zejména s ohledem na širokou škálu druhů jednotlivých výrobků, především v oblasti elektrozařízení. Náklady jednotlivých výrobců spojených se zajištěním zpětného odběru mohou být navíc v čase velmi variabilní s ohledem na jejich nastavený systém (změna společnosti pro svoz, zpracování). Ministerstvo v rámci procesu zápisu do Seznamu bude po výrobcích požadovat, aby výrobce doložil způsoby výpočtu a ukládání finančních prostředků v takové výši, aby byly finanční prostředky dostatečné na zajištění povinností s ohledem na konkrétní druh vybraných výrobků uváděných na trh. Nicméně vzhledem ke skutečnosti, že výše záruky je v současnosti stanovena pro oblast solárních panelů, bylo navrženo neměnit status quo, což znamená, že pro

				výrobce solárních panelů bude výše záruky stanovena prováděcím právním předpisem, jako je tomu v současnosti.
113.	ÚVČR-KOM	§ 82 odst. 1	<u>K § 82 odst. 1:</u> Vyžádá-li si to mj. velikost výrobku, lze řádné označení uvést dle návrhu zákona na obal, návod k použití nebo záruční list. Směrnice 2012/19/EU nicméně ve svém článku 17 odst. 1 užívá spojku „a“, tedy se směrnice výčet jeví jako kumulativní. Žádáme uvést ustanovení do souladu se směrnicí. Tato připomínka je zásadní.	Vysvětleno Uvedené ustanovení směrnice je nutné vnímat nejednoznačně, protože např. německá verze předmětné směrnice obsahuje slovo "nebo". Navíc při použití spojky "a" by bylo plnění dané povinnosti v praxi prakticky neproveditelné, resp. administrativně náročné. Znamenalo by, že by na záručním listě, což v praxi bývá zejména u malých elektrozařízení často pouze faktura, by muselo být označení symbolu zpětného odběru ("přeškrtnutá popelnice"). U jiných elektrozařízení (výrobků) by tato povinnost nebyla. Vzhledem k nutnosti informovat spotřebitele považujeme navíc trojí označování symbolem zpětného odběru za nepotřebné, resp. jedno označení je plně dostačující.
114.	ÚVČR-KOM	§ 85 odst. 1a 3	<u>K § 85 odst. 1 a 3:</u> Neměla by se daná ustanovení vztahovat pouze k EEZ z domácností, mají-li (rovněž dle rozdílové tabulky) implementovat požadavky plynoucí z čl. 5 odst. 2 směrnice 2012/19/EU, které se týkají pouze odpadních EEZ z domácností? Požadujeme vysvětlit. Tato připomínka je zásadní.	Vysvětleno V případě odst. 1 jde návrh nad rámec směrnice, neboť je žádoucí, aby poslední prodejci zajišťovali zpětný odběr tzv. kus za kus i v případě EEZ určených k použití mimo domácnosti. Směrnice takovému kroku nebrání. V odst. 3 se výrobce EEZ nerozlišuje, ale vzhledem k odkazu na odst. 1 a 2 odpovídá rozsah informační povinnosti rozsahu aplikace těchto ustanovení.
115.	Moravskoslezský kraj	§ 109 písm. b)	1. ZÁSADNÍ PŘIPOMÍNKA K § 109 písm. b)	Vysvětleno/částečně akceptováno Výrobce protektorovaných pneumatik je osobou, nikoliv

			Podle tohoto ustanovení se výrobcem protektorovaných pneumatik rozumí podnikatel, který v České republice provádí protektorování pneumatik a bez ohledu na způsob prodeje, včetně použití prostředků komunikace na dálku, uvádí protektorované pneumatiky na trh. Považujeme za důležité přesně specifikovat, jakým typem zařízení je výrobce protektorovaných pneumatik. <u>Odůvodnění:</u> <i>V současné době pneumatiky předané k protektorování v návaznosti na definici opětovného použití (postupy, kterými jsou výrobky nebo jejich součásti, které nejsou odpadem, znovu použity ke stejnému účelu, ke kterému byly původně určeny) nepovažujeme za odpad.</i>	„zařízením“. Na protektorování pneumatik je nahlíženo jako na přípravu k opětovnému použití, tj. využití odpadů, po němž odpad přestane být odpadem. Ustanovení § 110 bude dopracováno dle vzoru opětovného použití v EEZ.
116.	Moravskoslezský kraj	§ 121 odst. 4	2. ZÁSADNÍ PŘIPOMÍNKA K § 121 odst. 4 Nesouhlasíme s tím, aby zařízení ke sběru nebo zpracování vozidel s ukončenou životností bylo provozováno zároveň i jako zařízení pro sběr a zpracování jiných odpadů. <u>Odůvodnění:</u> <i>K uvedenému nás vede potřeba jednoznačné statistiky. Souhlasíme s tím, že v jednom areálu může být více zařízení, která dokonce využívají i společnou techniku, např. váhu a manipulační techniku. Z důvodu přehlednosti a jednoznačnosti statistiky je ale potřeba, aby každé zařízení mělo vlastní IČZ, vlastní stanovenou kapacitu a samostatnou evidenci odpadů. Kombinovaná zařízení se obtížně evidují a zejména</i>	Akceptováno částečně Zařízení mohou být v jednom areálu, ale budou mít více IČZ, resp. každé IČZ bude mít zařízení přidělené pro jinou oblast činnosti, a to s ohledem na nutnost vedení samostatných evidencí. Takto tomu je již po úpravě vyhlášky 383/2001 Sb., která nabyla účinnosti v tomto roce.

			<i>dochází k nepřehlednosti v evidencích a ohlašování odpadů.</i>	
117.	Moravskoslezský kraj	-	3. ZÁSADNÍ PŘIPOMÍNKA Požadujeme označení „fyzická osoba oprávněná k podnikání“ zaměnit za „podnikající fyzická osoba“. <u>Odůvodnění:</u> <i>Pojem „fyzická osoba oprávněná k podnikání“ není zaveden ani v občanském zákoníku ani v živnostenském zákoně. Oproti tomu pojem „podnikající fyzická osoba“ je používán jak v živnostenském zákoně či ve správním řádu, tak například v zákoně o ochraně ovzduší.</i>	Akceptováno
118.	Středočeský kraj	-	Zásadní připomínky: V textu zákona požadujeme používat pojem „souhlas“ namísto pojmu „povolení“. Pojem souhlas je vhodnější neboť úřad podle tohoto zákona vydává souhlas k provozu, ale provoz samotný nepovoluje. Provoz zařízení je povolen až podle stavebního zákona.	Vysvětleno Jde o odkazy na úpravu v novém zákoně o odpadech, který zavádí nově povolení provozu zařízení pro nakládání s odpady.
119.	Středočeský kraj	§ 12	§ 12 Není zřejmý důvod, proč konečný uživatel, tak jako dosud, nebude oprávněn výrobek s ukončenou životností předat provozovateli zařízení k jeho využití? Proč se v tomto směru mění stávající znění zákona, které již bylo uvedeno do souladu s evropskými předpisy. Požadujeme zachovat stávající stav, tedy možnost, aby konečný uživatel mohl odevzdat výrobek přímo do zařízení k jeho zpracování.	Vysvětleno Konečný uživatel může předat výrobek s ukončenou životností provozovateli zařízení k jeho využití, a to pokud bude mít zřízeno místo zpětného odběru. Výrobce bude v případě elektrozařízení nově plně zodpovědný za plnění cílů sběru elektroodpadů stanovených směrnicí 2012/19/EU. V případě, že by bylo umožněno odevzdání elektroodpadů i mimo režim výrobce (tak jak je tomu dle platné legislativy dnes), je následně problematické po

				výrobci požadovat splnění kvóty sběru pod sankcí, kdy zároveň v případě jejich neplnění může dojít u kolektivních systémů v krajním případě až k jejich zrušení. V případě, že by elektroodpad mohli sbírat také zpracovatelé mimo systém výrobců, může následně docházet ke „kupčení“ s daty o zpětném odběru a využitím OEEZ ze strany zpracovatelů a výrobců/KS. Toto může v neposlední řadě také způsobit, že výrobce/KS bude nucen spolupracovat i se zpracovatelem, který dle jeho názoru není zcela důvěryhodný ve věci řádného splnění povinností, které musí zajistit (bude mít pochybnost o tom, že daný zpracovatel řádně zajistí požadované využití OEEZ) Co se týče baterií a akumulátorů, zde je požadavek na předávání těchto výrobků pouze do systému výrobců již od samotného počátku platnosti této legislativy (vyjma automobilových baterií).
120.	Středočeský kraj	§ 79	§ 79 Není logické, jestliže v odstavci 1 písmenu b) ve vymezení působnosti je uvedeno, že od 15. srpna 2018 se zákon vztahuje na všechna elektrozařízení a hned v následujících odstavcích 3 a 4 je uvedeno, na která elektrozařízení se zákon nevztahuje.	Akceptováno Text v odstavci 1 písm. b) bude doplněn tak, že písmeno b) bude znít: "od 15. srpna 2018 na všechna elektrozařízení s výjimkou elektrozařízení uvedených v odstavcích 3 a 4"
121.	Středočeský kraj	Hlava V.	Výkon státní správy – Hlava V V části výkon státní správy je třeba doplnit, kdo je odvolacím orgánem proti rozhodnutí prvostupňových správních úřadů. (V zákoně o odpadech kompetence uvedeny jsou).	Akceptováno Do § 132 odst. 3, bylo doplněno, že MŽP rozhoduje proti odvolání inspekce.

122.	Středočeský kraj	Hlava VI.	Společná ustanovení – Hlava VI Do společných ustanovení je třeba doplnit, podle jakého zákona se vede řízení dle zákona o výrobcích s ukončenou životností.	Vysvětleno Řízení podle zákona o výrobcích s ukončenou životností se povede podle zákona o výrobcích s ukončenou životností. Míří-li připomínka na použití správného řádu, navrhovaný zákon jeho použití nikde nevylučuje, proto se na řízení použije, viz vypořádání připomínek MV č. 40 a 41.
123.	Jihočeský kraj	§ 88	Zásadní připomínka: 1. § 88 Povinnosti zpracovatele odpadních elektrozařízení Požadujeme, aby zpracovatelé elektroodpadů zajistili pro výsledné odpady po zpracování elektroodpadů konečnou recyklaci/materiálové využití v rozsahu přílohy č. 3 zákona. Z návrhu tato povinnost pro zpracovatele nevyplývá (§88 povinnosti zpracovatele). Příloha č. 3 k zákonu uvádí minimální úroveň využití odpadních elektrozařízení. Využitím dle zákona o odpadech v §26 se myslí proces, kdy dochází ke konečnému využití odpadu tak, že se odpad stane součástí povrchu terénu, je zapracován do nového výrobku nebo stavby, přestává být odpadem, nebo je přeměněn na energii. U většiny zpracovatelů dochází ke zpracování elektroodpadů, jehož výsledkem je stále ještě odpad, se kterým bude dále nakládáno. Ani rámcová směrnice o odpadech toto zpracování nepovažuje za recyklaci. Výrobci mají za povinnost zajistit využití dle přílohy č. 3 k zákonu (§ 87 Zpracování a využití odpadních elektrozařízení). Tato povinnost je na místě v případech, kdy výrobce (kolektivní systém) bude zároveň zpracovatel, ale MŽP s touto variantou zřejmě nepočítá. Ve skutečnosti výrobce (kolektivní systém) pouze předá odpad	Akceptováno Cíle využití elektroodpadů byly stanoveny i na zpracovatele.

			zpracovateli a dále neřeší, jak se s výslednými odpady nakládá. Zpracovatel si zobchoduje pro něj cenné odpady a zbytek předá k odstranění na skládku, aniž by jej zajímalo dodržování procenta recyklace (stejný problém u autovrakovišť). Opět se domníváme, že stanovit povinnost pro zpracovatele předat výsledné odpady k materiálovému využití v rámci dodržení stanoveného procenta využití v příloze č. 3 k zákonu sníží počet nekvalitních zařízení.	
124.	Jihočeský kraj	§ 113 odst. 2	2. § 113 odst. 2 Odpadní pneumatiky nesmějí být odstraňovány spalováním, ani ukládáním na skládky všech skupin. Ze znění vyplývá, že se pneumatiky nemohou spalovat ve spalovnách, v zařízeních na energetické využití odpadů, v cementárnách, používat na skládkách jako technický materiál při zabezpečení skládky, případně při rekultivacích kalojemů na konstrukci roznášecí vrstvy?	Vysvětleno Zakázáno bude odstraňování odpadních pneumatik uvedenými způsoby. Půjde-li o využití odpadu (např. spalování pneumatik, které splňuje parametry energetického využití odpadu), bude spalování i ukládání na skládky dovoleno.
125.	Jihočeský kraj	§ 115 odst. 4	2. § 115 odst. 4 Přepřavované použité pneumatiky se považují za odpad a jejich přeprava za nedovolenou přepravu odpadů podle přímo použitelného předpisu Evropské unie o přepravě odpadů¹²⁾ v případě, že a) držitel neprokáže na základě dokladů uvedených v odstavci 1, že přepřavované pneumatiky nejsou odpadem, b) přepřavované pneumatiky ve vybraném vzorku zásilky podle odstavce 2 přesahují přípustnou míru opotřebení pro účely možnosti jejich přímého opětovného použití, nebo c) nejsou splněny podmínky zajištění a uspořádání nákladu podle odstavce 3.	Vysvětleno Tyto požadavky jsou pro pneumatiky, které jejich přepravce vydává za výrobky. Odpadní pneumatiky se převážet mohou, a to za dodržení pravidel pro přeshraniční přepravu odpadů.

			Pneumatiky se tedy jako odpad nemohou přepravovat přes hranice, přestože jsou uvedeny v zeleném seznamu? Pokud dovozce pneumatik využívá pneumatiky na svém zařízení, nebude je moci dále dovážet?	
126.	Hl. m. Praha	§ 3	<u>K § 3 – Základní pojmy</u> Požadujeme pro účely tohoto zákona definovat pojem „opuštěné vozidlo“ a doplnit jej k základním pojmům uvedeným v cit. ustanovení. Je třeba jasně stanovit, že se jedná o pojem vymezený pro účely tohoto zákona, aby nedocházelo ke kolizi s opuštěnými movitými věcmi podle občanského zákoníku. <u>Tato připomínka je zásadní</u>	Vysvětleno Návrh zákona tento pojem definuje v § 117 písm. e).
127.	Hl. m. Praha	§ 119 odst. 5	<u>K § 119 odst. 5 – Povinnosti při zbavování se vozidel s ukončenou životností</u> Nesouhlasíme se zněním odstavce 5, který paušálně zakazuje držet či přechovávat více než 3 vozidla s ukončenou životností. Tento zákaz je v praxi nesplnitelný, jakkoliv je původně cílený proti různým „sběračům“ a falešným vrakovištím. V praxi by ale byl znemožněn obcím výkon odtahové služby, který provádí ze zákona (na každém odtahovém parkovišti mají obce v držbě desítky automobilů	Akceptováno Do ust. § 119 odst. 5 věty první jsou za slova České republiky doplněna slova: „s výjimkou osob, které nabývají vozidla s ukončenou životností ze zákona nebo správním rozhodnutím.“ MV s touto změnou souhlasí.

		s ukončenou životností), hasiči by nemohli shromažďovat automobily pro nácvik, Policie ČR shromažďovat na svých parkovištích auta z trestné činnosti nebo po dopravních nehodách, exekutoři zabavená auta, celníci neproclená auta, soudy auta v soudní úschově apod. Dědici či Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových získávají auta jako odúmrt' často po několika letech držby a neovlivní jakkoliv jejich stav. Proto se domníváme, že takto formulovaný odstavec je reálně nejen nevymahatelný, ale i zneužitelný různými notorickými stěžovateli, protože pokuta až do výše 1 000 000 Kč může být dobrým návodem jak prostřednictvím podání na Českou inspekci životního prostředí šikanovat obce či složky státu. <u>Tato připomínka je zásadní</u>	
128.	Hl. m. Praha	<u>K § 120 – Odstranění opuštěného vozidla</u> Obdobně jako je tomu v § 37 odst. 6 stávajícího zákona o odpadech, požadujeme do § 120 doplnit odstavec, který včetně poznámky pod čarou zní: „V případech, kdy je opuštěné vozidlo umístěno na pozemní komunikaci, se postupuje podle jiného právního předpisu^{x)}. _____	Vysvětleno V takovém případě nejde o opuštěné vozidlo – viz § 117 písm. e), ale o vrak ve smyslu poslední novely zák. č. 13/1997 Sb., podle kterého se postupuje. Definice opuštěného vozidla, která je uvedena v ust. § 117 písm. e) návrhu zákona, tuto výjimku obsahuje. Proto se domníváme, že ve spojitosti s ust. § 120 je navržený stav dostačující.

			^{x)} Zákon č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů. <u>Tato připomínka je zásadní</u>	
129.	Hl. m. Praha	Část druhá	<u>Nad rámec návrhu</u> <u>K části druhé – změna zákona o pozemních komunikacích</u> Pokud by nebylo vyhověno připomínce k § 120, je možné uvažovat o alternativě: V návrhu novely cit. zákona doplnit ustanovení, které by zrušilo § 19c zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů a veškerá agenda vraků by se řešila jen novým zákonem.	Vysvětleno Viz připomínka č. 128.
130.	Jihomoravský kraj	§ 9 a 15	1. k § 9 a § 15 Připomínka: Není zřejmé, jaké povinnosti se budou vztahovat na výrobky s ukončenou životností v tzv. zjednodušeném odpadovém režimu. Není to uvedeno v návrhu zákona a ani dokument RIA tyto povinnosti neuvádí. Nelze proto posoudit, jaký smysl má zavedení tohoto režimu pro uvedené výrobky. V této souvislosti zároveň považujeme za přinejmenším nejasný vztah ustanovení § 2 odst. 1 („Vybraný výrobek, který se stal odpadem,	Vysvětleno Kdy se vybraný výrobek stává odpadem, stanovuje zákon o odpadech (osoba se věci zbavuje). Následně se s ním však nenakládá ve standardním režimu dle zákona o odpadech, ale podle zjednodušeného odpadového režimu. Ten upravuje práva a povinnosti osob, které s vybranými výrobky po ukončení doby jejich životnosti nakládají - § 15 a § 16. Prováděcí právní předpis dále stanoví podrobnosti zjednodušeného odpadového režimu. Vazba zákona o odpadech je důležitá pro rozlišení hranice, kdy se

			<i>je výrobkem s ukončenou životností. Kdy se vybraný výrobek stává odpadem, stanoví zákon o odpadech.</i>“) a ustanovení § 9 odst. 1 stanoví, že zákon o odpadech se na nakládání s výrobky s ukončenou životností do okamžiku jejich předání zpracovateli nepoužije. Tento stav může přinést interpretační komplikace – zpětně odebraný výrobek je např. po provedení zpětného odběru odpadem podle zákona o odpadech, který se na něj ale v této fázi nepoužije. Pokud je věc před předáním zpracovateli odpadem, ale neplatí zde pro ni zákon o odpadech, proč je jí tento status vůbec připisován? Prováděcí předpis přece může stanovit povinnosti pro nakládání s těmito výrobky i bez zavedení institutu „zjednodušeného odpadového režimu“. Požadujeme vysvětlit, popř. uvedená ustanovení upravit.	jedná o vybraný výrobek, a kdy už se jedná o výrobek s ukončenou životností.
131.	Jihomoravský kraj	Na osobu, která provádí přípravu odst. 3 písm. c)	1. k § 86 odst. 3 písm. c) Připomínka: Pokud (popř. dokud) citovaný prováděcí právní předpis vydán nebude (mělo by se nejspíše jednat o mezipřevodní vyhlášku MŽP + MPO, což zmocňovací ustanovení nepředpokládá), je třeba v zákoně stanovit, zda a jak bude možné provozovat zařízení k přípravě odpadních elektrozařízení k opětovnému použití, s případnými riziky – bezpečnost užívání takového výrobku aj. Odkaz na obecné podmínky, za nichž odpad přestává být odpadem, a požadavek obsahu všech součástí zde v takovém případě naprosto nepostačují.	Akceptováno Zařízení k přípravě na opětovné použití elektrozařízení nebude mít povinnost disponovat povolením pro jeho provoz (včetně provozního řádu), ale budou se na ně vztahovat povinnosti pro zařízení podle § 14 odst. 2 zákona o odpadech, které používají odpad jako vstupní surovinu výroby (např. § 26 odst. 3 zákona o odpadech, který stanoví, že pokud v zařízení na využití odpadu probíhá příprava k opětovnému použití, je provozovatel zařízení povinen zajistit, že vystupující výrobky určené k opětovnému použití splňují požadavky na uvádění použitého zboží na trh). Nadto obsahuje § 86 odst. 3 písm. c) zákona o VUŽ ustanovení, že zpětně odebrané elektrozařízení smí být předáno k opětovnému použití, jestliže funkčnost a bezpečnost použití byla ověřena způsobem, který stanoví prováděcí právní předpis. Zde je předpokládáno využití již dnes platného mechanismu při ověřování funkčnosti elektrozařízení při jejich přeshraniční

				přepravě za účelem opětovného použití.
132.	Jihomoravský kraj	§ 88	1. k § 88 Připomínka: Zpracovatel odpadních elektrozařízení tedy stále není nutně vázán na výrobce. Je to záměrem předkladatele? Považujeme za nevhodné, má-li výrobce plnit recyklační kvóty.	Vysvětleno Zpracovatel odpadních elektrozařízení, který není smluvně vázán na výrobce, nesmí převzít odpadní elektrozařízení, což vyplývá z § 12 návrhu zákona, který říká, že oprávnění převzít výrobek s ukončenou životností má pouze místo zpětného odběru, které určuje výhradně výrobce elektrozařízení. Zákon také umožňuje převzít odpadní elektrozařízení posledním prodejcem. Na výrobce je zároveň stanovena povinnost plnění cílů využití. Zpracovatelé, kteří budou zpracovávat elektrozařízení pro výrobce, budou povinni plnit míry využití, v jiném případě by s nimi výrobce nemohl spolupracovat. Cíle využití byly stanoveny na zpracovatele.
133.	Jihomoravský kraj	§ 88 odst. 1	1. k § 88 odst. 1 Připomínka: Zařízení ke zpracování odpadního elektrozařízení, které provádí pouze přípravu k opětovnému použití, může být dle návrhu provozováno bez povolení krajského úřadu jako zařízení, které přijímá odpad jako surovinu výroby. V tom případě je nutno doplnit tento typ zařízení do přílohy č. 3 nového zákona o odpadech.	Akceptováno Do přílohy č. 3 bude doplněn text: 8. Zařízení sloužící výhradně k přípravě na opětovné použití elektrozařízení.
134.	Jihomoravský kraj	§ 88 související a	Připomínka: V ustanovení § 122 odst. 1 je uvedeno: „Pro vydání povolení provozu zařízení ke sběru nebo zpracování (vozidel s ukončenou životností), jeho změny a zrušení platí ustanovení zákona o odpadech, nestanoví-li tento zákon jinak.“ Proč obdobné ustanovení není uvedeno	Vysvětleno/akceptováno Ustanovení § 122 odst. 1 bylo vypuštěno bez náhrady. Z § 2 odst. 4 zákona o VVUŽ vyplývá, že pro vydání povolení k provozu zařízení ke sběru nebo zpracování vozidel s ukončenou životností se použije zákon o odpadech, nestanoví-li tento zákon jinak.

			zde u zařízení ke zpracování odpadních elektrozařízení, když tato mají být rovněž povolována krajským úřadem podle zákona o odpadech? Takto lze dovozovat, že např. tato povolení by nebylo možno podle zákona o odpadech měnit nebo rušit – není zřejmé, z jakého důvodu je toto ustanovení u vozidel navíc. <u>Obdobně platí pro § 107</u> a související (povolení ke zpracování baterií) <u>a § 113</u> a související (povolení ke zpracování pneumatik). Požadujeme doplnit a sjednotit.	
135.	Jihomoravský kraj	§ 88 související a	Připomínka: Ustanovení § 122 odst. 5 (povolování provozu zařízení ke sběru / zpracování vozidel s ukončenou životností) uvádí odkaz na prováděcí předpis, který stanoví obsah provozního řádu, který bude součástí povolení provozu zařízení podle zákona o odpadech. Proč takový odkaz chybí zde u zařízení ke zpracování odpadního elektrozařízení? Bude se zde používat (a bude možno jej použít) obecný obsah provozního řádu dle zákona o odpadech? <u>Obdobně platí pro § 107</u> a související (povolení ke zpracování baterií) <u>a § 113</u> a související (povolení ke zpracování pneumatik). Požadujeme doplnit a sjednotit.	Akceptováno/vysvětleno Pro zařízení ke zpracování baterií nebo pneumatik bude postačovat obecný provozní řád podle zákona o odpadech, resp. příslušného prováděcího předpisu. U vozidel jsou už dnes určitá specifika, proto je uvedeno předmětné zmocňovací ustanovení. Dále do § 88 odst. byl přidáno písm. e) ve znění "obsah provozního řádu zařízení ke zpracování odpadního elektrozařízení". Jsou zde zvláštní požadavky na obsah provozního řádu již dnes stanovené vyhláškou č. 354/ 2005 Sb.
136.	Jihomoravský kraj	§ 117 písm. k)	1. k § 117 písm. k) Připomínka: Není zřejmé, co je myšleno převážnou částí vybavení interiéru. Požadujeme doplnit popř. upřesnit.	Vysvětleno/Částečně akceptováno Nelze přesně specifikovat z důvodu rozmanitosti vybavení jednotlivých vozidel. Pojem je míněna část větší než polovina. Pro větší přehlednost bude adekvátně upravena důvodová zpráva.
137.	Jihomoravský kraj	§ 119 odst. 3	1. k § 119 odst. 3 Připomínka: Není zřejmé, jakým oprávněním má disponovat	Vysvětleno V ustanovení odst. 3 je pouze stanovena výjimka pro osoby, které pracují v odpadovém hospodářství a jsou

			vlastník ostatního vozidla, aby mohl provádět zpracovatelské operace těchto vozidel.	držiteli příslušných oprávnění, například oprávnění k nakládání s nebezpečnými odpady a další oprávnění. Pokud se tyto osoby stanou zároveň vlastníkem ostatního vozidla s ukončenou životností, je stanovena tato výjimka, neboť by bylo zbytečnou zátěží, pokud by museli ostatní vozidlo s ukončenou životností nebo jeho části předat jiné osobě oprávněné k příslušnému zpracování, ačkoliv jsou takovou osobou sami. Pokud tato oprávnění mít nebudou, musí se pak řídit ust. odst. 1.
138.	Jihomoravský kraj	§ 137 odst. 1	1. k 137 odst. 1 Připomínka: Krajský úřad zásadně nesouhlasí s kompetencemi zde vymezenými. Požadujeme možnost kontroly všech zařízení, jejichž provoz je povolován krajským úřadem podle zákona o odpadech, která zahrnují nakládání s výrobky s ukončenou životností. Jednak jsou tyto výrobky dle stávajícího návrhu zákona odpadem, a kontrolní kompetence krajského úřadu je tedy namístě, a dále, krajský úřad by potom nemohl kontrolovat ani místa zpětného odběru např. na sběrných dvorech, která ovšem budou nutně řešena v jím schvalovaném provozním řádu zařízení. Požadujeme doplnit příslušné kontrolní kompetence. Dále, ust. § 137 odst. 1 hrubým způsobem znevažuje správní orgán, který, ačkoli je jediný oprávněn povolovat provoz zpracovatelských zařízení (udělování povolení k provozu dle zákona o odpadech – zařízení ke zpracování odpadních elektrozařízení, baterií a akumulátorů, odpadních pneumatik), nemá právo jakékoli kontroly dodržování jím nastavených podmínek. To je značně nekonzistentní a zároveň	Vysvětleno Ustanovením jsou vymezeny pouze kompetence KÚ podle tohoto zákona nad rámec jeho působnosti podle zákona o odpadech. KÚ budou i nadále kontrolovat zařízení určená k nakládání s odpady podle zákona o odpadech (použití zákona o odpadech vyplývá z § 2 odst. 4 navrhovaného zákona).

			jdoucí proti vymahatelnosti práva. V současné době krajské úřady kontrolními pravomocemi v zařízeních, s jejichž provozem udělují souhlas, disponují v plném rozsahu. Požadujeme v tomto smyslu upravit.	
139.	Jihomoravský kraj	§ 137 odst. 1 písm. b)	Připomínka: Krajský úřad dále nesouhlasí s ust. § 137 odst. 1 písm. b). Nemá-li mít krajský úřad možnost zde ukládat sankce, je nesystémové přidělit mu izolovanou kompetenci stanovit nápravná opatření. Požadujeme upravit.	Akceptováno
140.	Jihomoravský kraj	§ 137 odst. 1	Připomínka: Ačkoli máme za to, že záměrem předkladatele bylo výše uvedené omezení kontrolních kompetencí krajského úřadu, upozorňujeme přesto na nejednoznačnost ustanovení § 2 odst. 4 v situaci, kdy tento zákon sice výslovně neuvádí kontrolní pravomoc krajského úřadu např. u zařízení ke zpracování odpadních elektrozařízení, ale ani ji výslovně nevylučuje, takže by bylo možno použít obecné ustanovení ze zákona o odpadech, které krajskému úřadu kontrolní pravomoc přiznává ve vztahu k obecnému zařízení k nakládání s odpady. Bez ohledu na výsledek vypořádání našich výše uvedených připomínek, upozorňujeme na nejednoznačnost v provázání právních předpisů; požadujeme vysvětlit nebo upravit.	Vysvětleno Viz odůvodnění k připomínce č. 138. Ustanovení § 2 odst. 4 a vztah obou předpisů nepovažujeme za nejednoznačný. V § 137 jsou vymezeny pouze kompetence krajského úřadu podle tohoto zákona nad rámec jeho působnosti podle zákona o odpadech.
141.	UZSČR	DZ	<u>Analýza dopadů a vyčíslení nákladů recyklačních příspěvků na spotřebitele – připomínka zásadní</u>	Částečně akceptováno V důvodové zprávě bodu dané aspekty rozvedeny.

			Připomínka: Důvodová zpráva neobsahuje analýzu dopadů a vyčíslení navýšení recyklačních příspěvků pro spotřebitele (fakticky náklady hradí spotřebitelé při koupi nového výrobku) z důvodu administrativního a nákladového zatížení celého systému zpětného odběru a provozovatelů kolektivních systémů (komoditní burza, nákladná sběrná síť, koordinační centrum,...).	
142.	UZSČR	KS	• <u>Návrh zákona vede ke zmenšení počtu KS, je výhodný pro velké KS, vede k monopolizaci sektoru – připomínka zásadní</u> Připomínka: Návrh může mít u většiny kolektivních systémů likvidační dopady s ohledem na neúměrné administrativní a finanční zatížení celého systému zpětného odběru (kvóty na audity partnerů, náklady na osvětu, organizace veřejné soutěže, zapojení do komoditní burzy, financování koordinačního centra, zřízení sběrných míst v obcích ...). Odůvodnění: Dnes mají kolektivní systémy takřka úplnou volnost a je žádoucí je legislativně usměrnit, nesmí se to stát ale na úkor zásahu do ústavním pořádkem zaručených vlastnických práv (a práva podnikat ...) současných společníků. Zásahem do stávajícího legislativního prostředí jsou totiž i změny ve vlastnických strukturách již existujících kolektivních systémů, které byly založeny např. asociacemi. Přechodná ustanovení (§ 146) v tomto smyslu zcela nevyhovují, výsledkem může být redukce kolektivních systémů na jednotky. Což je z obecného pohledu zcela nežádoucí a odůvodňuje to pochybnosti o tom, zda není zákon psán ve prospěch „vybraných“ kolektivních systémů. Zcela tak bude popřena žádoucí hospodářská soutěž, zvláště tam, kde zapojení do kolektivního	Akceptováno částečně Frekvence povinné realizace auditů byla snížena, viz vypořádání připomínek č. 289, 290 a 291. Podmínky pro vstup KS na trh byly zmírněny, též v návaznosti na jiné připomínky. Minimální počet společníků KS byl snížen na tři a množství výrobků uváděných na trh po dobu předchozích třech let dle § 36 odst. 2 písm. k) bylo vztaženo na celou Evropu, nikoliv pouze ČR. K tvrzené neústavnosti návrhu uvádíme, že zákon do majetkových poměrů právnických osob, které v současnosti provozují KS, nijak nezasahuje. Stanoví pouze přísnější požadavky pro získání oprávnění k provozování KS. Jde o legitimní požadavky stanovené zákonem. Neexistuje žádné ústavně zaručené právo podnikat v dané oblasti za stávajících či jiných podmínek, které vyhovují dotčeným subjektům, ale nikoliv již zájmům, které si nový zákon klade za cíl chránit. Pokud jde o argumentaci, že navrhované znění zákona legislativně usměrňuje KS na úkor jejich práva podnikat, tak zde také poukazujeme na skutečnost, že „podnikání“ je činnost určité osoby realizovaná za účelem dosažení zisku. Všechny kolektivní systémy působící dnes v ČR

			systému je jedinou možností, jak plnit povinnosti (zejm. u provozovatelů solárních elektráren podle stávajícího § 37p odst. 2 zákona o odpadech). Zákon tak představuje i faktické bariéry vstupu nových provozovatelů kolektivních systémů. Zřejmě petrifikace stavu na několik největších stávajících systémů není ani žádoucí a ani záměrem zákonodárce, resp. předkladatele. Navrhovaný zákon by vedl jednoznačně k monopolizaci tohoto druhu podnikání. Důsledkem všech navrhovaných opatření bude nepochybně zvýšení příspěvků na recyklaci, které odvádí výrobci a zaplatí spotřebitel v ceně výrobku.	proklamují, že jsou neziskové. Kolektivní systém tedy není organizací založenou za účelem dosahování zisku, ale za účelem plnění zákonných povinností. Princip neziskovosti KS navíc obsahuje jak stávající právní úprava zákona o odpadech (byť vágně), tak i nově navrhovaná právní úprava v jednoznačné podobě.
143.	UZSČR	Provozovatelé solárních elektráren	• <u>Zákon dostatečně neřeší specifickou skupinu – provozovatele solárních elektráren – připomínka zásadní</u> Připomínka: Zákon až na specifická ustanovení hovoří o povinnosti „výrobců“ (kterých je v České republice cca 4 tisíce), nicméně povinnost se vztahuje i na provozovatele solárních elektráren, kterých je v České republice 25 tisíc. Tato početná skupina je řešena v zákoně pouze „okrajově“ bez jasně definovaných práv a povinností. Navrhujeme toto v celé šíři zákona upravit.	Vysvětleno Připomínka je nekonkrétní, není uvedeno, jak má být předmětná problematika v celé šíři upravena. Navrhovaná právní úprava ve vztahu k provozovatelům solárních elektráren je dostatečná vzhledem k cílům, které sleduje (§ 91, který řeší odpovědnost těchto provozovatelů za financování nakládání s odpadními solárními panely uvedenými na trh do 1. 1. 2013). Žádnou další úpravu v této oblasti nepovažujeme za potřebnou.
144.	UZSČR	KS	• <u>Výsadní postavení kolektivních systémů – připomínka zásadní</u> Připomínka: Omezit možnosti podnikání kolektivních systémů. Odůvodnění: Zákon činí kolektivní systém v zásadě exklusivní osobou, která jako jediná je oprávněna zabývat se sběrem určitého druhu odpadu, pokud by takových kolektivních systémů bylo více, prostřednictvím koordinálního centra jim umožňuje	Neakceptováno - ROZPOR Navrhovaný zákon uváděná opatření již zahrnuje – KS je oprávněn sám pouze zajišťovat sběr výrobků (buď samostatně, nebo ve spolupráci např. se svozovými společnostmi), ale zpracování musí zajistit vždy prostřednictvím externích subjektů v souladu se stanovenými pravidly (srov. zejm. § 42 odst. 3 a § 51 a násl.).

			postupovat ve shodě. Za této situace hrozí, že kolektivní systém, případě kolektivní systému v koordinaci, se budou fakticky chovat jako specializované odpadové firmy a budou přímo vstupovat do soutěže s běžnými odpadovými firmami s tím, že jsou předem zvýhodněny. Kolektivním systémům a propojeným osobám by proto mělo být zakázáno působit na následném trhu, tedy zakázat jim přímé působení na trhu služeb nakládání s odpady tak, aby nemohly být v konkurenčním vztahu s podnikateli, kteří takové služby poskytují. Ti by pak pro kolektivní systémy byli dodavateli, kteří své služby nabízejí v konkurenčním prostředí, zatímco kolektivní systémy by působily jako organizátoři sběru a zpracování, bez toho, že by na trhu odpadových služeb vyvíjeli vlastní přímou aktivitu. Tím by bylo jednoznačně zajištěno, že nedojde k narušení hospodářské soutěže v oblasti služeb nakládání s odpady.	Co se týče možnosti svozu odpadů z výrobků, tak zde nepovažujeme za žádoucí, tento způsob nakládání s opady kolektivním systémům zakazovat. Je to z toho důvodu, že pak by kolektivní systémy musely vždy spolupracovat se svozovými (externími) společnostmi, a to i v případech, kdy lze svoz nebo třeba třídění odpadů z výrobků (platné zejména pro oblast přenosných baterií a akumulátorů) zajišťovat svépomocí, neboť jsou s nimi spojené relativně nízké náklady. Je zde uplatněn princip rozšířené odpovědnosti výrobce, který má motivaci, aby to bylo levné, aby tudíž jednoznačným zájmem je, aby KS jednaly efektivně. Viz č. 85
145.	UZSČR	§ 3 odst. 1 písm. r)	• <u>K §3 odst. 1 r) – Úprava definice-připomínka zásadní</u> Legislativně-technická připomínka: zpracovatelem podnikatel, který je podle tohoto zákona o odpadech oprávněn ke zpracování výrobků s ukončenou životností.	Vysvětleno Definice je formulována správně (nejde o chybu). Povolení provozu zařízení je sice vydáváno podle zákona o odpadech, avšak zákon o vybraných výrobcích s ukončenou životností stanoví, které osoby jsou oprávněny zpracovávat jednotlivé druhy VUŽ (§ 88 odst. 1, § 107 odst. 1, § 113 odst. 3 a § 121 odst. 2). Termín podnikatel byl zvolen na základě doporučení LRV.
146.	UZSČR	§ 3 odst. 1 písm. u)	• <u>K § 3 odst. 1 písm. u) – doplnění textu – připomínka zásadní</u> Připomínka: Text požadujeme doplnit následujícím způsobem. K § 3/1 u) za slova „výrobci pneumatik“ se doplňují slova „nebo spolky, které sdružují výhradně	Neakceptováno-ROZPOR Předkladatelé považují možnost, aby kolektivní systém mohly vlastnit (a řídit) spolky, za krajně problematickou. Jakákoliv jiná forma vlastníka či společníka KS než (neúčelový) výrobce, který se podílí na řízení KS je netransparentní a umožňuje provozování KS ze

			výrobce“; za slova „na trh do dne 1.1.2013“ se doplňují slova „nebo spolky, které výhradně sdružují tyto provozovatele solárních elektráren“.	spekulativních důvodů. V případě spolku je problematický vztah statutárního orgánu spolku (případně nejvyššího orgánu spolku - členské schůze) ve vazbě na řízení kolektivního systému. Spolek může být řízen ze strany jeho statutárního orgánu určitým způsobem, je ale otázkou, jak se bude statutární orgán spolku podílet na rozhodování právnické osoby spolkem vlastněné - KS. Spolek může být vlastněn několika desítkami či stovkami výrobců, není tedy jednoznačné, kteří výrobci a jak budou udělovat „mandát“ k činnosti spolku, a kteří výrobci budou udělovat „mandát“ statutárnímu orgánu KS. Dále, pokud by došlo k přijetí předmětné připomínky, nebylo by zjevné, jakým způsobem počítat minimální množství výrobků, které musí společníci kolektivního systému uvádět na trh po dobu předchozích třech let v rámci žádosti o udělení oprávnění k provozování KS [§ 36 odst. 2 písm. k) návrhu]. Je nemožné legislativně stanovit, že spolek mohou tvořit pouze osoby, které uvedou na trh určité množství výrobků, a pokud by zákonodárce připustil možnost, že k dosažení požadovaných limitů v rámci spolku může být proveden součet či průměr množství výrobků jednotlivých výrobců, zcela by dané ustanovení § 36 odst. 2 ztratilo smysl, neboť by existovala jednoduchá cesta pro jeho obejití, resp. taková úprava by nijak nebránila vytváření spolků ze strany účelových výrobců, a takto by pak mohl být provozován KS. Problémem je i samotný vztah KS a spolku, a to např. v kontextu omezení KS uzavírat smlouvy se svými společníky (§ 42 odst. 4). Viz též připomínka č. 165
147.	UZSČR	§ 5 odst. 1	• <u>§5 (1) – Doplnění definice - připomínka</u>	Neakceptováno - ROZPOR Navržené doplnění je matoucí, chybí též odůvodnění.

			<u>zásadní</u> <u>Připomínka:</u> Každý, kdo se zbavuje výrobku s ukončenou životností, je povinen jej předat pouze osobě oprávněné k jeho převzetí podle tohoto zákona a zpracovateli odpadu vzniklého z výrobků s ukončenou životností. Jiným osobám smí být výrobek s ukončenou životností předán, pouze jde-li o předání nezbytného množství kusů pro účely vědy a výzkumu nebo předání sbírkového předmětu k muzejním účelům.	Pokud je připomínka myšlena tak, že výrobek s ukončenou životností smí přebírat zpracovatel i v případě, že není místem zpětného odběru (viz § 12), není možné toto řešení akceptovat, a to z několika důvodů. Navrhovaná zákonná úprava nově stanovuje cíle sběru pro EEZ na výrobce. Pokud bychom umožnili sběr EEZ také mimo režim výrobců, vznikalo by zde riziko, že určití zpracovatelé by mohli vytvářet sběrné sítě, a následně by mohlo docházet ke spekulacím, ze stran těchto zpracovatelů, kdy KS pod rizikem sankce by byl nucen „nakupovat od zpracovatelů data“, resp. zaplatit jim za možnost zahrnout do své evidence jimi sebraná množství elektroodpadů. Zpracovatel by však mohl určovat cenu za tento kontrakt, neboť jemu by nehrozila sankce za nesplnění zákonného cíle sběru. Dále je zde riziko nelegálních demontáží. V případě, že určitý subjekt bude legálně sbírat elektroodpady, a výrobce jej nemůže kontrolovat, ale tento subjekt bude odpady nelegálně demontovat, nedojde k jejich zahrnutí do příslušných evidencí a výrobcům, ale i ČR pak hrozí riziko nesplnění požadovaných cílů sběru (nehledě k rizikům nelegálních demontáží ve vztahu k životnímu prostředí). V obecné rovině tak lze říci, že osoby, které by byly oprávněny ke sběru odpadů a nebyly by napojeny na kolektivní systémy, by musely být častěji kontrolovány ze strany státu (ČIŽP). Ve výsledku by proto požadované řešení „otevřené sběrné sítě“ bylo dražším modelem pro stát, ale i samotné výrobce - může dojít ke zdražení výrobků pro spotřebitele. V této souvislosti je nutné též poznamenat, že v oblasti přenosných baterií a akumulátorů je model „uzavřené sběrné sítě“ zaveden již od roku 2009, a nesetkal se dosud s jakýmkoliv problémy či kritikou.
148.	UZSČR	§ 9	• <u>K § 9 - Netransparentní evidence výrobků s</u>	Neakceptováno - ROZPOR

			<u>ukončenou životností- připomínka zásadní</u> <u>Připomínka:</u>Žádáme, aby pro zjednodušený odpadový režim byla využívána klasická evidence podle zákona o odpadech, aby byla zaručena reálná kontrolovatelnost vykazovaných dat (křížová kontrola). Odůvodnění: Návrh nového zákona mění podstatně situaci v právním režimu výrobků s ukončenou životností, které mají být nyní odpadem, ale s tzv. zjednodušeným odpadovým režimem. Toto je jistě krok správným směrem. Většina evropských států, s ohledem na řízení environmentálních rizik, dlouhodobě nahlíží na použité odpadní výrobky jako na odpady. ČR v tomto směru měla doposud určité zvláštní specifikum - odpadní elektrozařízení a jiné vybrané komodity nebyly odpadem. Nyní se od okamžiku zpětného odběru do okamžiku předání zpracovateli na výrobky s ukončenou životností nevztahuje zákon o odpadech. V této souvislosti však vyvstává otázka, proč není v návrhu nového zákona využívána klasická evidence podle zákona o odpadech (jako subsidiárního právního předpisu), na kterou jsou prakticky všechny podnikatelské subjekty již zvyklé a prakticky všechny mají povinnost jejího vedení. Naproti tomu speciální evidence výrobků s ukončenou životností, se kterou počítá návrh nového zákona, nepůsobí dostatečně transparentním a kontrolovatelným dojmem. Návrh nového zákona tak přímo stanoví, že výrobky s ukončenou životností se do jejich předání osobě oprávněné ke zpracování nezapočítávají do objemu produkce a nakládání s odpady (§ 9 odst. 3). Tento přístup není rovněž zcela v souladu s aktuálním přístupem k vykazování, který je řešen v balíčku	Viz připomínka ÚVČR VÚV č. 92 Zásadní koncepční změnou oproti dosavadnímu zákonu o odpadech je právě to, že zpětně odebrané výrobky s ukončenou životností budou odpadem, pouze se zjednodušeným režimem. Touto změnou, která byla schválena ve věcném záměru, bude zajištěn plný soulad s předpisy EU. Pro provozovatele míst ZO by byla enormní administrativní a tedy i finanční zátěž, kdyby museli vést standardní odpadová evidence. Vedlo by to k redukci počtu sběrných míst, a to zejména pro přenosné baterie a akumulátory nebo drobná elektrozařízení - místa zpětného odběru pro tyto výrobky, resp. odpady jsou dnes umístěny právě v provozovnách potravin, v drogistických řetězcích nebo v hobby marketech, přičemž tito provozovatelé nedisponují znalostmi vedení odpadové evidence.
--	--	--	--	--

			k oběhovému hospodářství. V tomto ustanovení lze spatřovat reálné riziko diskriminace osob, které nakládají s odpadem podle zákona o odpadech a mají tedy přísnější režim spojený s vyššími nároky na ochranu ŽP a administrativu, což sebou nese i vyšší finanční zátěž. Taková míra nerovnosti je neodůvodněná a obtížně přijatelná.	
149.	UZSČR	§ 12	• <u>K § 12 – Uzavřená sběrná síť vybraných výrobků- připomínka zásadní</u> Připomínka: Nesouhlasíme s navrženým zněním, kdy je možno výrobek s ukončenou životností odevzdat pouze na místa navázaná na výrobce (kolektivní systém). Žádáme o přeformulování znění návrhu tak, aby bylo možné odevzdávat výrobky s ukončenou životností i dalším subjektům, např. oprávněným odpadovým firmám s oprávněním od státu. Odůvodnění: Konečný uživatel se smí podle návrhu zbavit výrobku jen jeho předáním na místo zpětného odběru, poslednímu prodejci nebo jiné osobě určené výrobcem. Tedy nikomu jinému. Nesouhlasíme s tím, že lze výrobky s ukončenou životností odevzdávat pouze na místa navázaná na výrobce, tedy reálně kolektivní systémy. Všechna místa zpětného odběru jsou v konečném důsledku vázána pouze na výrobce, resp. na kolektivní systém. Jinak řečeno, místo zpětného odběru nemůže provozovat ten, kdo nemá smlouvu s výrobcem nebo kolektivním systémem. Toto ustanovení je podle našeho názoru v rozporu se směrnicí WEEE, která umožňuje zřizovat sběrná místa všem zájemcům, kteří splní definované legislativní	Neakceptováno - ROZPOR Viz vypořádání k připomínce č. 147. V kontextu použité argumentace, kde je zmiňováno stanovisko ÚOHS, upozorňujeme, že k této oblasti zmíněný úřad neuplatnil žádné zásadní připomínky.

		podmínky k provádění sběru. Navrhované znění způsobí situaci, kdy soukromý subjekt bude volně rozhodovat o tom, zda jiný subjekt může v dané oblasti podnikat či nikoli. Takové nastavení není přípustné. Toto nastavení kritizuje řada subjektů, jako zcela netržní a nad rámec evropské směrnice. V tomto směru se kriticky vyjádřil také ÚOHS dopisem do Senátu, v době, kdy se schvalovala tzv. elektronovela zákona o odpadech, která poprvé začala zavádět uzavřenou sběrnou síť. Přitom je známým faktem, že řada evropských států má systém sběru otevřený a mohou se na něm podílet například oprávněné odpadové firmy s licenci státu (je zcela v pořádku, když oprávnění vydává stát, ale je nepřípustné, aby oprávnění vydávala soukromá firma volně dle svého uvážení). Omezení se nově (nad rámec tzv. elektronovely) týká dokonce také zpracovatelů. Ti doposud mohli přebírat výrobky, které sami zpracovávali za účelem recyklace. Nově však i oni budou podle MŽP potřebovat smlouvu s výrobcem nebo kolektivním systémem. I toto požadujeme změnit a dát do souladu se směrnicí. Z pohledu kolektivních systémů je uzavřená sběrná síť nutností pro to, aby mohly splnit vysoké cíle sběru. Dle evropské směrnice má plnit cíle sběru stát a nikoli kolektivní systémy. Stát se tedy zbavuje odpovědnosti a přenáší ji na výrobce. Takovéto opatření považujeme jednoznačně za protitržní. Uzavřený systém by rovněž logicky vedl k nižší míře sběru než systém tržní a otevřený. Řešení se proto nejeví jako dobré ani jako efektivní (zbytečné snížení počtu sběrných míst).	
--	--	---	--

			V této souvislosti poukazujeme i na nový slovenský zákon o odpadech (č. 79/2015), který je v tomto v souladu se směrnicí a uzavření sběrné sítě neobsahuje.	
150.	UZSČR	§ 12 odst. 3	• <u>K § 12 odst. 3 – Nejasný přechod vlastnického práva- připomínka zásadní</u> <u>Připomínka:</u>Žádáme o upřesnění navrhovaného znění, které není jednoznačné. Není zřejmý přechod vlastnického práva. Odůvodnění: První věta hovoří o převzetí výrobku a druhá o převzetí vlastnického práva (vždy také výrobce je oprávněn). Nejasná úprava vyvolává otázku, zda vlastníkem se tedy může stát provozovatel místa zpětného odběru, který nemá určité povinnosti?	Vysvětleno/Akceptováno jinak Ustanovení § 12 odst. 3 bylo upraveno na: „Vlastnické právo k výrobku s ukončenou životností je oprávněn nabývat kromě osob podle věty první také výrobce nebo provozovatel kolektivního systému.“ Vlastníkem zpětně odebraného výrobku se může stát i provozovatel místa ZO, pokud tak výslovně stanoví smlouva uzavřená mezi výrobcem a provozovatelem místa ZO.
151.	UZSČR	§ 13 odst. 3 věta první	• <u>K § 13 odst. 3 první věta – Podmínky sdílení míst zpětného odběru výrobcí- připomínka zásadní</u> <u>Připomínka:</u>Žádáme o upřesnění podmínek sdílení míst zpětného odběru výrobcí. Odůvodnění: Výrobce může sdílet místo zpětného odběru s dalšími výrobci. Návrh zákona ruší možnost solidárního plnění povinností výrobcí a zbytečně omezuje stávající systémy samostatného plnění, výrobci vybraných komodit (např. autobaterií) již nyní silně protestují (viz připomínka níže k § 34). V rozporu s tím, v tomto ustanovení se připouští sdílení míst, ale bez stanovení jasných podmínek. Jde o nekonzistentnost úpravy. V návrhu zákona jsou přímo vymezeny nově	Neakceptováno - ROZPOR Nepovažujeme za potřebné omezovat sdílení míst zpětného odběru výrobcí, navrhovaný zákon omezuje pouze samostatné plnění povinností výrobců prostřednictvím společného zástupce v § 34. Připomínka směřuje spíše právě k tomuto paragrafu. Další upřesňování podmínek míst zpětného odběru není z našeho pohledu potřeba.

			definované nedovolené způsoby samostatného plnění, tedy zakázané způsoby samostatného plnění, které by mohly dle MŽP de facto vykazovat znaky kolektivního systému (§ 34). S ohledem na text evropské směrnice, která vnímá oba systémy jako rovnocenné a možné, je tato česká konstrukce velmi diskutabilní a nevhodná. Pokud by text tohoto ustanovení v zákoně zůstal, znemožnil by dosavadní způsob realizace zpětného odběru autobaterií v ČR. Návrhem například není dovoleno, aby třetí osoba (společný zástupce) zajišťovala pro více výrobců sdílenou síť míst zpětného odběru. Když toto porovnáme s možnostmi provozovatelů kolektivních systémů, kteří podle návrhu nového zákona budou moci se souhlasem MŽP uzavírat vzájemné dohody o sdílení míst zpětného odběru a dalších formách spolupráce (§ 54), působí navrhované znění zákona zásadně ve prospěch kolektivních systémů a diskriminačně k samostatnému plnění, které je dle směrnice na stejné úrovni.	
152.	UZSČR	§ 13 odst. 3 věta druhá	• <u>K § 13 odst. 3 druhá věta – Přesunutí umístění definice- připomínka zásadní</u> <u>Legislativně-technická připomínka:</u>Považujeme za nesystematické, že je definice druhu vybraného výrobku pro účely této hlavy uvedena v § 13 odst. 3 (např. možná pochybnost u § 35 odst. 2). Navrhujeme proto přenést do společných ustanovení této hlavy.	Vysvětleno Není důvod, proč definici přenášet do Dílu 1 Hlavy II. Definice odráží kontext Dílu 2.
153.	UZSČR	§ 14 odst. 1	• <u>K § 14/1 – doplnění textu – připomínka</u>	Neakceptováno - ROZPOR Připomínka je v rozporu s legislativními pravidly vlády,

			<u>zásadní</u> Navrhujeme doplnění textu: V § 14 odst. 1 se v druhé větě za slova „s ukončenou životností“ vkládá středník a slova „obec provozující místo zpětného odběru poskytuje místo zpětného odběru výrobcům za shodných podmínek“.	neboť chybí její odůvodnění. Není tedy zjevné, co je jejím cílem. KS má nicméně povinnost uzavírat s obcemi smlouvy za obdobných podmínek, viz § 84 odst. 2 písm. b) nebo § 102 odst. 2 písm. b). K provedení navrhované změny tedy neshledáváme důvod, stávající ustanovení shledáváme jako dostatečné. Viz připomínka ÚVČR-VÚV č. 95
154.	UZSČR	§ 15 odst. 2 písm. a)	• <u>K § 15 odst. 2 písm. a) – Omezený přístup ke zpracování výrobků s ukončenou životností- připomínka zásadní</u> <u>Připomínka:</u> Nesouhlasíme s navrženým zněním, podle kterého provozovatel místa zpětného odběru je povinen předat zpětně odebraný výrobek s ukončenou životností pouze zpracovateli určenému výrobcem (kolektivním systémem). Nesouhlasíme s takto zásadním omezením tržního prostředí, které je nad rámec směrnice. Odůvodnění: Místo zpětného odběru může podle navrhovaného znění nového zákona předat zpětně odebraný výrobek opět pouze osobě určené výrobcem (resp. kolektivním systémem), a to buď nabídnout odebrané výrobky prostřednictvím komoditní burzy, nebo vyhlásit veřejnou soutěž o nejvhodnější nabídku. Podle důvodové zprávy k návrhu zákona má toto opatření zaručit, že všichni zpracovatelé se budou moci ucházet o spolupráci s kolektivním systémem za rovných podmínek. Pokud ale nebudou moci všichni dosavadní zpracovatelé odebírat elektro přímo od držitelů a k elektrozařízení se tak dostanou pouze vybraní zpracovatelé (vybraní ze strany kolektivních	Neakceptováno - ROZPOR Pokud by zákon umožňoval sběr výrobků s ukončenou životností také mimo systémy výrobců, místa zpětného odběru jsou vždy pouze ta, která zřídil výrobce. Proto musejí být zpětně odebrané VUŽ z těchto míst předávány pouze zpracovatelům, které určil výrobce. Dále viz vypořádání k připomínkám č. 147 a 149.

			systémů), jde opět o podstatné a zbytečné svázání trhu, které jen působí jeho neefektivitu a nižší stupeň konkurence. Někteří budou moci podnikat, někteří, které nevybere kolektivní systém, nikoli. Řada zpracovatelů, kteří investovali do technologií a kterým bylo dlouhodobě elektrozařízení předáváno z trhu, tak může jednoduše přijít zkrátka a mohou být z trhu vytlačeni. Tato situace již v ČR částečně nastala a množství proběhlých investic do zpracovatelských kapacit bylo z důvodu chybného nastavení legislativy zmařeno. Vzpomeňme např. na chráněné dílny zaměřené na rozebírání elektra. V této souvislosti je třeba doplnit, že na rozdíl od menších zpracovatelů a chráněných dílen, mají kolektivní systémy výhodu značných finančních prostředků ze zákonných recyklačních poplatků, které platí v ceně výrobku každý, kdo si kupuje elektrozařízení.	
155.	UZSČR	§ 30	• <u>K § 30 - Zrušení možnosti solidárního plnění povinností výrobců- připomínka zásadní</u> <u>Připomínka:</u> Nesouhlasíme s tím, že nad rámec směrnice návrh zákona ruší možnost solidárního plnění více výrobcí a ubírá tak práva výrobcům. Žádáme o doplnění všech podmínek možných způsobů plnění povinností výslovně do zákona s ohledem na právní jistotu povinných osob, že zákon nebrání další formě spolupráce výrobců. Odůvodnění: V nyní platném zákoně o odpadech je v ust. § 37 h odst. 1 písm. b) uvedeno, že je možno povinnosti plnit společně s jiným výrobcem nebo výrobcí na základě písemně uzavřené smlouvy;	Částečně akceptováno - ROZPOR Připomínka je v rozporu se schváleným věcným záměrem zákona o výrobcích s ukončenou životností. Výrobní směrnice nedefinují solidární plnění a navíc v oblasti elektrozařízení v současnosti tato možnost není využívána, resp. existuje pouze jeden systém zahrnující dvě společnosti. Připomínce bylo částečně vyhověno u olověných automobilových baterií a akumulátorů byl solidární systém zaveden, viz vypořádání k připomínkám č. 398, 411, 163 a 260. Text § 30 byl upraven.

			smluvní strany odpovídají za plnění povinností stanovených v tomto dílu zákona solidárně. Návrh zákona nově dává pouze možnost samostatného (individuálního) plnění nebo zapojení do kolektivních systémů, přičemž osoby plnící samostatně jsou znevýhodněny (např. v § 54 jsou upraveny podmínky vzájemné spolupráce kolektivních systémů). Návrh jde podle našeho názoru nad rámec směrnice, zbytečně ubírá práva výrobcům. Důvodová zpráva k tomuto uvádí, že solidární formu lze považovat za „nadbytečnou platformu“, s níž jsou spojena rizika obcházení zákona. Přitom se ale dále v důvodové zprávě uvádí, že zákon nicméně nebrání nějaké formě spolupráce, aby se výrobci dohodli na společném postupu atd., když si každý ponese svoji odpovědnost. Nevidíme důvod, proč by neměly být tyto možnosti s ohledem na právní jistotu povinných osob uvedeny výslovně v zákoně (a ne jen v důvodové zprávě).	
156.	UZSČR	§ 31	• <u>K § 31 - Finanční záruka-</u> připomínka zásadní <u>Připomínka:</u>Požadujeme blíže doplnit tak, aby nebyla založena diskriminace vůči kolektivnímu plnění, dále navrhuje, aby § k finanční záruce byl upraven pouze v části Elektrozařízení (jiné směrnice finanční záruku nepožadují). Odůvodnění: Výrobce v individuálním systému plnění je povinen poskytnout finanční záruku. Návrh zákona stanoví bez dalšího, že finanční záruka musí být dostatečná k pokrytí financování. Podrobnosti ukládání peněžních prostředků stanoví až prováděcí předpis.	Neakceptováno - ROZPOR Z připomínky není zjevné, v čem je spatřována diskriminace. V § 36 odst. 2 písm. m) a též odst. 5 je uvedeno, že KS musí disponovat dostatečnými finančními prostředky (de facto obdobné jako pro individuální plnění). V § 36 odst. 2 písm. m) a též odst. 5 je uvedeno, že KS musí disponovat dostatečnými finančními prostředky (de facto obdobné jako pro individuální plnění). Finanční záruka v tomto rozsahu je schválena na základě VZ, tedy s výjimkou pro průmyslové a automobilové baterie a akumulátory. Směrnice však dané opatření nezakazují, přičemž v případě přenosných baterií a pneumatik je to vyžadováno z důvodu jejich obvykle významně záporné tržní hodnoty, a hrozí tedy riziko, že např. po zániku

				individuálního výrobce na trhu zůstanou výrobky, se kterými bude muset být nakládáno (recyklace, odstranění) na náklady jiných výrobců.
157.	UZSČR	§ 32 odst. 3	• <u>K § 32 odst. 3 – doplnění textu – připomínka zásadní</u> Požadujeme doplnění textu: V § 32/3 se na konci první věty vkládá středník a slova „tato zpráva není podmínkou čerpání prostředků ze zvláštního vázaného účtu v roce, v němž započal nakládat s výrobky s ukončenou životností“.	Vysvětleno Když se bude udělovat souhlas s čerpáním finanční záruky, tak musí být zřejmé, že i po čerpání budou dostatečně pokryty budoucí náklady, tedy mj. náklady na zpětný odběr, viz § 32 odst. 2. Toho nelze dosáhnout v prvním roce činnosti výrobce v individuálním systému.
158.	UZSČR	KS	• <u>Požadavky na založení KS - Zahraniční firma nemůže být akcionářem kolektivního systému- připomínka zásadní</u> Připomínka: Toto omezení se v podmínkách evropského volného trhu jeví jako nadbytečné. Stejně jako některá další omezení pro akcionáře KS. Motivací MŽP v tomto směru je zřejmě ulehčení možností kontrol a komunikace, avšak to není objektivním důvodem k nerespektování principů volného evropského trhu. U této části bychom tedy spíše navrhovali rozšíření možností být akcionářem kolektivního systému také pro subjekty z celé EU.	Vysvětleno/částečně akceptováno Navrhovaný zákon nikde nestanoví, že společníky, resp. akcionáři KS nemohou být zahraniční osoby. Pouze musí jít o výrobce ve smyslu tohoto zákona (což mohou být i zahraniční osoby), resp. osoby, jejichž výrobky musí být uváděny na trh v České republice. Byla provedena změna ustanovení § 36 odst. 2 písm. b), ze které vyplývá, že společníkem KS budou smět být i osoby (zahraniční v rámci EU), jejichž výrobky jsou uváděny na trh v České republice.
159.	UZSČR	KS	• <u>Odpovědnost od výrobce přenesená na kolektivní systém- připomínka zásadní</u> Komentář: Ze strany MŽP bylo poměrně logickým krokem rozšíření povinností a odpovědnosti kolektivních systémů. V dosavadním zákoně kolektivní	Vysvětleno Tuto problematiku již návrh zákona řeší, a to jednodušeji a efektivněji, než je navrhováno v připomínce – viz § 30 písm. b): „odpovědnost výrobce za plnění těchto povinností nezaniká, pokud provozovatel kolektivního systému jejich plnění nezajistí“.

			systémy kupodivu neměly dlouhodobě žádné vymahatelné povinnosti a nehrozily jim žádné sankce. Byly tak zcela specifickými subjekty, které nebylo možné žádným způsobem činit odpovědnými k povinnostem ze zákona o odpadech. To bylo logicky samo o sobě častým terčem oprávněné kritiky. Nově ministerstvo v zákoně zakládá množinu vynutitelné odpovědnosti pro kolektivní systémy. To je jistě pozitivní. Určitým rizikem navrhované úpravy by však pro některé typy výrobců mohla být motivace pro vznik účelových KS. Ty by záměrně po nějakou dobu neplnily povinnosti, čímž by se ušetřily nemalé náklady napojených výrobců a generovaly zisky z poplatků od spotřebitelů. Následně by po zjištění ze strany státu a správních řízeních spojených s pokutami, tento KS zkrachoval. Odpovědnost by se nepřenesla na napojené výrobce, ale způsobené náklady a škody by byly k tíži ostatním kolektivním systémům a jejich výrobcům. To asi nikdo nechceme. <u>Návrh:</u> Jako prevence před tímto rizikem může zafungovat drobná formulační změna. Kolektivní systém by byl odpovědný do výše své finanční rezervy a nad tuto výši by byly odpovědní napojení výrobci. Toto nastavení pak nemotivuje žádné výrobce k možnému zakládání účelového KS pro odvedení odpovědnosti.	Návrh má zajistit též vyšší schopnost kontroly KS ze strany státu, tudíž MŽP bude mít schopnost rychleji reagovat na případné neplnění povinností ze strany KS.
160.	UZSČR	§ 33 odst. 1	• <u>K § 33 odst. 1 – doplnění textu – připomínka zásadní</u> Požadujeme doplnění textu: V § 33/1 se na konci druhé věty vkládá středník a slova „má se za to, že tuto svou povinnost zajistil pro všechny vybrané výrobky,	Akceptováno jinak Nelze přijmout domněnku, že povinnost byla splněna pouze uplynutím nějaké doby, která navíc není objektivně určitelná. Poslední věta ustanovení § 33 odst. 1 byla nicméně změněna následovně: „To neplatí, prokáže-li výrobce, že již zajistil splnění povinností výrobce podle §

			pokud uběhla doba delší než je jejich běžná životnost ode dne jejich uvedení na trh“.	84 odst. 1 písm. c), § 102 odst. 1 písm. b) a § 112 odst. 1 písm. b).
161.	UZSČR	§ 33 odst. 1	• <u>K §33, odstavec 1 – individuální plnění- připomínka zásadní</u> Připomínka:Navrhujeme doplnit o smlouvu o individuálním plnění (s jinou povinnou osobou nebo 3. osobou) tak, aby byly umožněny všechny způsoby plnění dle §30 a) i b). Odůvodnění: Povinná osoba může ukončit svoji činnost, resp. oznámit MŽP zánik důvodů pro zápis v seznamu (§22, odst. (1) z jiných důvodů než je sepsání smlouvy o kolektivním plnění. Potom u komodit, kde kolektivní systém není zaveden nebo s ním povinná osoba smlouvu uzavřít nechce, nemůže splnit povinnosti dané §33 odst. (1). Je nutné tyto povinnosti rozšířit o možnost předložení smlouvy s jinou osobou, která zajišťuje plnění v individuálním systému.	Vysvětleno Smlouva o individuálním plnění je zjevným protimluvem. V individuálním systému plní výrobce své povinnosti samostatně. Pokud by individuální výrobce převzal závazky více individuálních systémů, jednalo by se pak o systém mající prvky kolektivního plnění. Navíc by bylo značně problematické stanovit, jakým způsobem by měl být vypočítán cíl sběru odpadů pro takového individuálně plnícího výrobce, mohlo by docházet k obcházení povinností zákona.
162.	UZSČR	§ 33 odst. 3	• <u>K § 33, odstavec 3 – převod prostředků z vázaného účtu- připomínka zásadní</u> Připomínka:Navrhujeme, aby převod peněžních prostředků z vázaného účtu byl směřován na osobu, která s výrobcem nebo pověřeným zástupcem uzavřela smlouvu o kolektivním nebo individuálním plnění, při zániku důvodů pro zápis jiném, než je uzavření smlouvy o kolektivním plnění. Odůvodnění: Povinná osoba může ukončit svoji	Vysvětleno Viz předchozí připomínka č. 161. K situaci, kdy by pro určitou skupinu výrobků nebyl ustanoven KS je hypotetická a velmi nepravděpodobná.

			činnost, resp. oznámit MŽP zánik důvodů pro zápis v seznamu (§22, odst. (1) z jiných důvodů než je sepsání smlouvy o kolektivním plnění. Potom u komodit, kde kolektivní systém není zaveden, není možnost převést prostředky na osobu, která s výrobcem uzavřela smlouvu o plnění v individuálním systému. Není rozhodující, zda pro danou komoditu je nebo není dána povinnost poskytovat finanční záruku podle §31, protože tato okolnost se může změnit.	
163.	UZSČR	§ 34 odst. 2	<u>K § 34 odst. 2 – Znemožnění stávajícího plnění povinností v individuálním systému-připomínka zásadní</u> <u>Připomínka:</u>Nesouhlasíme s navrženým textem. Žádáme o vypuštění celého paragrafu. Žádáme o zrušení navržených nedovolených způsobů samostatného plnění, které by znemožnily stávající funkční systém plnění povinností např. pro olověné autobaterie a průmyslové baterie a akumulátory. Požadujeme umožnění samostatného plnění v individuálním systému. Odůvodnění: <u>Zákon v tomto znění zcela znemožňuje stávající funkční systém samostatného plnění v individuálním systému (funkční např. pro olověné autobaterie a průmyslové baterie a akumulátory),</u> když v § 34 uvádí nově definované „nedovolené způsoby samostatného plnění“, tedy zakázané způsoby samostatného plnění, které by mohly dle MŽP vykazovat znaky kolektivního systému. Přitom samotný individuální systém je uveden v § 30 písm. a) návrhu zákona VVUŽ jako jeden z možných způsobů plnění povinností výrobce. Není nám tedy zřejmé, proč je tento způsob v návrhu zákona uveden, když se prakticky jedná o předem obsoletní ustanovení.	Akceptováno částečně - ROZPOR Byla zavedena výjimka pro automobilové olověné baterie a akumulátory a průmyslové olověné baterie a akumulátory, ke kterým bude možno plnit povinnosti prostřednictvím solidárního systému, odchýlně od ostatních výrobních skupin. Danou výjimku je možné realizovat z důvodu, že uvedené baterie mají pozitivní tržní hodnotu jako odpady, evropské předpisy pro ně nestanovují cíle sběru a zároveň zde neexistuje pluralita zpracovatelů. <u>Ustanovení § 30 bylo upraveno následovně: „Výrobce plní povinnosti stanovené tímto zákonem pro zpětný odběr, zpracování, využití a odstranění výrobků s ukončenou životností, informování konečného uživatele o zpětném odběru a další povinnosti s tím související</u> a) <u>samostatně v individuálním systému,</u> b) <u>společně s jinými výrobci v kolektivním systému, (...), nebo</u> c) <u>v solidárním systému, jde-li o odpadní olověné automobilové baterie nebo akumulátory a odpadní olověné průmyslové baterie nebo akumulátory, a to společně s jiným výrobcem nebo výrobcí a se</u>

			Pokud by totiž bylo dle současného návrhu možno provozovat individuální systém jen pro jednoho výrobce, není v reálných možnostech individuálního systému naplnit požadavek z odůvodnění Směrnice o bateriích a akumulátorech 2006/66/ES z bodu (17), dle kterého by se <i>systémy sběru a recyklace měly optimalizovat, zejména tak, aby se na minimum snížily náklady a nepříznivý vliv dopravy na životní prostředí</i>. S ohledem na text směrnice 2006/66/ES, která <u>nepreferuje</u> některý z možných systémů, je tato česká interpretace velmi diskutabilní a jednoznačně vyznívající ve prospěch kolektivních systémů na úkor systémů individuálních. <u>V odůvodnění směrnice 2006/66/ES je pod bodem (16) uvedeno, že by měly mít všechny zúčastněné strany možnost podílet se na systémech sběru, zpracování a recyklace a že systémy mají být navrženy tak, aby zabránily překážkám obchodu nebo narušování hospodářské soutěže.</u> Zdůrazňujeme, že dosavadní systém sběru autobaterií v ČR realizovaný samostatným plněním dosahuje nejvyšší efektivity sběru ze všech komodit zpětného odběru vůbec! Návrh zákona tak nejen zpochybňuje celkový cíl směrnice, ale je též v rozporu s jejím samotným textem, jelikož přímo omezuje možnost zajišťování sběru baterií a akumulátorů pomocí třetích osob. Blíže viz dopis ministrovi životního prostředí od povinných osob ze dne 12. 2. 2016 – viz příloha připomínek.	<i>zpracovatelem na základě písemně uzavřené smlouvy; smluvní strany odpovídají za plnění povinností zpětného odběru, zpracování a využití nebo odstranění těchto odpadních baterií nebo akumulátorů společně a nerozdílně.“.</i> Dále byl do § 33 přidán nový odstavec 3 ve znění: „(3) Ustanovení odstavce 1 platí obdobně pro ukončení plnění povinností výrobce v solidárním systému, nejde-li o případ, kdy výrobce nadále plní své povinnosti samostatně v individuálním systému.“. Dále v § 103 odst. 3 a v § 104 odst. 2 byl za slovo „individuálním“ přidán text „nebo solidárním“. Úplné vypuštění ustanovení nicméně nelze akceptovat. Zákon musí obsahovat pojistky proti možnému zneužití formy samostatného plnění k obcházení podmínek k provozování kolektivního systému. Zvolené řešení považujeme za přiměřené – spolupráce a koordinace při samostatném plnění povinností výrobců není vyloučena a zároveň nebude moci být tímto způsobem fakticky provozován kolektivní systém. MŽP nikdy neuvádělo, že samostatné plnění bude zcela bez omezení, ostatně navržená úprava byla již nastíněna ve věcném záměru zákona („Samostatné plnění povinností více výrobců prostřednictvím jedné osoby nesmí vykazovat znaky kolektivního plnění. Ministerstvo v takovém případě dotčeným výrobcům uloží, aby ve stanovené přiměřené lhůtě zjednali nápravu.“).
164.	UZSČR	§ 36 odst. 2 písm. d)	<u>K § 36 odst. 2 písm. d) - Podmínky vydání oprávnění k provozování kolektivního</u>	Akceptováno jinak Ustanovení nebude vyvolávat interpretační potíže, neboť obdobnou formulaci lze nalézt i v jiných zákonech,

			<u>systému- připomínka zásadní</u> <u>Připomínka:</u> Požadujeme vypustit slova „<i>ledaže taková činnost má pouze doplňkový nebo vedlejší charakter</i>“. Odůvodnění: Ze zákona není jasné, kdy má taková činnost pouze doplňkový nebo vedlejší charakter. Návrh nového zákona sice obsahuje některá omezení chránící tržní prostředí, jako například, že <i>nelze vydat oprávnění k provozování kolektivního systému, jestliže žadatel podniká v oblasti nakládání s odpady z vybraných výrobků (§ 36 odst. 3) nebo že provozovatel kolektivního systému nesmí sám nakládat se zpětně odebranými výrobky s ukončenou životností (§ 42 odst. 3). Ale na druhé straně poněkud nedůsledně umožňuje společníku žadatele podnikat v oblasti nakládání s odpady, pokud má tato činnost blíže neurčený „doplňkový nebo vedlejší charakter“.</i>	například zákon o obchodních korporacích. Ustanovení má zamezit tomu, aby subjekt, jehož hlavní činnost je podnikání v oblasti nakládání s odpady se nemohl stát společníkem kolektivního systému, např. tím, že majetkově vstoupí (ovláadne) určitého výrobce.
165.	UZSČR	§ 36 odst. 2	• <u>K § 36 odst. 2 – doplnění textu – připomínka zásadní</u> Požadujeme doplnění textu: V § 36/2 písm. b) se za slova „výhradně výrobci“ vkládají slova „nebo sdružení těchto výrobců“.	Neakceptováno - ROZPOR Předkladatelé považují možnost, aby kolektivní systém mohly vlastnit (řídily) spolky, za krajně problematickou. Jakákoliv jiná forma vlastníka či společníka KS než (neúčelový) výrobce, který se podílí na řízení KS je netransparentní a umožňuje provozování KS ze spekulativních důvodů. V případě spolku je problematický vztah statutárního orgánu spolku (případně nejvyššího orgánu spolku - členské schůze) ve vazbě na řízení kolektivního systému. Spolek může být řízen ze strany jeho statutárního orgánu určitým způsobem, je ale otázkou,

				jak se bude statutární orgán spolku podílet na rozhodování právnické osoby spolkem vlastněné - KS. Spolek může být vlastněn několika desítkami či stovkami výrobců, není tedy jednoznačné, kteří výrobci a jak budou udělovat „mandát“ k činnosti spolku, a kteří výrobci budou udělovat „mandát“ statutárnímu orgánu KS. Dále, pokud by došlo k přijetí předmětné připomínky, nebylo by zjevné, jakým způsobem počítat minimální množství výrobků, které musí společníci kolektivního systému uvádět na trh po dobu předchozích třech let v rámci žádosti o udělení oprávnění k provozování KS [§ 36 odst. 2 písm. k) návrhu]. Je nemožné legislativně stanovit, že spolek mohou tvořit pouze osoby, které uvedou na trh určité množství výrobků, a pokud by zákonodárce připustil možnost, že k dosažení požadovaných limitů v rámci spolku může být proveden součet či průměr množství výrobků jednotlivých výrobců, zcela by dané ustanovení § 36 odst. 2 ztratilo smysl, neboť by existovala jednoduchá cesta pro jeho obejití, resp. taková úprava by nijak nebránila vytváření spolků ze strany účelových výrobců, a takto by pak mohl být provozován KS. Problémem je i samotný vztah KS a spolku, a to např. v kontextu omezení KS uzavírat smlouvy se svými společníky (§ 42 odst. 4). Viz obdobná připomínka č. 146
166.	UZSČR	§ 36 odst. 2 písm. k)	• <u>K § 36 odst. 2 písm. k) – doplnění textu – připomínka zásadní</u> Požadujeme doplnění textu: V § 36/2 písm. k) se slova „příčemž za předcházející 3 kalendářní roky uvedl na trh tyto vybrané výrobky v množství nejméně 1. 500 tun, pokud jde o elektrozařízení,	-Částečně akceptováno - ROZPOR Připomínka je zmatečná, navíc je v rozporu s pravidly LRV, neboť chybí její odůvodnění. Má-li být jejím předmětem vypuštění limitu pouze pro pneumatiky, jednalo by se o nekoncepční a neodůvodnitelné opatření. Eliminaci rizika, že KS budou zakládat účeloví výrobci ze

			2. 5 tun, pokud jde o přenosné baterie nebo akumulátory, 3. 500 tun, pokud jde o automobilové nebo průmyslové baterie nebo akumulátory, 4. 1000 tun, pokud jde o pneumatiky,“ vypouští.	(skrytě) zjištěných důvodů či z důvodů spekulativních považujeme za důležitou. Řízení KS musí být realizováno pouze osobami, které dlouhodobě uvádějí dané výrobky na trh a mají tak relevantní zájem na plnění zákonných požadavků. V této souvislosti dodáváme, že podmínky pro společníky budou uvolněny. Minimální počet společníků KS byl snížen na tři a množství výrobků uváděných na trh po dobu předchozích třech let dle § 36 odst. 2 písm. k) bylo vztaženo na celou Evropu, nikoliv pouze ČR. Bude stanoven odlišný limit pro kolektivní systémy, které budou zajišťovat povinnosti zpětného odběru výhradně pro solární panely.
167.	UZSČR	§ 37 odst. 3	• <u>K § 37 odst. 3 – úprava textu – připomínka zásadní</u> Požadujeme změnu textu: V § 37 odst. 3 se písm. i) vypouští a dosavadní písm. j) se označuje jako písm. i).	Neakceptováno - ROZPOR Připomínka je v rozporu s Legislativními pravidly vlády, neboť chybí její odůvodnění. Kladné vypořádání této připomínky by vedlo k rozporu s jinými částmi zákona, které pro jednotlivé výrobní skupiny stanovují požadavky na minimální hustotu míst ZO (např. § 84 odst. 2, § 102 odst. 2).
168.	UZSČR	§ 41 odst. 1	• <u>K § 41 odst. 1 - Předmět činnosti provozovatele kolektivního systému- připomínka zásadní</u> Připomínka: Domníváme se, že by měly být stanoveny limity nákladů na činnosti uvedené v odstavci 1 pod písmeny b) a c). Odůvodnění: Předmětem činnosti kolektivních systémů by mělo být především zajišťování kolektivního plnění povinností výrobců. U související osvětová či propagační činnosti by proto měla být stanovena	Neakceptováno - ROZPOR MŽP nemůže zasahovat do financování činnosti KS, ale tuto činnost bude kontrolovat v rámci pravidelné kontrolní činnosti. Je-li KS pod tíhou sankce ze strany státu nucen zajistit, aby spotřebitelé participovali na jeho sběrné síti, nemůže stát limitovat množství prostředků, které KS vynaloží na osvětu. V ustanovení § 50 odst. 3, byla přidána regulace při pouhé propagaci KS. Pokud je propagován KS, musí být vždy taková činnost prováděna tak, aby současně docházelo k informování spotřebitele o jeho úloze v systému.

			zákonem hranice možných vynaložených nákladů.	Součástí ročních zpráv, které budou KS zasílat MŽP, bude též uvedena i struktura nákladů, resp. výše finančních prostředků, které KS investovaly do osvěty či propagace (viz § 47 odst. 5). Součástí právní úpravy bude vyhláška, která stanoví rozsah a způsob informačních kampaní a jejich zaměření na cílové skupiny
169.	UZSČR	§ 42 odst. 2	<u>K § 42 odst. 2 – úprava textu – připomínka zásadní</u> Požadujeme doplnění textu: V § 42/2 se za slova „s nimiž uzavřel smlouvu o kolektivním plnění,“ doplňují slova „informace o podílu jednotlivých výrobců na trhu“.	Vysvětleno Uvedený požadavek je plně pokryt textací předmětného ustanovení § 42 odst. 2: " Provozovatel kolektivního systému nesmí sdělovat třetím osobám, včetně společníků provozovatele kolektivního systému, informace o množství vybraných výrobků uvedených na trh jednotlivými výrobci, s nimiž uzavřel smlouvu o kolektivním plnění".
170.	UZSČR	§ 42 odst. 3	<u>K § 42 odst. 3 – Omezení činnosti KS - připomínka zásadní</u> Připomínka: Navrhujeme následující doplnění - Provozovatel kolektivního systému ani žádná z propojených osob nesmí sám nakládat se zpětně odebranými výrobky s ukončenou životností, s výjimkou jejich soustředování, třídění a přepravy před jejich předáním zpracovateli. Odůvodnění: Provozovatel zařízení, který by byl byt jen propojenou osobou by mohl získávat neoprávněnou konkurenční výhodu oproti jiným zpracovatelům.	Vysvětleno V návaznosti na diskusi vedenou v rámci vypořádání připomínek vzešlých z mezirezortního připomínkového řízení byl návrh upraven tak, že došlo k naprostému oddělení zpracovatelů výrobků od provozovatelů kolektivních systémů a jejich společníků. Viz připomínka č. 172
171.	UZSČR	§ 42 odst. 3	<u>K § 42 odst. 3 - Třídění jako předmět činnosti kolektivního systému(otázkou ke</u>	Neakceptováno - ROZPOR V odůvodnění připomínky je zaměňováno třídění odpadů a jeho zpracování. Zpracování odpadů je ze strany KS

			<u>zvážení jsou i další definované činnosti) - připomínka zásadní</u> Připomínka: Požadujeme vypustit z tohoto ustanovení činnost třídění. Předmětem činnosti kolektivních systémů má být pouze zajišťování kolektivního plnění povinností výrobců a s tím související např. osvětová či propagační činnost tak, aby nedeformovali hospodářskou soutěž. Odůvodnění: Původně navrhované znění zakazovalo provozovateli kolektivního systému, aby sám nakládal se zpětně odebranými výrobky, s výjimkou jejich soustředování a přepravy. Nyní znění návrhu zákona zahrnuje i činnost třídění. Dosavadní praxe v ČR je v současné době taková, že některé kolektivní systémy mají vlastní nebo majetkově propojená velkokapacitní zpracovatelská zařízení. Tím dochází k nemalému narušení volného trhu a lze také konstatovat, že řada dosavadních zpracovatelů, byla nucena své zpracovatelské kapacity zcela odstavit. Úřad na ochranu hospodářské soutěže (ÚHOS) ve svém stanovisku (ze dne 14. 8. 2013, viz níže) mimo jiné dospěl k závěru, že <u>dosavadní provozovatelé kolektivních systémů v ČR mají výsadní postavení na příslušných trzích. To jim zároveň umožňuje negativně ovlivňovat soutěž i na ostatních navazujících trzích, čímž dochází k deformacím hospodářské soutěže.</u> Předmětem činnosti kolektivních systémů by tak mělo být pouze zajišťování kolektivního plnění povinností výrobců a s tím související např. osvětová či propagační činnost, ale nikoliv např. provozování navazujících zařízení k nakládání s odpady.	zakázáno. Zakazovat KS třídít odpady z výrobků, které seberou, považujeme za příliš restriktivní a neúčelové. Třídít sebrané odpady KS musí zejména pro potřeby evidence, a to z důvodu, aby zjistili u elektrozařízení výskyt jednotlivých skupin, případně podíl historických elektrozařízení. U baterií dochází též k třídění podle chemismů pro evidenční účely a následně k předání odpadů zpracovatelům dle technologie zpracování. Z důvodu zavádění institutu komoditní burzy je opět nutné, aby KS mohl odpady sám třídít a vytvářet tak určité objemy materiálů definované jednoznačnou kvalitou (obsahem konkrétních materiálů/výrobků). Zakázat KS odpady třídít a nutit je tak do externí spolupráce by mohlo daný systém kolektivního plnění prodražit. Takto bude daná věc ponechána na rozhodnutí konkrétního KS, který bude moci zvážit, která varianta je pro něj výhodnější – levnější. Např. v oblasti baterií a akumulátorů je dnes situace taková, že jeden KS třídí baterie ve vlastním zařízení a jeden prostřednictvím externího subjektu.
--	--	--	--	--

			Kolektivní systémy musí být navíc neziskové. Návrh úpravy textu: V § 42/3 se slova „, s výjimkou soustředování, třídění a přepravy před jejich předáním zpracovateli“ vypouští.	
172.	UZSČR	§ 42 odst. 3	• <u>K § 42 odst. 3 - Některá omezení provozovatele kolektivního systému- připomínka zásadní</u> Připomínka: Do tohoto ustanovení požadujeme doplnit, že ani osoba tvořící koncern s provozovatelem nesmí sama nakládat se zpětně odebranými výrobky s ukončenou životností. Odůvodnění: Návrh nového zákona ne zcela dostačujícím způsobem poskytuje záruky, že nebude docházet k deformaci tržního prostředí formou koncernů, tedy sesterských společností, ve kterých by existovaly subjekty provozující kolektivní systém a současně i subjekty provozující zařízení pro nakládání s odpady. Což by opět vedlo k deformaci trhu a narušení hospodářské soutěže, tak jak to již z podmínek v ČR z této oblasti známe. Přesně toto bylo opakovaným terčem kritiky a pro budoucí řešení je nezbytné nalézt funkční systémové nastavení. Založení dceřiné, či jinak majetkově propojené společnosti, na zpracování použitého elektrozařízení, která může generovat zisk, by tak mohlo být vnímáno i jako obcházení zákona. K této věci lze zároveň uvést, že v řadě evropských států mají kolektivní systémy činnosti zpracování odpadů zakázané (např. i na Slovensku). Je to poměrně logické. V ČR takovým zákonným zákazem k nakládání s odpady, s ohledem na	Vysvětleno V návaznosti na diskusi vedenou v rámci vypořádání připomínek vzešlých z mezirezortního připomínkového řízení byl návrh upraven tak, že došlo k naprostému oddělení zpracovatelů výrobků od provozovatelů kolektivních systémů a jejich společníků.

			své výsadní postavení plynoucí ze zákona, disponuje autorizovaná obalová společnost (AOS) EKO-KOM. AOS a KS jsou v obecné rovině velmi podobné entity a mají řadu podobných zákonných omezení. Je tedy logické, aby KS měly i omezení k nakládání s odpady podobně jako je to dlouhodobě u AOS.	
173.	UZSČR	§ 42 odst. 5	• <u>§ 42 odst. 5 – Zbytečná regulace-připomínka zásadní</u> Připomínka: Navrhujeme vypustit následující text: „Z množství vybraných výrobků, které v uplynulém kalendářním roce uvedli na trh výrobci, s nimiž provozovatel kolektivního systému uzavřel smlouvu o kolektivním plnění, musí být nejméně 15 % uvedeno na trh společníky provozovatele kolektivního systému. Odůvodnění: Vypustit tuto zbytečnou regulaci, která způsobí spolu s institutem Koordinačního centra likvidaci menších kolektivních systémů. To omezí nabídku pro výrobce a umožní zachovat zbytečně vysoké recyklační poplatky, které jsou finanční zátěží nikoli výrobce, ale spotřebitele – tvoří nepřímou daň.	Akceptováno Ustanovení bylo vypuštěno. V návaznosti na to však bylo doplněno ustanovení, že při vstupu nového společníka do vlastnické struktury KS musí být ze strany tohoto výrobce plněny limity uvedené v § 36 odst. 2 písm. k), a to z toho důvodu, aby bylo zamezeno prodeji kolektivních systémů výrobcům, kteří jsou vytvořeni pouze účelově (uvádí minimální množství výrobků na trh).
174.	UZSČR	§ 45 odst. 2	• <u>K § 45 odst. 2 – možnost ukončení smlouvy s KS – připomínka zásadní</u> V § 45/2 se na konec doplňuje věta, která zní: „Provozovatel kolektivního systému umožní alespoň jednou ročně smlouvu o kolektivním plnění na žádost výrobce ukončit, pokud o to výrobce požádá.“	Akceptováno Ustanovení bylo doplněno v kontextu dané připomínky.
175.	UZSČR	§ 45	• <u>K § 45 – návrh na úpravu znění –</u>	Vysvětleno

			<u>připomínka zásadní</u> Připomínka: Navrhujeme text paragrafu upravit následujícím způsobem: - V § 45 se odst. 5 vypouští bez náhrady. - V § 45 odst. 6 se slova „30 dnů“ nahrazují slovy „60 dnů“	Ad) odst. 5 Ustanovení odstavce 6 bylo vypuštěno, do ustanovení odstavce 5 bylo přidáno písm. d) ve znění: „(5) Provozovatel kolektivního systému je povinen před konáním do 30 dnů ode dne ukončení valné hromady předložit ministerstvu (...) d) d) zápis z jednání valné hromady, pokud se na něj vztahuje povinnost uložení do sbírky listin obchodního rejstříku podle zákona o veřejných rejstřících právnických a fyzických osob, v rozsahu, v jakém se ukládá do sbírky listin obchodního rejstříku. Ad) odst. 6 Nevidíme důvod, proč by lhůta měla být prodloužena, 30 dnů je z našeho pohledu plně dostačující, a to i s ohledem na § 60 odst. 5 (podání návrhu soudu ze strany MŽP do 60 dnů aby rozhodl o neplatnosti usnesení valné hromady). Pro právnické osoby je dle ZOK stanovena lhůta pro vyhotovení zápisu z valné hromady do 15 dnů.
176.	UZSČR	§ 47 odst. 5	• <u>K § 47 odst. 5 – úprava textu – připomínka zásadní</u> Připomínka: V 47/5 se v písm. c) se za slova „solárních elektráren“ vkládají slova „o výkonu nad 30 kW“.	Akceptováno jinak V návrhu zákona byla v ustanovení § 47 odst. 5 stanovena možnost, že KS nemusí samostatně sledovat náklady na zajištění povinností u provozovatelů solárních elektráren u instalací do 20 kW.
177.	UZSČR	§ 49	• <u>§ 49 - Finanční rezerva provozovatelů kolektivních systémů- připomínka zásadní</u> Připomínka: 1) Navrhujeme, aby se výše finanční rezervy odvíjela od počtu výrobků uváděných za rok na trh od výrobců sdružených v kolektivním	Vysvětleno Ad 1) Zmatečná připomínka. Ad 2) Jedná se o text upřesňující důvod vytváření finanční rezervy, nemá vliv na samotnou výši rezervy. Ad 3) Limit nemůže být snížen s ohledem na připomínky jiných připomínkových míst, která požadují zvýšení limitu.

			systému. V dalších letech by se výše finanční rezervy odvíjela nejlépe od ročního obrátu příslušného kolektivního systému (případně viz bod 3). 2) V § 49/1 se slova „zohledňující finanční rizika s tím spojená,“ vypouští. 3) V § 49/4 se slova „50%“ nahrazují slovy „25%“.	Na základě rozporových jednání bylo dohodnuto, že limit bude navýšen na 100%.
178.	UZSČR	§ 50 odst. 1	• <u>K § 50 odst. 1 – úprava textu – připomínka zásadní</u> Připomínka: V § 50/1 se na konec vkládá středník a slova „tato povinnost se nevztahuje na provozovatele kolektivního systému, který zajišťuje kolektivní plnění pro provozovatele solárních elektráren“.	Vysvětleno Vyhláškou bude upraven rozsah povinné realizace osvětových aktivit pro jednotlivé komodity, včetně samostatných minimalistických požadavků pro solární panely.
179.	UZSČR	§ 51 odst. 1	• <u>K § 51 odst. 1 - Zajištění zpracování výrobků s ukončenou životností přes komoditní burzu- připomínka zásadní</u> Připomínka: Požadujeme, aby s výrobky mohlo být obchodováno v klasickém tržním systému volného výběrového řízení. Použitelnost komoditní burzy k obchodování s výrobky s ukončenou životností je z technického hlediska problematická. Burza může být dle našeho názoru v zákoně jako varianta, ale v žádném případě jako jediná cesta. Odůvodnění: Obchodování přes komoditní burzu má svá podstatná omezení a u vybraných komodit je značně nepraktické. Např. v případě použitých elektrozařízení je zřejmé, že nejde o zcela typickou komoditu jako je např. elektrická energie. Použitá zařízení jsou různých značek a různého provedení,	Akceptováno Způsob obchodování prostřednictvím komoditní burzy uvedený v § 51 odst. 1 písm. a) je na rozdíl od věcného záměru zákona jednou ze dvou možností jakým způsobem by provozovatelé KS nabízet zpětně odebrané výrobky zpracovatelům. Důvodem pro úpravu obou způsobů je zájem na maximální míře transparentnosti a na zajištění rovnosti příležitostí pro všechny relevantní oprávněné zpracovatele. Ustanovení § 53 bylo upraveno ve smyslu, že provozovatel KS musí za účelem zajištění zpracování a využití odpadních výrobků s ukončenou životností tyto výrobky nabízet zpracovatelům při dodržení zásad rovného zacházení, transparentnosti a zákazu diskriminace, lhostejno zda na organizovaném veřejném trhu anebo výzvou neurčitěmu počtu zpracovatelů s cílem vyhledání nejvhodnější nabídky. Původní ustanovení § 52 bylo vypuštěno.

			s různými obsahy využitelných kovů či plastů. Nakoupit přes burzu tunu neznámého elektrozařízení je zásadně něco jiného a více problematického než nakoupit definovanou kapacitu elektrické energie, která je vždy stejná. Logicky by tedy bylo vhodnější ponechat systém na volné tržní soutěži a zbytečně nesvazovat možnosti obchodování další umělou a nadbytečnou regulací. V tomto směru je pozitivní, že v návaznosti na opakovanou kritiku úzkého nastavení jen přes komoditní burzu, byl do návrhu zákona ze strany MŽP doplněn i systém obchodu přes klasickou soutěž, tedy výběrová řízení.	
180.	UZSČR	§ 51 odst. 1 písm. b)	• <u>§ 51 odst. 1 písm. b) – výběrové řízení-připomínka zásadní</u> Připomínka: Provozovatel kolektivního systému je povinen za účelem zajištění zpracování zpětně odebíraných výrobků s ukončenou životností minimálně jednou za kalendářní rok vyhlásit veřejnou soutěž o nejvhodnější nabídku²⁾ za podmínek stanovených v § 53-v zákoně o veřejných zakázkách Odůvodnění: Procesní pravidla soutěže požadujeme sladit s procesními pravidly zákona o veřejných zakázkách. Recyklační příspěvek hradí konečný uživatel a spotřebitel, tyto prostředky jsou na základě veřejnoprávního aktu (zákona) předávány výrobcí.	Neakceptováno - ROZPOR Aplikovat zákon o veřejných zakázkách není vhodné ani žádoucí. Provozovatelé KS nejsou veřejnými, dotovanými ani sektorovými zadavateli ve smyslu tohoto zákona. Peněžní prostředky vybrané KS na příspěvcích výrobců nemají povahu veřejných prostředků. Ze zákona o veřejných zakázkách lze maximálně převzít některé nástroje, které zvyšují transparentnost, zaručují rovné zacházení a brání diskriminaci. Ustanovení § 53 bylo upraveno ve smyslu, že provozovatel KS musí za účelem zajištění zpracování a využití odpadních výrobků s ukončenou životností tyto výrobky nabízet zpracovatelům při dodržení zásad rovného zacházení, transparentnosti a zákazu diskriminace, lhotejno zda na organizovaném veřejném trhu anebo výzvou neurčitěmu počtu

²⁾ § 1772 až 1779 občanského zákoníku.

			Proto by se měl na tyto prostředky vztahovat zákon o veřejných zakázkách, nikoli experiment dle §53.	zpracovatelů s cílem vyhledání nejvhodnější nabídky.
181.	UZSČR	§ 51 odst. 2	<u>§ 51 odst. 2 – Zpracování výrobků- připomínka zásadní</u> Připomínka: S navrženým textem nesouhlasíme. Požadujeme následující úpravu. Provozovatel kolektivního systému nesmí zajišťovat zpracování výrobků s ukončenou životností prostřednictvím osoby, která je vůči němu v postavení ovládající osoby nebo ovládané osoby. To neplatí, jsou-li výrobky s ukončenou životností předány ke zpracování prostřednictvím postupu podle odstavce 1 písm. a). Odůvodnění: S ohledem na to, že propojená osoba má nestandardní podmínky, nelze uvažovat o transparentnosti a konkurenceschopnosti takového postupu i při obchodování na komoditní burze (jediné v ČR)	Akceptováno V návaznosti na diskusi vedenou v rámci vypořádání připomínek vzešlých z mezirezortního připomínkového řízení byl návrh upraven tak, že došlo k naprostému oddělení zpracovatelů výrobků od provozovatelů kolektivních systémů a jejich společníků. Ustanovení § 53 bylo upraveno ve smyslu, že provozovatel KS musí za účelem zajištění zpracování a využití odpadních výrobků s ukončenou životností tyto výrobky nabízet zpracovatelům při dodržení zásad rovného zacházení, transparentnosti a zákazu diskriminace, lhotejno zda na organizovaném veřejném trhu anebo výzvou neurčitěmu počtu zpracovatelů s cílem vyhledání nejvhodnější nabídky. Původní ustanovení § 52 bylo vypuštěno.
182.	UZSČR	§ 51 odst. 3	<u>§ 51 odst. 3 – Chráněné dílny- připomínka zásadní</u> Připomínka č. 1 k textu návrhu viz odůvodnění: Provozovatel kolektivního systému je oprávněn vyčlenit část z celkového množství zpětně odebíraných výrobků s ukončenou životností pro zpracovatele zaměstnávající na chráněných pracovních místech podle zvláštního právního předpisu³⁾ alespoň 50 % osob se zdravotním postižením z celkového počtu svých zaměstnanců.	Částečně akceptováno, vysvětleno Navrhuje se tato úprava odstavce 3; namísto oprávnění bude provozovatele KS povinen vyčlenit 15 % část zpětně odebíraných výrobků tzv. chráněným dílnám. Ustanovení § 51 odst. 2 se však týká i baterií a akumulátorů a pneumatik. Stanovení společné úrovně pro všechny tři druhy vybraných výrobků s ukončenou životností a především stanovení prokazatelného způsobu vyčlenění části materiálu pro chráněné dílny je značně obtížné. Návrh zní: „Provozovatel kolektivního systému zajišťující povinnosti výrobců elektrozařízení je povinen vyčlenit alespoň 15% z celkového množství zpětně odebíraných

³⁾ § 75 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů.

			Odůvodnění: Podporujeme možnost využití chráněných dílen při zpracování OEEZ. Toto by mělo mít velmi striktní omezení s ohledem na využití těchto subjektů, které zaměstnávají osoby s tělesným či duševním postižením, případně kombinovaným. Do těchto subjektů by měl být směřován pouze OEEZ s maximální hmotností 2 kg, aby nebyly tyto osoby zatěžovány manipulací s těžkými břemeny. Přednostně by proto měly být chráněné dílny demontážními pracovišti pro malá zařízení s vysokou mírou montážních prací, zaměřené zejména na získávání co nejčistšího podílu barevných, vzácných kovů a kritických surovin.	výrobků s ukončenou životností pro zpracovatele zaměstnávající na chráněných pracovních místech podle zvláštního právního předpisu alespoň 50 % osob se zdravotním postižením z celkového počtu svých zaměstnanců. Prováděcí právní předpis stanoví seznam skupin či podskupin elektrozařízení, na které se tato povinnost nevztahuje“ Povinnost se tak týká výhradně elektroodpadů. Vzhledem k nutnosti zajistit vymahatelnost tohoto ustanovení bylo do § 58 přidáno ustanovení zajišťující ověření splnění daného limitu auditorem. Povinnost předání zpětně odebraných výrobků tzv. chráněným dílnám se vztahuje pouze na oblast elektroodpadů, u jiných komodit (pneumatiky a baterie) se nepředpokládá vhodnost tohoto způsobu zpracování s významným podílem ruční práce.
183.	UZSČR	§ 51 odst. 3	Připomínka č. 2: Navrhujeme úpravu textu - V § 51/3 se slovo „část“ nahrazuje slovy „alespoň 25%“.	Částečně akceptováno Viz vypořádání připomínky č. 182
184.	UZSČR	§ 52 odst. 2	§ 52 odst. 2 – kritéria výběru na burze- připomínka zásadní Připomínka: Požadujeme úpravu textu. Komoditní burza udělí vstupenku na burzovní shromáždění pouze zpracovatelům, kteří plní minimální požadavky na zpracování výrobků s ukončenou životností v systému výroby stanovené tímto zákonem a požadavky stanovené zákonem o odpadech.	Vysvětleno Připomínka je bezpředmětná v návaznosti na aktuální úpravu textu návrhu.

			Odůvodnění: Přestože odmítáme princip burzovního obchodování s VUŽ, požadujeme upravit text tak, aby se obchodování mohli účastnit všichni provozovatelé zařízení splňující zákonné podmínky, které jsou v souladu se směrnicemi 2008/98/ES a 2012/19/EU	
185.	UZSČR	§ 53 odst. 3	• <u>§ 53 odst. 3 – další připomínka- připomínka zásadní</u> Připomínka. Požadujeme úpravu textu: Jsou-li zpětně odebírané výrobky s ukončenou životností určeny ke zpracování u zpracovatelů uvedených v § 51 odst. 3, udělí komoditní burza vstupenku na burzovní shromáždění pouze těmto zpracovatelům, a to vzhledem k zpracovatelským postupům usnadňujícím recyklaci zpětně odebíraných výrobků s ukončenou životností. Odůvodnění: Požadujeme upravit text tak, aby neobsahoval příliš vágní formulaci, umožňující mnohé výklady. Současně požadujeme po zpracovateli, aby zapracoval do textu zákona skupiny a podskupiny VUŽ (zejména OEEZ), které je možné zpracovávat v chráněných dílnách.	Neakceptováno - ROZPOR Připomínka je bezpředmětná v kontextu aktuálního znění návrhu zákona.
186.	UZSČR	§ 54	• <u>K § 54 - Vzájemná spolupráce mezi provozovateli kolektivních systémů- připomínka zásadní</u> Připomínka: Požadujeme úpravu znění tak, aby návrh zákona neprotěžoval kolektivní plnění oproti samostatnému.	Neakceptováno - ROZPOR Připomínka je v rozporu s legislativními pravidly vlády, chybí konkrétní požadavek na úpravu textu. Považujeme za vhodné, aby za účelem optimalizace nákladů docházelo ke vzájemné spolupráci mezi jednotlivými KS. Tato dohoda má být uzavřena pouze se souhlasem MŽP. Pojmovým

			Odůvodnění: Návrh zákona umožňuje spolupráci a např. dokonce i převod určitého množství zpětně odebraných výrobků s ukončenou životností mezi kolektivními systémy. Opět poukazujeme na skutečnost, že návrh zákona protěžuje kolektivní plnění oproti samostatnému, a to v rozporu s textem evropské směrnice, která vnímá oba systémy jako rovnocenné.	znakem individuálního plnění není přitom spolupráce s jinými výrobci, ale zajištění povinnosti samostatně.
187.	UZSČR	§ 55 odst. 5	• <u>K § 55 odst. 5 - doplnění textu – připomínka zásadní</u> Návrh na doplnění textu: V § 55/5 se slova „každé kalendářní čtvrtletí“ nahrazují slovy „každý rok“.	Částečně akceptováno, vysvětleno. Připomínka je v rozporu s legislativními pravidly vlády, neboť není uvedeno odůvodnění. Smyslem požadavku, aby KS zasílaly data MŽP ve čtvrtletní frekvenci proto, aby MŽP mělo včas dostatek informací o případech, kdy dochází k zjevnému neplnění povinností ze strany určitého KS. MŽP musí mít schopnost včasné reagovat. Bude přidána výjimka pro provozovatele kolektivních systémů zajišťující plnění povinností výhradně v oblasti solárních panelů – tito nebudou povinni zasílat čtvrtletní evidenci (pouze budou zasílat roční zprávu).
188.	UZSČR	§ 58	• <u>K § 58 – návrh na úpravu textu – připomínka zásadní</u> Připomínka: V § 58 se dosavadní písm. c) vypouští a nahrazuje se novým písm. c), které zní: „c) ověřil účelnost a hospodárnost vynakládání prostředků“. V § 58 se odst. 4 a 5 vypouští bez náhrady.	Neakceptováno - ROZPOR Ustanovení § 58 bude upraveno v návaznosti na připomínku MF číslo 9. Předmětem ověření auditora nemůže být ověření účelnosti a hospodárnosti vynakládání prostředků. Jedná se o příliš široké a do značné míry i subjektivní pojmy. Toto nicméně může být předmětem kontroly ze strany státu, a to i v návaznosti na skutečnost, že v ročních zprávách mají KS zasílat strukturovaně náklady na jednotlivé oblasti své činnosti dle § 41.
189.	UZSČR	§ 60 odst. 5	• <u>§ K § 60 odst. 5 – úprava textu – připomínka zásadní</u>	Vysvětleno Kompetence MŽP je zcela na místě, nicméně je samozřejmé, že MŽP jí bude využívat ve zela krajních

			Přípomínka: V § 60 se odst. 5 vypouští bez náhrady.	případech, kdy dojde k usnesení valné hromady, které je zjevně v rozporu s platnou legislativou nebo stanovami provozovatele KS.
190.	UZSČR	§ 61	• <u>K § 61 – úprava textu – připomínka zásadní</u> Požadujeme následující úpravu textu: 1) V § 61/2 písm.c) se za slova „došlo“ vkládá slovo „opakovaně“. 2) V § 61/4 písm. a) se slovo „nedovoluje“ nahrazuje slovem „zakazuje“. 3) V § 61/4 se písm. e) a f) vypouští.	Neakceptováno - ROZPOR Ad 1) KS musí být vždy nejprve dána lhůta ke zjednání nápravy. Lhůta ke zjednání nápravy bude vždy udělována ve správním řízení a KS bude mít možnost se vždy odvolat (např. proti délce lhůty ke zjednání nápravy) Neakceptováno - ROZPOR Ad 2) Nejde jen o výslovně zakázané činnosti (např. nakládání s VUŽ), ale o jakékoliv činnosti kromě zákonem dovolených (viz § 41). Částečně akceptováno - ROZPOR Ad 3) Povinnost dle písm. e) se nebude vztahovat na kolektivní systémy, které plní povinnosti výhradně pro oblast solárních panelů, a to z důvodu jejich dlouhé životnosti, kdy nelze zaručit odpovídající úroveň zpětného odběru v relativně krátkém časovém horizontu (3 roky). Pro ostatní skupiny nelze akceptovat tento požadavek, Pokud by za nesplnění předmětných požadavků nemohl stát odebrat KS oprávnění, mohlo by to vést k opakovanému porušování povinností ze strany určitých KS, a tím k získávání "nekalosoutěžní" konkurenční výhody vůči jiným KS, které by zákonné požadavky řádně plnily.
191.	UZSČR	§ 62	• <u>K § 62 – žádáme doplnit postup při změně kolektivního systému – připomínka zásadní</u>	Akceptováno částečně, vysvětleno. Zákon obsahuje ustanovení, na základě kterého budou mít výrobci a provozovatelé solárních elektráren nárok 1x za rok změnit provozovatele KS. Dále jsou popsány základní mechanismy převodu nespotebovaných finančních

				prostředků mezi kolektivními systémy v oblasti solárních panelů a to tak, aby provozovatel KS, ke kterému provozovatel solární elektrárny přestupuje, a který nemůže tohoto provozovatele solární elektrárny odmítnout, měl k dispozici dostatečné množství finančních prostředků na řádné zajištění povinností tohoto provozovatele solární elektrárny.
192.	UZSČR	§ 63	• <u>K § 63 – žádáme úpravu textu – připomínka zásadní</u> Připomínka: 1) V § 63/1 a) se na konec doplňují slova „anebo plnění povinností výrobců solárních panelů uvedených na trh po 1. lednu 2013“ 2) V § 63/1 písm. b) se na konci před slovo „a“ vkládají slova „výrobci solárních panelů a sdružení těchto výrobců či provozovatelů solárních elektráren“ 3) V § 63/1 písm. c) se slova 5 MWp nahrazují slovy „100 kWp“. 4) V § 63/3 se před středník vkládají slova „anebo výrobců solárních panelů uvedených na trh po 1.1.2013“	ad) 1 a 2 Vysvětleno U solárních panelů uvedených na trh po 1.1.2013 je povinnou osobou výrobce, nikoliv provozovatel FVE. Pro tyto „nové“ panely tedy platí režim EEZ a jejich výrobci plní své povinnosti v KS výrobci EEZ (nikoliv provozovatelů FVE). Nepovažujeme za nezbytné, aby provozovatelé solárních elektráren plnili své povinnosti jenom pouze v rámci KS založených výrobci. Provozovatelé si mohou založit svůj KS bez účasti výrobců (pak je však nezbytné, aby zde povinnosti plnili pouze ti provozovatelé FVE, a to z důvodu jiného režimu plnění povinností). Na základě rozporových jednání bude upravena důvodová zpráva ve věci plnění povinností výrobců a provozovatelů solárních elektráren ad 3) Neakceptováno - ROZPOR Považujeme za nezbytné, aby zákon stanovoval požadavky na zakladatele KS, který plní povinnosti výhradně provozovatelů solárních elektráren.
193.	UZSČR	§ 66	• <u>K § 66 – Koordinační centrum- připomínka</u>	Neakceptováno - ROZPOR Poukazujeme na skutečnost, že tato připomínka je v

			zásadní <u>Připomínka:</u> V navrhované podobě se centrum nejeví jako efektivní. Odůvodnění: Koordinační centrum (§ 66) je nově navrhovaný způsob zavedení systémové komunikace mezi kolektivními systémy. Je rovněž navrženo jako určitý samokontrolní nástroj. V obecné rovině není nápad na zřízení koordinačního centra negativní. Čistě technicky se nejeví jako vhodné, aby jej zakládal ten, kdo jako první získá autorizaci. Logičtější by bylo, aby to byl ten, kdo má např. většinový podíl sběru v dané komoditě, apod. Další otázkou je, jakou devizu bude mít toto centrum pro stát, který jej navrhuje jako povinnost. Pokud stát tento nástroj navrhuje, měl by nástroj mít také dostatečnou míru nezávislosti, transparentnosti a objektivitu. Pokud však bude takové centrum ve správě jen samotných kolektivních systémů, pak je logicky na místě otázka vyváženosti zájmů a objektivitu jako takové. Co takové centrum může státu nakonec přinést. Pro zvýšení objektivitu a transparentnosti by jistě byla vhodná účast např. MŽP, MPO, nebo obcí, popřípadě jiných externích subjektů, či zástupců individuálního plnění (jako na Slovensku). V navrhované podobě se bez větší objektivizace koordinační centrum nejeví jako smysluplné.	přímém rozporu s připomínkou UZS ČR. Je namítáno, že návrh koordinačního centra bude neefektivní, v připomínce č. 194. je poukazováno na přílišné kompetence koordinačního centra. Ustanovení týkající se koordinačního centra byla komplexně přepracována.
194.	UZSČR	§ 64-78	• <u>§ 64 - § 78 – podrobnosti koordinačního centra- připomínka zásadní</u> Komentář: Nesouhlasíme se vznikem koordinačního centra tak, jak je uvedeno v návrhu zákona. 1) zbytečný subjekt, který opět ukrojí část finančních prostředků ze zbytečně vybíraného recyklačního poplatku	Neakceptováno - ROZPOR Daná část zákona byla komplexně přepracována.

			2) Kolektivní systémy jsou schopny mezi sebou sdílet místa, množství sběru i bez tohoto subjektu (§54)1) b)) 3) koordinační centrum dle navržených principů bude dalším orgánem na posílení vlivu kolektivních systémů a bude sloužit k likvidaci menších KS, když dosud přežívají, pokud používají jiný realizační model než model většinový Požadujeme změnit tuto část zákona v zájmu plnění cílů směrnic, nikoli k monopolizaci fungování kolektivních systémů. Jsme přesvědčeni, že vhodný model je obsažen v novém slovenském zákoně o odpadech č. 79/20105 Zz., v §31 Koordinačné centrum (příloha č. 1). Slovenská úprava je založena na podpoře plnění cílů.	
195.	UZSČR	§ 64 odst. 2	• <u>§ 64 odst. 2 – počet koordinačních center- připomínka zásadní</u> Připomínka: Dle návrhu může být pro každý druh výrobku ustaveno pouze jedno koordinační centru. Komentář: Návrh předpokládá, že pro každý druh vybraných výrobků – tedy dle §2 (2) se jedná o 4 druhy vybraných výrobků – tedy o 4 koordinační centra. V případě EEZ resp. OEEZ by mělo vzniknout jedno koordinační centrum. Opět je zřejmé, že se jedná o snahu eliminovat vliv menších KS a dosáhnout ovlivnění jejich činnosti na principu podílu jednotlivých kolektivních systémů, tedy dosáhnout sjednocení působení, možná i více, eliminace působení malých kolektivních systémů.	Neakceptováno - ROZPOR Pro jednu komoditu nemůže existovat více koordinačních center. Konkurence mezi koordinačními centry by pouze celý systém komplikovala a zdražovala.
196.	UZSČR	§ 64 odst. 3	• <u>§ 64 odst. 3 – umístění koordinačního centra</u>	Akceptováno jinak.

			Text návrhu: Koordinační centrum je právnickou osobou se sídlem v Praze. Název koordinačního centra se skládá ze slov „Koordinační centrum zpětného odběru“, k nimž se připojí označení příslušného druhu vybraných výrobků. Komentář: Koordinační centum již existuje? Proč by měl zákon předjímat, kde bude KC sídlit?	Daná část zákona byla komplexně přepracována, omezení ohledně sídla v ní již není obsaženo.
197.	UZSČR	§ 84 odst. 1 písm. c)	• <u>K § 84 odst. 1 písm. c) – úprava textu – připomínka zásadní</u> Připomínka: V § 84/1 písm. c) se na konec doplňuje čárka a slova „nejde-li o solární panely“.	Akceptováno jinak Budou doplněna příslušná ustanovení z kterých bude vyplývat, že povinnost zajištění úrovně zpětného odběru se nevztahuje na výrobce, nebo KS, kteří plní povinnosti výhradně pro solární panely
198.	UZSČR	§ 84 odst. 2 písm. a)	• <u>§ 84 odst. 2 písm. a) – hustota sběrné sítě – připomínka zásadní</u> Text: <u>Za účelem splnění povinností podle odstavce 1 písm. a) a c) je výrobce elektrozařízení určených k použití v domácnostech povinen zřídit na vlastní náklady nejméně jedno veřejné místo zpětného odběru v každé obci, městském obvodě nebo městské části s počtem více než 2000 obyvatel a od 15. srpna 2018 pro zpětný odběr odpadních elektrozařízení skupin 3, 5 a 6 podle přílohy č. 1 části II k tomuto zákonu dále v každé obci, městském obvodě nebo městské části s počtem více než 1500 obyvatel.</u> Komentář: Upozorňujeme na skutečnost, že pro sběr VUŽ je vhodné spolupracovat s provozovateli zařízení ke sběru a výkupu odpadů. V nich by měla být zřizována sběrná místa zpětného odběru a odděleného sběru přednostně.	Vysvětleno Není připomínkou, ale spíše poznámkou, resp. upozorněním. Návrh zákona nespecifikuje, s jakými subjekty má výrobce spolupracovat při zřizování míst ZO, natož s kterými má spolupracovat přednostně (kromě zvláštních pravidel pro spolupráci s obcemi). Spolupráci tedy výrobci mohou navazovat i provozovateli zařízení ke sběru a výkupu odpadů bez jakýchkoliv omezení. Na základě dalších připomínek bylo ustanovení změněno – byl vypuštěn požadavek vytvářet místa zpětného odběru v obcích nad 1 500 obyvatel.

			Administrativní požadavky na velikost obcí, ve kterých má být provozováno místo zpětného odběru je pouhou extenzivní formou, která se nebude podílet na plnění cílů. K plnění cílů přispějí pouze modely, které využívají sběr s vysokým látkovým proudem. Tedy pouze intenzifikace sběru, nikoli zákonné podmínky extenzivního rozvoje, mohou vést ke splnění recyklačních cílů.	
199.	UZSČR	§ 84 odst. 2 a 3	• <u>K § 84 odst. 2 a 3 - úprava textu – připomínka zásadní</u> Připomínka: S ohledem na odůvodnění uvedené v předchozím bodě, k § 84 odst. 2 písm. a) navrhuje vypuštění odstavce 2 a 3.	Neakceptováno - ROZPOR Je nutné stanovit minimální požadavky pro rozsah sběrných sítí, a to tak, aby byla dostupná co největšímu počtu obyvatel. V případě vypuštění ustanovení by mohlo docházet k diskriminaci spotřebitelů, kdy by místa ZO byla zřizována hlavně ve větších obcích, kde je sběr odpadů z praktického i ekonomického hlediska jednodušší. Sběr je však nutné zajistit i v obcích s nižším počtem obyvatel. Ustanovení § 84 odst. 3 bylo přeformulováno podle připomínky SPČR č. 311.
200.	UZSČR	§ 86	• <u>K § 86 - Opětovné použití zpětně odebraného elektrozařízení- připomínka zásadní</u> Připomínka: Nesouhlasíme s tím, aby zákon legislativně omezoval prostor pro podnikatelské subjekty na trhu v oblasti opětovného použití zpětně odebraného elektrozařízení. Odůvodnění: Oblast opětovného použití, tedy fáze, kdy ještě není vybraný výrobek odpadem, působí v návrhu nového zákona např. v případě elektrozařízení dojmem, že půjde výlučně o sféru působnosti výrobců	Vysvětleno Jde naopak o fázi, kdy elektrozařízení již je odpadem (bylo zpětně odebráno) a k opětovnému použití může být předáno teprve poté, kdy proběhla příprava k opětovnému použití, a jsou splněny podmínky, kdy odpad přestává být odpadem. Navrhovaná úprava se týká přípravy k opětovnému použití elektrozařízení v rámci systémů výrobců a nijak se nedotýká možnosti opětovného použití elektrozařízení, která se nestala odpadem (např. bazary, opravy EEZ apod.).

			(kolektivních systémů). Tedy, že opět nebude prostor pro jiné podnikatelské subjekty na trhu. Obecným pohledem se jeví jako poměrně nesystémové, že na tak důležité části zákona, kterou aktuálně prosazuje mimo jiné i evropský oběhový balíček (opětovné použití) mají být dána silná nesoutěžní omezení.	
201.	UZSČR	§ 91 odst. 1	• <u>K § 91 odst. 1 – úprava textu – připomínka zásadní</u> Připomínka: V § 91/1 se slovo „2019“ nahrazuje slovem „2025“ a před polední větou se vkládá věta, která zní : „Provozovatel solární elektrárny o výkonu do 30 kW plní svou povinnost prostřednictvím jednorázové platby příspěvku bez povinnosti konečného vyúčtování., Ve smyslu přijatých změn se změni i znění odst. 3.	Vysvětleno Rok 2019 je nastaven již v současném právním předpisu, změna by proto byla nesystémová a vedla by k právní nejistotě. V roce 2018, kdy je předpokládána účinnost předpisu, již budou předmětné finanční prostředky odvedeny. V tomto kontextu je proto též bezpředmětné, aby byla provedena i požadovaná úprava pro provozovatele solárních elektráren do 30KW. Dle informací, které má MŽP k dispozici, možnost jednorázové platby mnohé kolektivní systémy drobným provozovatelům umožňovaly.
202.	UZSČR	§ 103 odst. 2	• <u>K § 103 odst. 2 - Zpětný odběr automobilových baterií- připomínka zásadní</u> Připomínka: Považujeme za zbytečné stanovit povinnost týkající se hustoty sběrné sítě automobilových baterií. Odůvodnění: Systém sběru je v současné době funkční, mj. s ohledem na jejich pozitivní hodnotu (výkupní cena). Není ve směrnici 2006/66/EC.	Neakceptováno - ROZPOR Požadavek na minimální hustotu sběrné sítě pro automobilové baterie považujeme za zcela legitimní. V současnosti mají automobilové baterie pozitivní tržní hodnotu, ale tento stav nemusí trvat věčně, a to zejména s ohledem na možný zákaz používání olověných automobilových baterií, který může být stanovený směrnicí 2006/66/ES, resp. dnes platí pro používání automobilových olověných baterií výjimka (příloha č. 2 směrnice 2000/53/ES). Viz též speciální úprava pro nakládání s automobilovými olověnými autobateriemi. viz 323,450

203.	SPČR	Obecně Koordinační centrum	1. Zákonem zavedený speciální institut koordinačního centra (KC) nebyl uveden ve schváleném věcném záměru zákona, tj. požadujeme jeho vypuštění z paragrafového znění. Navrhujeme jeho kvalitní rozpracování v rámci navržené novelizace, v navrhovaném znění je KC nepřijatelné.	Vysvětleno Viz dále
204.	SPČR	Obecně KS	1. Návrh může mít u většiny kolektivních systémů likvidační dopady s ohledem na neúměrné administrativní a finanční zatížení celého systému zpětného odběru (kvóty na audity partnerů, náklady na osvětu, organizace veřejné soutěže, zapojení do komoditní burzy, financování koordinačního centra, zřízení sběrných míst v obcích ...). Dnes mají kolektivní systémy takřka úplnou volnost a je žádoucí je legislativně usměrnit, nesmí se to stát ale na úkor zásahu do ústavním pořádkem zaručených vlastnických práv (a práva podnikat ...) současných společníků. Zásahem do stávajícího legislativního prostředí jsou totiž i změny ve vlastnických strukturách již existujících kolektivních systémů, které byly založeny např. asociacemi. Přejícná ustanovení (§ 146) v tomto smyslu zcela nevyhovují, výsledkem může být redukce kolektivních systémů na jednotky. Což je z obecného pohledu zcela nežádoucí a odůvodňuje to pochybnosti o tom, zda není zákon psán ve prospěch „vybraných“ kolektivních systémů. Zcela tak bude popřena žádoucí hospodářská soutěž, zvláště tam, kde zapojení do kolektivního systému je jedinou možností, jak plnit povinnosti (zejm. u provozovatelů solárních elektráren podle stávajícího § 37p odst. 2 zákona o odpadech). Zákon tak představuje i faktické bariéry vstupu nových provozovatelů kolektivních systémů.	Akceptováno částečně / vysvětleno Viz UVČR VÚVč. 88

205.	SPČR	Obecně	2. Požadujeme upravit, případně z návrhu zákona vypustit části, které nejsou v souladu se schváleným věcným záměrem a také dohodami mezi MŽP a stakeholdery. Především se jedná o: a) Limity pro udělení oprávnění k provozování kolektivního systému – minimální množství vybraných výrobků uváděných společníky kolektivního systému a jejich minimální podíl na množství, které výrobci v kolektivním systému uvedli na trh, není možné akceptovat, neboť zásadně omezuje tržní prostředí. b) Koordinační centrum – přestože myšlenka jeho vytvoření je zajímavá, nebyla uplatněna, uvedena a schválena ve věcném záměru zákona a proto požadujeme jej z návrhu vypustit. Problematiku je možno řešit v rámci první revize zákona jako dobrovolnou záležitost, a to za předpokladu, kdy koordinační centrum primárně bude napomáhat naplňování cílů sběru, dle povinností státu vyplývajících z právních předpisů EU. Vlastní ustanovení, náplň činnosti apod., jako i možnost nelegislativního řešení by pak bylo záležitostí kolektivních systémů. c) Důvodová zpráva je z velké části postavena na chybných předpokladech a analýzách vycházejících z minoritní část trhu (např. oblast týkající se zpracovatelů je reprezentována zpracovateli, kteří tvoří minoritu trhu;	Vysvětleno Bude řešeno u konkrétních připomínek, které se vztahují ke konkrétním ustanovením.
------	------	--------	--	--

			naopak významní zpracovatelé s velkým tržním podílem a významným obratem jsou v modelech opomenuti, a to pro všechny oblasti vybraných výrobků).	
206.	SPČR	Obecně komoditní burza	3. Komoditní burza Institut komoditní burzy obecně vidíme jako zanášení nového nadbytečného a závazného prvku do systému obchodování – proto požadujeme jeho vypuštění ze zákona. Požadavek na povinnost nabízet zpětně odebrané výrobky s ukončenou životností na zpracování prostřednictvím komoditní burzy nemá věcné zdůvodnění. Zároveň takovýto model není v souladu s deklarací státu, že výrobcům zajistí pro plnění jejich povinností odpovídající podmínky, aby bylo možné naplnit povinnosti státu vyplývající z právních předpisů Evropské unie. Věcně je také obchodování nepřesně specifikovatelné komodity velkým problémem a proces se bude zbytečně stávat složitým.	Vysvětleno Bude řešeno u konkrétních připomínek, které se vztahují ke konkrétním ustanovením.
207.	SPČR	KS	4. Účast provozovatelů kolektivních systémů na zpracování zpětně odebraných výrobků s ukončenou životností, vlastnická struktura Podle textu uvedeného v návrhu zákona v §36 - §51 by se jednalo o prolomení zákona, který říká, že právnická osoba koná, jak koná a nelze zasahovat do jejího rozhodování, a to ani ze strany státu. Nelze	Vysvětleno Bude řešeno u konkrétních připomínek, které se vztahují ke konkrétním ustanovením.

			legitimně vstupovat do vlastnických práv již existujících subjektů natož stanovovat, že jen někteří výrobci smí být společníky/akcionáři. Zákonem nelze vynutit, aby se z klientů stali společníci/akcionáři, když se jedná o podnikatelské subjekty. • Uvedené požadavky na akcionáře a společníky nejsou odpovídající, měly být přeneseny na úroveň dozorčí rady, jsou-li sledovány cíle větší kontroly nad činnostmi KS. • Navrhované omezení institutu Pověřeného zástupce jde nad rámec směrnice – požadujeme uvedení návrhu do souladu se směrnicí • Pro provozovatele kolektivního systému se navrhuje vypustit zákaz podnikat v oblasti nakládání s odpady z vybraných výrobků. Plnění povinností v oblasti nakládání výrobků s ukončenou životností je vyvolaným nákladem výrobce, který nemůže být bezdůvodně legislativně omezován v racionalizaci těchto nákladů v nalézání nejefektivnějšího a nejlevnějšího způsobu zajištění splnění svých povinností. • Navrhované řešení není obvyklé v rámci států Evropské unie. • Jednak bude odstraněna neopodstatněná administrativní zátěž spojená s předáváním vybraných výrobků třetím osobám a současně nebudou vznikat ani vícenáklady spojené s realizací těchto činností třetími subjekty.	
--	--	--	--	--

			• Veškeré činnosti v oblasti nakládání s výrobky s ukončenou životností by měly být realizovány v souladu s pravidly hospodářské soutěže, tzn. v rámci působení obvyklých soutěžních mechanismů. Jakýkoli legislativní zásah, ať už zakazující nebo protěžující některý ze způsobů nakládání s výrobky s ukončenou životností je proto z pohledu hospodářské soutěže nežádoucí. • Kolektivní systém (KS) jako prostředek výrobců musí mít možnost zpracování tak jako dnešní samostatní výrobci (zrovnoprávnit jejich postavení) a tím výrobci, kteří plní své zákonné povinnosti, umožnit i soutěžit ve zpracování, aby měl pod kontrolou i náklady KS. Současně by se mělo umožnit KS, aby mohl být vlastníkem jiné společnosti Monopolizace KS dle aktuálního stavu a vývoje nehrozí.	
208.	SPČR	Finanční záruka	5. Rezervy a záruky Finanční záruku ponechat pouze pro elektrozařízení, pro ostatní vybrané výrobky ne (viz. Přípomínka k § 31 - § 33)	Vysvětleno Bude řešeno u konkrétních připomínek, které se vztahují ke konkrétním ustanovením.
209.	SPČR	Hustota míst zpětného odběru	6. Místa sběru – jejich hustota • Pro dosažení požadované míry sběru směrnicí Evropské unie není nástrojem duplicitní budování sběrných sítí jednotlivých kolektivních systémů a další zahušťování sběrné sítě. Takto navržené principy zvyšují pouze neefektivně náklady kolektivních systémů, které je následně musí promítnout do příspěvků na recyklaci vybraných výrobků.	Vysvětleno Bude řešeno u konkrétních připomínek, které se vztahují ke konkrétním ustanovením.

			Naopak, efektivita sběrné sítě a cílený sběr jsou nástrojem, který k naplňování sběru pomáhá. Mělo by být umožněno kolektivním systémům sdílet po dohodě vybraná místa vytvořené sběrné sítě. • Nesouhlasíme s definováním hustoty míst zpětného odběru pro panely ze solárních elektráren, automobilové baterie a akumulátory a pneumatiky. • Na základě výše uvedeného požadujeme tuto problematiku ze zákona vypustit	
210.	SPČR	Úrovně zpětného odběru	7. Úrovně zpětného odběru • Mezi stávající a navrhovanou úrovní sběru je příliš vysoký skok – požadujeme postupný náběh a uvést do souladu s požadavky směrnice nebo závěry pracovních skupin	Akceptováno V návrhu zákona je nově navržen pozvolnější nárůst cílů sběru u pneumatik. Směrnice, která by regulovala nakládání s pneumatikami na evropské úrovni, neexistuje. Nově navrhované cíle sběru u pneumatik 2018 – 65 % 2019 – 75 % 2020 – 80 %
211.	SPČR	Vlastnictví a nakládání	8. Vlastnictví a nakládání • Okamžik, kdy přechází vlastnictví od konečného uživatele zpět na výrobce, musí být jednoznačně zákonem určen. Jen tak bude výrobce (či kolektivní systém) schopen zajistit veškeré požadované povinnosti, a také bude jednoznačně vymezena odpovědnost za naložení s takovýmto zpětně odebraným výrobkem – k problematice vyžadujeme další jednání.	Vysvětleno Veřejnoprávním předpisem by mělo být do soukromoprávních vztahů zasahováno co nejméně a pouze v případech, že je to z hlediska zákonem chráněných zájmů nezbytné. Navrhovaným zákonem jsou jednoznačně vymezeny povinnosti výrobců (zejm. zajistit zpětný odběr a následné zpracování VUŽ) a povinnosti provozovatelů míst zpětného odběru a dalších osob, které nakládají se zpětně odebranými VUŽ. Pro efektivní vynucování těchto povinností není podstatné, kdo je vlastníkem zpětně odebraných VUŽ, neboť bez ohledu na to je výrobce vždy

				odpovědný za zajištění jejich zpracování a za financování těchto operací. Současně musí každá osoba, která se zpětně odebranými VUŽ nakládá, dodržovat zákonem stanovené povinnosti a podmínky. Těchto povinností se výrobce, ani žádná z uvedených osob nemůže zprostit s odvoláním, že není vlastníkem VUŽ. V rámci systému výrobce určuje vždy výrobce, resp. kolektivní systém, komu bude VUŽ předán; poslední prodejci budou povinni předávat zpětně odebrané VUŽ pouze do systému výrobce. Dále je třeba uvést, že v rámci systému výrobce si výrobce (KS) může vždy smlouvou s provozovatelem místa zpětného odběru vymínit vlastnictví přebíraných VUŽ, pokud má zájem vztáhnout vlastnictví všech VUŽ na sebe. Z popsaných důvodů není nezbytné, aby zákon stanovil, kdo je vlastníkem zpětně odebraných VUŽ, a proto tato otázka nebude zákonem upravena. viz 386
212.	SPČR	Obecně výrobci, KS -	9. Přenesení odpovědnosti státu na výrobce (kolektivní systémy) Vzdání se odpovědnosti státu k naplňování cílů směrnice a její přenesení na výrobce potažmo kolektivní systémy jde nad rámec stanovený směrnici. Žádáme o uvedení do souladu.	Vysvětleno Stát se své odpovědnosti za naplňování cílů evropských směrnic nevzdává. Tyto směrnice jsou však postaveny na zásadě rozšířené odpovědnosti výrobce, který se promítá též do navrhované právní úpravy. Směrnice o odpadních OEEZ dokonce přenesení odpovědnosti na výrobce, pokud jde o cíle sběru, zmiňuje výslovně.
213.	SPČR	DZ	10. Zhodnocení dopadů regulace (RIA) Vyhodnocení dopadů regulace (RIA) je zpracováno naprosto nedostatečně, jelikož: • Neobsahuje odůvodnění odchýlení se od stávajícího stavu, kdy výrobci plní stanovené kvóty a přesto je výrazným způsobem zasahováno do způsobu plnění povinností v oblasti sběru a nakládání (zpracován) výrobků	Vysvětleno Zhodnocení dopadů regulace bude upraveno v návaznosti na konkrétní připomínky.

			s ukončenou životností. • Neobsahuje vyčíslení nákladů spojených se zavedením nové regulace a s přechodem ze stávajícího systému regulace na nový, zejm. v oblasti zavedení povinného nabízení zpětně odebraných výrobků s ukončenou životností ke zpracování prostřednictvím komoditní burzy, zavedení koordinačního centra, vyloučení výrobců (provozovatelů kolektivních systémů) z účasti na zpracování zpětně odebraných výrobků, atp. • Neobsahuje žádné vyhodnocení konzultací, které byly v rámci zpracování RIA provedeny. • Neobsahuje žádné závěry z průzkumů a analýz prováděných a financovaných za účasti státu.	
214.	SPČR	Obecně výrobci, KS -	11. Odstranění neodůvodněných překážek při plnění povinností výrobců vyplývajících z jejich rozšířené odpovědnosti Celý zákon je koncipován tak, že naprosto zásadně a hlavně neúměrně omezuje činnost kolektivních systémů (KS). A to i přesto, že se díky tomu, jak byla doposud nastavená legislativa cca od roku 2005, dosáhlo právě díky KS výrazných úspěchů. A hlavně naplnění všech požadavků vyplývajících z direktiv EU. Výše zmíněná omezení se týkají především absolutní svázanosti státní správou, která neúměrně zasahuje do činnosti soukromých společností. KS jsou totiž soukromé společnosti vytvořené výrobci za účelem efektivního a	Vysvětleno Bude řešeno u konkrétních připomínek, které se vztahují ke konkrétním ustanovením.

			hlavně ekologického a zároveň ekonomického sběru, opětovného použití, recyklace a likvidace vysloužilých výrobků. Pokud mají výrobci zajistit plnění své rozšířené odpovědnosti a pokud mají zajistit naplnění příslušných kvót, je nezbytné, aby měli možnost ovlivnit celý průběh zpětného odběru a zpracování výrobků s ukončenou životností. Není proto přípustné, aby jim byly právní úpravou kladeny překážky v plnění těchto povinností, např. v případě zpracování výrobků s ukončenou životností.	
215.	SPČR	Obecně zahraniční internetový prodejce -	12. Přenesení povinností z některých zahraničních internetových prodejců na dopravce Dlouhodobě považujeme za problematickou otázku vymahatelnosti povinností zpětného odběru u zahraničních subjektů prodávajících na území ČR, zejména přímo konečným uživatelům. V návrhu zákona a v částech týkajících se pneumatik se uvažuje pouze o <u>možnosti</u> zahraničního výrobce určit pověřeného zástupce k plnění svých povinností, nestanovuje se povinnost takového zástupce určit. V oblasti elektrozařízení existuje alespoň harmonizace právních úprav států Unise, která zajišťuje, že zahraniční internetový prodejce z EU bude mít v ČR určeného svého pověřeného zástupce. V oblasti pneumatik taková harmonizace neexistuje, a tak nejen ve vztahu k zahraničním internetovým prodejcům mimo EU, ale i v rámci EU budou tyto zákonné povinnosti českými orgány nevymahatelné	Vysvětleno Požadovaná úprava by byla v rozporu s pravidly volného pohybu zboží stanovenými právem EU, a proto ji nelze zavést. Jiná situace je v oblasti elektrozařízení, kde existuje harmonizovaná úprava na úrovni EU.

			(zákaz exteritoriality českého práva). Pro úplnost dodáváme, že jakkoliv jsme se v minulosti setkali s freeridery z řad internetových prodejců z okolních států Unie (např. Polsko), vnímáme a dál předpokládáme zvýšený výskyt těchto free-riderů usazených ve vzdálenějších destinacích (např. Čína). Jelikož jsme přesvědčeni o dalším masivním nárůstu těchto případů, požadujeme pojem „zahraniční internetový prodejce“ definovaný v § 3, odst. 1, písm. j) pro elektrozařízení rozšířit i na ostatní vybrané výrobky a zavést pravidlo přenesení odpovědnosti za plnění povinností zpětného odběru na dopravce doručující zboží od zahraničního internetového prodejce konečným uživatelům (viz. Úprava u § 25.	
216.	SPČR	§ 2 odst. 1	<u>§ 2 odst. 1</u> Požadujeme výslovně upravit v textu zákona, v jakém případě se nakládá se součástí nebo příslušenstvím vybraného výrobku jako se samostatným vybraným výrobkem. <i>Odůvodnění:</i> <i>V rámci působnosti zákona je uváděno, že se vztahuje na vybrané výrobky, ať už jsou na trh uváděny samostatně nebo jako součásti či příslušenství jiných výrobků. V dalším textu zákona však není výslovně stanoveno, jak nahlížet na vybraný výrobek, který je uveden na trh jako součást či příslušenství jiného vybraného výrobku, např. akumulátorová baterie uvedená na trh v rámci elektrozařízení.</i>	Vysvětleno Z předmětného ustanovení jasně vyplývá, že takové součásti či příslušenství se považují za vybrané výrobky (splňují-li příslušné definiční znaky jednotlivých vybraných výrobků). Určitá výjimka je stanovena pro elektrozařízení v § 79 odst. 3 písm. b). Naopak na baterie nebo akumulátory zabudované do elektrozařízení se bude zákon vztahovat s tím, že zvláštní pravidla pro plnění povinností výrobců jsou stanovena v § 101.

217.	SPČR	§ 2 odst. 2	§ 2, odst. 2 Doplnit „minerální oleje“. Mezi vybrané výrobky patří a není důvod je vyřazovat	Vysvětleno Minerální oleje naopak mezi vybrané výrobky podléhající zpětnému odběru nepatří, a z toho důvodu byly již z platného zákona o odpadech vyňaty novelou v podobě zákona č. 223/2015 Sb. Režim zpětného odběru minerálních olejů je nevhodný, protože se jedná o odpady vykazující nebezpečné vlastnosti. Navíc množství osob, které si samy vyměňují olej ve svých vozech ve srovnání např. s 90. lety významně klesl, a není zde proto nutné institut zpětného odběru vytvářet, nadto zde existoval od roku 2002, ale prakticky nefungoval. Naopak pouze přinesl významné obcházení povinností zákona o odpadech a zákona na ochranu ovzduší ze strany řady subjektů. Viz ÚVČR VÚV č. 90
218.	SPČR	§ 3 odst. 1 písm. l)	§ 3, odst. 1, písm. l) l) výrobcem pneumatik podnikatel, právnícká nebo fyzická osoba, která bez ohledu na způsob prodeje, včetně použití prostředků komunikace na dálku, uvádí na trh v rámci své podnikatelské činnosti pneumatiky nebo funkční celky, jejichž součástí nebo příslušenstvím jsou pneumatiky, nejde-li o osobu, která uvádí na trh pouze pneumatiky přímo určené k dalšímu uvedení na jakýkoliv jiný trh mimo Českou republiku jako součást či příslušenství funkčního celku <i>Odůvodnění:</i> <i>Pneumatiky uváděné na trh na vozidlech jsou zpravidla likvidovány v rámci nakládání s vozidly s ukončenou životností (mj. jsou pneumatiky uvedeny jako podstatná část vozidla). Tyto pneumatiky jsou při zpracování vozidel demontovány a zpracovatel vozidel s nimi dále nakládá jako s odpadem v rámci své podnikatelské činnosti.</i>	Vysvětleno - připomínka stažena předkladatelem Předkladatelé považují za nutné ponechat povinnost zpětného odběru i pro výrobce a dovozce funkčních celků. V rámci funkčních celků (pouze nových vozidel kategorie M1 a N1) se ročně na trh uvede cca milion pneumatik, což přibližně představuje 8 000 tun. V případě, že by byly tyto pneumatiky vyjmuty z povinnosti zpětného odběru, byly by jako v současné době významněji zatíženy systémy obcí (ročně se v systému obcí zajistí zpracování cca 11 000 tun pneumatik). Výrobci funkčních celků mohou zřídit místa zpětného odběru v rámci zpracovatelských zařízení, kde jsou zpracovávána vozidla s ukončenou životností. V případě, že budou zpracovávat dostatečné množství vozidel, nepovede plnění cílů úrovně sběru k navýšení nákladů, ale bude se jednat pouze o administrativní úkon. V rámci sběrné sítě výrobců je však v dnešní době zpracováno cca 7 - 10 % vozidel s ukončenou životností. V současnosti výrobci vozidel nepřispívají na zpracování autovraků, proto se nemůže jednat o dvojí finanční zatížení.

219.	SPČR	§ 3 odst. 1 písm. p)	<u>§ 3, odst. 1, písm. p)</u> Upravit na „<i>veřejným místem zpětného odběru místo zpětného odběru, které je volně přístupné každému konečnému uživateli v obvyklé provozní době</i>“. <i>Odůvodnění:</i> <i>Důvodem je rozličná provozní, resp. otvírací, doba provozovatelů.</i> <i>Je nutné upřesnit, co se rozumí „volnou přístupností místa každému uživateli“. Rozumí se tím přístupnost celodenní, nebo alespoň určitý počet hodin a určitý počet dní v týdnu? Anebo je relevantní jen přístupnost „každému“? A nakolik je relevantní kapacita místa zpětného odběru (konkrétní místo zpětného odběru může být s to převzít např. monitor od každého konečného uživatele – spotřebitele, ale již nikoliv od konečného uživatele – banky, která jich přiveze např. 100). Dále, pokud jeden kolektivní systém zřídí „veřejné“ místo zpětného odběru, je toto místo „veřejné“ i pro výrobce sdružené v jiném kolektivním systému (a ti ho mohou např. prezentovat jako „své“ místo zpětného odběru)? Tyto otázky je nutné vyjasnit.</i>	Akceptováno jinak Ustanovení bylo změněno. Nově ustanovení § 3 odst. 1 písm. p) zní: "veřejným místem zpětného odběru místo zpětného odběru, které je celoročně bez omezení přístupné každému konečnému uživateli v určenou provozní dobu," Termín „provozní doba“ vychází z platného živnostenského zákona, v jehož § 17 odst. 8 se mj stanoví, že: „Provozovna určená pro prodej zboží nebo poskytování služeb spotřebitelům^{29c)} musí být trvale a zvenčí viditelně označena také prodejní nebo provozní dobou určenou pro styk se spotřebiteli, nejedná-li se o mobilní provozovnu nebo automat. NOZ v § 434 též preferuje termín „provozní doba“. Viz též připomínka č. 94
220.	SPČR	§ 3 odst. 1 písm. q)	<u>§ 3, odst. 1, písm. q)</u> Požadujeme vyjmout přípravu k opětovnému použití z vymezení pojmu zpracování vybraného výrobku s ukončenou životností a stanovit konkrétní podmínky přípravy k opětovnému použití, např. prováděcím právním předpisem. Pokud bude osoba oprávněná provádět přípravu k opětovnému použití zpětně odebraného výrobku s ukončenou životností, musí být certifikována výrobcem tohoto vybraného výrobku.	Vysvětleno Příprava k OP je jedním ze způsobů využití odpadu, a proto spadá zároveň pod zpracování. Zákon stanoví povinnosti, za jakých může probíhat příprava na opětovné použití, zejména může být realizována jen v režimu výrobce, viz textace § 86 odst. 3 (zejm. ověření funkčnosti a bezpečnosti EEZ postupem stanoveným vyhláškou).

			<i>Odůvodnění:</i> Zahrnutí přípravy k opětovnému použití mezi zpracování vybraného výrobku není systémově vhodné, jelikož se nejedná o jeho zpracování. Podmínky přípravy k opětovného použití zpětně odebraného výrobku by měly být stanoveny velmi striktně tak, aby nedocházelo k neodborné manipulaci s vybranými výrobky, která by mohla mít vliv na funkčnost a bezpečnost vybraného výrobku. Pokud jsou na výrobce kladeny tak vysoké nároky při výrobě a uvádění vybraných výrobků na trh, není možné povolit manipulaci, příp. zásah do těchto výrobků, příp. jejich kontrolu v rámci jejich přípravy k opětovnému použití neoprávněnými nebo neodbornými osobami. Jako optimální se jeví povinná certifikace osoby oprávněné k přípravě vybraného výrobku k jeho opětovnému použití výrobcem.	viz též připomínka č. 398
221.	SPČR	§ 3 odst. 1 písm. r)	<u>§ 3, odst. 1, písm. r)</u> Doporučujeme slova "podnikatel, který je podle tohoto zákona oprávněn" nahradit slovy "ten, kdo je podle tohoto zákona oprávněn". <i>Odůvodnění:</i> Nemusí jít vždy o podnikatele.	Vysvětleno Půjde v každém případě vždy o podnikatele ve smyslu § 420 občanského zákoníku. Termín podnikatel byl zvolen na základě doporučení LRV.
222.	SPČR	§ 3 odst. 2 písm. a)	<u>§ 3, odst. 2, písm. a)</u> V § 3 odst. 2 písm. a) se vypouštějí slova „nebo osobou, která jej nabyla z jiné členské země Evropské unie“ a na závěr písmene vložit slova „za uvedení výrobku na trh se považuje též přeshraniční přeprava výrobku z jiného členského státu Evropské unie do České republiky,“.	Vysvětleno Navrhovanou úpravu definice považujeme za nevhodnou, neboť podstatně přesnějším znakem je pro daný účel dodání výrobku na území ČR (k distribuci, spotřebě nebo použití) než přeshraniční přeprava, což není jasné daný časový okamžik. Ustanovení nebylo správně pochopeno – dodání výrobku není totéž co předání a výrobek je tedy uveden na trh v ČR již okamžikem překročení hranice,

			<i>Odůvodnění:</i> <i>Definice uvedení na trh je zásadním způsobem zužující, neboť za uvedení na trh se nepokládá přeprava z jiného státu EU do ČR, ale až první následné dodání. Zatímco při přepravě z nečlenské země bude dovoz představovat uvedení na trh, při přepravě z jiné členské země není uvedením na trh samotná přeprava výrobku, ale až dodání výrobku osobou, která výrobek do ČR přepravila, třetí osobě. Pokud by osoba, která výrobek získá z členského státu, výrobek dále nepředala třetí osobě a stala se jeho konečným uživatelem, vůbec by nemusela plnit povinnosti podle tohoto zákona. Přeprava výrobku z jiného členského státu EU přitom není dovozem výrobku. Definice má význam i z hlediska povinností při uvádění na trh: znamenala by, že z jiného členského státu Evropské unie může podnikatel dovést i výrobky, které neodpovídají právním předpisům.</i>	nikoliv až předáním třetí osobě. Stejně tak v případě, že daná osoba již výrobek nikomu dalšímu nepředá (stane se jeho konečným uživatelem), bude takový výrobek uvedený na trh v ČR, protože byl do ČR dodán ke spotřebě nebo použití. Tvrzení, že výrobky „dovážené“ z jiných zemí EU by nemusely splňovat požadavky stanovené právními předpisy, pak nemá žádnou oporu v textu navrhovaného zákona. viz též 349, 390
223.	SPČR	§ 3 odst. 2 písm. f)	§ 3, odst. 2, písm. f) V § 3 odst. 2 písm. f) se dosavadní znění nahrazuje tímto zněním: „f) konečným uživatelem osoba, která pořizuje vybrané výrobky pro svoji potřebu, nikoliv s cílem uvádět je dále do oběhu,“ <i>Odůvodnění:</i> <i>Definice konečného uživatele obsažená v návrhu je vázána na užívání výrobku před tím, než doslouží a než je předán. Ovšem tento „poslední“ konečný uživatel nemusí být např. tím uživatelem, jemuž dodává vybraný výrobek poslední prodejce podle písmene e), což by mj. vedlo k omezenému uplatnění povinností posledních prodejců. Zvláště zřetelné je to u vozidel, kde je obvykle konečných uživatelů celá řada. Dále, definice umožňuje</i>	Vysvětleno Konečný uživatel není návrhem zákona definován pouze pro účely povinností výrobců a posledních prodejců při nabízení vybraných výrobků (zejm. informační povinnosti), ale také pro účely povinností spojených se zpětným odběrem – zpětným odběrem je odebrání výrobků s ukončenou životností právě od konečných uživatelů. Z tohoto hlediska není vhodné definovat konečného uživatele jako osobu, která výrobek pořizuje, ale jako osobu, která ho užívá před tím, než se stane odpadem. Domníváme se, že navržené ustanovení nemusí být nutně vykládáno tak, že se jedná pouze o „posledního“ konečného uživatele, ale každého, kdo výrobek užívá, dokud se nestane odpadem.

			<i>konečnému uživateli vyhnout se plnění některých povinností – pokud nepředá výrobek s ukončenou životností osobě oprávněné k převzetí, může namítat, že se na něho tato povinnost nevztahovala, neboť konečným uživatelem vůbec nebyl.</i>	
224.	SPČR	§ 9	§ 9 Upravit celou tuto část § 9 tak, aby bylo zřejmé, že výrobky ve zpětném odběru jsou stále výrobkem, nikoli odpadem. <u>Alternativně:</u> § 9, odst. 1 Na konci doplnit středník a slova „výrobky s ukončenou životností nejsou do předání osobě oprávněné k jejich zpracování odpadem“ s odkazem na legální definici dle zákona o odpadech – odpadem se tento výrobek stane až v okamžiku, kdy má dojít k jeho znehodnocení. Bez dovětky by mohlo být znemožněno opakované použití <i>Odůvodnění:</i> <i>Pojem vysloužilé elektrozařízení, je pojmem relativním, který je závislý na vnímání a potřebách jeho uživatele. V případě vysloužilého výrobku (např. jeho morálního zastarání pro aktuálního uživatele) může tentýž výrobek být opětovně použit pro jiného uživatele, který díky své individuální potřebě tuto relativní veličinu hodnotí zcela odlišně. Odpadem by měl být výrobek označen až v okamžiku, kdy dojde k rozhodnutí o jeho fyzickém znehodnocení (např. recyklaci).</i>	Vysvětleno – viz připomínka ÚVČR VÚV č. 92
225.	SPČR	§ 9 odst. 3, § 34 a 45	§ 9, odst. 3, § 34 a § 45 1. V § 9 na konci odstavce 3 doplnit slova „, tato	Ad 1) Vysvětleno Jde o nadbytečné doplnění.

			skutečnost nemá vliv na plnění povinností stanovených tímto zákonem“. 2. § 34 – pokud zákon připustí, aby individuálně plnící výrobce mohl plnit své zákonné povinnosti prostřednictvím tzv. společného zástupce, pak je třeba, aby stanovil konkrétní pravidla pro tento způsob plnění. Omezení činnosti společného zástupce obsažené v odst. 2 je nedostačující, nedává záruku, že v daném případě nebude docházet k obcházení ustanovení zákona o kolektivním plnění. Činnost společného zástupce by měla být vymezena pozitivně, nikoli negativně. 3. V § 45 vypustit odstavce 5 a 6. <i>Odůvodnění:</i> <i>Pro stanovení povinnosti dle § 45 odst. 5 a 6 není žádný právní důvod. Jde o nepřiměřený, neopodstatněný zásah do soukromoprávní sféry</i>	Ad 2) Vysvětleno Navržená právní úprava vychází z předpokladu, že co není zákonem zakázáno, je dovoleno. Zcela zakázat možnost spolupráce mezi samostatně plnícími výrobci nebo možnost pověřit zajištěním plnění některých povinností společného zástupce se předkladateli jeví jako nepřiměřené, neboť nově již zákon nebude upravovat formu solidárního plnění a podmínky pro samostatné plnění se zpřísňují (zejm. nové požadavky na hustotu sběrné sítě). Navrhované řešení spočívající ve stanovení omezujících podmínek pro tento způsob plnění povinností tak, aby nevykazovalo znaky provozování kolektivního systému, lze proto považovat za adekvátní. Protichůdná připomínka ve vztahu k připomínkám jiných míst, ale i SPČR (!), kdy je naopak požadováno neomezovat tento způsob plnění povinností výrobců. Ad 3) Vysvětleno Jde o důležité kontrolní nástroje, díky nimž bude ministerstvo před a po konání valné hromady kontrolovat, zda jsou splněny podmínky kladené zákonem na provozovatele KS a jeho společníky (zejm. zda jsou společníky pouze výrobci, zda podíl některého z nich nepřesahuje 34 %, zda nebylo v rozporu se zákonem rozhodnuto např. o rozdělení zisku atd.). Na předmětných povinnostech je proto třeba trvat.
226.	SPČR	§ 10 odst. 3	<u>§ 10, odst. 3</u> §10, odst. 3 navrhujeme zrušit. <i>Odůvodnění:</i> <i>V praxi se tato role KS osvědčila, hojně se využívá a změna by představovala zbytečnou administrativní</i>	Neakceptováno - ROZPOR Ustanovení je v souladu se schváleným věcným záměrem. Pokud by provozovatel KS mohl být současně pověřeným zástupcem, jednalo by se o střet zájmů. Pokud by byla pověřenému zástupci uložena pokuta za neplnění

			<i>zátěž pro již zaregistrované zahraniční subjekty. Navíc toto omezení jde nad rámec Směrnice 2012/19/EU [„Směrnice“].</i>	povinností zahraničního výrobce, byla by v tomto případě uložena tato pokuta přímo provozovateli KS, kde by hrozilo riziko, že by tuto pokutu musel uhradit z již odvedených recyklačních příspěvků jiných výrobců. Dle informací MŽP navíc tuto možnost v současnosti využívá pouze jeden KS. viz 393
227.	SPČR	§ 11 odst. 2 písm. a)	<u>§ 11 odst. 2 písm. a)</u> Navrhujeme vypustit ustanovení § 11 odst. 2 písm. a). <i>Odůvodnění:</i> <i>Zpětně odebírané výrobky s ukončenou životností by neměly být předmětem obchodování. Jedná se o zajištění systému zpětného odběru samotnými výrobci. Text navrhovaného ustanovení písmene a) je však návodný a navozuje dojem, že je požadování úplaty za zpětné odebrání výrobku s ukončenou životností správné, příp. oprávněné.</i>	Vysvětleno Kladným vypořádáním bychom se dostali do rozporu s jinými připomínkovými místy, a to ze strany zpracovatelů a výkupců. Navržené řešení je možný kompromis a je plně v souladu se směrnicí. Bez finanční motivace, by u některých komodit by mohlo docházet k odlivu druhotných surovin do zahraničí a ztrácely by se do zahraničí (zejména knoflíkové baterie s obsahem stříbra, mobilní telefony, výpočetní technika).
228.	SPČR	§ 11 odst. 4	<u>§ 11, odst. 4</u> Doplnit upřesnění (definovat, např. případným odkazem na prováděcí předpis) nebo vypustit bez náhrady. <i>Odůvodnění:</i> <i>Není vyjasněno, do jaké míry musí být výrobek kompletní tj. kolik výrobku nebo které jeho části musí chybět. Bez vyjasnění (definice), co je část výrobku, je definice nadbytečná.</i> <i>Je potřeba podněcovat spotřebitele k odevzdání výrobku do zpětného odběru bez toho, aby zvažoval, zda výrobek je kompletní nebo ne. Současně tento bod</i>	Akceptováno Výrobek musí být úplně kompletní, nicméně lze připustit, že spotřebitel odevzdá ke zpětnému odběru části výrobku, které vznikly v rámci standardního užívání. Je proto vhodné rozvést, že se rozumí VUŽ, na kterém byla provedena demontáž. Ustanovení nově zní: "(4) Odevzdává-li konečný uživatel, který je spotřebitelem, ke zpětnému odběru výrobek s ukončenou životností, u kterého je zjevné, že v důsledku demontáže není kompletní nebo odevzdá část, která byla z výrobku s ukončenou životností demontována, nesmí mu být za to nabídnuta nebo poskytnuta úplata.".

			<i>motivuje konečného uživatele k tomu, že je očekávaná úplata za každé odevzdání výrobku do zpětného odběru, k čemuž příspěvky na recyklaci určeny nejsou, případně, pokud by byly takto myšleny, budou, bude to logicky znamenat jejich zvýšení, které bohužel uhradí při nákupu takového výrobku uživatel.</i>	
229.	SPČR	§ 11 a 12	§ 11, § 12 Není řešena situace, kdy spotřebitel bude mít zájem odevzdat pouze část výrobku, která není současně jiným VUŽ (odkazem do ZOO?). V takovém případě nelze výrobci stanovovat povinnost zpětného odběru.	Vysvětleno Výrobce má povinnost zajistit zpětný odběr i v případě, odevzdává-li konečný uživatel pouze část VUŽ (§ 11 odst. 4 a contrario). Výslovně je pak tato situace řešena v případě elektrozařízení, kde je to nejvíce relevantní - § 3 odst. 1 písm. b).
230.	SPČR	§ 12	§ 12 Vložit nový odstavec 2: „K okamžiku ke kterému se konečný uživatel zbavuje výrobku s ukončenou životností, přechází vlastnické právo k tomuto výrobku na výrobce, který jej uvedl na trh. Plní-li výrobce své povinnosti kolektivně, přechází vlastnické právo na kolektivní systém, s nímž má výrobce uzavřenou smlouvu.“. <i>Odůvodnění:</i> Navrhuje se jednoznačně stanovit okamžik, kdy přechází vlastnictví od konečného spotřebitele zpět na výrobce (podle zákona o odpadech), např. okamžikem odevzdání vybraného výrobku v místě zpětného odběru. V tomto případě bude výrobce, resp. jím pověřený kolektivní systém jednak schopen zajistit veškeré jím požadované povinnosti spojené např. s recyklací či přípravou na opětovné použití, a zároveň bude jednoznačně vymezena odpovědnost za naložení s takovýmto zpětně odebraným výrobkem, a to i v případě, že plnění povinností nezajistí dotčený	Vysvětleno Viz odůvodnění k připomínkám č. 211 a č. 69. Kromě toho je automatický přechod vlastnictví na výrobce, který výrobek uvedl na trh, nerealizovatelný. U některých VUŽ nemusí být vždy možné výrobce určit nebo již výrobce nemusí existovat – to bude platit např. u historických OEEZ. Nelze si představit, že VUŽ zpětně odebere jeden výrobce/KS a vlastnictví k němu nabude jiný. Ustanovení § 12 odst. 3 bylo upraveno na „Vlastnické právo k výrobku s ukončenou životností je oprávněn nabývat kromě osob podle věty první také výrobce nebo provozovatel kolektivního systému.“

			<i>kolektivní systém. Navrhovaným legislativním řešením dojde ke zvýšení právní jistoty výrobců, provozovatelů kolektivních systémů a třetích osob, které se zpětného odběru výrobků s ukončenou životností účastní a současně by nemělo docházet k nadměrnému finančnímu zatěžování výrobců, kteří řádně plní své povinnosti</i>	
231.	SPČR	§ 12 odst. 1 a 2	§ 12, odst. 1 a 2 V § 12 odst. 1 slova „jeho konečný držitel“ držitel“ nahradit slovy „konečný uživatel nebo držitel“. V § 12 za odstavec 1 vložit nový odstavec 2, který zní: „(2) K okamžiku ke kterému se konečný uživatel zbavuje výrobku s ukončenou životností, přechází vlastnické právo k tomuto výrobku na výrobce, který jej uvedl na trh. <i>Odůvodnění:</i> <i>Navrhuje se jednoznačně stanovit okamžik, kdy přechází vlastnictví od konečného spotřebitele zpět na výrobce (podle zákona o odpadech), např. okamžikem odevzdání vybraného výrobku v místě zpětného odběru. V tomto případě bude výrobce, resp. jím pověřený kolektivní systém jednak schopen zajistit veškeré jím požadované povinnosti spojené např. s recyklací či přípravou na opětovné použití, a zároveň bude jednoznačně vymezena odpovědnost za naložení s takovýmto zpětně odebraným výrobkem, a to i v případě, že plnění povinností nezajistí dotčený kolektivní systém.</i> <i>Navrhovaným legislativním řešením dojde ke zvýšení právní jistoty výrobců, provozovatelů kolektivních systémů a třetích osob, které se zpětného odběru výrobků s ukončenou životností účastní a současně by nemělo docházet k nadměrnému finančnímu zatěžování</i>	Vysvětleno V ustanovení je uvedeno „konečný uživatel“. Jím je třeba rozumět každého, kdo měl vybraný výrobek před ukončením jeho životnosti u sebe a mohl ho užívat, a to bez ohledu na to, zda je jeho vlastníkem a zda ho skutečně používal či nikoliv. Druhá část – viz předchozí připomínka č. 230.

			<i>výrobců, kteří řádně plní své povinnosti.</i>	
232.	SPČR	§ 12 odst. 2	<u>§ 12, odst. 2</u> V § 12 v původním odst. 2 se za slova „pouze zpracovateli“ vkládají slova „v rámci systému zřízeného výrobcem“. <i>Odůvodnění:</i> <i>Je důležité zdůraznit, že výrobek s ukončenou životností („VUŽ“) smí být předán zpracovateli pouze v systému určeném výrobcem. Kdyby mohli zpracovatelé VUŽ získávat vybrané výrobky (VUŽ) i mimo systémy výrobců, hrozilo by, že výrobci nebudou moci splnit zákonné požadavky na dosažení míry zpětného odběru a míry využití VUŽ. Ustanovení je nutné v tomto ohledu doplnit</i>	Akceptováno Za slovo „zpracovateli“ bylo doplněno „určenému výrobcem“.
233.	SPČR	§ 12 odst. 3	<u>12, odst. 3</u> V § 12, odst. 3 požadujeme vypustit poslední větu a tuto nahradit novým textem tohoto znění: K okamžiku ke kterému se konečný uživatel zbavuje výrobku s ukončenou životností, přechází vlastnická práva k tomuto výrobku na výrobce, a to až do okamžiku jeho zpracování podle tohoto zákona. Plní-li výrobce své povinnosti kolektivně, přechází vlastnické právo na kolektivní systém, s nímž má výrobce uzavřenou smlouvu“.	Vysvětleno Viz odůvodnění k připomínce č. 211 a č. 69. Kromě toho je automatický přechod vlastnictví na výrobce, který výrobek uvedl na trh, nerealizovatelný. U některých VUŽ nemusí být vždy možné výrobce určit nebo již výrobce nemusí existovat – to bude platit např. u historických OEEZ. Nelze si představit, že VUŽ zpětně odebere jeden výrobce/KS a vlastnictví k němu nabude jiný. Ustanovení § 12 odst. 3 bylo upraveno na „Vlastnické právo k výrobku s ukončenou životností je oprávněn nabývat kromě osob podle věty první také výrobce nebo provozovatel kolektivního systému.“
234.	SPČR	§ 13 odst. 3	<u>§ 13 odst. 3 zní:</u> <i>„(3) Výrobce může na základě vzájemné dohody sdílet místo zpětného odběru s jedním nebo více výrobci téhož</i>	Vysvětleno Vzájemná dohoda výrobců je samozřejmostí, není potřeba explicitně uvádět v zákoně. Záruka „samostatnosti“

			<i>druhu vybraného výrobku; tím nesmí být dotčena samostatnost jednotlivých individuálních systémů. Druhem vybraného výrobku se pro účely této hlavy rozumí elektrozařízení, baterie nebo akumulátory a pneumatiky. “</i> <i>Odůvodnění</i> <i>Navrhuje se toto ustanovení upřesnit, případně jej upravit detailněji. Sdílení míst zpětného odběru musí být sjednané, není přípustné, aby jeden výrobce využil bez dalšího sběrnou síť výrobce jiného, ač by k tomu nebyl oprávněn na základě tohoto s tímto výrobcem nebo s obcí, která místa provozuje. Sdílení míst zpětného odběru by také mj. mohlo umožňovat „falešné kolektivní systémy“, které na jiném místě zákon zakazuje a postihuje (§ 34 – Nedovolené způsoby samostatného plnění). Sdílení míst zpětného odběru je naopak namístě řešit v případech sdílení mezi kolektivními systémy.</i>	systémů je řešena v § 34.
235.	SPČR	§ 13 odst. 4	<u>§ 13, odst. 4</u> V zákonu používaný termín „veřejné místo zpětného odběru“ není nikde definován. Jedná se zřejmě o trvale přístupné místo zpětného odběru, kam může být výrobek odevzdán, avšak mělo by být definováno jak přístupné veřejnosti (zejména časově) má takové místo být, aby naplňovalo smysl „veřejného místa“.	Akceptováno Nově ustanovení § 3 odst. 1 písm. p) zní: "veřejným místem zpětného odběru místo zpětného odběru, které je celoročně bez omezení přístupné každému konečnému uživateli v určenou provozní dobu," Termín „provozní doba“ vychází z platného živnostenského zákona, v jehož § 17 odst. 8 se mj stanoví, že: „Provozovna určená pro prodej zboží nebo poskytování služeb spotřebitelům^{29c)} musí být trvale a zvenčí viditelně označena také prodejní nebo provozní dobou určenou pro styk se spotřebiteli, nejedná-li se o mobilní provozovnu nebo automat. NOZ v § 434 též preferuje termín „provozní doba“.

				viz č. 94
236.	SPČR	§ 13, § 15 odst. 6	<u>§ 13 a § 15, odst. 6</u> V § 13 za odstavec 4 doplnit odstavec 5, který zní: „(5) Každý, kdo od okamžiku uvedeného v odstavci 1 až do okamžiku jeho zpracování nakládá s výrobkem s ukončenou životností nebo jeho součástí, materiálem nebo látkou v něm obsaženou, je povinen vést průběžnou evidenci průkazným způsobem tak, aby byla zajištěna auditní stopa pro prokázání splnění povinností podle § 15 odst. 1 a 2, § 26 odst. 1 písm. c), § 26 odst. 3, § 27 odst. 1 § 86 až 88, § 102 až 107 a § 112 až 115.“ V § 15 odst. 6 za písmeno c) doplnit nové písmeno d) které zní: „d) vedení průběžné evidence podle § 13 odst. 5, zejména formát a strukturu záznamů v této evidenci a zajištění souvisejících podkladů.“. <i>Odůvodnění:</i> <i>Pro zajištění povinností, které stát ukládá výrobcům a potažmo provozovatelům kolektivních systémů je nezbytné, aby byly informace o nakládání se zpětně odebranými výrobky s ukončenou životností a o jejich zpracování, příp. přípravě na zpětné použití zachyceny dotčenými subjekty takovým způsobem, který bude průkazný a umožní tyto informace efektivně zpracovat a zkontrolovat jejich validitu. Proto jsou navrženy změny tak, aby byla uložena povinnost dotčeným subjektům přímo ze zákona a zároveň, aby bylo možné tuto povinnost blíže specifikovat prováděcí vyhláškou k zákonu.</i>	Vysvětleno Evidence se vede v rámci systému výrobce, a to evidence toku VUŽ podle § 26. Viz připomínka č. 399

237.	SPČR	§ 14	<u>§ 14</u> Doplnit využití mobilních svozů v obcích pro zajištění zpětného odběru výrobků tak, že mobilní svozy v četnosti min. xkrát za kalendářní rok jsou považovány za veřejné místo zpětného odběru. <i>Zdůvodnění:</i> <i>V okamžiku snahy maximalizovat sběrnou síť a maximálně ji zahustit je tento bod kontraproduktivní. Mnoha malým obcím se ekonomicky nevyplatí provozovat místo zpětného odběru a velmi často nejsou vybaveny ani potřebnou infrastrukturou. Důvodem je efektivita a cílenost sběru a efektivní využití příspěvků na recyklaci.</i>	Vysvětleno Mobilní svoz odpadů nemůže být akceptován jako hlavní způsob zajišťování zpětného odběru v obcích, neboť nikdy nemůže nahradit veřejná a dostupná sběrná místa. Mobilní svoz je nutné vnímat pouze jako doplňkovou (byť určitě důležitou) službu. Zejména sběr „drobných výrobků“, jako jsou přenosné baterie a akumulátory a široké spektrum drobných elektrospotřebičů (zejména úsporné žárovky nebo zářivky) nemůže standardně fungovat prostřednictvím mobilního svozu, neboť pokud občané nemají dostatečně pohodlnou alternativu, jak se daných odpadů zbavovat, většinou tendují k možnosti odkládat je v rámci směsného komunálního odpadu. Navíc obvyklá četnost mobilních svozů ve frekvenci 2x ročně je naprosto nedostačující. Záměrem předkladatelů není aby „každá obec“ provozovala sběrný dvůr, ale v oblasti elektrozařízení či baterií může být daná povinnost splněna i prostřednictvím pouličního kontejneru nebo kontejneru na obecním úřadě či jiném vhodném místě. Nad rámec výše uvedeného uvádíme, že definice veřejného místa ZO dle § 3 odst. 1 písm. p) byla upravena v návaznosti na připomínky č. 94, č. 219, č. 347: "veřejným místem zpětného odběru místo zpětného odběru, které je celoročně bez omezení přístupné každému konečnému uživateli v určenou dobu". Viz 309 a 382
238.	SPČR	§ 15 odst. 2 písm. a)	<u>§ 15 odst. 2 písm. a)</u> Navrhujeme na v § 15 odst. 2 na konci písmene a) doplnit slova "za podmínek stanovených výrobcem". <i>Odůvodnění:</i> <i>Pokud mají výrobci zajistit plnění své rozšířené</i>	Vysvětleno Zákon stanovuje, že výrobek s ukončenou životností lze předat pouze osobě určené výrobcem na základě uzavřeného smluvního vztahu. Požadované doplnění tak považujeme za nadbytečné.

			<i>odpovědnosti a pokud mají zajistit naplnění příslušných kvót, je nezbytné aby měli možnost ovlivnit celý průběh zpětného odběru a zpracování výrobků s ukončenou životností.</i>	
239.	SPČR	§ 15 odst. 2 písm. f)	<u>§ 15 odst. 2 písm. f)</u> Navrhujeme vypustit slova "místo zpětného odběru zřízené u posledního prodejce". <i>Odůvodnění:</i> <i>Není důvod, aby poslední prodejce nebyl povinen vystavit doklad o převzetí výrobku s ukončenou životností.</i> <i>Část sběru výrobků s ukončenou životností se provádí neobsluhovaným sběrem do kontejnerů, které jsou volně přístupné na ulici, toto ustanovení je v takovém případě nesplnitelné a mohlo by vést k nutnosti kontejnery odstranit, protože při jejich použití by nebyl výrobce či kolektivní systém schopen dostát této povinnosti. Je potřeba upravit s ohledem na existenci míst zpětného odběru bez obsluhy.</i>	Vysvětleno Běžný spotřebitel zpravidla nepotřebuje potvrzení o předání výrobku na místo zpětného odběru. Společnosti, co mohou zpravidla vyžadovat doklad, by měly výrobky odevzdávat na jiných místech, kde je možné doklad vystavit. Poslední prodejci by tuto povinnost mohli vnímat jako další administrativní zátěž.
240.	SPČR	§ 15 odst. 3 písm. b) a c) a odst. 5	<u>§ 15, odst. (3), písm. b) a c) a odst. (5)</u> V případě nedodržení podmínek pro odevzdání VUŽ nelze výrobcí nařídit zajistit odběr „jinde“. Naopak chybí povinnost posledního uživatele odevzdávat VUŽ v odpovídajícím stavu (ZOO?). Dále nelze VUŽ předat konečnému zpracovateli – viz § 123, odst. (1), písm. b).	Částečně akceptováno - ROZPOR Ustanovení § 15 odst. 5 bylo přeformulováno následovně: <i>„(5) Výrobce je povinen zajistit, aby konečný uživatel měl možnost odevzdat výrobek s ukončenou životností, jehož převzetí provozovatel místa zpětného odběru odmítl v souladu s tímto zákonem, a to v jiném místě zpětného odběru nebo jím určenému zpracovateli. O této možnosti, včetně uvedení určeného místa nebo osoby, je provozovatel místa zpětného odběru povinen konečného uživatele bez zbytečného odkladu informovat. Výrobce je povinen poskytnout provozovateli místa zpětného odběru informace</i>

				<u>o místech zpětného odběru nebo osobách, kde lze takový výrobek s ukončenou životností odevzdat.</u>“ Povinnost zajistit jiné místo odevzdání tedy sice zůstala na výrobcí, neboť reálně to stejně nikdo jiný zajistit nemůže - provozovatel místa ZO se bez něj v tomto směru neobejde. Provozovatel místa ZO bude mít dále informační povinnost vůči konečnému uživateli, a současně bude mít výrobce informační povinnost vůči němu (aby bylo zajištěno, že provozovatel místa zpětného odběru bude moci svoji informační povinnost splnit). Stanovit spotřebiteli povinnost, jak má zacházet s VUŽ, aby byly "v odpovídajícím stavu" by bylo sice možné, ale zcela nevymahatelné. Ustanovení odpovídá čl. 5 odst. 2 směrnice 2012/19/EU. Odkaz na § 123 je zavádějící, s problematikou zpětného odběru nesouvisí (týká se sběru vozidel s ukončenou životností).
241.	SPČR	§ 16 odst. 3	<u>§ 16, odst. 3</u> Vypustit druhé souvětí bez náhrady. „(3) Poslední prodejce, který jakýmkoliv způsobem, včetně použití prostředků komunikace na dálku, prodává vybrané výrobky, je povinen písemně informovat konečného uživatele o způsobu zajištění zpětného odběru těchto výrobků po ukončení jejich životnosti. V případě, že tak neučiní, je povinen výrobky s ukončenou životností odebírat přímo v provozovně, a to bez nároku na úplatu od konečného uživatele, po celou provozní dobu a bez vázání odebrání výrobků s ukončenou životností na nákup zboží. <i>Odůvodnění: Prodejce musí splnit svoji povinnost, v případě</i>	Akceptováno Věta byla vypuštěna. V návrhu zůstává sankce za nesplnění informační povinnosti, viz § 129 odst 3 písm. b). Bylo též vypuštěno v § 85 odst 4, § 105 odst. 3.

			<i>porušení nastupuje sankční mechanismus a musí být ze strany státu zajištěna vymahatelnost této povinnosti.</i> <i>Pokud by měl povinnost výrobky odebrat, je otázkou, jakým způsobem by byly vykázány a zda by se nakonec dostaly do režimu zpětného odběru.</i> <i>Zároveň lze předpokládat, že by tímto způsobem mohlo dojít k nadměrné zátěži míst zpětného odběru zřízených výrobcí, pokud by takový prodejce přivezl větší množství výrobků, které musel v souladu s tímto ustanovením odebrat. (navíc provozovatel místa ZO by byl oprávněn takové množství odmítnout)</i> <i>Poslední prodejce nemusí mít žádnou provozovnu (e-shop).</i>	
242.	SPČR	§ 17 odst. 3 písm. b)	<u>§ 17, odst. 3, písm. b)</u> Změnit text na: b) adresa, číslo základní územní jednotky podle Číselníku obcí a Číselníku městských částí statutárních měst a zeměpisné souřadnice místa zpětného odběru místa zpětného odběru, je-li odlišná od adresy dle písmene a) <i>Odůvodnění:</i> <i>Nevidíme důvod pro nutnost zveřejňovat zeměpisné souřadnice míst ZO. Už v případě, kdy výrobce nebo KS bude nucen zadat několik desítek míst ZO, by se jednalo o nadměrnou administrativní zátěž (co teprve v případě stovek až tisíc míst ZO), která není nezbytně nutná. Podle adresy je schopen místo ZO dohledat každý.</i> <i>Obdobně číslo ZÚJ je dle našeho názoru nadbytečné a pro osobu, která chce odevzdat výrobek s ukončenou</i>	Neakceptováno - ROZPOR Základní územní jednotky a zeměpisné souřadnice míst zpětného odběru jsou parametry nezbytné pro fungování registru. V opačném případě by registr ztratil významnou funkci pro spotřebitele, neboť by neviděli místa ZO na mapě. Dále jsou tato data nezbytná pro kontrolní funkce MŽP, resp. ČIŽP.

			<i>životností a vyhledat místo ZO, je irrelevantní.</i>	
243.	SPČR	§ 19 odst. 1	<u>§ 19 odst. 1</u> V § 19 odst. 1 požadujeme primárně stanovit povinnost výrobce být zapsán do Seznamu vedeného ministerstvem. Zároveň musí být stanoven zákaz uvádění výrobků na trh nebo do oběhu výrobcem, který není zapsán v Seznamu. <i>Odůvodnění:</i> <i>Nejprve je nezbytné stanovit povinnost pro výrobce být zapsán v Seznamu a teprve poté lze řešit žádost o zápis. Současně by měla být spojena sankce s tím, pokud výrobce není zapsán v Seznamu. Zároveň by mělo být výslovně zakázáno uvádění výrobků na trh nebo do oběhu výrobcem, který není v Seznamu zapsán.</i>	Neakceptováno - ROZPOR Dle našeho názoru nelze stanovit povinnost „být zapsán“ neboť výrobce do Seznamu zapisuje MŽP (viz § 20 odst. 1), ale povinnost musí směřovat na podání návrhu na zápis. Účelem navrhované úpravy je mít zaregistrovány výrobce, kteří uvádějí vybrané výrobky na trh, aby mohlo být kontrolováno plnění jejich povinností. Podle navržené úpravy je výrobce povinen podat žádost (pozn. na základě připomínky MV bude změněno na "návrh") o zápis do Seznamu nejpozději v den uvedení výrobků na trh. Z toho vyplývá, že pokud výrobce uvede vybrané výrobky na trh, aniž by podal žádost o zápis do Seznamu, dopouští se přestupku, za který mu bude uložena pokuta. Výrobce tedy není oprávněn uvést výrobky na trh, aniž by nejpozději současně s tím podal žádost o zápis do Seznamu. Tato úprava je přiměřená sledovanému účelu. Navíc představuje zpřísnění oproti platné právní úpravě v zákoně o odpadech, která stanoví pro podání žádosti o zápis do Seznamu výrobců lhůtu 60 dnů ode dne uvedení výrobků na trh.
244.	SPČR	§ 19 odst. 4 písm. h)	<u>§ 19, odst. 4, písm. h)</u> V § 19 odst. 4 písm. h) se před slovo „popis“ vkládá slovo „detailní“ a na závěr se vkládají slova „a doklady o něm, včetně doložení zajištění plnění povinností výrobce stanovených tímto zákonem“. <i>Odůvodnění:</i> <i>U individuálně plnícího výrobce by popis způsobu zajištění plnění jeho povinností měl být detailní a zároveň by měl být tímto výrobcem doložen, obdobně, jako je tomu u písmene i). Jestliže výrobcí plnící</i>	Akceptováno částečně, vysvětleno. Ustanovení nově zní "popis způsobu zajištění zpětného odběru, zpracování a využití nebo odstranění výrobků s ukončenou životností a informování konečných uživatelů a doklady o něm, včetně doložení zajištění plnění povinností výrobce stanovených tímto zákonem" Detailní vzor bude uveden ve vyhlášce.

			<i>prostřednictvím kolektivních systémů mají být zatíženi tím, že budou prokazovat již před získáním oprávnění svoji způsobilost reálně zajistit plnění povinností, měly by být nediskriminačně tyto požadavky kladeny i na individuálně plnící výrobce.</i>	
245.	SPČR	§ 19 odst. 4 písm. i)	<u>§ 19, odst. 4, písm. i)</u> Vypustit bez náhrady. i) „způsob zajištění financování činnosti podle písmene h) nejméně v rozsahu požadovaném tímto zákonem a doklady o něm“ <i>Odůvodnění:</i> Způsob zajištění financování je mnohdy obchodním tajemstvím a proto by neměl být předáván instituci podléhající povinností ze zákona o povinném poskytování informací. Nepovažujeme za vhodné shromažďovat informace mající podstatu obchodního tajemství.	Vysvětleno Doložení způsobu financování systému je nezbytné, musí být zřejmé, jak bude výrobce financovat předmětnou činnost. Ochrana obchodního tajemství je řešena zákonem č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v platném znění, a nepředstavuje důvod, proč by údaje neměly být ministerstvu předkládány.
246.	SPČR	§ 25	<u>§ 25</u> Požadujeme doplnit nový odstavec 2 ve znění: „2. Dopravce doručující konečnému uživateli na území České republiky vybraný výrobek pocházející od zahraničního internetového prodejce, který si za účelem plnění povinností stanovených tímto zákonem neurčil pověřeného zástupce, má práva a povinnosti výrobce stanovené tímto zákonem.“	Vysvětleno Možnost, aby povinnosti výrobce měly doručovatelské společnosti a držitelé poštovní licence, je zcela nerealistická, navíc by znamenala značnou komplikaci pro praxi.
247.	SPČR	§ 26 odst. 3	<u>§ 26 odst. 3</u> Ustanovení § 26 odst. 3 navrhuje zrušit. <i>Odůvodnění:</i>	Vysvětleno I bez tohoto ustanovení lze dovodit, že údaje nemohou být v souladu se zákonem vykazovány duplicitně. Avšak pro stanovení skutkové podstaty přestupku je nutno tuto povinnost v zákoně výslovně uvést. Toto jednání nemusí

			<i>Je nepochybné, že osoba uvedená v § 26 odst. 1 písm. b) nesmí uvádět více výrobků, než kolik jich skutečně odebere nebo zpracuje. V opačném případě by se dopouštěl podvodu.</i> <i>Pokud ministerstvo uvažuje o nějaké normativitě ustanovení, je možné například stanovit, že tato osoba vykazuje informace podle nějakého předem určeného klíče.</i>	být vždy trestným činem podvodu.
248.	SPČR	§ 27 odst. 1	<u>§ 27 odst. 1</u> Požadujeme slova "pravdivou a úplnou" vypustit. <i>Odůvodnění:</i> <i>Jednak text zákona navozuje domněnku, že by bylo možné předávat také nějakou nepravdivou či neúplnou roční zprávu a zároveň není jasné, jak budou pojmy pravdivá a úplná zpráva v praxi vykládány. Lze například stanovit povinnost uvést veškeré skutečnosti, které mají nebo mohou mít vliv na zajištění plnění povinností podle zákona.</i>	Akceptováno Text "pravdivou a úplnou" byl vypuštěn.
249.	SPČR	§ 29	<u>§ 29</u> Uveden text: „Ministerstvo zveřejňuje souhrnné údaje získané z ročních zpráv o výrobcích s ukončenou životností způsobem umožňujícím dálkový přístup“. Definovat přípustný rozsah zveřejňovaných údajů. <i>Nemělo by dojít ke zveřejňování údajů majících povahu obchodního tajemství a zamezit případným sporům MŽP na ochranu obchodního tajemství.</i>	Vysvětleno 1) Jde o souhrnné údaje, které se neváží ke konkrétním subjektům. Ochrana obchodního tajemství zde prakticky nemůže být dotčena. 2) Pokud by teoreticky mohlo být dotčeno obchodní tajemství, zveřejnění takového údaje by bránilo jiné předpisy – občanský zákoník a zákon o svobodném přístupu k informacím.
250.	SPČR	§ 30	<u>§ 30</u>	Vysvětleno Nebude docházet k žádnému převedení práv a povinností.

			Navrhujeme, aby bylo v zákoně výslovně uvedeno, která práva a povinnosti může výrobce převést na kolektivní systém. <i>Odůvodnění:</i> <i>Výslovné uvedení práva a povinností, které lze na provozovatele kolektivního systému převést výrobcem přispěje k právní jistotě výrobců a umožní důslednější vymáhání plnění povinností stanovených tímto zákonem.</i>	Nositelem bude stále výrobce. Uzavřením smlouvy o kolektivním plnění pouze KS převezme závazek, že za výrobce splnění povinností zajistí. Odpovídají tedy oba – výrobce i KS, v případě neplnění povinností se však výrobce může odpovědnosti zprostit za podmínek uvedených v § 130 odst. 1. O které povinnosti jde, je dle našeho názoru, dostatečně jasně stanoveno v § 30 – povinnosti zpětného odběru, zpracování a využití nebo odstranění výrobků s ukončenou životností.
251.	SPČR	§ 30 písm. a)	<u>§ 30 písm. a)</u> Navrhujeme, aby byly výslovně stanoveny podmínky plnění povinností výrobcem v individuálním systému. <i>Odůvodnění:</i> <i>Individuálně plnící výrobce by měl stejně jako kolektivně plnící výrobce předkládat návrh systému (systémového řešení) a dokládat postup samostatného plnění, který by měl podléhat schválení ministerstvem. Měl by být dodržen obdobný rozsah povinností (sběrná místa, kvóty sběru a využití, informovanost, povinnost auditu, atp.). Pokud nebude upuštěno od zřízení koordinačního centra, měl by mít individuálně plnící výrobce též povinnosti vůči koordinačnímu centru, které by mělo mít vůči němu konkrétní působnost.</i>	Vysvětleno Konstrukce, kdy by MŽP schvalovalo individuální systémy je značně problematická. Nelze výrobce zapsat do seznamu pouze proto, že nesplnil náležitosti podání. Pak by MŽP de facto rozhodlo, že výrobce nesmí plnit povinnosti zpětného odběru a zajištění zpracování VUŽ.
252.	SPČR	§ 31	<u>§ 31</u> Přesunout povinnost tvorby Finanční záruky pouze do části Elektrozařízení <i>Odůvodnění:</i>	Neakceptováno - ROZPOR Z připomínky není zjevné, v čem je spatřována diskriminace. V § 36 odst. 2 písm. m) a též odst. 5 je uvedeno, že KS musí disponovat dostatečnými finančními prostředky (de facto obdobné jako pro individuální plnění).

		<i>Jediný předpis, který v rámci Evropských směrnic upravuje formu finanční záruky je směrnice 2012/19/EU, která formu záruky upravuje v Článku 12 takto „Záruka může mít formu účasti výrobce na vhodných systémech financování nakládání s OEEZ, pojištění recyklace nebo vázaného bankovního účtu.“, přičemž už účast na vhodném systému financování je určitou formou záruky.</i> <i>Zároveň se domníváme, že finanční záruka má své opodstatnění právě pouze u elektrozařízení (popř. u přenosných baterií a akumulátorů, které jsou často dodávány jako součást EEZ, kde počty výrobců mohou dosáhnout tisíců, na rozdíl od ostatních výrobků, kde lze hovořit maximálně o stovkách.</i> <i>Současně tržní podíl velkého výrobce v případě ukončení jeho činnosti je zpravidla velmi rychle nahrazen jinými velkými výrobci nebo právním nástupcem, kteří budou muset i nadále plnit své povinnosti, takže se neobáváme, že by na trhu zůstaly výrobky, o které se nebude mít „kdo postarat“. Při ukončení působení marginálního výrobce vstřebá jeho výrobky s ukončenou životností trh.</i> <i>S ohledem na rozdílné počty výrobků uvedených na trh v daném kalendářním roce lze zároveň předpokládat určitou každoroční potřebu flexibility finanční záruky a za předpokladu, že tato povinnost se bude vztahovat na velký počet výrobců různých výrobků, lze dovodit výrazné administrativní zatížení jak MŽP, tak i výrobců samotných.</i> <i>Dále je otázkou, co si MŽP představuje pod pojmem „všech výrobků...které uvedl na trh“ - výrobce plní povinnost zpětného odběru v průběhu své činnosti a</i>	V § 36 odst. 2 písm. m) a též odst. 5 je uvedeno, že KS musí disponovat dostatečnými finančními prostředky (de facto obdobné jako pro individuální plnění). Finanční záruka v tomto rozsahu je schválena na základě VZ, tedy s výjimkou pro průmyslové a automobilové baterie a akumulátory. Směrnice však dané opatření nezakazují, přičemž v případě přenosných baterií a pneumatik je to vyžadováno z důvodu jejich obvykle významně záporné tržní hodnoty, a hrozí tedy riziko, že např. po zániku individuálního výrobce na trhu zůstanou výrobky, se kterými bude muset být nakládáno (recyklace, odstranění) na náklady jiných výrobců.
--	--	--	---

			<i>zpravidla bez vazby na značku. Pokud výrobce splní v kalendářním roce zákonem danou sběrnou kvótu, má se za to, že dostál svým povinnostem.</i> <i>V neposlední řadě je zde značný nesoulad s povinností kolektivního systému, který je oproti výrobci organizací založenou pouze za účelem zajištění ZO, u kterého návrh zákona požaduje finanční rezervu pouze ve výši „50 % nákladů provozovatele kolektivního systému ... za předcházející účetní období.“ (viz §49 odst. 4)</i> <i>Závěrem je potřeba dodat, že může nastat situace, kdy výše finanční záruky by mohla dosahovat v některých případech velmi nízké částky v řádu stovek až tisíců korun, a vyvstává tak otázka, zda finanční prostředky vynaložené na zřízení a administraci takové záruky nebudou ve svém důsledku vyšší, než záruka samotná.</i> <i>Požadujeme tuto část přepracovat ve smyslu výše zmíněného.</i>	
253.	SPČR	§ 31 odst. 1	<u>§ 31 odst. 1</u> 1. Navrhujeme, aby prokázání finanční záruky bylo součástí řízení o provedení zápisu do Seznamu výrobců vedeného ministerstvem. 2. Navrhujeme, aby bylo výslovně stanoveno, co se rozumí dostatečnost zárukou, např. aby byla stanovená obdobná povinnost, jako v případě kolektivního systému. <i>Odůvodnění:</i> <i>Plnění povinností výrobcem v rámci individuálního systému musí zajistit obdobné záruky, jako v případě plnění v rámci kolektivního systému. Opačné řešení je v rozporu s cíli navrhované právní úpravy.</i>	Vysvětleno Ad 1) Nově je navrhováno, že samostatně plnící výrobce bude do Seznamu zapsán i v případě nedoložení všech skutečností s tím, že v takovém případě bude po marné výzvě k jejich doplnění podán podnět k inspekci k zahájení kontroly, která může vyústit až v uložení pokuty (§ 20 odst. 2). To vychází z předpokladu, že je vhodnější, aby výrobce byl zapsán v Seznamu a následně na nich vymáhat plnění povinností, než se potýkat s nezapsanými "freeridery". Částečně akceptováno Ad 2) Stanovení výše záruky závazným předpisem je velmi problematické, a to zejména s ohledem na širokou variabilitu výrobků, především v oblasti elektrozařízení.

				Navíc není možné pružně reagovat na technologický vývoj v této oblasti. Nicméně vzhledem ke skutečnosti, že výše záruky je v současnosti stanovena pro oblast solárních panelů, bylo navrženo neměnit status quo, což znamená, že pro výrobce solárních panelů bude výše záruky stanovena prováděcím právním předpisem, jako je tomu v současnosti. viz též 112. a 412
254.	SPČR	§ 32	<u>§ 32</u> Přesunout pouze do části Elektrozařízení <i>Odůvodnění:</i> <i>Viz připomínka k §31</i>	Vysvětleno V § 36 odst. 2 písm. m) a též odst. 5 je uvedeno, že KS musí disponovat dostatečnými finančními prostředky (de facto obdobné jako pro individuální plnění). Finanční záruka v tomto rozsahu je schválena na základě VZ, tedy s výjimkou pro průmyslové a automobilové baterie a akumulátory. směrnice však dané opatření nezakazují, přičemž v případě přenosných baterií a pneumatik je to vyžadováno z důvodu jejich obvykle významně záporné tržní hodnoty, a hrozí tedy riziko, že např. po zániku individuálního výrobce na trhu zůstanou výrobky, se kterými bude muset být nakládáno (recyklace, odstranění) na náklady jiných výrobců.
255.	SPČR	§ 33 odst. 1	<u>§ 33, odst.1</u> Vypustit bez náhrady. <i>Odůvodnění:</i> <i>Jakým způsobem výrobce doloží, že dostal svým povinností pro všechny vybrané výrobky, které uvedl na trh? Výrobce plní povinnost zpětného odběru v průběhu své činnosti a zpravidla bez vazby na značku. Pokud výrobce splní v kalendářním roce zákonem danou sběrnou kvótu, má se za to, že dostal svým</i>	Akceptováno jinak - ROZPOR Výrobce doloží, že dostal svým povinností pro dané množství výrobků, které uvedl na trh prostřednictvím ročních zpráv. Formulace byla upravena: To neplatí, prokáže-li výrobce, že již zajistil splnění povinností výrobce podle § 84 odst. 1 písm. c), § 102 odst. 1 písm. b) a § 112 odst. 1 písm. b).

			<i>povinnostem</i> <i>Je otázkou, jakým způsobem si MŽP představuje, že výrobce doloží, že dostál svým povinnostem pro všechny vybrané výrobky, které uvedl na trh.</i> <i>Výrobce plní povinnost zpětného odběru v průběhu své činnosti a zpravidla bez vazby na značku. Pokud výrobce splní v kalendářním roce zákonem danou sběrnou kvótu, má se za to, že dostál svým povinnostem.</i>	
256.	SPČR	§ 33 odst. 2	<u>§ 33, odst. 2</u> Vypustit <i>Odůvodnění: Viz připomínka k § 31</i>	Částečně akceptováno - ROZPOR viz vypořádání připomínky č. 255
257.	SPČR	§ 33 odst. 3	<u>§ 33, odst. 3</u> Vypustit <i>Odůvodnění: Viz připomínka k § 31</i>	Akceptováno částečně - ROZPOR viz vypořádání připomínky č. 255
258.	SPČR	§ 33 odst. 4	<u>§ 33, odst. 4</u> Vypustit <i>Odůvodnění: Viz připomínka k § 31 Státní fond životního prostředí se nepodílí na financování zajištění zpětného odběru a zpracování výrobků s ukončenou životností, proto není žádný důvod, aby obdržel jakékoli finanční prostředky, které byly v rámci zajištění plnění těchto povinností akumulovány. Navíc je nepochybné, že plnění</i>	Akceptováno částečně, vysvětleno. Prostřednictvím SFŽP jsou financovány programy v oblasti životního prostředí, tudíž tato instituce je pro správu daných prostředků vhodná. Navíc byla textace ustanovení § 33 odst. 4 návrhu upravena tak, aby byly předmětné finanční prostředky účelově vázány pro danou oblast nakládání s odpady/výrobky (obdobu ustanovení § 62 odst. 3). Navrhované řešení má být krajní variantou v případě, že výrobce nesplní své povinnosti. V případě, že by došlo k

			<i>povinností výrobců, po zaniklých kolektivních systémech, bude na výrobcích, resp. Kolektivních systémech, které budou i nadále působit.</i>	vypuštění všech ustanovení, jak navrhuje SPČR, kopírovala by vzniklá situace de facto stávající situaci, která je krajně neuspokojivá. Nejsou stanovena prakticky žádná pravidla pro nakládání s prostředky vázanými na zvláštním bankovním účtu (podmínky pro uvolnění finančních prostředků, zánik výrobce atd.).
259.	SPČR	§ 33 odst. 5	<u>§ 33, odst. 5</u> Vypustit <i>Odůvodnění: Viz připomínka k § 31 Státní fond životního prostředí se nepodílí na financování zajištění zpětného odběru a zpracování výrobků s ukončenou živností, proto není žádný důvod, aby obdržel jakékoli finanční prostředky, které byly v rámci zajištění plnění těchto povinností akumulovány.</i>	Vysvětleno Viz výše. Prostřednictvím SFŽP jsou financovány programy v oblasti životního prostředí, tudíž tato instituce je pro správu daných prostředků vhodná. Navrhované řešení má být krajní variantou v případě, že výrobce nesplní své povinnosti. V případě, že by došlo k vypuštění všech ustanovení, jak navrhuje SPČR, kopírovala by vzniklá situace de facto stávající situaci, která je krajně neuspokojivá. Nejsou stanovena prakticky žádná pravidla pro nakládání s prostředky vázanými na zvláštním bankovním účtu (podmínky pro uvolnění finančních prostředků, zánik výrobce atd.).
260.	SPČR	§ 34	<u>§ 34</u> Vypustit <i>Odůvodnění: Nevidíme důvod omezovat způsoby samostatného plnění. Podstatná je funkčnost takového systému a plnění zákonem stanovených cílů. Důslednou aplikací tohoto ustanovení by byl například znemožněn princip tzv. solidární plnění (případně plnění s využitím 3. osoby) u kterého MZP několikrát v minulosti deklarovalo, že jej nebude zakazovat ani omezovat. Řešení případných „pseudokolektivních systémů“ by</i>	Akceptováno částečně - ROZPOR Byla zavedena výjimka pro automobilové olovené baterie a akumulátory a průmyslové olovené baterie a akumulátory, ke kterým bude možno plnit povinnosti prostřednictvím solidárního systému, odchýlně od ostatních výrobních skupin. Danou výjimku je možné realizovat z důvodu, že uvedené baterie mají pozitivní tržní hodnotu jako odpady, evropské předpisy pro ně nestanovují cíle sběru a zároveň zde neexistuje pluralita zpracovatelů. Konkrétní úprava textu návrhu zákona, resp. § 30, § 33, § 103 a §104, je uvedena u vypořádání připomínky č. 163.

			<i>mělo probíhat v souladu s dostupnými nástroji (registrace, kvóty, atp.) tak, aby nebyl znemožněn chod stávajících funkčních a bezproblémových systémů ZO.</i>	Úplné vypuštění ustanovení nicméně nelze akceptovat. Zákon musí obsahovat pojistky proti možnému zneužití formy samostatného plnění k obcházení podmínek k provozování kolektivního systému. Zvolené řešení považujeme za přiměřené – spolupráce a koordinace při samostatném plnění povinností výrobců není vyloučena a zároveň nebude moci být tímto způsobem fakticky provozován kolektivní systém. MŽP nikdy neuvádělo, že samostatné plnění bude zcela bez omezení, ostatně navržená úprava byla již nastíněna ve věcném záměru zákona („Samostatné plnění povinností více výrobců prostřednictvím jedné osoby nesmí vykazovat znaky kolektivního plnění. Ministerstvo v takovém případě dotčeným výrobcům uloží, aby ve stanovené přiměřené lhůtě zjednali nápravu.“). Poukazujeme zde také na rozpor mezi jednotlivými připomínkami SPČR, resp. v připomínce č. 225 je požadováno naopak další zpřísnění podmínek pro individuální plnění.
261.	SPČR	§ 36 odst. 2 písm. b), c), d) a k)	<u>§ 36, odst. 2, písm. b), c), d) a k)</u> §36, odst. 2, body b), c), d) a k), a §42, odst. 5 navrhuje zrušit bez náhrady. <i>Odůvodnění:</i> <i>Legislativní vynucení vlastnické struktury u již desítku let funkčních systémů je nepřímou novelizací občanského zákoníku a zákona o obchodních korporacích – je tedy nejen nelogické, ale také neekonomické a právně sporné. Nelze racionálně plánovat ani situaci, kdy by chtělo být společníky více výrobců, či naopak žádný.</i> <i>Navrhované znění krátí na právech právnické osoby při výkonu podnikatelské činnosti, neboť do značné míry</i>	Částečně akceptováno - ROZPOR Minimální počet společníků, kteří smí založit KS bude snížen ze čtyř na tři a dále bude změněno ustanovení § 36 odst. 2 písm. k) ve smyslu, že do předmětných množství výrobků uváděných výrobcem na trh se zahrnují nejen výrobky uváděné výrobcem na trh po dobu předchozích tří let v ČR ale i v rámci členských států EU. Na ostatních předmětných podmínkách předkladatelé trvají, neboť pro řádné fungování kolektivních systémů jsou nezbytné a jsou přiměřené danému cíli, což je podrobně popsáno v důvodové zprávě. Jde o podmínky stanovené výhradně pro udělení oprávnění k provozování kolektivního systému, nikoliv o speciální úpravu

		<i>zavádí nucenou spolupráci v oblasti KS mezi výrobci, kteří jsou jinak v konkurenčním postavení. Limitace minimální velikosti výrobců a jejich minimálního podílu na výrobcích uvedených na trh v rámci provozovaného kolektivního systému omezuje tržní principy a znevýhodňuje malé výrobce a jejich tržní postavení. Původní definice navozuje a posiluje oligopolní strukturu trhu kolektivních systémů. Každému z výrobců musí být ponecháno právo na splnění požadavků na vznik kolektivního systému, takovýto kolektivní systém s ostatními založit a provozovat.</i> <i>Je-li sledována vyšší kontrolovatelnost kolektivních systémů (nad rámec pod sankcemi již v zákoně upravených kontrol a auditů), pak lze požadovat členství největších výrobců (i právnických osob) v dozorčích radách kolektivních systémů.</i> <i>Omezení výrobců být zapojeni do celého cyklu (systému) zpětného odběru a nakládání s výrobky s ukončenou životností je nekoncepční a neodůvodněné.</i> <i>Pokud mají výrobci splnit veškeré povinnosti vyplývající z rozšířené odpovědnosti výrobce, není možné omezovat jejich vliv na celý cyklus zpětného odběru a nakládání s vybranými výrobky, včetně jejich zpracování.</i> <i>Výrobci mají povinnost financovat celý systém zpětného odběru a nakládání s výrobky, včetně jejich zpracování, a proto je jakékoli omezování jejich možnosti ovlivnit a kontrolovat jednotlivé činnosti v rámci tohoto cyklu neodůvodněným zásahem do majetkové sféry výrobců.</i> <i>Omezení výrobců, resp. provozovatelů kolektivních systémů, jejichž prostřednictvím výrobci plní své povinnosti stanovené zákonem je rozporu s vymezením pojmu "systém", jak je provedeno v § 3 odst. 1 písm. s) návrhu zákona.</i>	požadavků na právnické osoby ve vztahu k občanskému zákoníku a zákonu o obchodních korporacích. V žádném případě tak nemůže být řeč o nepřímé novelizaci těchto právních předpisů. Zároveň jsme přesvědčeni, že jde o legitimní a odůvodněné požadavky, které nejsou v rozporu se zásadami volného pohybu kapitálu, ani se zákazem diskriminace. Pokud jde o argumentaci, že navrhované znění krátí na právech právnické osoby při výkonu podnikatelské činnosti, tak zde je nutné podotknout, že „podnikání“ je činnost určité osoby realizovaná za účelem dosažení zisku. Všechny kolektivní systémy působící dnes v ČR proklamují, že jsou neziskové. Kolektivní systém tedy není organizací založenou za účelem dosahování zisku, ale za účelem plnění zákonných povinností. Princip neziskovosti KS navíc obsahuje jak stávající právní úprava zákona o odpadech (byť vágně), tak i nově navrhovaná právní úprava v jednoznačné podobě. Co se týče argumentace, proč předkladatelé návrhu nepovažují za vhodné, aby kolektivní systémy mohly být vlastněny spolky za vhodné, je detailněji rozvedeno ve vypořádání k připomínce č. 146. Výtka, že návrh textací § 36 odst. 2 písm. d) diskriminuje osoby z jiných členských států Evropské unie, které jsou součástí nadnárodních koncernů, neshledáváme jako relevantní. Ustanovení zabraňuje osobě, jejíž podnikání je z více než poloviny tvořeno příjmy z odpadové činnosti, aby se mohla podílet na řízení KS. Jde tak o ustanovení omezující vertikální integraci služeb spojených s kolektivním plněním a služeb nakládání s odpady.
--	--	---	--

			<i>Legislativní vynucení vlastnické struktury je nepřímou novelizací občanského zákoníku a zákona o obchodních korporacích. Navrhované znění krátí na právech právnické osoby při výkonu podnikatelské činnosti, neboť do značné míry zavádí nucenou spolupráci v oblasti KS mezi výrobci, kteří jsou jinak v konkurenčním postavení. Limitace minimální velikosti výrobců omezuje tržní principy a znevýhodňuje malé výrobce a jejich tržní postavení. Původní definice navozuje a posiluje oligopolní strukturu kolektivních systémů. Požadavek na maximální výši podílu společníků KS ve výši 33% je akceptovatelný pouze v případě, kdy je na trhu oprávněn působit pouze jeden kolektivní systém. V případě existence více oprávněných systémů tento požadavek může být v praxi výraznou komplikací, jenž může vést k odnětí oprávnění i efektivním KS kde dojde ke změně vlastnické struktury. V tržním hospodářství, kde výrobci v čase průběžně vznikají či zanikají, se bude měnit i struktura společníků KS. Mnohdy může nastat situace, kdy KS nebude moci zajistit prodej uvolněného podílu a tím i výši max. podílu dle požadavku návrhu tohoto zákona. Až doposud navíc existovaly kolektivní systémy vytvořené osobami, sdružujícími výrobce – není důvodu, aby tyto kolektivní systémy musely zaniknout. Ustanovení písm. d) je v rozporu se zásadou volného trhu (volného pohybu kapitálu) a diskriminuje osoby z jiných členských států Evropské unie, které jsou součástí nadnárodních koncernů.</i>	
262.	SPČR	§ 36 odst. 3 písm. a)	<u>§ 36, odst. 3, písm. a)</u> V § 36 odst. 3 navrhujeme písmeno a) zrušit.	Neakceptováno - ROZPOR Neshledáváme důvod, proč by KS měl být členem jiné právnické osoby nebo členem orgánů jiné právnické osoby. Připušťeno je pouze např. sdružování KS v "asociacích".

			<i>Odůvodnění:</i> <i>Navrhujeme vypustit, jelikož se jedná o nepřiměřené opatření. Takové opatření by se rozhodně nemělo vztahovat na holding, pokud bude splněna podmínka § 41.</i>	
263.	SPČR	§ 36 odst. 4 písm. a)	<u>§ 36, odst. 4, písm. a)</u> <i>Upravit na „podniká v oblasti nakládání s odpady z vybraných výrobků toho druhu, pro který žadatel hodlá zajišťovat kolektivní plnění povinností podle tohoto zákona, ledaže taková činnost má pouze doplňkový nebo vedlejší charakter,“</i> <i>Odůvodnění:</i> <i>Upřesňující připomínka.</i>	Vysvětleno Nepovažujeme za vhodné, aby statutární či vedoucí pracovníci kolektivních systémů byly jakkoliv propojeny s osobami podnikajícími v oblasti nakládání s odpady. Jde o to, že zde může vznikat významný střet zájmů.
264.	SPČR	§ 36 odst. 5	<u>§ 36, odst. 5</u> Navrhujeme v § 36 odst. 5 číslovku 25 nahradit číslovkou 50 nebo 40. <i>Odůvodnění:</i> <i>Navrhujeme 50% finanční zajištění ročních nákladů. Na základě zkušeností se zaváděním systému zpětného odběru považujeme částku 25% za nedostačující, jelikož při zavádění nového KS jsou náklady významně vyšší, nežli v případě provozu.</i> <i>Nebo</i> <i>Navrhuje se zvýšit požadovanou míru finančního zajištění na minimálně 40% předpokládaných ročních nákladů. Vzhledem k míře zpětného odběru v minimální výši 40% a dalším souvisejícím limitům je navrhovaná výše záruky ve výši 25% nedostatečná a je nezbytné</i>	Neakceptováno - ROZPOR Hodnota vychází z věcného záměru zákona, odůvodnění považujeme za nedostatečné. Může vzniknout bariéra pro určité kolektivní systémy. Viz též připomínky 357 a 417

			tuto zvýšit. V opačném případě hrozí, že kolektivní systém nebude mít dostatek prostředků k tomu, aby dostál svým závazkům vůči zpracovatelům a zejména provozovatelům míst zpětného odběru – obcím. Z hlediska obcí by bylo vhodnější, aby byl tento podíl ještě vyšší, 40 % pokládáme za absolutní minimum	
265.	SPČR	§ 40 odst. 3	§ 40, odst. 3 V § 40 odst. 3 se za slova „až m)“ vkládají slova „nebo plnit řádně povinnosti, které tento zákon stanoví provozovateli kolektivního systému nebo výrobcům“. <i>Odůvodnění:</i> <i>Navrhuje se doplnění odstavce 3, protože oznamovací povinnost by se měla týkat i plnění povinností, nejen vlastnické struktury jako takové.</i>	Vysvětleno Povinnost oznámit ministerstvu, že přestala být splňována některá z podmínek pro vydání oprávnění, má svůj smysl, naproti tomu povinnost oznamovat porušení zákonem stanovených povinností nikoliv. Nic podobného v platných právních předpisech neexistuje. Porušení zákonem stanovených povinností má za následek vznik odpovědnosti za přestupek. viz též připomínky č. 100, 418, 358
266.	SPČR	§ 40 odst. 3	§ 40 odst. 3 V § 40 odst. 3 navrhujeme doplnit návrh řešení v případě, že společník přestane splňovat podmínku dle § 36 odst. 2 písm. b). Případně navrhujeme, aby bylo zakázáno akcie společníků provozovatele kolektivního systému převést na osobu rozdílnou od výrobce. Současně navrhujeme, aby bylo též stanoveno, že akcie provozovatele kolektivního systému se nestávají předmětem majetkové podstaty a nejsou předmětem exekuce. <i>Odůvodnění:</i> <i>Řešení situace, kdy společník provozovatele kolektivního systému přestane splňovat podmínky společníka provozovatele kolektivního systému, je již</i>	Neakceptováno - ROZPOR Situaci, kdy společník přestane splňovat podmínku, že musí být výrobcem, navrhovaný zákon řeší. KS je uloženo zjednat nápravu a pokud tak neučiní, bude mu zrušeno oprávnění k provozování KS (§ 61 odst. 2 písm. b). Jelikož zákon by měl do autonomie akciové společnosti zasahovat co nejméně, nepovažujeme za nutné omezovat zákonem převoditelnost akcií, neboť toto opatření může mít KS ve vlastním zájmu začleněno do svých stanov. Vyloučení akcií z majetkové podstaty a z výkonu rozhodnutí či exekuce je zcela neakceptovatelné. Zde nejde o prostředky určené k zajištění zpětného odběru a ekologické likvidace VUŽ (odpadů), ale o majetková aktiva výrobců. Takováto ochrana těchto aktiv nepřipadá v

			<i>dnes problematicky řešitelná. Pokud takovýto společník neposkytuje součinnost, provozovatel kolektivního systému nemá de facto nástroje pro zjednání nápravy. Rozhodně by měl zákon stanovit, že akcie a podíly nejsou předmětem exekuce a nespádají do majetkové podstaty a že tyto lze převést jen s předchozím souhlasem valné hromady provozovatele KS na jiného výrobce nebo na provozovatele KS. Společník, který přestane být výrobcem nebo není výrobcem nebo přestal splňovat podmínky stanovené zákonem pro společníka provozovatele KS, je povinen převést akcie nebo podíly postupem a způsobem dle předchozí věty v určité zákonem stanovené lhůtě s tím, že po dobu, než dojde k platnému převodu akcií nebo podílů na jiného výrobce či provozovatele KS je pozastaven společníkovi výkon jeho práv.</i> Nebo <i>V § 40 odst. 3 se za slova „až m)“ vkládají slova „nebo plnit řádně povinnosti, které tento zákon stanoví provozovateli kolektivního systému nebo výrobcům“.</i> <i>Odůvodnění: Navrhuje se doplnění odstavce 3, protože oznamovací povinnost by se měla týkat i plnění povinností, nejen vlastnické struktury jako takové.</i>	úvahu.
267.	SPČR	§ 42 odst. 3	<u>§ 42, odst. 3</u> V § 42 se odst. 3 vypouští bez náhrady. <i>Odůvodnění: Není možné v rámci rozšířené odpovědnosti výrobců omezovat kolektivní systém v jeho činnostech a tím i plnění povinností, stejně jako toto omezení není určeno</i>	Neakceptováno - ROZPOR Omezení KS v nakládání se zpětně odebranými VUŽ je opodstatněné z hlediska ochrany hospodářské soutěže. Ustanovení týkající se vztahu provozovatele KS resp. osob s ním spojených, ke zpracování odpadů z výrobků s ukončenou životností byly v návaznosti na diskusi

		<i>individuálně plnicím výrobcům, kteří by tak byli opět zvýhodněni oproti výrobcům, kteří zvolili kolektivní způsob plnění. Pokud se totiž výrobce rozhodne plnit své povinnosti samostatně, návrh mu nebrání v tom, aby s odpady vzniklými v souvislosti s jeho činností (resp. z výrobků jím uvedených na trh) sám nakládal, resp. aby s nimi nakládaly společnosti s ním propojené.</i> <i>Směrnice 2012/19/ES je založena na principu rozšířené odpovědnosti výrobce. Ta se projevuje mj. v následujících ohledech:</i> - <i>bod 6 preambule: „Zejména odlišné uplatňování zásady odpovědnosti výrobce různými členskými státy může vést k podstatným nerovnostem ve finančním zatížení hospodářských subjektů. Existence rozdílných vnitrostátních politik nakládání s OEEZ omezuje efektivnost recyklační politiky.“</i> - <i>bod 12 preambule: „Zavedení odpovědnosti výrobce podle této směrnice je jedním ze způsobů, jak podporovat takové návrhy a výrobu EEZ, které zcela zohlední a usnadní jejich opravu, možnou modernizaci, opětovné použití, demontáž a recyklaci.“</i> - <i>bod 23 preambule: „K dosažení maximálního účinku koncepce odpovědnosti výrobce je třeba, aby každý výrobce odpovídal za financování nakládání s odpady ze svých vlastních výrobků. Výrobce by měl mít možnost výběru, zda chce plnit tuto povinnost samostatně, anebo se zapojit do kolektivního systému.“</i> <i>Z uvedeného je mj. zřejmá rovnocennost obou způsobů plnění.</i> - <i>čl. 5 odst. 2 písm. d): „Pokud jde o OEEZ z domácností, zajistí členské státy, aby ... bylo výrobcům povoleno zřídit a provozovat samostatné nebo kolektivní systémy zpětného odběru OEEZ z domácností za předpokladu, že jsou v souladu s cíli této směrnice.“</i> <i>– výrobci tedy kolektivní systémy nejenom „zřizují“, ale</i>	vedenou v rámci vypořádání připomínek vzešlých z mezirezortního připomínkového řízení komplexně přepracovány. Návrh nyní obsahuje naprosté oddělení zpracovatelů odpadů z výrobků od provozovatelů kolektivních systémů a jejich společníků či osob s nimi spojenými. .
--	--	---	---

			<i>také „provozují, tedy v jejich rámci mohou nakládat s odpady z výrobků s ukončenou životností.</i> - čl. 7 odst. 1: „Aniž je dotčen čl. 5 odst. 1, zajistí každý členský stát, aby byla uplatňována zásada odpovědnosti výrobce a aby na tomto základě byla každoročně dosažena minimální úroveň sběru.“. - čl. 8 odst. 3: „Členské státy zajistí, aby výrobci nebo třetí osoby jednající jejich jménem zřídili systémy zajišťující využití OEEZ, a to za uplatnění nejlepších dostupných technik. Tyto systémy mohou výrobci zřídit samostatně nebo kolektivně.“. Přímou výrobci tedy zajišťují systémy využití, nejsou povinni toto využití zajišťovat „externě“. <i>Směrnice tedy výslovně uvádí, že systémy využití výrobků s ukončenou životností zajišťují přímo výrobci a je zřejmé, že výrobci nejsou povinni toto využití zajišťovat „externě“, k čemuž je nutí předložený návrh zákona.</i> <i>MŽP současně ignoruje a nedostatečně vyhodnotilo skutečnost, jaký dopad může mít toto omezení na ekonomiku kolektivních systémů. Zatímco doposud mají provozovatelé kolektivních systémů na vybranou, zda budou výrobky s ukončenou životností zpracovávat</i>	
268.	SPČR	§ 42 odst. 3, § 51 odst. 1	<u>§ 42, odst.3 a § 51, odst. 1</u> V § 42 zrušit odstavec 3. V § 51 zrušit odstavec 1. <i>Odůvodnění:</i> <i>V návaznosti na předchozí připomínku pro provozovatele kolektivního systému se navrhuje vypustit zákaz podnikat v oblasti nakládání s odpady z vybraných výrobků.</i> <i>Plnění povinností v oblasti nakládání výrobků s ukončenou životností, je vyvolaným nákladem</i>	Neakceptováno - ROZPOR V návaznosti na diskusi v rámci vypořádání připomínek vzešlých z mezirezortního připomínkového řízení byl návrh upraven tak, že došlo k naprostému oddělení zpracovatelů výrobků od provozovatelů kolektivních systémů a jejich společníků.

			výrobce, který nemůže být bezdůvodně legislativně omezován v racionalizaci těchto nákladů v nalézání nejefektivnějšího a nejlevnějšího způsobu zajištění splnění svých povinností. Navrhované řešení není obvyklé v rámci států Evropské unie. Jednak bude odstraněna neopodstatněná administrativní zátěž spojená s předáváním vybraných výrobků třetím osobám a současně nebudou vznikat ani vícenáklady spojené s realizací těchto činností třetími subjekty. Veškeré činnosti v oblasti nakládání s výrobky s ukončenou životností by měly být realizovány v souladu s pravidly hospodářské soutěže, tzn. v rámci působení obvyklých soutěžních mechanismů. Jakýkoli legislativní zásah, ať už zakazující nebo protěžující některý ze způsobů nakládání s výrobky s ukončenou životností je proto z pohledu hospodářské soutěže nežádoucí. Vyjmutím zákazu ze zákona se v žádném případě nezakazuje, aby provozovatelé kolektivních systémů zajišťovali zpracování zpětně odebraných výrobků prostřednictvím třetích osob. Naopak doporučujeme zpřísnit povinnosti provozovatelů kolektivních systémů v oblasti při zadávání veřejných soutěží o nejvhodnější nabídku podle § 51 odst. 2 písm. b zákona tak, aby byla umožněno efektivní přezkoumání transparentnosti těchto soutěží, např. postupem podle mezinárodně uznávaného standardu.	
269.	SPČR	§ 43 odst. 2	<u>§ 43, odst. 2</u> Je velmi těžko dokazovat, že k majetkovému prospěchu došlo na úkor ostatních účastníků systému a prakticky nemožné, takovou situaci odhalit kontrolou bez	Akceptováno jinak- ROZPOR Text odst. 2 byl nahrazen textem: " Se společníkem provozovatele kolektivního systému, s právnickou osobou jím ovládanou nebo s osobou ovládajícího některého ze

			přímého podezření. Proto by zejména v případě společníků mělo být jednoznačně zakázáno, aby kolektivní systém uzavíral jakékoli smlouvy se společníky systému, které by vedly k finančnímu či jinému plnění ve prospěch společníka či osoby jím ovládané nebo jeho ovládající s výjimkou samotné smlouvy o sdruženém plnění. Existence finančních převodů ve prospěch společníků či nějaké smlouvy vedoucí k jejich prospěchu je poměrně snadno ověřitelná při kontrole, navíc potvrzení neexistence podobných smluv může být součástí auditu kolektivního systému. Toto omezení přitom nijak nepřekáží provozu kolektivního systému, protože společníci, jako výrobci, prakticky nemohou poskytovat kolektivnímu systému žádná relevantní služby. Pokud by snad samotný kolektivní systém potřeboval nakoupit ke svému provozu jejich výrobky, může tak snadno učinit prostřednictvím nezávislého distributora. Navrhovaný text je v praxi nekontrolovatelný.	společníků kolektivního systému nesmí kolektivní systém uzavřít jinou smlouvu než smlouvu o kolektivním plnění nebo smlouvu na základě § 50."
270.	SPČR	§ 45 odst. 3	<u>§ 45 odst. 3</u> V § 45 navrhuje na konci odstavce 3 doplnit slova "a není v insolventi nebo konkurzu" <i>Odůvodnění:</i> <i>Jedná se o doplnění textu, který by měl alespoň trochu ochránit provozovatele kolektivního systému, před případným šikanózním postupem.</i>	Akceptováno částečně - ROZPOR Úplnou akceptací dané připomínky by byla zavedena diskriminace výrobců v insolventi či v konkurzu, neboť ti by nebyli pak schopni plnit zákonné povinnosti, pokud by uváděli předmětné výrobky na trh. Připomínka byla proto akceptována tak, že provozovatel kolektivního systému může s výrobci, kteří jsou v insolventi nebo konkurzu uzavřít specifickou smlouvu o kolektivním plnění.
271.	SPČR	§ 45 odst. 4	<u>§ 45, odst. 4</u> V § 45 odst. 4 se věta druhá vypouští.	Vysvětleno Uvedená ustanovení považujeme za nezbytná, aby byly

			<i>Odůvodnění:</i> <i>Pro zřízení této povinnosti provozovatele kolektivního systému neexistuje žádný legitimní důvod a jedná se o další z mnoha drobných administrativních zátěží. Zveřejnění smlouvy způsobí konkurenční nevýhodu tomu kolektivnímu systému, který smlouvu připraví např. důkladněji klientsky atraktivněji – ostatní kolektivní systémy jej pak budou moci snadno a zdarma napodobovat. Proto se jednoznačně navrhuje vypuštění této povinnosti.</i>	zajištěny jednotné podmínky pro všechny výrobce, ve smyslu § 45 odst. 2 návrhu zákona.
272.	SPČR	§ 45 odst. 5 a 6	<u>§ 45, odst. 5 a 6</u> V § 45 se vypouštějí odstavce 5 a 6. <i>Odůvodnění:</i> <i>Uvedené povinnosti jsou nadbytečné. Pro stanovení povinnosti dle § 45 odst. 5 a 6 není žádný právní důvod. Jde o nepřiměřený, neopodstatněný zásah do soukromoprávní sféry. Limitace minimální velikosti výrobců a jejich minimálního podílu na výrobcích uvedených na trh v rámci provozovaného kolektivního systému omezuje tržní principy a znevýhodňuje malé výrobce a jejich tržní postavení. Původní definice navozuje a posiluje oligopolní strukturu trhu kolektivních systémů. Ministerstvo je oprávněno předmětné podklady vyžadovat v rámci kontroly. Kontrolu plnění dodržování zákonné podmínky dle § 36 odst. 1 písm. b) a c) by bylo vhodnější provádět bez vazby na konání VH; vázat např. na vyžádání ministerstva, nebo jako součást roční zprávy apod. V dané souvislosti opakovaně zdůrazňuji, že provozovatel KS je subjektem soukromého práva, vztah mezi ním a výrobcí, mezi ním a provozovatelem MZO,</i>	Akceptováno jinak - ROZPOR Ustanovení odstavce 6 bylo vypuštěno, do ustanovení odstavce 5 bylo přidáno písm. d) ve znění: „(5) Provozovatel kolektivního systému je povinen před konáním do 30 dnů ode dne ukončení valné hromady předložit ministerstvu (...) d) d) zápis z jednání valné hromady, pokud se na něj vztahuje povinnost uložení do sbírky listin obchodního rejstříku podle zákona o veřejných rejstřících právnických a fyzických osob, v rozsahu, v jakém se ukládá do sbírky listin obchodního rejstříku.

			<i>dopravci, zpracovateli, jakož i vztah mezi ním a jeho společníky, členy orgánů společnosti atd. se řídí soukromým právem. Ministerstvu rozhodně přísluší právo kontrolovat, zda osoba, které bylo uděleno oprávnění, splňuje podmínky uděleného oprávnění.</i>	
273.	SPČR	§ 49 odst. 3	<u>§ 49 odst. 3</u> V § 49 odst. 3 požadujeme vysvětlit smysl ukládání peněžních prostředků na zvláštní vázaný účet nebo vypustit povinnost ukládat peněžní prostředky na zvláštní vázaný účet. <i>Odůvodnění:</i> <i>Není jasné, jaký má význam u provozovatele kolektivního systému ukládat prostředky na vázaný účet? Z textu zákona není zřejmé, čím je tento účet vázaný? Pouze povinností informovat o čerpání?</i>	Neakceptováno - ROZPOR Smyslem je, aby prostředky finanční rezervy nemohly být použity k jinému účelu než k zajištění kolektivního plnění povinností výrobců, s nimiž provozovatel kolektivního systému uzavřel smlouvu o kolektivním plnění. Znakem vázaného účtu je, že uložené prostředky je z něj možné čerpat pouze při splnění určitých podmínek, v tomto případě stanovených zákonem. Čerpání zároveň musí být podmíněno souhlasem správního orgánu. Do ustanovení odstavce § 49 odst. 6 bude doplněno, že prostředky na účelově vázaném účtu mohou být čerpány pouze pokud MŽP vydá souhlas k jejich čerpání. Zároveň věta první v odst. 7 bude vypuštěna.
274.	SPČR	§ 49 odst. 4	<u>§ 49, odst. 4</u> V § 49, odst. 4 se za slova „nejméně 50% vkládají slova „maximálně však do výše 200%.“ <i>Odůvodnění:</i> <i>Z praxe je zřejmé, že není nutno kumulovat v rámci zajištění finanční stability Kolektivního systému prostředky překračující roční náklady. Pro zachování garance stability navrhujeme horní hranici dvouletých nákladů.</i>	Vysvětleno Připomínka byla ze strany SP ČR stažena
275.	SPČR	§ 51 až 53	<u>§ 51 – 53</u>	Vysvětleno

		Ustanovení § 51 - § 53 se vypouštějí. <i>Odůvodnění</i> <i>Nová právní úprava má podle předloženého návrhu nutit provozovatele kolektivního systému, aby nabízeli výrobky s ukončenou životností prostřednictvím komoditní burzy, anebo aby vyhlašovali veřejné soutěže o nejvhodnější nabídku za podmínek uvedených v ustanovení § 53 zákona. Důvodová zpráva k tomu uvádí, že v současnosti může ze strany kolektivních systémů docházet k diskriminaci určitého zpracovatele, čímž může být narušována hospodářská soutěž. Důvodem návrhu je vytvoření transparentního a kultivovaného tržního prostředí. Jsou navrženy dva základní způsoby výběru zpracovatele výrobků s ukončenou životností, tedy jednak zmíněná komoditní burza, jednak forma veřejné soutěže o nejvhodnější nabídku.</i> <i>K pokřivení trhu a diskriminaci však může docházet i v oblasti nakládání s ostatními odpady, resp. druhotnými surovinami, kde dominantní a výsadní postavení náleží poměrně úzké skupině společností oprávněných nakládat s odpady, které mohou druhotné suroviny prodávat třetím osobám za diskriminačních podmínek, resp. výběr smluvních partnerů může narušovat hospodářskou soutěž stejnou měrou, jako je tomu v oblasti výrobků s ukončenou životností. Kolektivní systémy nemají v rámci hospodářské soutěže, která byla otevřena v této oblasti již podle současného zákona a má být umožněna i zákonem novým, o nic výsadnější postavení než právě zmíněné nadnárodní společnosti oprávněné nakládat s odpady (svozové firmy).</i> <i>Jestliže by tedy toto opatření mělo být přijato,</i>	Vypořádání dle připomínky č. 276
--	--	---	----------------------------------

			<i>navrhujeme, aby bylo zakotveno do zákona o odpadech, nikoliv do zákona o výrobcích s ukončenou životností, neboť jeho aplikace jen na omezený okruh odpadů není důvodná.</i> NEBO Dále uvedené připomínky č. 61 až 68 (k § 51 až § 53) se neuplatní, pokud dojde k vypuštění § 51 až § 53	
276.	SPČR	§ 51, 53	<u>§ 51, odst. 1</u> V § 51 zrušit odstavec 1. <i>Odůvodnění:</i> <i>Pro provozovatele kolektivního systému se navrhuje vypustit zákaz podnikat v oblasti nakládání s odpady z vybraných výrobků.</i> <i>Plnění povinností v oblasti nakládání výrobků s ukončenou životností, je vyvolaným nákladem výrobce, který nemůže být bezdůvodně legislativně omezován v racionalizaci těchto nákladů v nalézání nejefektivnějšího a nejlevnějšího způsobu zajištění splnění svých povinností.</i> <i>Navrhované řešení není obvyklé v rámci států Evropské unie.</i> <i>Jednak bude odstraněna neopodstatněná administrativní zátěž spojená s předáváním vybraných výrobků třetím osobám a současně nebudou vznikat ani vícenálady spojené s realizací těchto činností třetími subjekty.</i> <i>Veškeré činnosti v oblasti nakládání s výrobky</i>	Vysvětleno Způsoby transparentního výběru zpracovatelů přímo souvisí s uplatněným principem rozšířené odpovědnosti výrobce, která má parametry „uzavřeného systému“. Pravidla ukládající každému, kdo se zbavuje výrobku s ukončenou životností ho předávat pouze na místa zpětného odběru určená výrobcí v kombinaci s pravidly pro provozovatele míst zpětného odběru a posledních prodejců ukládající nepředávat výrobky mimo systém výrobce, posilují kontrolu provozovatelů kolektivních systémů nad množstevně významným materiálovým tokem. Tato opatření zvyšují výsadní postavení poměrně malé skupiny provozovatelů kolektivních systémů. Jejich skutečný počet navíc velmi ovlivní přísné vstupní požadavky na udělení autorizace. Jejich povaha je z objektivních důvodů (zabránění vytváření účelových provozovatelů vybírajících příspěvky na zpětný odběr) taková, že spíše přinese snížení jejich počtu. Všechny synergicky působící faktory jsou sami o sobě dostatečným důvodem pro to, aby způsoby výběru zpracovatelů byly maximálně transparentní a zajišťovali rovnost příležitostí pro všechny relevantní oprávněné zpracovatele. Navržený způsob odráží současný postoj evropských asociací výrobců k balíčku odpadového hospodářství. Pokud by stát rezignoval na stanovení

		<i>s ukončenou životností by měly být realizovány v souladu s pravidly hospodářské soutěže, tzn. v rámci působení obvyklých soutěžních mechanismů. Jakýkoli legislativní zásah, ať už zakazující nebo protěžující některý ze způsobů nakládání s výrobky s ukončenou životností je proto z pohledu hospodářské soutěže nežádoucí.</i> <i>Vyjmutím zákazu ze zákona se v žádném případě nezakazuje, aby provozovatelé kolektivních systémů zajišťovali zpracování zpětně odebraných výrobků prostřednictvím třetích osob.</i> <i>Naopak doporučujeme zpřísnit povinnosti provozovatelů kolektivních systémů v oblasti při zadávání veřejných soutěží o nejvhodnější nabídku podle § 51 odst. 2 písm. b) zákona tak, aby byla umožněno efektivní přezkoumání transparentnosti těchto soutěží, např. postupem podle mezinárodního uznávaného standardu.</i> <u>nebo</u> <u>§ 51, odst. 1, písm. b) a dále § 53</u> Takto formulované ustanovení může být s ohledem na uvozující text odstavce interpretováno tak, že veřejná soutěž se vztahuje na veškerý objem sběru za rok. To by ovšem znamenalo, že kolektivní systém bude soutěžit celkový objem a po dobu celého roku bude závislý na jednom odběrateli, naopak pro zpracovatele by to znamenalo, že pro každý rok bude platit, že zakázku získá jen jeden a ostatní přijdou o vstupy nutné k udržení výroby. Toto riziko je navíc umocněno skutečností, že podmínky uvedené v §53 fakticky	pravidel soutěže, došlo by ke konfliktu s ust. § 19a zákona o ochraně hospodářské soutěže. Námitka o neobvyklosti řešení v rámci států EU je irelevantní, neboť stále platí, že členské státy EU uplatňují své způsoby transpozice předpisů EU, které vychází z jejich národních podmínek dle principu „no one size fits all“. Ustanovení § 51 odst. 1 bylo změněno ve smyslu, že „provozovatel kolektivního systému nesmí sám, prostřednictvím osob se zvláštním vztahem k němu či k jeho společníkovi podle § 44 ani prostřednictvím osob přímo či nepřímo majetkově či personálně propojených s provozovatelem kolektivního systému či s osobami se zvláštním vztahem k němu nebo k jeho společníkovi podle § 44 nakládat se zpětně odebranými výrobky s ukončenou životností, s výjimkou jejich soustředování, třídění a přepravy před jejich předáním zpracovateli.“. Dále byl odstavec 2 § 51 upraven následovně: „Provozovatel kolektivního systému je povinen za účelem zajištění zpracování a využití odpadních výrobků s ukončenou životností tyto výrobky nabízet zpracovatelům při dodržení zásad rovného zacházení, transparentnosti a zákazu diskriminace, lhotejno zda na organizovaném veřejném trhu anebo výzvou neurčitěmu počtu zpracovatelů s cílem vyhledání nejvhodnější nabídky.“. Návrh
--	--	--	--

			znemožňují, aby ze soutěže bylo vybráno více odběratelů, což nutí kolektivní systém veškerou soutěžený objem dát jednomu zpracovateli i tehdy pokud by taková závislost byla riziková. Na druhé straně zákon se v jiných ustanoveních snaží o to, aby byl vyloučen sběr jinými osobami, než těmi, které jsou navázány na kolektivní systémy. To zpracovateli, který neobdrží zakázku od kolektivního systému, prakticky zamezuje pokračovat v jeho činnosti.	
277.	SPČR	§ 51 odst. 2	<u>§ 51, odst. 2</u> V § 51 odstavec 2, se vkládá povinnost zajištění zpracování v chráněných dílnách <i>Odůvodnění:</i> <i>Zákon by měl jasně stanovit povinné % elektroodpadu předávaného chráněným dílnám. Pokud bude výběr zpracovatelů jen otázkou výběrového řízení tj. ceny nebo burzy, tak chráněné dílny nemají vzhledem k vyšším cenám možnost získat žádný materiál ke zpracování. Tento požadavek je důležitý pro kolektivní systémy dodávající materiál těmto chráněným dílnám, kdy aktuálně vzhledem k těmto „dražším“ dodávkám a zpracování mají konkurenční nevýhodu.</i>	Akceptováno Navrhuje se tato úprava odstavce 3; namísto oprávnění bude provozovatele KS povinen vyčlenit 15 % část zpětně odebíraných výrobků tzv. chráněným dílnám. Ustanovení § 51 odst. 2 se však týká i baterií a akumulátorů a pneumatik. Stanovení společné úrovně pro všechny tři druhy vybraných výrobků s ukončenou životností a především stanovení prokazatelného způsobu vyčlenění části materiálu pro chráněné dílny je značně obtížné. Návrh zní: „Provozovatel kolektivního systému zajišťující povinnosti výrobců elektrozařízení je povinen vyčlenit alespoň 15% z celkového množství zpětně odebíraných výrobků s ukončenou životností pro zpracovatele zaměstnávající na chráněných pracovních místech podle zvláštního právního předpisu alespoň 50 % osob se zdravotním postižením z celkového počtu svých zaměstnanců. Prováděcí právní předpis stanoví seznam skupin či podskupin elektrozařízení, na které se tato povinnost nevztahuje“ Povinnost se tak týká výhradně elektroodpadů. Vzhledem k nutnosti zajistit vymahatelnost tohoto ustanovení bylo do § 58 přidáno ustanovení zajišťující ověření splnění daného limitu auditorem. Povinnost předání zpětně odebraných výrobků tzv.

				chráněným dílnám se vztahuje pouze na oblast elektroodpadů, u jiných komodit (pneumatiky a baterie) se nepředpokládá vhodnost tohoto způsobu zpracování s významným podílem ruční práce.
278.	SPČR	§ 51 odst. 3	§ 51, odst. 3 Navrhujeme zrušit bez náhrady. <i>Odůvodnění:</i> <i>Požadavek na povinnost nabízet zpětně odebrané výrobky s ukončenou životností na zpracování prostřednictvím komoditní burzy nemá věcné odůvodnění a je v rozporu s dobrou praxí a v rozporu s obdobnou právní úpravou států Evropské unie. Není známo, že by jakýkoli západoevropský či středoevropský stát stanovil takovou povinnost v případě nakládání s vybranými výrobky. Zároveň takovýto model není v souladu s deklarací státu, že výrobcům zajisti pro plnění jejich povinnosti odpovídající podmínky, aby bylo možné naplnit povinnosti státu vyplývající z právních předpisů Evropské unie.</i>	Neakceptováno - ROZPOR Připomínka je zmatečná, nelze jí vypořádat, a je také v rozporu s požadavkem SP ČR uvedeným pod připomínkou č. 280, který se týká úpravy § 51 odst. 3. Předmětem rozporu je navrhované znění §51, odst. 3 stanoví povinnost nabízet chráněným dílnám 15 % z k tomu vhodné produkce VUŽ – nesouhlas se stanoveným limitem, za ekonomicky únosnou hranici připomínkové místo považujeme i vzhledem k množství 10 %.
279.	SPČR	§ 51 odst. 2 a 3	§ 51, odst. 2 a 3 V § 51 se odst. 2 a 3 vypouštějí bez náhrady. <i>Odůvodnění:</i> <i>Zásadně nelze přijmout povinnost učinit návrh nabídky zpětně odebraných výrobků s ukončenou životností přes komoditní burzu. Toto řešení navržené v dobré víře jako nástroj nabídky všem zpracovatelským subjektům není efektivní a nezajišťuje požadované požadavky při</i>	Akceptováno částečně. vysvětleno Ustanovení § 53 bylo upraveno ve smyslu, že provozovatel KS musí za účelem zajištění zpracování a využití odpadních výrobků s ukončenou životností tyto výrobky nabízet zpracovatelům při dodržení zásad rovného zacházení, transparentnosti a zákazu diskriminace, lhotejno zda na organizovaném veřejném trhu anebo výzvou neurčitěmu počtu zpracovatelů s cílem vyhledání nejvhodnější nabídky. Původní ustanovení § 52 bylo

			<i>nakládání s vysloužilými výrobky. Kolektivní systém musí mít právo si vybrat dodavatele služeb na základě výběrového řízení tak, aby byla zajištěna kvalita poskytovaných služeb a požadavky na zpracování, jež patří mezi povinnosti výrobce dle tohoto zákona. Výrobky s ukončenou životností se nesmí dostat k překupníkům nebo zpracovatelům, jež nemohou požadovanou kvalitu a požadavky splnit či zajistit. Dále zde hraje roli finanční aspekt, kdy vsunutím dalšího subjektu do struktury zajišťovaného plnění dojde k vyšší finanční nákladovosti s dopadem na výši poplatků a výrobce.</i> <i>Varianta výběrových řízení je splnění požadovaných podmínek dostačujícím řešením. Ukládání povinných výběrových řízení formou veřejné soutěže však jde nad rámec zákona. Ani režim zadávání veřejných zakázek nepočítá s formou veřejné soutěže jako výlučnou a připouští i jiné způsoby zadávání. Není důvodu, proč právě provozovatele kolektivního systému omezovat tímto způsobem, který jde dokonce nad rámec omezení daných pro zadávání veřejných zakázek, když pro individuálně plnící výrobce toto omezení neplatí.</i>	vypuštěno.
280.	SPČR	§ 51 odst. 3 až 5	<u>§ 51 odst. 3, 4 a 5</u> Ustanovení § 51 odst. 3, 4 a 5 znějí: „(3) Provozovatel kolektivního systému je oprávněn vyčlenit část z celkového množství zpětně odebíraných výrobků s ukončenou životností pro zpracovatele zaměstnávající na chráněných pracovních místech podle zvláštního právního předpisu²⁴) alespoň 50 % osob se zdravotním postižením z celkového počtu svých zaměstnanců, minimálně je však povinen pro tyto zpracovatele vyčlenit alespoň 10 % zpětně	Akceptováno částečně, vysvětleno. Navrhuje se tato úprava odstavce 3; namísto oprávnění bude provozovatele KS povinen vyčlenit 15 % část zpětně odebíraných výrobků tzv. chráněným dílnám. Ustanovení § 51 odst. 2 se však týká i baterií a akumulátorů a pneumatik. Stanovení společné úrovně pro všechny tři druhy vybraných výrobků s ukončenou životností a především stanovení prokazatelného způsobu vyčlenění části materiálu pro chráněné dílny je značně obtížné. Návrh zní: „Provozovatel kolektivního systému zajišťující povinnosti výrobců elektrozařízení je povinen vyčlenit alespoň 15% z celkového množství zpětně odebíraných

		odebraných výrobků s ukončenou životností, s nimiž nakládal v daném kalendářním roce. (4) Splnění podmínky podle odstavce 3 dokládá zpracovatel potvrzením Úřadu práce České republiky; rozhodný je průměrný přepočtený počet zaměstnanců za kalendářní čtvrtletí předcházející udělení vstupenky na burzovní shromáždění nebo uzavření smlouvy mezi provozovatelem kolektivního systému a zpracovatelem. Splnění této podmínky nemůže zpracovatel prokazovat prostřednictvím jiných osob. (5) Podmínka podle odstavce 3 musí být zachována po dobu trvání smluvního vztahu mezi provozovatelem kolektivního systému a zpracovatelem. Pokud se jedná o zajištění zpracování prostřednictvím komoditní burzy, podmínka podle odstavce 3 musí být zachována i po dobu trvání burzovního shromáždění.“ <i>Odůvodnění:</i> <i>Současná konstrukce zákona zcela nedostatečně chrání zpracování výrobků s ukončenou životností v chráněných dílnách. Práce chráněných dílen má přitom zásadní význam jednak z hlediska zaměstnanosti (udržení pracovních míst v regionech), jednak z hlediska sociálního (integrace zdravotně postižených do normálního pracovního procesu). Kolektivní systémy nejsou povinny zajistit ani minimální část zpracování výrobků s ukončenou životností prostřednictvím chráněných dílen, je jim to pouze nabízeno jako možnost. Pokud bude výběr zpracovatelů jen otázkou výběrového řízení, tj. ceny nebo burzy, a pokud bude ponechán na principu dobrovolnosti, tak chráněné dílny nemají vzhledem k vyšším cenám možnost získat žádný materiál ke zpracování. Zároveň</i>	výrobků s ukončenou životností pro zpracovatele zaměstnávající na chráněných pracovních místech podle zvláštního právního předpisu alespoň 50 % osob se zdravotním postižením z celkového počtu svých zaměstnanců. Prováděcí právní předpis stanoví seznam skupin či podskupin elektrozařízení, na které se tato povinnost nevztahuje“ Povinnost se tak týká výhradně elektroodpadů. Vzhledem k nutnosti zajistit vymahatelnost tohoto ustanovení bylo do § 58 přidáno ustanovení zajišťující ověření splnění daného limitu auditorem. Povinnost předání zpětně odebraných výrobků tzv. chráněným dílnám se vztahuje pouze na oblast elektroodpadů, u jiných komodit (pneumatiky a baterie) se nepředpokládá vhodnost tohoto způsobu zpracování s významným podílem ruční práce.
--	--	--	---

			je uvažována pouze možnost prodeje přes komoditní burzu, přitom lze předpokládat, že některé komodity, jejichž zpracování se chráněné dílny věnují, vůbec na burze obchodovány nebudou (např. chráněné dílny zajišťují demontáž TV obrazovek a PC monitorů, které mají negativní hodnotu, před jejich dalším zpracováním). Působení na komoditní burze navíc bude pro malé chráněné dílny administrativně náročné a komplikované.	
281.	SPČR	§ 52	§ 52 – Komoditní burza Vypustit bez náhrady <i>Odůvodnění:</i> Institut komoditní burzy obecně vidíme jako zanášení nového nadbytečného a závazného prvku do systému obchodování – proto požadujeme jeho vypuštění ze zákona. Požadavek na povinnost nabízet zpětně odebrané výrobky s ukončenou životností na zpracování prostřednictvím komoditní burzy nemá věcné zdůvodnění. Zároveň takovýto model není v souladu s deklarací státu, že výrobcům zajistí pro plnění jejich povinností odpovídající podmínky, aby bylo možné naplnit povinnosti státu vyplývající z právních předpisů Evropské unie. Požadavek na povinnost nabízet zpětně odebrané výrobky s ukončenou životností na zpracování prostřednictvím komoditní burzy nemá věcné odůvodnění a je v rozporu s dobrou praxí a v rozporu s obdobnou právní úpravou států Evropské unie. Není známo, že by jakýkoli západoevropský či střeoevropský stát stanovil takovouto povinnost v případě nakládání s vybranými výrobky. Zároveň takovýto model není v souladu s deklarací státu, že	Akceptováno jinak - ROZPOR V návaznosti na diskusi vedenou v rámci vypořádání připomínek vzešlých z mezirezortního připomínkového řízení byl návrh upraven tak, že došlo k naprostému oddělení zpracovatelů výrobků od provozovatelů kolektivních systémů a jejich společníků. Ustanovení § 53 bylo upraveno ve smyslu, že provozovatel KS musí za účelem zajištění zpracování a využití odpadních výrobků s ukončenou životností tyto výrobky nabízet zpracovatelům při dodržení zásad rovného zacházení, transparentnosti a zákazu diskriminace, lhotejno zda na organizovaném veřejném trhu anebo výzvou neurčitěmu počtu zpracovatelů s cílem vyhledání nejvhodnější nabídky. Původní ustanovení § 52 bylo vypuštěno. Předmětem rozporu je část textu „organizovaný veřejný trh“, za kterým se dle připomínkového místa skrývá z mnoha stran kritizovaná Komoditní burza.

			výrobci zajistí pro plnění jejich povinností odpovídající podmínky, aby bylo možné naplnit povinnosti státu vyplývající z právních předpisů Evropské unie. Zásadně nelze přijmout povinnost učinit návrh nabídky zpětně odebraných výrobků s ukončenou životností přes komoditní burzu. Toto řešení navržené v dobré víře jako nástroj nabídky všem zpracovatelským subjektům není efektivní a nezajišťuje požadované požadavky při nakládání s vysloužilými výrobky. Kolektivní systém musí mít právo si vybrat dodavatele služeb na základě výběrového řízení tak, aby byla zajištěna kvalita poskytovaných služeb a požadavky na zpracování, jež patří mezi povinnosti výrobce dle tohoto zákona. Výrobky s ukončenou životností se nesmí dostat k překupníkům nebo zpracovatelům, jež nemohou požadovanou kvalitu a požadavky splnit či zajistit. Dále zde hraje roli finanční aspekt, kdy vsunutím dalšího subjektu do struktury zajišťovaného plnění dojde k vyšší finanční nákladovosti s dopadem na výši poplatků a výrobce. Viz též odůvodnění připomínky k § 51 odst. 1.	
282.	SPČR	§ 53	§ 53 – Veřejná soutěž Ustanovení § 53 navrhuje zrušit. <i>Odůvodnění:</i> Ukládání povinných výběrových řízení formou veřejné soutěže jde nad rámec účelu a smyslu zákona. Ani režim zadávání veřejných zakázek nepočítá s formou veřejné soutěže jako výlučnou a připouští i jiné způsoby zadávání. Není důvodu, proč právě provozovatele kolektivního systému omezovat tímto způsobem, který jde dokonce nad rámec omezení daných pro zadávání veřejných zakázek, když pro individuálně plnící výrobce toto omezení neplatí.	Akceptováno částečně, vysvětleno. V návaznosti na diskusi vedenou v rámci vypořádání připomínek vzešlých z mezirezortního připomínkového řízení byl návrh upraven tak, že došlo k naprostému oddělení zpracovatelů výrobků od provozovatelů kolektivních systémů a jejich společníků. Zároveň bylo ustanovení § 53 upraveno ve smyslu, že provozovatel KS musí za účelem zajištění zpracování a využití odpadních výrobků s ukončenou životností tyto výrobky nabízet zpracovatelům při dodržení zásad rovného zacházení, transparentnosti a zákazu diskriminace, lhotejno zda na organizovaném veřejném trhu anebo výzvou neurčitěmu počtu zpracovatelů s cílem vyhledání nejvhodnější

				nabídky. Původní ustanovení § 52 bylo vypuštěno.
283.	SPČR	§ 53 odst. 5 písm. a)	<u>§ 53 odst. 5 písm. a)</u> V § 53 odst. 5 písm. a) se za slovo „<i>nabídek</i>“ vkládají slova „<i>s výjimkou osobních údajů a skutečností tvořících předmět obchodního tajemství</i>“. <i>Odůvodnění</i> Předmětné ustanovení vyžaduje zveřejněné celé zprávy o posouzení a hodnocení podaných nabídek. Ta však bude z povahy věci obsahovat důvěrné údaje, zahrnující i osobní údaje a obchodní tajemství jednotlivých zpracovatelů. To může být zvláště rizikové zejména pro chráněné dílny, které se často pohybují na hraně svého ekonomického přežití. Navrhuje se proto vypuštění chráněných údajů ze zveřejněné zprávy o posouzení a hodnocení podaných nabídek.	Akceptováno
284.	SPČR	§ 54 odst. 1 písm. a)	<u>§ 54 odst. 1 písm. a)</u> V § 54 odst. 1 písm. a) navrhuje slovo "sdílení" nahradit slovy "společném provozování". <i>Odůvodnění:</i> Zákonem je nezbytné deklarovat, že se jedná o skutečný provoz míst zpětného odběru a ne o fiktivní administrativní opatření.	Vysvětleno Ne všechna místa ZO jsou KS skutečně provozována. Řadu z nich provozuje osoba odlišná od KS, místo ZO je pak vytvořeno na základě smluvního vztahu mezi těmito subjekty. Ustanovení by pak bylo nejednoznačné. Byla nicméně upravena důvodová zpráva, aby bylo zjevné, že se má jednat o společné provozování míst zpětného odběru a nikoliv jen např. o formální sdílení.
285.	SPČR	§ 54 odst. 2 písm. c)	<u>§ 54, odst. 2 písm. c)</u> Tímto ustanovením se umožňuje provést převod pouze sebraných, ale nezpracovaných výrobků. Cílem je zřejmě umožnit, aby kolektivní systém s „nadprodukcí“ převedl část výrobků na systém s „nedostatkem“ a kompenzoval část svých nákladů. Nicméně je nutné vzít v úvahu, že kolektivní systém zřejmě nebude držet	Akceptováno Textace daného ustanovení byla upravena následovně: "v dohodě je uvedeno, zda převáděné množství zpětně odebraných výrobků s ukončenou životností bude předáno provozovateli kolektivního systému na straně nabyvatele, který v takovém případě odpovídá za zajištění jejich zpracování, využití nebo odstranění, nebo zda se jedná o

			shromážděné výrobky skladem, ale bude je průběžně předávat ke zpracování. Pokud tedy koncem roku zjistí svůj „přebytek“ nebude schopen převést na jiný kolektivní systém výrobky ke zpracování, protože zpracování již proběhlo. Měla by být zvolena formulace, která umožní i převedení zpětně odebraného a zpracovaného objemu, které pak z hlediska příjemce bude evidováno stejně, jako by sběr a zpracování provedl sám	zpětně odebrané výrobky, které byly již zpracovány."
286.	SPČR	§ 55 odst. 1 písm. d)	<u>§ 55 odst. 1 písm. d)</u> V § 55 odst. 1 písm. d) požadujeme vysvětlit, jak si zákonodárce představuje naplnění povinnosti evidovat tok zpětně odebraných výrobků, až po jejich konečné využití, tzn. v rámci zpracování. Uložení této povinnosti v souladu se směrnicí pouze deklaruje nesmyslnost omezení výrobce účastnit se a dohlížet na celý proces (cyklus) nakládání se zpětně odebranými výrobky. <i>Odůvodnění:</i> <i>Vyplývá z textu připomínky a ostatních připomínek k omezování výrobců a provozovatelů kolektivních systémů.</i>	Neakceptováno - ROZPOR Jedná se o vedení evidence ve zjednodušeném odpadovém režimu. V případě elektrozařízení tato povinnost vyplývá ze směrnice (čl. 11 odst. 4). Vedení této evidence je nezbytné pro kontrolu plnění povinností výrobců a ověření validity dat v ročních zprávách. V oblasti elektrozařízení byla povinnost vedení evidence toku zavedena již tzv. elektronovelou v roce 2014 (viz § 37h odstavec 3 stávajícího zákona o odpadech), obdobná povinnost je zavedena již od roku 2009 v oblasti přenosných baterií a akumulátorů (viz § 31o stávajícího zákona o odpadech).
287.	SPČR	§ 55 odst. 1	<u>§ 55 odst. 1</u> V § 55 odst. 1 navrhujeme doplnit nové písmeno e), které zní: "e) tak, aby nebylo možné zacházet s údaji, které jsou předmětem obchodního tajemství jednotlivých výrobců. <i>Odůvodnění:</i>	Vysvětleno Navržené doplnění je postrádá smysl, nelze stanovit povinnost vést evidenci tak, aby „nebylo možné zacházet“ s určitými údaji. Půjde-li o údaje, které zákon vyžaduje evidovat, budou evidovány bez ohledu na to, zda jde či nejde o obchodní tajemství. Tím samozřejmě není dotčena ochrana obchodního tajemství proti vyzrazení třetím osobám podle občanského zákoníku (to se netýká sdělení takových údajů příslušným správním orgánům na základě

			<i>Pokud provozovatel kolektivního systému shromáždí některé údaje, které jsou zákonem nebo přímo výrobcem označeny za obchodní tajemství, je povinen s nimi zacházet tak, aby neumožnil neoprávněné osobě získání a nakládání s těmito daty.</i>	zákona).
288.	SPČR	§ 55 odst. 5	<u>§ 55, odst. 5</u> <i>Změnit znění na „Provozovatel kolektivního systému je povinen poskytnout ministerstvu na jeho vyžádání údaje z evidencí podle odstavce 1. Údaje o celkovém množství vybraných výrobků uvedených na trh a o množství zpětně odebraných výrobků s ukončenou životností zasílá provozovatel kolektivního systému v elektronické podobě ministerstvu za každé kalendářní čtvrtletí nejpozději do konce druhého následujícího kalendářního měsíce po skončení kalendářního čtvrtletí.“</i> <i>Odůvodnění:</i> <i>Časové možnosti vykazování výrobců a nutnost sumarizace dat, která na straně kolektivního systému končí obvykle po konci měsíce následujícím po konci kalendářního čtvrtletí, a to včetně měsíčních účetních závěrek.</i>	Akceptováno částečně, vysvětleno. Lhůta pro zaslání údajů z evidence byla prodloužena do konce dalšího kalendářního čtvrtletí. Zúžení poskytnutí údajů pouze na souhrnnou evidenci (nerozdělenou podle jednotlivých skupin) není možné, neboť plnění cílů např. v oblasti elektrozařízení je vztaženo na jednotlivé skupiny.
289.	SPČR	§ 58 odst. 4	<u>§ 58, odst. 4 zrušit.</u> (auditovat každoročně výrobce s aspoň 15% POM a přitom každého výrobce auditovat alespoň jednou za pět let) <i>Odůvodnění:</i> <i>Nepovažujeme za nutné ani vhodné takto nadměrně administrativně a finančně zatěžovat výrobce. Při zhruba 1 200 výrobcích (povinných osobách) v kolektivním systému by toto vyžadoval jeden</i>	Akceptováno částečně, vysvětleno Text bude upraven tak, aby došlo k diverzifikaci povinné četnosti auditů a kontrol v návaznosti na výši množství výrobků, se kterými bylo nakládáno. V principu to znamená, že subjekty, které uvádějí na trh malá množství výrobků, budou muset být auditováni s významně nižší četností než osoby, které nakládají s vyššími množstvími. Minimální rozsah kontrol (ověření) stanoví prováděcí právní předpis (vyhláška).

			<i>provedený audit každý pracovní den v roce. Vedle „selského rozumu“ lze aplikovat i tzv. Paretovo pravidlo a soustředit pozornost na kritických 20 %, které způsobují 80 % možných nesrovnalostí</i>	
290.	SPČR	§ 58 odst. 4 písm. b)	<u>§ 58, odst. 4, písm. b)</u> Upravit znění na „ověření bylo provedeno u každého výrobce, s nímž má provozovatel kolektivního systému uzavřenou smlouvu o kolektivním plnění, nejméně jednou za 10 let.“ <i>Odůvodnění:</i> Důvodem je množství výrobců v kolektivních systémech a jejich rozložení v množství uváděných výrobků na trh.	Akceptováno jinak Text bude upraven tak, aby došlo k diverzifikaci povinné četnosti ověřování v návaznosti na výši množství výrobků, se kterými bylo nakládáno. V principu to znamená, že subjekty, které uvádějí na trh malá množství výrobků, budou muset být auditovány s významně nižší četností než osoby, které nakládají s vyššími množstvími. Minimální rozsah ověření stanoví prováděcí právní předpis (vyhláška).
291.	SPČR	§ 58 odst. 5 písm. b)	<u>§ 58 odst. 5 písm. b)</u> V § 58 odst. 5 písm. b) se navrhuje povinnost ověřování vyjmenovaných osob nejméně jednou za 3 roky vztáhnout pouze na zpracovatele a nikoli na osoby zajišťující místa zpětného odběru a svoz. <i>Odůvodnění:</i> Sběrných míst je více jak deset tisíc a dopravců v řádu stovek. Není možné ani organizačně a ani finančně zajistit navrhovanou povinnost.	Akceptováno částečně - ROZPOR Rozsah požadované četnosti auditů bude stanoven vyhláškou. Zároveň bude text upraven tak, aby došlo k diverzifikaci povinné četnosti auditů v návaznosti na výši množství odpadů, se kterými bylo nakládáno. V principu to znamená, že subjekty, které nakládají s malým množstvím odpadů, budou muset být auditovány s významně nižší četností než osoby, které nakládají s vyššími množstvími.
292.	SPČR	§ 60 odst. 1	<u>§ 60 odst. 1</u> V § 60 odst. 1 požadujeme vysvětlit, o jaké dodržování podmínek stanovených společníkům provozovatele kolektivního systému a v jakém rozsahu jde.	Vysvětleno Kontrolní působnost se týká plnění všech povinností a dodržování všech podmínek, které zákon stanoví společníkům KS. U společníků se jedná zejména o dodržení vlastnického podílu ve výši 34 %, omezení pro nakládání s odpady).
293.	SPČR	§ 60 odst. 4	<u>§ 60 odst. 4</u>	Neakceptováno - ROZPOR Pokud jde o zjednání nápravy týkající se společníků KS, je

			V § 60 odst. 4 upozorňujeme na nesplnitelnost případně uložené povinnosti sjednat nápravu. <i>Odůvodnění:</i> <i>Jak již bylo zdůvodněno výše v připomínce k § 40 odst. 3 v některých případech není fakticky možné zajistit nápravu bez součinnosti dalších osob.</i>	pak součinnost zcela na místě. Je nutné mít nicméně na zřeteli, že "autorizovaným" subjektem je KS, a proto musí být pro MŽP, resp. stát, partnerem. Stejná (absurdní) připomínka by šla de facto vznést k procesu získání oprávnění - žadatel není schopen splnit podmínky pro udělení oprávnění bez součinnosti jiných osob.
294.	SPČR	§ 60 odst. 5	<u>§ 60 odst. 5</u> V § 60 navrhujeme odstavec 5 zrušit. <i>Odůvodnění:</i> <i>Viz připomínka k § 45 odst. 6.</i>	Neakceptováno - ROZPOR Připomínka je v rozporu s legislativními pravidly vlády, neboť není odůvodněná. Kompetence MŽP je zcela na místě, nicméně je samozřejmé, že MŽP ji bude využívat ve zela krajních případech, kdy dojde k usnesení valné hromady, které je zjevně v rozporu s platnou legislativou nebo stanovami provozovatele KS.
295.	SPČR	§ 61 odst. 4 písm. d)	<u>§ 61 odst. 4 písm. d)</u> V § 61 odst. 4 písm. d) navrhujeme mezi závažná porušení povinností zahrnout též nesplnění povinností, které jsou předmětem ověření auditorem podle tohoto zákona. <i>Odůvodnění:</i> <i>Paradoxně by mohlo docházet k nesplnění zákonných povinností, které zjistí samotný auditor a přitom by se nejednalo o závažné porušení povinností</i>	Akceptováno Připomínka byla akceptována ve smyslu, že když vnitřní audit zjistí určité nesrovnalosti, KS tuto skutečnost oznámí MŽP a zároveň zjedná nápravu. Doplněno ustanovení § 58 odst. 6.
296.	SPČR	§ 61 odst. 4 písm. e)	<u>§ 61 odst. 4 písm. e)</u> Ke skutkové podstatě opakovaného nesplnění povinností dosáhnout minimální úrovně zpětného odběru navrhujeme upřesnit, co se myslí opakovaným nesplněním povinností. Zároveň by bylo vhodné provést moderaci skutkové podstaty v tom smyslu, že	Neakceptováno - ROZPOR Opakovaným nesplněním povinností se rozumí nesplnění povinností více než jednou. V principu není žádoucí, aby KS mohl neustále porušovat požadavek na dosažení minimální úrovně ZO, neboť by tím mohl získávat nekalou "konkurenční" výhodu v neprospěch jiných KS.

			pokud nesplnění bylo způsobeno skutečnostmi, které nemohl provozovatel kolektivního systému ovlivnit, nelze jej za toto nesplnění postihnout. Zároveň navrhuje, aby před zrušením oprávnění k provozování kolektivního systému předcházelo uložení sankce jiného charakteru.	Návrh na předcházející „uložení sankce jiného charakteru“ neakceptujeme, neboť se jedná o neurčitý požadavek. Za dostačující považujeme povinné uložení lhůty ke zjednání nápravy. viz 432
297.	SPČR	§ 61 odst. 6, § 62	<u>§ 61, odst. 6, a § 62</u> - V § 61 na konci odstavce 6 doplnit slova „a výrobci, s nimiž má provozovatel kolektivního systému k okamžiku podání oznámení podle odstavce 5 uzavřenu smlouvu o kolektivním plnění“. - V § 62 odst. 1 na konci první věty doplnit slova „, a to z titulu smlouvy s provozovatelem kolektivního systému, jehož oprávnění k provozování kolektivního systému zaniká, nebo z titulu smlouvy uzavřené přímo s dotčeným výrobcem“ a na konci odstavce 1 doplnit slova „, stanovená podle poměru určeného podle § 64 odst. 2 písm. g)“. - V § 62 za odstavec 1 vložit nový odstavec 2, který zní: „(2) Výrobce, který má s provozovatelem, jehož oprávnění k provozování kolektivního systému zaniká, k okamžiku tohoto zániku uzavřenu smlouvu o kolektivním plnění a jehož povinnosti nepřevzal žádný kolektivní systém podle odstavce 1, má odpovědnost za splnění povinností podle tohoto zákona za veškeré vybrané výrobky, které jím byly uvedeny na trh po dobu činnosti provozovatele, jehož oprávnění k provozování kolektivního systému zaniká, a které nebyly dosud zpětně odebrány v souladu s tímto zákonem; množství těchto výrobků stanoví buď	K § 61 odst. 6: Vysvětleno Zcela záměrně je vyloučeno účastenství výrobců v řízeních o zrušení oprávnění k provozování KS, neboť se může jednat o velmi vysoký počet účastníků, což by komplikovalo průběh řízení zejména v případech, kdy KS porušuje závažným způsobem zákonem stanovené podmínky a povinnosti a je žádoucí, aby mu bylo oprávnění co nejdříve odebráno. V řízeních týkajících se autorizace je zcela běžné, že účastníkem řízení je pouze osoba, které byla nebo má být autorizace udělena. K § 62 odst. 1: Vysvětleno Jde o nadbytečné a matoucí doplnění. K převodu prostředků dojde z titulu zákona, nikoliv smlouvy. Slovům „který plnění povinností těchto výrobců převzal“ je třeba rozumět tak, že musí být uzavřena smlouva o kolektivním plnění mezi výrobcí z „končícího“ KS a „přebírajícím“ KS, neboť bez smlouvy o kolektivním plnění nelze hovořit o převzetí povinností. Není při tom vyloučeno, aby uzavření smluv s „přebírajícím“ KS zprostředkoval výrobcům „končící“ KS. Odkaz na § 64 odst. 2 písm. g) odkazuje na neexistující ustanovení návrhu. K § 62 – nově navrhovaný odst. 2: Vysvětleno Předmětné množství výrobků není možné stanovit.

		příslušné koordinační centrum podle § 64 odst. 2 písm. g), nebo ministerstvo podle § 130 odst. 3 písm. e).“ - V § 62 v původním odstavci 3 v první větě za slova „provozovatelem kolektivního systému“ vložit slova „ani ve lhůtě podle odstavce 2“. <i>Odůvodnění:</i> <i>Pokud ustanovení § 61 a 62 chápeme správně, tak se předpokládá, že se:</i> <i>a) buď zanikající kolektivní systém dohodne s jiným kolektivním systémem, nebo s jinými kolektivními systémy na tom, že převezmou povinnosti za některé nebo všechny dotčené výrobce nebo</i> <i>b) dotčený výrobce dohodne s jiným kolektivním systémem na převzetí jeho povinností nebo</i> <i>c) dotčený výrobce nedohodne a začne plnit individuálně.</i> <i>Pokud je toto předpokladem, je vhodné jednak umožnit výrobcům, kteří ještě nebudou mít k okamžiku podání oznámení podle § 61 odst. 5 zákona zajištěné plnění prostřednictvím jiného kolektivního systému, aby byli účastníkem řízení o zániku KS.</i> <i>Zároveň je vhodné precizovat ustanovení § 62 odst. 1 a vložit nový odstavec 2, aby bylo možné efektivně odkázat na koordinační centrum, které má nejvíce informací o podílech na trhu, resp. o výrobcích uvedených na trh jednotlivými výrobci a o zpětně odebraných výrobcích, a proto bude schopné určit případné poměry podílu jednotlivých výrobců na částce vybraných příspěvků a rezerv.</i> <i>Současně je vhodné precizovat ustanovení týkající se účelu a pravomocí (činnosti) koordinačního centra tak,</i>	Odpovědnost výrobce za zajištění splnění povinností podle tohoto zákona stále trvá, přičemž je na výrobcí, jakým ze způsobů podle § 30 bude tyto povinnosti dále plnit. Není zřejmé, proč by toto mělo určovat KC nebo MŽP, když jde o výrobce v rámci (zanikajícího) KS. Údaje o množství výrobků uvedených na trh a poměru množství mezi výrobcí by měl mít právě tento KS. Odkaz na § 130 odst. 3 písm. e) odkazuje na neexistující ustanovení návrhu. K § 62 odst. 3: Vysvětleno Lhůta v odstavci 2 je stanovena zanikajícímu KS ke splnění povinnosti převést nevyužité peněžní prostředky, nikoliv výrobcí k uzavření nové smlouvy o kolektivním plnění, což musí převodu předcházet (v opačném případě budou prostředky odvedeny do SFŽP).
--	--	--	--

			<i>aby umožnili efektivní fungování tohoto centra. Změna v § 64 odst. 2 písm. a) zákona se navrhuje z důvodu, že nežli vymýšlet komplikovaný systém výběrových řízení na „oprávněné auditory“, což může samo o sobě vyvolávat korupční prostředí, bude lepší umožnit koordinačnímu centru provádět prověřování činností ve věci vedení evidencí.</i>	
298.	SPČR	§ 62 odst. 3	<u>§ 62 odst. 3</u> V § 62 odst. 3 navrhujeme jednak upřesnit text tak, aby nenavozoval dojem, že je legální mít neuzavřenu smlouvu o kolektivním plnění s provozovatelem kolektivního systému. Zároveň nesouhlasíme se tím, aby jakékoli peněžní prostředky byly prohlášeny za příjem Státního fondu životního prostředí. <i>Odůvodnění:</i> <i>Státní fond životního prostředí se nepodílí na financování zajištění zpětného odběru a zpracování výrobků s ukončenou životností, proto není žádný důvod, aby obdržel jakékoli finanční prostředky, které byly v rámci zajištění plnění těchto povinností akumulovány.</i>	Vysvětleno První část připomínky je nekonkrétní a v rozporu s legislativními pravidly vlády, neboť není odůvodněna. Není tedy zřejmé, proč má vznikat dojem, že je legální mít neuzavřenu smlouvu s KS. Nemít uzavřenou smlouvu o kolektivním plnění je legální, jestliže výrobce bude plnit své povinnosti samostatně. Prostřednictvím SFŽP jsou financovány programy v oblasti životního prostředí, tudíž tato instituce je pro správu daných prostředků vhodná. Předmětné finanční prostředky jsou navíc účelově vázány pro danou oblast nakládání s odpady/výrobky v rámci SFŽP.
299.	SPČR	§ 64 až 78	<u>Oddíl 2, § 64 - § 78 (Koordinační centra)</u> Vypustit institut bez náhrady. <i>Odůvodnění:</i> <i>Problematika Koordinačních center se neobjevila ani v agendě jednotlivých pracovních skupin, které se na přípravě tohoto zákona podílely. Jde také nad rámec schváleného věcného záměru zákona. Jako celek nevhodně nastavené suplující kontrolní orgán MŽP a</i>	Akceptováno částečně - ROZPOR Povinnost založit koordinační centrum bude vázána na účinnost zákona a nikoliv na udělení oprávnění ve smyslu § 35 odst. 1. Zároveň byly stanoveny určité rozhodovací funkce Ministerstvu životního prostředí. Oblast koordinačního centra byla komplexně přepracována. Zejména byla akceptována připomínka MSp, které požaduje, aby koordinační centrum tvořila osoba definovaná v rámci ZOK. Dále v návaznosti na připomínky

		<i>ČIŽP. Úloha koordinačního centra stanovená § 66 je podle § 66 odst. 2 písm. a) a b) nevhodná a zasahující do vnitřního fungování kolektivních systémů, s dopadem na svobodnou volbu výrobců sdružených v kolektivním systému a § 66 odst. 2 písm. c) až f) nadbytečná a suplující orgány kolektivních systémů stanovené jejich společníky.</i> pokud bude ponecháno, pak <u>§ 66 odst. 1 a 2</u> - V § 66 navrhujeme změnit název na „Účel koordinačního centra a jeho činnost“. - V § 66 navrhujeme na konci odstavce 1 doplnit „, jejímž účelem je přispění k efektivnímu plnění povinností výrobců“. Vedle toho by bylo vhodné v úvodu popsat, že účelem jsou koordinační aktivity ve věci provádění auditů, sledování plnění stanovených kvót apod. - V § 66 odst. 2 navrhujeme nahradit slova "§ 55 odst. 1" slovy "§ 55 odst. 1 písm. a), agregované údaje z evidence členů podle § 55 odst. 1 písm. b) a z dalších dostupných zdrojů, včetně určení podílů jednotlivých provozovatelů kolektivních systémů na trhu. - V § 66 odst. 2 za písmeno f) vložit písmeno g), tohoto znění: „g) poskytuje ministerstvu na jeho vyžádání podklad pro stanovení poměru množství vybraných výrobků uvedených na trh výrobcí zapojenými do jednotlivých kolektivních systémů v případě zániku oprávnění k provozování kolektivního systému pro naplnění účelu § 60 odst. 1 a 2.“. - V § 66 za odstavec 2 doplnit nový odstavec 3,	bude návrh upraven ve smyslu, aby koordinační centrum mělo jako další povinnou kompetenci realizaci tzv. "clearingu" tedy rozúčtování nákladů mezi jednotlivými KS v návaznosti na množství výrobků, které uvedou na trh klienti zapojení do těchto jednotlivých KS.
--	--	---	---

		který zní: „(3) V případě, že koordinační centrum zjistí při své činnosti podle odstavce 2 nesrovnalosti, které brání naplnění účelu podle odstavce 1, vyzve dotčeného provozovatele kolektivního systému nebo individuálně plnícího výrobce k nápravě. Nepodaří-li se tímto způsobem nesrovnalosti odstranit, upozorní na tuto skutečnost ministerstvo.“. <i>Odůvodnění:</i> <i>Koordinační centrum by mělo v první řadě přispívat k efektivnímu plnění povinností stanovených zákonem. Jako jedna z konkrétních činností vedle činnosti v oblasti auditu by mělo být jednou z hlavních činností shromažďování informací o podílu jednotlivých kolektivních systémů na trhu.</i> <i>Současně by mělo koordinační centrum shromažďovat pouze takové informace, které jsou nezbytné k naplnění cílů jeho činnosti a informace o jednotlivých působících výrobcích by měly být provozovateli kolektivních systémů předávány v agregované (příp. konsolidované) údaje.</i> <i>Je vhodné precizovat ustanovení § 62 odst. 1 a v odstavci 2 doplnit nové písm., g), aby bylo možné efektivně odkázat na koordinační centrum, které má nejvíce informací o podílech na trhu, resp. o výrobcích uvedených na trh jednotlivými výrobci a o zpětně odebraných výrobcích, a proto bude schopné určit případné poměry podílu jednotlivých výrobců na částce vybraných příspěvků a rezerv.</i> <i>Současně je vhodné precizovat ustanovení týkající se účelu a pravomocí (činnosti) koordinačního centra tak, aby umožnili efektivní fungování tohoto centra.</i> <u>§ 67 odst. 3 písm. d)</u>	
--	--	---	--

			<i>V § 67 odst. 3 písm. d) navrhuje nahradit slova "z evidencí podle §55 odst. 1" slovy "podle § 66 odst. 2 písm. c).</i>	
300.	SPČR	§ 64, 66,71 a 77	<u>§§ 64, 66, 71 a 77</u> Je zjevné, že záměrem je, aby pokud budou působit dva či více kolektivních systémů pro tentýž druh vybraných výrobků, byla zajištěna jejich spolupráce tak, aby nebyla narušena konzistence evidence a bezproblémově fungovala sběrná síť. Nicméně lhůty uvedené v §64 a §71 znamenají, že k faktické koordinaci dojde až za 3 měsíce od udělení oprávnění k provozování kolektivního systému druhému z žadatelů. Pokud dále uvážíme, že určitý čas bude nutný k praktickému nastartování funkcí centra podle §66, je docela pravděpodobné, že po dobu zhruba půl roku budou vedle sebe působit dva systémy, které nebudou z hlediska funkcí uvedených v §66 koordinovány, a to ani v případě, kdy dohoda těchto dvou systémů bude bezproblémová. To může vážně narušit fungování evidencí i samotného sběru a fakticky ohrozit plnění závazků ČR plynoucích z příslušné směrnice. Bylo by vhodné zvážit, zda účinnost v pořadí druhého vydaného oprávnění k provozování kolektivního systému nesvázat a-priori se splněním funkcí koordinačního centra dle §66 či ji vázat alespoň na řádné proběhnutí ustavujícího jednání členské rady dle §71. Jinak hrozí působení dvou či více systémů současně bez potřebné koordinace po blíže neurčitelnou dobu, protože pokud k ustavující členské radě nedojde či nedojde k naplnění funkcí dle §66, bude jen obtížné dosáhnout nápravy pouze využitím nástrojů dohledu dle §77, kterými nemůže ministerstvo ani zabránit nekoordinovanému působení více systému po delší dobu, ale ani nemůže	Akceptováno částečně - ROZPOR Povinnost založit koordinační centrum bude vázána na účinnost zákona a nikoliv na udělení oprávnění ve smyslu § 35 odst. 1. Zároveň byly stanoveny určité rozhodovací funkce Ministerstvu životního prostředí. Oblast koordinačního centra byla komplexně přepracována. Zejména byla akceptována připomínka MSp, které požaduje, aby koordinační centrum tvořila osoba definovaná v rámci ZOK. Dále v návaznosti na připomínky byl návrh upraven ve smyslu, aby koordinační centrum mělo jako další povinnou kompetenci realizaci tzv. "clearingu" tedy rozúčtování nákladů mezi jednotlivými KS v návaznosti na množství výrobků, které uvedou na trh klienti zapojení do těchto jednotlivých KS.

			dosáhnout odebrání uděleného oprávnění.	
301.	SPČR	§ 69 odst. 3	<u>§ 69 odst. 3</u> Ustanovení (a ani následný §71) neřeší, jaké budou počty hlasů na první členské radě, kdy navíc nemusejí být známy podíly výrobků z minulého roku. Mělo by být upraveno buď v tomto paragrafu, nebo v §71 o ustavující členské radě.	Neakceptováno - ROZPOR Oblast koordinačního centra byla komplexně přepracována.
302.	SPČR	§ 69 odst. 5	<u>§ 69 odst. 5</u> Požadujeme vypuštění slov "s výjimkou údajů o množství vybraných výrobků uvedených na trh jednotlivými výrobci a údajů o množství výrobků s ukončenou životností, s nimiž nakládaly jednotlivé osoby uvedené v § 55 odst. 1 písm. c)". <i>Odůvodnění:</i> <i>Takovéto informace tvoří předmět obchodního tajemství a rozhodně by neměly být koordinačním centrem evidovány a zpracovávány. Z uvedeného důvodu se ani nemohou stát součástí zápisu z jednání členské rady.</i>	Neakceptováno - ROZPOR Připomínka je již bezpředmětná s ohledem na nově navržená ustanovení týkající se koordinačního centra.
303.	SPČR	§ 78 odst. 3	<u>§ 78 odst. 3</u> V § 78 odst. 3 požadujeme vypustit možnost, aby jakákoli část likvidačního zůstatku byla převedena do Státního fondu životního prostředí. Likvidační zůstatek by se měl rozdělit mezi zbylé kolektivní systémy. <i>Odůvodnění:</i> <i>Státní fond životního prostředí se nepodílí na financování zajištění zpětného odběru a zpracování</i>	Neakceptováno - ROZPOR Ustanovení týkající se koordinačního centra byla komplexně přepracována. Nově navrhované znění již připomínkovanou eventualitu neobsahuje.

			výrobků s ukončenou životností, proto není žádný důvod, aby obdržel jakékoli finanční prostředky, které byly v rámci zajištění plnění těchto povinností akumulovány.	
304.	SPČR	§ 80 písm. c)	<u>§ 80 odst. c)</u> V § 80 písm. c) požadujeme uvést do souladu s textem směrnice. <i>Odůvodnění:</i> <i>Navrhovaný text není srozumitelný a není zjevné, jakým způsobem bude určována úroveň zpětného odběru. Zejména, jak bude postupováno u výrobců, kteří nebudou působit na trhu po celou dobu tří let. Žádáme též o bližší vysvětlení důvodů úpravy a o uvedení příkladu, např. v důvodové zprávě.</i> <i>Ustanovení požadujeme přeformulovat v souladu se směrnicí. Navržený způsob výpočtu je navíc matematicky chybný (např. kdyby výrobce zpětně odebral stejné množství elektrozařízení, které uvedl na trh, výsledný podíl nebude 100(%), ale 1.</i>	Akceptováno Definice úrovně zpětného odběru je se směrnicí 2012/19/EU v souladu. Formulaci obsaženou v jejím čl. 7 nelze jednoduše převzít, protože směrnice počítá cíle sběru pro členský stát, zatímco v navrhovaném zákoně je třeba minimální úroveň zpětného odběru vymezit ve vztahu k jednotlivým výrobcům. Definice je tedy ve srovnání s dikcí směrnice složitější, nicméně je správná a zachovává základní principy výpočtu dle směrnice (podíl zpětného odběru v daném roce vůči množství uvedenému na trh v předchozích 3 letech). Obdobná dikce je použita v již platné právní úpravě pro baterie a akumulátory v zákoně o odpadech. Lze ji snadno aplikovat i na zmíněné případy, kdy výrobce nepůsobí na trhu celé 3 roky (např. bude-li působit na trhu pouze v předchozím roce, v němž dodá na trh množství vybraných výrobků X, bude celkové množství uvedené na trh počítáno jako 0+0+X; část věty za středníkem pak řeší situaci, kdy půjde o zcela nového výrobce na trhu, který v předchozích letech neuvedl na trh žádné vybrané výrobky). Úvod ustanovení byl upraven následovně: " c) úrovní zpětného odběru podíl vyjádřený v procentech vypočítaný tak, že se celková hmotnost odpadních elektrozařízení získaných výrobcem..." Obdobně byla upravena ustanovení § 95 písm. g) u baterií a akumulátorů a § 109 písm. c) u pneumatik. V důvodové zprávě byly uvedeny konkrétní příklady.
305.	SPČR	§ 80 písm. i)	<u>§ 80, písm. i)</u>	Akceptováno jinak

			V § 80 písm. i) se za slova „solární elektrárně“ vkládají slova „nebo vyrábí elektřinu v solární elektrárně v souladu s energetickým zákonem bez takovéto licence“. <i>Odůvodnění:</i> <i>Vymezení dalších pojmů (Hlava Elektrozařízení) – pojem provozovatele solární elektrárny bude nutné vymezit odlišně. S ohledem na změnu energetického zákona (č. 458/2000 Sb.) nyní provozovatelé malých FVE nemusejí mít v některých případech licenci na výrobu elektřiny a dosavadní definice by tedy zúžila dosah navržené úpravy. Nově se od 1. ledna 2016 licence na výrobu elektřiny vyžaduje jen na výrobu elektřiny ve výrobních elektřiny s instalovaným výkonem nad 10 kW určené pro vlastní spotřebu zákazníka, pokud je výrobní elektřiny propojena s přenosovou soustavou nebo s distribuční soustavou, nebo na výrobu elektřiny vyrobenou ve výrobních elektřiny s instalovaným výkonem do 10 kW včetně, určené pro vlastní spotřebu zákazníka, pokud je ve stejném odběrném místě připojena jiná výrobní elektřiny držitele licence (§ 3 odst. 3 energetického zákona ve znění zákona č. 131/2015 Sb.). Definice by tedy nově měla být svázána s výrobou elektřiny v solárních elektrárnách jako takovou, nikoliv s držením licence.</i>	Byla doplněna slova: „nebo osoba, která v souladu s energetickým zákonem²⁹⁾ vyrábí elektřinu v solární elektrárně bez takové licence“.
306.	SPČR	§ 81 odst. 2	<u>§ 81, odst. 2</u> V § 81 odst. 2 se slovo „namísto“ nahrazuje slovem „vedle“. <i>Odůvodnění:</i>	Vysvětleno Jde o tzv. fakultativního pověřeného zástupce, kterého si může určit zahraniční „výrobce“, který sám EEZ na trh v ČR neuvádí, ale uvádějí je zde na trh zdejší distributoři, kteří se považují v souladu se zákonnou definicí za výrobce (bod 3). V pozici výrobce pak tento fakultativní

			<i>Pověřený zástupce neodpovídá za plnění povinností namísto výrobce elektrozařízení, ale vedle výrobce elektrozařízení, případně spolu s ním. To plyne i z ustanovení § 10 odst. 4. Text je nutno přeformulovat.</i>	pověřený zástupce zmíněné distributory nahrazuje, neboť zde nemá opodstatnění žádné sdílení odpovědnosti (to ostatně ani není míněno v čl. 17 směrnice 2012/19/EU). Pokud ovšem takový pověřený zástupce ukončí své působení, považují se za výrobce opět ti distributoři. viz 407 a 437
307.	SPČR	§ 83	§ 83 V § 83 se za slova „písemně“ vkládají slova „nebo elektronicky, včetně prostřednictvím dálkového přístupu“. <i>Odůvodnění:</i> Pokud jde o informaci pro konečné uživatele, je z hlediska výrobců důležité, aby bylo za dodržení písemné formy považováno nejen předání informací v papírové podobě, ale i v jiné (zejména elektronické) formě, zejména prostřednictvím dálkového přístupu.	Vysvětleno Termín „písemně“ znamená i eventualitu, že dané informace budou na internetových stránkách prodejců, zejm. v případě internetového prodeje apod, viz § 562 NOZ.
308.	SPČR	§ 84 odst. 1 bod c)	§ 84, odst. 1, bod c) 1. „Povinnost dosáhnout „úrovně sběru“ v roce 2018 aspoň 50% POM v letech 2015, 2016 a 2017. [§82, odst. 1 bod c) a Příloha č. 2] (dále každý rok zvýšení na 55%, 60% až 65%).“ <i>Přílohu č. 2 upravit tak, aby nebyla nad rámec Směrnice (tedy 40% POM do roku 2021 a 65% od roku 2021).</i> <i>Odůvodnění:</i> Nepovažujeme za nutné vytvářet přísnější podmínky v české legislativě. Navíc náběhová křivka po opravě a uzavření „šedých toků“ OEEZ bude odlišná než předpokládaná lineární.	Vysvětleno Požadavek je v souladu se schváleným POH. Nelze připustit, pokud je cíl v roce 2021 stanoven ve výši 65 %, aby do roku 2020 bylo možné plnit míru ZO na úrovni 40 %. V reálné situaci by to znamenalo, že by kolektivní systémy museli zvýšit skokově úroveň zpětného odběru o 20 %. Tato situace je zcela nereálná. Nelze během jednoho roku rozšířit sběrnou síť a vychovat spotřebitele tak, aby tuto sběrnou síť najednou aktivně používali. Navrhované progresivní zvyšování cílů vede k předvídatelnému chování ze strany KS (rozvoj sběrných systémů) a zároveň eliminuje riziko, že ČR nesplní cíl požadovaný evropskou směrnicí. viz 439
309.	SPČR	§ 82 odst. 2	§ 82, odst. 2, písm. a) a b)	Vysvětleno

		písm. a) a b) Pozn.: má být k § 84	V § 84 odst. 2 v uvozovací větě navrhuje za slovo "zřídit" vložit slova "vlastním jménem a". V § 84 odst. 2 písm. a) se vypouštějí slova „a od 15. srpna 2018 pro zpětný odběr odpadních elektrozařízení skupin 3, 5 a 6 podle přílohy č. 1 části II k tomuto zákonu dále v každé obci, městském obvodu nebo městské části s počtem více než 1500 obyvatel,“. V § 84 odst. 2 doplnit možnost zapojit jako místa zpětného odběru mobilní svozy nebezpečných odpadů <i>Odůvodnění:</i> <i>Povinnost zřídit místa zpětného odběru vlastním jménem je preventivním opatřením proti provádění zajištění této činnosti prostým administrativním sdílením míst zpětného odběru.</i> <i>Povinnost zřizovat místo zpětného odběru v každé malé obci nedává smysl, pro zřízení místa zpětného odběru v menších obcích schází i potřebná infrastruktura. Hranice 2.000 obyvatel je již dostatečně nízká, aby byla místa zpětného odběru dostupná i ve venkovských oblastech. Přitom lze tvrdit, že v každé malé obci je elektrozařízení uváděno do oběhu, s poukazem na internetové obchody.</i> <i>Povinnost výrobce zřídit veřejné místo zpětného odběru v každé malé obci, která o něj projeví zájem, může být pro výrobce nadměrně zatěžující a nutí výrobce k neefektivnímu vynakládání finančních prostředků. V České republice dnes existuje cca 6.200 obcí, zřizování místa zpětného odběru v každé z nich by bylo neúměrně náročné finančně i logisticky a nemá smysl ani po environmentální stránce (nejedná se např. o obaly, kde je nutné zajistit celorepublikovou síť sběru). Navrhuje</i>	Doplnění „vlastním jménem“ – Ustanovení by vyvolávalo nejasnosti, zda může místo ZO provozovat osoba odlišná od výrobce/KS. Při striktně gramatickém výkladu by toto možné nebylo, což není žádoucí. Zřizování fiktivních míst ZO lze čelit jinými způsoby – kontroly, sankce, řízení o vydání oprávnění k provozování KS. Vysvětleno Vypuštění skupin 3, 5 a 6 Požadavek na dostupnější síť zpětného odběru pro drobná elektrozařízení je zcela adekvátní. U drobných elektrozařízení řada spotřebitelů tenduje k řešení vyhodit je v rámci směsného komunálního odpadu. Proto je žádoucí, aby sběr těchto výrobků byl pro spotřebitele co nejjednodušší (pohodlný). Navíc v obecné rovině se v ČR musí v průběhu příštích let postupně zvedat sběr elektrozařízení, a proto je nezbytné dále sběrnou síť zahušťovat. Dle údajů ČSÚ k 1. 1. 2015 dojde tak k rozšíření dostupnosti sběrné sítě pro drobné elektrospotřebiče o 427,5 tis obyvatel. Zároveň dojde k rozšíření veřejných míst ZO o dalších 279 obcí. (počet obcí nad 2000 obyvatel je 687 obcí nad 1500 obyvatel je 966). Vysvětleno Mobilní svoz odpadů nemůže být akceptován jako hlavní způsob zajišťování zpětného odběru v obcích, neboť nikdy nemůže nahradit veřejná a dostupná sběrná místa. Mobilní svoz je nutné vnímat pouze jako doplňkovou (byť určitě důležitou) službu. Zejména sběr „drobných výrobků“, jako jsou přenosné baterie a akumulátory a široké spektrum drobných elektrospotřebičů (zejména úsporné žárovky nebo zářivky) nemůže standardně fungovat prostřednictvím mobilního svozu, neboť pokud občané nemají dostatečně pohodlnou alternativu, jak se daných
--	--	---	---	--

			<i>se ustanovení změnit tak, že výrobce je povinen zřídit místo zpětného odběru v každé obci s počtem obyvatel nad 1.500, která o to požádá.</i> <i>Mobilní svozy nebezpečných odpadů jsou součástí míst zpětného odběru na základě písemné dohody již upraveny ve stávajícím zákonu o odpadech (§ 37k odst. 6 písm. a)).</i> <i>Kompromisním východiskem z této situace by mohlo být řešení, kdy by se povinnost zřídit místo zpětného odběru vztahovala pouze na elektrozařízení menších rozměrů, která lze sbírat prostřednictvím vhodných sběrných nádob (do vnějších rozměrů 30 x 20 x 10 cm).</i>	odpadů zbavovat, většinou tendují k možnosti odkládat je v rámci směsného komunálního odpadu. Navíc obvyklá četnost mobilních svozů ve frekvenci 2x ročně je naprosto nedostačující. Záměrem předkladatelů není aby „každá obec“ provozovala sběrný dvůr, ale v oblasti elektrozařízení či baterií může být daná povinnost splněna i prostřednictvím pouličního kontejneru nebo kontejneru na obecním úřadě či jiném vhodném místě. Nad rámec výše uvedeného uvádíme, že definice veřejného místa ZO dle § 3 odst. 1 písm. p) byla upravena v návaznosti na připomínky č. 94, č. 219, č. 347: "veřejným místem zpětného odběru místo zpětného odběru, které je celoročně bez omezení přístupné každému konečnému uživateli v určenou dobu".
310.	SPČR	§ 84 odst. 2	<u>§ 84, odst. 2</u> Vypustit bez náhrady. <i>Odůvodnění:</i> <i>Požadavek je neodůvodněný, nadbytečný a nákladově velmi neefektivní, což dokazují výsledky některých kolektivních systémů, které se zaměřují na elektrozařízení mimo současný sběr kolektivních systémů a jdou cestou suplování MŽP v evidenci ostatních sběrů elektrozařízení a snižování množství elektrozařízení v komunálním odpadu. Uvedený požadavek nad rámec současné legislativy považujeme za nevhodný, jehož důsledkem bude logické zvýšení příspěvků na recyklaci hrazené konečným uživatelem v okamžiku nákupu.</i> Nebo <u>§ 84 odst. 2 písm. c)</u>	Vysvětleno Připomínku považujeme za rozporuplnou v kontextu připomínky předešlé. Vypuštění celého ustanovení je neakceptovatelné a významně by rozvolnilo povinnosti, které již dnes stanovuje zákon o odpadech. viz 441 Vysvětleno Co se týče druhého bodu, tak je zde zohledněn prodej zejména v obchodních centrech, kde může být vedle sebe více prodejců elektrozařízení. V takovém případě není nutné, aby každý výrobce zřizoval povinně místo zpětného odběru v každé provozovně, ale je postačující, aby zde bylo zřízeno jedno "centrální" místo ZO, např. v prostorách obchodního centra případně před ním. Termín "bezprostřední blízkosti" se navíc běžně používá v řadě legislativních předpisů (např. 458/2000 Sb., energetický zákon, 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích, 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích). Viz

			V § 84 odst. 2 písm. c) navrhujeme vypustit slova "nebo v jeho bezprostřední blízkosti". <i>Odůvodnění:</i> <i>Prodejce má ze zákona povinnost zajistit zpětný odběr.</i>	též připomínka č 312.
311.	SPČR	§ 84 odst. 3	<u>§ 84, odst. 3</u> § 84, odst. 3 navrhujeme zrušit. <i>Odůvodnění:</i> <i>Nepovažujeme za nutné ani vhodné vytvářet nákladnou a zbytečnou síť pro tuto komoditu. Ekonomika udržování takto rozsáhlé sítě po desítky let „bez jediného sebraného panelu“ by zbytečně odčerpávala úspory z příspěvků provozovatelů FVE. Drtivá většina panelů s ohledem na „solární boom“ byla uvedena do provozu v roce 2010 a mají životnost nejméně 20 let. Je zcela zbytečné vytvářet sběrnou síť pro tuto komoditu, udržovat ji a financovat, když zřejmě ještě min. deset let nebude, co do ní odevzdávat. Zbytečně tak dojde k odčerpání příspěvků na společné plnění. Toto ustanovení proto zcela vypustit nebo v přechodných ustanoveních odložit nabytí jeho účinnosti.</i>	Akceptováno částečně - ROZPOR Současná právní úprava již obsahuje ustanovení, na základě kterého mají výrobci, nebo kolektivní systémy povinnost zajistit síť míst zpětného odběru nebo odděleného sběru v dostatečné četnosti a dostupnosti. Považujeme za nezbytné, aby síť sběrných míst existovala i pro tato specifická elektrozařízení. Dle našeho názoru budou odpady ze solárních instalací v řadě případů vznikat dříve, než na konci jejich životnosti, a to např. z důvodu jejich poruchovosti, z důsledků působení povětrnostních vlivů atp. Je tedy nutné upravit ustanovení tak, aby bylo zřejmé, v jaké míře má být sběrná síť zajištěna. Ustanovení bude upraveno: (3) Zpětný odběr solárních panelů, které jsou součástí solárních elektráren s celkovým instalovaným výkonem do 30 kWp, musí být zajištěn prostřednictvím sítě míst zpětného odběru o dostatečné četnosti a dostupnosti. Tyto podmínky se považují za splněné, jestliže a) nejpozději k 31. prosinci 2018 je zřízeno alespoň jedno veřejné místo zpětného odběru, kde jsou takové solární panely odebírány, v každé obci, městském obvodu nebo městské části s počtem více než 10 000 obyvatel, ve kterých se nachází alespoň jedna solární elektrárna s celkovým instalovaným výkonem do 30 kWp, a b) nejpozději k 31. prosinci 2020 je zřízeno alespoň jedno

				veřejné místo zpětného odběru, kde jsou takové solární panely odebírány, v každé obci, městském obvodu nebo městské části s počtem více než 5 000 obyvatel, ve kterých se nachází alespoň jedna solární elektrárna s celkovým instalovaným výkonem do 30 kWp.
312.	SPČR	§ 85 odst. 2	<u>§ 85, odst. 2</u> V § 85 odst. 2 se vypouštějí slova „nebo v jeho bezprostřední blízkosti“. <i>Odůvodnění:</i> <i>Není zřejmé, co se rozumí povinností odebrat VUŽ v bezprostřední blízkosti místa prodeje, resp. co se rozumí místem prodeje a místem dodávky.</i>	Vysvětleno Viz též připomínka č. 310. Předmětnou část ustanovení nelze vypustit s ohledem na potřebu plné transpozice směrnice 2012/19/EU (čl. 5 odst. 2 písm. c). Je zde zohledněn prodej zejména v obchodních centrech, kde může být vedle sebe více prodejců elektrozařízení. V takovém případě není nutné, aby každý výrobce zřizoval povinně místo zpětného odběru v každé provozovně, ale je postačující, aby zde bylo zřízeno jedno "centrální" místo ZO, např. v prostorách obchodního centra případně před ním. Obavy z nejasného výkladu ustanovení nesdílíme, neboť se tento termín běžně používá v řadě legislativních předpisů (např. 458/2000 Sb., energetický zákon, 274/2001 Sb., zákon o vodovodech a kanalizacích, 110/1997 Sb., zákon o potravinách a tabákových výrobcích). viz 443 a 310
313.	SPČR	§ 85 odst. 4	<u>§ 85 odst. 4</u> V § 85 navrhuje odstavec 4 zrušit. <i>Odůvodnění:</i> <i>Každý prodejce má povinnost zajistit zpětný odběr podle odstavce 1 a 2.</i>	Akceptováno částečně Jde o transpoziční ustanovení, které nelze zcela vypustit, viz čl. 14 odst. 2 písm. b) směrnice 2012/19/EU: „Členské státy zajistí, aby byly uživatelům EEZ v domácnostech poskytnuty nezbytné informace o jim dostupných systémech vracení a sběru, čímž podpoří koordinaci informací o sběrných místech, jež jsou k dispozici, bez ohledu na to, který výrobce nebo jiný hospodářský subjekt je zřídil“.

				Poslední věta daného ustanovení byla vypuštěna na základě připomínky č. 241.
314.	SPČR	§ 86 odst. 4	<u>§ 86, odst. 4</u> V § 86 odst. 4 se vkládá na závěr věta: „Na osobu, která uskutečnila přípravu elektrozařízení k opětovnému použití a uvedla jej na trh nebo do oběhu, se vztahují povinnosti výrobce elektrozařízení podle tohoto zákona a tato osoba nese odpovědnost za škodu způsobenou vadou výrobku podle zvláštního předpisu.“ <i>Odůvodnění:</i> <i>Navrhuje se zdůraznit, že opětovným použitím elektrozařízení není dotčena povinnost předat takové elektrozařízení po ukončení jeho životnosti ke zpětnému odběru a recyklaci. Ustanovení je dále nutné doplnit ve vazbě na odpovědnost výrobce za škodu způsobenou vadou výrobku podle § 2939 a násl. občanského zákoníku. Pokud budou zpětně odebrané VUŽ „připravovány k opětovnému použití“, může se tak dít mimo kontrolu výrobce, výrobce minimálně nebude tím, kdo bude přípravu uskutečňovat. I přes možnost výrobce „...stanovit konkrétní podmínky a kritéria pro určení, zda zpětně odebrané odpadní elektrozařízení bude určeno k přípravě pro opětovné použití.“, existuje velké riziko neautorizovaných zásahů třetích osob do výrobků. Je nutné jasně doplnit, že dojde-li k přípravě výrobků pro opětovné použití, nenese odpovědnost podle § 2939 OZ výrobce, ale osoba, která výrobek pro opětovné použití připravila.</i>	Částečně akceptováno Návrh zákona byl změněn ve smyslu, že na osobu, která uskutečnila přípravu elektrozařízení k opětovnému použití a uvedla je do oběhu, se vztahují povinnosti výrobce elektrozařízení podle tohoto zákona. V tomto případě bude muset tato osoba, která elektrozařízení bude uvádět dále do oběhu, zajišťovat zejména povinnosti zpětného odběru. Do § 86 byl vložen nový odstavec 5 ve znění: "Na osobu, která provádí přípravu odpadních elektrozařízení k opětovnému použití a uvádí výrobek do oběhu, se vztahují povinnosti výrobce elektrozařízení podle tohoto zákona". Vysvětleno Odpovědnost za škodu způsobenou vadou výrobku – Jde o prodej použitého zboží. Za vadu, která vyvolá odpovědnost za škodu ve smyslu § 2939 a násl. obč. zákoníku, by neměla být považována porucha, kterou způsobil zásah do výrobku provedený osobou odlišnou od výrobce, který výrobek původně uvedl na trh. Není proto možné souhlasit s tím, aby se celá odpovědnost za škodu způsobenou vadou výrobku přenesla na toho, kdo provedl přípravu k opětovnému použití. Ta může spočívat např. jen ve vyčištění výrobku, které nemuselo mít na případný pozdější výskyt určité výrobní vady žádný vliv.
315.	SPČR	§ 87 odst. 1 písm. a)	<u>§ 87 odst. 1 písm. a)</u>	Vysvětleno V souladu s Legislativními pravidly vlády nelze tímto

			V § 87 odst. 1 navrhujeme na konci písmene a) doplnit slova "a požadavků příslušných technických norem" <i>Odůvodnění:</i> <i>Navrhovaný text napomůže sjednocení technických postupů v rámci EU a napomůže srovnatelnosti poskytovaných údajů.</i>	způsobem odkazovat na technické normy. Má-li se podle právního předpisu použít určitá technická norma, musí být tímto právním předpisem inkorporována, nebo musí být zveřejněna s tím, že právní předpis odkáže na způsob jejího zveřejnění. Navrhovaný odkaz není ani konkrétní, pokud jde o technické normy, které se mají použít. Ustanovení nevylučuje možnost použití daných norem, které budou součástí prováděcího právního předpisu.
316.	SPČR	§ 87 odst. 4	<u>§ 87 odst. 4</u> V § 87 odst. 4 Navrhujeme za slovo "předpis" vložit slova "výčet technických norem podle odstavce 1 písm. a) a". <i>Odůvodnění:</i> <i>Vyjmenování použitelných technických norem napomůže sjednocení technických postupů v rámci EU a napomůže srovnatelnosti poskytovaných údajů, např. CENELEC.</i>	Vysvětleno Viz připomínky č. 315 a 446. V souladu s Legislativními pravidly vlády nelze tímto způsobem odkazovat na technické normy. Má-li se podle právního předpisu použít určitá technická norma, musí být tímto právním předpisem inkorporována, nebo musí být zveřejněna s tím, že právní předpis odkáže na způsob jejího zveřejnění. Navrhovaný odkaz není ani konkrétní, pokud jde o technické normy, které se mají použít. Ustanovení nevylučuje možnost použití daných norem, které budou součástí prováděcího právního předpisu.
317.	SPČR	§ 88	<u>§ 88</u> Požadujeme zakotvení povinnosti pro zpracovatele zajistit využití elektroodpadů v souladu s přílohou č. 3. <i>Odůvodnění:</i> <i>Stanovení této povinnosti je nezbytné pro zajištění plnění rozšířené povinnosti výrobce. Tato povinnost je stanovena již dnes v § 371 odst. 3 písm. d) zákona o odpadech.</i>	Akceptováno Zpracovatel odpadních elektrozařízení, který není smluvně vázán na výrobce, nesmí převzít odpadní elektrozařízení, což vyplývá z § 12 návrhu zákona, který říká, že oprávnění převzít výrobek s ukončenou životností má pouze místo zpětného odběru, které určuje výhradně výrobce elektrozařízení. Zákon také umožňuje převzít odpadní elektrozařízení posledním prodejcem. Na výrobce je zároveň stanovena povinnost plnění cílů využití. Zpracovatelé, kteří budou zpracovávat elektrozařízení pro výrobce, budou povinni plnit míry využití, v jiném případě by s nimi výrobce nemohl spolupracovat. Cíle využití byly stanoveny na zpracovatele.

318.	SPČR	§ 88 odst. 1	<u>§ 88, odst. 1</u> V § 88 odst. 1 se ve větě první za závorku vkládají slova „a to pouze v rámci systému organizovaného výrobcem“. <i>Odůvodnění:</i> <i>Ustanovení je nutné upravit tak, aby byl zpracovatel oprávněn převzít VUŽ (elektroodpad) od konečného uživatele, od posledního prodejce nebo od provozovatele místa zpětného odběru pouze v rámci systému zřízeného výrobcem. Jestliže mají výrobci nést odpovědnost za splnění příslušných kvót pro zpětný odběr a využití elektroodpadu, je nutné nastavit legislativně prostředí tak, aby tuto povinnost opravdu mohli plnit.</i>	Vysvětleno Tuto otázku řeší již jiná ustanovení navrhovaného zákona. Z § 12 a § 15 vyplývá, že VUŽ mohou být sbírány pouze v rámci systémů výrobců a v rámci těchto systémů jsou rovněž předávány zpracovatelům ke zpracování (zpětně odebraný VUŽ musí být předán zpracovateli určenému výrobcem). Smysl § 88 odst. 1 je jiný, a sice vyloučit z okruhu zpracovatelů osoby, které nejsou provozovateli zařízení určeného pro nakládání s tímto druhem odpadu s platným povolením krajského úřadu.
319.	SPČR	§ 89 odst. 2	<u>§ 89, odst. 2</u> Financování nakládání s elektrozařízením pocházejícím z domácností (Hlava Elektrozařízení) – navržená úprava je zcela nedostatečná a vůbec neřeší, jakým způsobem má být zajištěno spravedlivé přispívání všech výrobců na nakládání s historickým elektroodpadem z domácností. Současná platná právní úprava je totožná a v praxi je dlouhodobě situace taková, že část výrobců elektrozařízení nese podstatně vyšší část nákladů na sběr a recyklaci historických elektrozařízení z domácností (přesahující jejich podíl na trhu, a to velmi výrazně), a druhá část se na těchto nákladech podílí pouze minimálně. Tento fakt jasně dokládají údaje o výsledcích zpětného odběru a recyklace dosahovaných jednotlivými kolektivními systémy, které má ministerstvo k dispozici mj. z ročních zpráv. Pokračování tohoto nevyhovujícího	Neakceptováno - ROZPOR V rámci nově navržených ustanovení týkajících se koordinačního centra byla zavedena zásada rovnoměrného zatížení výrobců náklady na zpětný odběr. Co se týče pojmů (posl. odst. připomínky), tak termín elektroodpad už zákon nepoužívá, pojem je nahrazen odpadním elektrozařízením, jehož podmnožinou je „elektrozařízení pocházející z domácností“ – slovo „odpadní“ zde už není, aby daný pojem nebyl příliš dlouhý, ale z textace § 80 písm. b) je jasné, že se jedná o odpadní elektrozařízení.

			stavu, kdy část výrobců doslova parazituje na jiné části výrobců, i na základě nového zákona je nepřipustné, a nelze dopustit, aby stát převzetím dosavadní úpravy umožnil pokračování v tomto neetickém systému. V ustanovení (včetně nadpisu) navíc není rozlišováno mezi elektrozařízením a elektroodpadem, což nejspíše plyne z převzetí dosavadní (nedostatečné) právní úpravy.	
320.	SPČR	§ 90 odst. 3	<u>§ 90, odst. 3</u> V § 88 se odst. 3 vypouští bez náhrady. <i>Odůvodnění: Financování nakládání s elektrozařízením nepocházejícím z domácností (Hlava Elektrozařízení) – navrhuje se vypuštění odstavce 3, který nedůvodně zvýhodňuje výrobce elektrozařízení „B2B“. Důvody takového zvýhodnění nejsou zřejmé, a to tím spíše, že v minulosti opakovaně docházelo ke snahám výrobců deklarovat elektrozařízení, které uvádějí na trh, jako elektrozařízení určené pro podnikatele, ač se jednalo o elektrozařízení určené do domácností.</i>	Akceptováno Finanční záruka byla rozšířena i na výrobce elektrozařízení jiných než určených k použití v domácnostech, resp. ustanovení § 90, odst. 3 bylo vypuštěno bez náhrady.
321.	SPČR	§ 91 odst. 1	<u>§ 91, odst. 1</u> Upravit na znění „Pro solární panely uvedené na trh do dne 1. ledna 2013 zajistí financování předání ke zpracování, využití a odstranění odpadních solárních panelů, včetně plnění těchto povinností, provozovatel solární elektrárny, jejíž jsou solární panely součástí, prostřednictvím provozovatele kolektivního systému, který je k zajišťování plnění těchto povinností oprávněn. Tyto povinnosti provozovatel solární elektrárny splní prostřednictvím rovnoměrných dílčích plateb příspěvků, poskytovaných minimálně s roční periodicitou, na základě smlouvy uzavřené s	Vysvětleno Způsob výpočtu příspěvků na základě výkonu solárních elektráren byl v roce 2012 zaveden do zákona o odpadech také na základě připomínky Ministerstva financí. Důvodem stanovení výpočtu na jednotku výkonu solárního panelu byla také skutečnost, že údaj o hmotnosti solárních panelů nemusel být v řadě případů k dispozici. Zároveň by tento způsob výpočtu také vytvářel prostor pro obcházení povinností ze strany provozovatelů solárních elektráren, kteří by mohli podhodnocovat hmotnost svých solárních panelů. Údaje o výkonech solárních panelů je možné kdykoliv ověřit a plnění předmětných povinností

			provozovatelem kolektivního systému tak, aby financování bylo plně zajištěno nejpozději do 1. ledna 2019. Provozovatel kolektivního systému stanoví příspěvky na předání ke zpracování, využití a odstranění odpadních solárních panelů zejména v závislosti na jejich hmotnosti.“ <i>Odůvodnění:</i> <i>Výše příspěvku na budoucí recyklaci a odstranění je závislá na procesu nakládání a výtěžnosti materiálů, tj. je přímo závislá na materiálovém složení panelu a hmotnosti jednotlivých materiálů. Současně neexistuje žádný univerzální fyzikální přepočítání mezi účinností solárního panelu a náklady na jeho recyklaci/odstranění. Tato vazba je pouze k jeho složení a hmotnosti. Uvedená původní textace není v souladu s § 89 odst. 3.</i>	zkontrolovat. Zákon o odpadech v současné době stanovuje, že provozovatelé solárních elektráren jsou povinni zajistit uhrazení příspěvků do roku 2019. V roce 2018, kdy je předpokládána účinnost předpisu, již budou téměř všechny finanční prostředky odvedeny. Při akceptování této změny by provozovatelé kolektivních systémů museli přepočítat hodnoty u všech provozovatelů solárních elektráren, jednotlivé provozovatele kontaktovat a případné přeplatky/nedoplatky vypořádat, což by mj. znamenalo vyvolání nemalých administrativních nákladů.
322.	SPČR	§ 99 odst. 4	<u>§ 99, odst. 4</u> Přidat odstavec: (4) Vysokonapěťové průmyslové baterie a akumulátory používané v jakémkoliv druhu elektrických vozidel je oprávněn demontovat a vyjmát pouze kvalifikovaný profesionál. <i>Odůvodnění:</i> <i>S ohledem na charakteristiku baterií a akumulátorů používaných v elektrických vozidlech je třeba při manipulaci s nimi dodržovat bezpečnostní zásady tak, aby se předešlo úrazu elektrickým proudem.</i>	Vysvětleno Pravidla demontáže má stanovit výrobce v rámci informací o provozu vozidla pro spotřebitele a pravidel demontáže pro zpracovatele.
323.	SPČR	§ 103 odst. 2	<u>§ 103, odst. 2 - vypustit</u>	Neakceptováno - ROZPOR

			Odůvodnění: <i>Nevidíme důvod v definování hustoty sběrné sítě pro automobilové baterie a akumulátory.</i> <i>Sběr použitých automobilových baterií je v současné době bezproblémový, mj. s ohledem na výrazně pozitivní výkupní cenu baterií. Systém je plně funkční vč. Dostatečné hustoty míst, kde je možné automobilové baterie a akumulátory odevzdat.</i> <i>Povinnost nemá oporu ve Směrnici 2006/66/EC.</i>	Požadavek na minimální hustotu sběrné sítě pro automobilové baterie považujeme za zcela legitimní. V současnosti mají automobilové baterie pozitivní tržní hodnotu, ale tento stav nemusí trvat věčně, a to zejména s ohledem na možný zákaz používání olovených automobilových baterií, který může být stanovený směrnicí 2006/66/ES, resp. dnes platí pro používání automobilových olovených baterií výjimka (příloha č. 2 směrnice 2000/53/ES). Viz též speciální úprava pro nakládání s automobilovými olovenými autobateriemi.
324.	SPČR	§ 108 odst. 1	<u>§ 108, odst. 1</u> „Tento zákon se vztahuje na všechny typy pneumatik bez ohledu na jejich rozměry a použití, a bez ohledu na to, zda kteřé jsou na trh uváděny samostatně nebo jako součást či příslušenství vozidel nebo jiných funkčních celků.“ <i>Odůvodnění</i> <i>Pneumatiky uváděné na trh na vozidlech jsou zpravidla likvidovány v rámci nakládání s vozidly s ukončenou životností (mj. jsou pneumatiky uvedeny jako podstatná část vozidla). Tyto pneumatiky jsou při zpracování vozidel demontovány a zpracovatel vozidel s nimi dále nakládá jako s odpadem v rámci své podnikatelské činnosti. Viz. také připomínka k §3, odst. 1, písm. l).</i>	Připomínka byla stažena Ustanovení plně aproximuje principy rozšířené odpovědnosti výrobce. Pokud by výrobci vozidel nebyli povinnými osobami v oblasti pneumatik, jednalo by se o zcela zjevný "freeriding", a náklady na zajištění zpětného odběru a zpracování pneumatik by pak nesli jiní výrobci či ekonomicky aktivní osoby. V případě, že bude fungovat systém zpracování vozidel s UŽ pod záštitou výrobců vozidel, tak to nebude představovat navýšení nákladů na zajištění sběrné sítě.
325.	SPČR	§ 111	<u>§111, přidat odst. 2)</u> (2) Výrobce pneumatik, distributor a poslední	Připomínka byla stažena Povinnost informovat o způsobu zajištění ZO už v zákoně

			prodejce jsou povinni informovat o možnosti bezplatného odevzdání pneumatik na konci životnosti v rámci zpětného odběru. <i>Odůvodnění:</i> <i>Připomínka předchází změně navržené v § 114</i> <i>Dle našeho názoru nemá oddělené uvádění nákladů na ZO pneumatik takový motivační efekt, jak tvrdí MŽP.</i> <i>Povinné uvádění nákladů na ZO pneumatik se do zákona o odpadech dostalo při schvalování novely č. 223/2015 Sb., aniž by tato změna byla projednána se všemi zainteresovanými subjekty. Předmětné ustanovení bylo i předmětem rozsáhlé diskuze při projednávání v PS PČR a Senátu.</i> <i>Dle našeho názoru je dostatečně motivační podání informace o možnosti bezplatného odevzdání pneumatik v rámci ZO. Zároveň se tak předejde nejasnostem v okamžiku, kdy poslední prodejce nabízí k prodeji pneumatiky více výrobců, kteří uvádí rozdílné výše nákladů na recyklaci.</i> <i>Dále uvádění nákladů vztahených na 1 ks pneumatiky je značně diskutabilní, neboť zákon zahrnuje pneumatiky nejen pro osobní vozidla, ale zároveň pro velké stroje, kde rozdíl v hmotnosti pneumatiky a tedy nákladů na recyklaci 1ks pneumatik je enormní.</i>	uvedena - § 11 odst. 5, § 16 odst. 3 a dále ustanovení v částech týkajících se jednotlivých druhů výrobků včetně pneumatik - § 111 písm. b).
326.	SPČR	§ 112 odst. 1 písm. b)	§ 112, odst. 1, písm. b) Zvážit reálnost dodržování. Spotřebitel nemá povinnost vracet VÚŽ u výrobce, u kterého je koupil.	Akceptováno V návrhu zákona je nově navržen pozvolnější nárůst cílů sběru. 2018 – 65 % 2019 – 75 % 2020 – 80 %

				Výrobce musí přinejmenším dosáhnout minimální míry sběru, tzn., že musí sbírat "aktivně". Pro splnění cílů může výrobce spolupracovat s obcemi, se zpracovateli vozidel s ukončenou životností či přímo se zpracovateli pneumatik.
327.	SPČR	§ 112 odst. 2	<u>§ 112, odst. 2 - vypustit</u> (2) Za účelem splnění povinností podle odstavce 1 je výrobce pneumatik povinen zřídít na vlastní náklady nejméně jedno veřejné místo zpětného odběru v každé a) obci s pověřeným obecním úřadem a v případě územně členěných statutárních měst v každém městském obvodu nebo městské části a b) obci, která o zřízení veřejného místa zpětného odběru projeví zájem, a to za podmínek obdobných jako pro ostatní obce, ledaže ve vzdálenosti do 10 km od ní již bylo zřízeno jiné veřejné místo zpětného odběru pneumatik. <i>Odůvodnění:</i> <i>Hustota míst ZO pro pneumatiky nebyla projednávána v rámci přípravy věcného záměru zákona. Zároveň bylo MŽP přislíbeno, že diskuze na toto téma bude se zainteresovanými subjekty vedena na základě vyhodnocení dopadu novely zákona o odpadech (č. 169/2013 Sb.), kde se zaváděla minimální úroveň ZO, a byl zřízen Registr výrobců pneumatik.</i> <i>Toto se nestalo a nyní MŽP v rozporu s předchozími dohodami předkládá se zainteresovanými stranami neprojednaný návrh.</i> <i>Navrhovaná hustota může mít za následek výrazné zvýšení počtu míst ZO, které se negativně promítne do</i>	Připomínka byla stažena Je nutné stanovit minimální požadavky pro rozsah sběrné sítě pro pneumatiky, a to tak, aby byla dostupná co největšímu počtu obyvatel. V případě vypuštění ustanovení by mohlo docházet k diskriminaci spotřebitelů, kdy by místa ZO byla zřizována hlavně ve větších obcích, resp. v místech, kde je sběr odpadů z ekonomického hlediska jednodušší. Dosud v obecních systémech nakládání s odpady každoročně končí 11 000 tun pneumatik. Cílem zákona o VUŽ je toto množství snižovat, a dále v maximální míře odklonit odpadní pneumatiky z nelegálních toků nakládání s odpady, včetně toku směsného komunálního odpadu.

			<i>ekonomické únosnosti systému ZO pro mnoho výrobců, čímž nepochybně dojde ke zvýšení ceny výrobku pro konečného uživatele.</i> <i>Domníváme se, že stanovení minimální kvóty ZO pneumatik je i díky povinnosti výrobce zapsat se do Registru výrobců (k dnešnímu dni zahrnuje 162 výrobců) postačujícím nástrojem k zajištění dostatečné dostupnosti míst ZO.</i> <i>Pokud MŽP cítí potřebu definovat hustotu sítě ZO, navrhneme povinnost zajistit ZO nejméně v místech autorizovaného/oficiálního prodeje pneumatik dodávaných výrobcem. Výsledná síť veřejných míst ZO tak bude efektivní, udržitelná, „nízkonákladová“ a pro kohokoliv bezproblémově dostupná</i>	
328.	SPČR	§ 112	<u>§ 112 – přidat odst. 5</u> <u>(5) Výrobce vybraných vozidel, který zajišťuje zpětný odběr odpadních pneumatik od konečného uživatele v individuálním systému, není povinen poskytovat finanční záruku podle § 31.</u> <i>Odůvodnění:</i> <i>Změna navazuje na obecnou připomínku k §31 - §33</i>	Připomínka byla stažena Finanční záruka je zde schválena na základě VZ, směrnice však dané opatření nezakazují, přičemž v případě pneumatik je to vyžadováno z důvodu jejich obvykle významně záporné tržní hodnoty, a hrozí tedy riziko, že např. po zániku individuálního výrobce na trhu zůstanou výrobky, se kterými bude muset být nakládáno (recyklace, odstranění) na náklady jiných výrobců.
329.	SPČR	§ 113 odst. 2	<u>§ 113, odst. 2 – upravit text</u> Odpadní pneumatiky nesmějí být odstraňovány spalováním, ani ukládáním na skládky všech skupin. <i>Odůvodnění:</i> <i>Nevidíme důvod zakazovat spalování (energetické využití) pneumatik v zařízeních k tomu určených (např. cementárny).</i>	Vysvětleno Zakázáno bude odstraňování odpadních pneumatik uvedenými způsoby. Půjde-li o využití odpadu (např. spalování pneumatik, které splňuje parametry energetického využití odpadu), bude spalování i ukládání na skládky dovoleno. Viz 124

			<i>Naopak se domníváme, že využívání pneumatik např. na tzv. rekultivace je z hlediska ochrany ŽP značně diskutabilní a mělo by být omezeno.</i>	
330.	SPČR	§ 114 odst. 1	<u>§ 114, odst. 1</u> Výrobce pneumatik, distributor a poslední prodejce jsou povinni při prodeji pneumatik uvádět odděleně náklady na zpětný odběr, zpracování a využití odpadních pneumatik, které připadají na 1 prodávanou pneumatiku informovat o možnosti bezplatného odevzdání pneumatik na konci životnosti v rámci zpětného odběru. <i>Odůvodnění:</i> <i>Dle našeho názoru nemá oddělené uvádění nákladů na ZO pneumatik takový motivační efekt, jak tvrdí MŽP.</i> <i>Povinné uvádění nákladů na ZO pneumatik se do zákona o odpadech dostalo při schvalování novelou č. 223/2015 Sb., aniž by tato změna byla projednána se všemi zainteresovanými subjekty. Předmětné ustanovení bylo i předmětem rozsáhlé diskuze při projednávání v PS PČR a Senátu.</i> <i>Dle našeho názoru je dostatečně motivační informace o možnosti bezplatného odevzdání pneumatik v rámci ZO. Zároveň se tak předejde nejasnostem v okamžiku, kdy poslední prodejce nabízí k prodeji pneumatiky více výrobců, kteří uvádí rozdílné výše nákladů na recyklaci. Zároveň uvádění nákladů vztahených na 1 ks pneumatiky je značně diskutabilní, neboť zákon zahrnuje pneumatiky nejen pro osobní vozidla, ale zároveň pro velké stroje, kde rozdíl v hmotnosti pneumatiky a tedy nákladů na recyklaci 1ks pneumatik je enormní.</i>	Přípomínka byla stažena Uvádění nákladů má informační efekt vůči spotřebitelům a také zjednodušuje kontrolu ČIŽP při hledání tzv. „free riderů“. Zároveň tak může být snadno kontrolováno dodržování povinnosti ze strany kolektivního systému přistupovat ke všech výrobcům jednotně.

			Povinnost odděleného uvádění nákladů je nad rámec předpisu EU	
331.	SPČR	§ 114 odst. 2 a 3	<u>§ 114, odst. 2, 3 - vypustit</u> <i>Odůvodnění:</i> <i>Souvisí s § 114, odst. 1</i>	Vysvětleno Viz připomínka č. 330.
332.	SPČR	§ 117	<u>§ 117</u> Doplnit definici pojmu „sběr“, který je dále používán (§ 119 a § 120)	Vysvětleno Sběr odpadů je definován v ust. § 7 odst. 1 písm. i) návrhu zákona o odpadech, který byl předložen do MPŘ souběžně s tímto návrhem zákona a který je s tímto právním předpisem provázán. Tato provázanost je stanovena ust. § 2 odst. 4 a § 3 odst. 3 návrhu zákona, které stanoví, že: „Nestanoví-li tento zákon jinak, použije se při nakládání s výrobky s ukončenou životností zákon o odpadech.“ Díky tomu je možné aplikovat definici sběru odpadů z návrhu odpadového zákona i na tento právní předpis.
333.	SPČR	§ 119	<u>§ 119</u> Přidání odstavce: (6) Povinnost podle odstavce 1 se neuplatní u právnických osob a fyzických osob podnikajících, pokud v rámci jejich činnosti vznikají odpady, které mohou mít charakter částí vozidel s ukončenou životností. <i>Odůvodnění:</i> <i>Návrh navazuje na diskuzi v rámci pracovní skupiny k věcnému záměru zákona o výrobcích s ukončenou životností, kde bylo MŽP přislíbено, že do zákona bude začleněna výjimka pro osoby, při jejichž činnosti vznikají odpady, které mohou mít charakter částí</i>	Akceptováno jinak - ROZPOR V navrženém ust. odst. 1 byla za první větu doplněna věta ve znění: „Právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba, která provádí činnosti, jejichž výsledkem je vznik částí vozidel s ukončenou životností, může takto vzniklé části vozidel s ukončenou životností také předat přímo nebo prostřednictvím dopravce odpadu do zařízení určených pro nakládání s daným druhem a kategorií odpadu.“

			<i>vozidel s ukončenou životností (např. autoservis, logistická společnost, apod.).</i>	
334.	SPČR	§ 123 odst. 1 písm. f) a g)	<u>§ 123, odst. 1, písm. f) a g)</u> Přepracovat text tak, aby byl v souladu s technickou realitou	Vysvětleno Připomínka je v rozporu s legislativními pravidly vlády a navíc je nekonkrétní. Současný návrh zákona plně respektuje situaci v odvětví podnikání s vozidly s ukončenou životností a jejich částmi.
335.	SPČR	§ 124 odst. 2 písm. b)	<u>§ 124, odst. 2, písm. b)</u> Navrhujeme vypustit. Odůvodnění: Považujeme tento požadavek za nadbytečný, vážou se na něj další nedořešené otázky, ale je v rozporu s principem (Oběhového hospodářství“. Navíc přímo koliduje s odst. 3, písm. a) tohoto §.	Vysvětleno Takovéto opatření by bylo proti ochraně životního prostředí díky předcházení vzniku odpadů z vozidel za pomoci opětovného použití, recyklace a jiné formy využití vozidel s ukončenou životností a jejich součástí tak, aby bylo sníženo množství odpadu k odstranění a zlepšena účinnost všech hospodářských subjektů zasahujících do životního cyklu vozidel, pokud jde o ochranu životního prostředí. Navíc, a to zejména, by to bylo v rozporu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2000/53/ES ze dne 18. září 2000 o vozidlech s ukončenou životností, která stanoví závazné cíle pro členské státy, které jsou, že ode dne 1. ledna 2015 je pro všechna vozidla s ukončenou životností míra opětovného použití a využití zvýšena na nejméně 95 % průměrné hmotnosti vozidla a rok. S ohledem na tyto povinnosti ČR v rámci EU není možné vyjmout karoserii, rám a další části vozidla obsahující VIN z opětovného použití.
336.	SPČR	§ 127	<u>§ 127</u> §127 Poplatek za registraci vozidla dle plnění emisních norem na podporu sběru, zpracování, využití a odstranění vozidel s ukončenou životností a jejich částí	Akceptováno jinak - ROZPOR Ustanovení týkající se emisního poplatku bylo změněno v souladu s připomínkou MF, viz připomínka č. 20.

		<i>Odůvodnění:</i> 1/ Název paragrafu by měl být plně v souladu s vládou schváleným věcným záměrem tohoto zákona a se závěry pracovní skupiny k věcnému záměru zákona o výrobcích s ukončenou životností a respektovat „Memorandum“ uzavřené mezi MŽP, AutoSAP a SDA. Na tento poplatek se mimo jiné odvolávají další strategické dokumenty, na jejichž přípravě se podílelo MŽP a MPO (Národní akční plán Čistá mobilita, Střednědobá strategie zlepšení ovzduší v ČR, Národní program snižování emisí návrhy a připravované opatření k obnově vozového parku v ČR). 2/ Termín "poplatek za registraci vozidla" je již používán, jedná se o správní poplatek dle zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích. Dle návrhu by se tedy jednalo o druhý "poplatek za registraci vozidla", což by vedlo k ještě většímu "matení konečných uživatelů". Že by se koneční uživatelé "dožadovali poplatku zpět od zpracovatelů vozidel" nám není známo a ani při přípravě věcného záměru tohoto zákona nebylo nikým ze zúčastněných avizováno. Zdůvodnění v účelové zprávě považujeme za záměrně zavádějící a účelové, motivací je jednoznačně snaha SFŽP hospodařit s prostředky vybranými od motoristické veřejnosti bez omezení. 3/ Určení poplatku na podporu sběru, zpracování, využití a odstranění vozidel s ukončenou životností bylo přitom jednoznačným úmyslem zákonodárce při zavedení tohoto poplatku.	
337.	SPČR	§ 127, odst. 1 Žadatel o registraci vozidla kategorie M1 nebo N1 do	Akceptováno jinak - ROZPOR

			registru silničních vozidel je při registraci vozidla v České republice povinen zaplatit poplatek za registraci vozidla dle plnění emisních norem poplatek na podporu sběru, zpracování, využití a odstranění vozidel s ukončenou životností a jejich částí (dále jen „poplatek“). Každá další registrace vozidla je od poplatku osvobozena, pokud je v registru silničních vozidel uveden záznam o uhrazení poplatku nebo doloží-li žadatel doklad o uhrazení poplatku <i>Odůvodnění:</i> <i>Viz předchozí připomínka k názvu §127</i>	Ustanovení týkající se emisního poplatku bylo změněno v souladu s připomínkou MF č. 20.
338.	SPČR	§ 127 odst. 7	<u>§ 127, odst. 7</u> Poplatky jsou příjmem Státního fondu životního prostředí České republiky. Použijí se na podporu sběru, zpracování, využití a odstranění vozidel s ukončenou životností a jejich částí. Poplatky je možné využít také k vyplácení příspěvků posledním vlastníkům vybraných vozidel s ukončenou životností, kteří odevzdají úplně vybrané vozidlo s ukončenou životností oprávněné osobě. <u>Proplacení této podpory je vázáno na splnění podmínek a nevzniká na ni právní nárok. Podrobnosti této podpory stanoví prováděcí právní předpis.</u> <i>Odůvodnění:</i> <i>Navržený text je plně v souladu s vládou schváleným věcným záměrem tohoto zákona:</i> <i>Věcný záměr zákona o výrobcích s končenou životností, bod 12.4.9.:</i> <i>„Poplatky jsou příjmem Státního fondu životního prostředí a použijí se na podporu sběru, zpracování,</i>	Akceptováno jinak - ROZPOR Ustanovení týkající se emisního poplatku bylo změněno v souladu s připomínkou MF č. 20. Dále uvádíme, že všechny programy jsou řešeny ne prováděcími předpisy, ale výzvami v rámci národních programů, kde je vždy řešena i jejich nárokovost.

			využití a odstranění vozidel s ukončenou životností a jejich částí. Poplatky bude možné využít také k vyplacení příspěvků posledním vlastníkům vybraných vozidel s ukončenou životností, kteří odevzdají úplné vybrané vozidlo s ukončenou životností oprávněné osobě. Proplacení této podpory je vázáno na splnění podmínek a nevzniká na ni právní nárok. Podrobnosti této podpory stanoví prováděcí právní předpis.“	
339.	SPČR	§ 129	<u>§ 129</u> Předložený návrh zákona v rozporu s principy správního trestání opouští dělení mezi přestupky fyzických osob na straně jedné a tzv. jinými správními delikty právnických osob a podnikajících fyzických osob na straně druhé. Zatímco u přestupku je odpovědnost založena na principu zavinění, u jiných správních deliktů koncept vychází z principu objektivní odpovědnosti. Praktický význam má toto rozlišení i ve způsobu projednání věci. Přestupek musí být projednán v režimu správního řádu, ale i zákona o přestupcích. Na projednání správního deliktu se vztahuje pouze správní řád. Přestupku se na rozdíl od správního deliktu může dopustit pouze fyzická osoba (občan), správního deliktu však naproti tomu též osoba právnická (firmy...). Ustanovení § 129 neupravuje přestupky, ale správní delikty, proto musí být odpovídajícím způsobem upraveno, mj. proto, aby nebylo nutné osobě, která poruší zákon, prokazovat zavinění, nebo proto, aby se vyloučila úprava zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů.	Vysvětleno Navrhovaná právní úprava již předpokládá platnost nového zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (sněmovní tisk 555), který sjednocuje pod pojmem přestupek jak přestupky fyzických osob podle současného zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, tak jiné správní delikty právnických osob a podnikajících fyzických osob (viz důvodová zpráva). Pokud by z nějakého důvodu tento zákon nebyl Parlamentem ČR přijat, nebo by nebyl přijat včas, bude samozřejmě návrh upraven.
340.	SPČR		<u>§ 130</u> V § 130 se odstavce 1 a 2 vypouštějí. Dosavadní odstavce 3 – 6 se označují jako 1 – 4.	Neakceptováno - ROZPOR Předmětnými ustanoveními, která stanoví zvláštní liberační důvody pro zproštění odpovědnosti za přestupek, je pouze

			<i>Odůvodnění:</i> <i>Ustanovení § 130 odst. 1 v rozporu s principem rozšířené odpovědnosti výrobce v plné míře přenáší odpovědnost na kolektivní systém. Jestliže si výrobce zvolí kolektivní systém, který své povinnosti řádně neplní, měla by podle návrhu odpovědnost výrobce zaniknout. To je však v rozporu s principy právní úpravy a bude to zcela demotivovat výrobce, kteří by jinak měli zájem sledovat, s jakou mírou úspěšnosti plní „jejich“ kolektivní systémy své zákonné povinnosti. Přitom ve veřejném zájmu je, aby výrobce pouze neplatili kolektivním systémům jakési „odpustky“, ale aby se aktivně zajímali o plnění povinností, které na kolektivní systémy výrobci přenášejí. Ve vztahu k odstavci 2 a provozovatelům solárních elektráren platí tato připomínka zcela analogicky.</i>	jiným a vhodnějším způsobem řešeno to, na čem již bylo dosaženo shody ve věcném záměru zákona, a sice přenesení odpovědnosti za plnění povinností výrobce na kolektivní systém. Je třeba vzít v úvahu, že výrobci, kteří nejsou společníky/akcionáři KS, zpravidla nemají dostatečné prostředky, jak KS kontrolovat. Uložení sankce by tak v takovém případě bylo nespravedlivé a zároveň neúčelné.
341.	SPČR	§ 137 odst. 1 písm. a) a c)	<u>§ 137 odst. 1 písm. a) a c)</u> V § 137 odst. 1 navrhuje na konci odstavce a) doplnit slova "a zpracování elektrozařízení". V § 137 odst. 1 písm. c) se navrhuje za slovo "životností" vložit "a zpracování elektrozařízení". <i>Odůvodnění:</i> <i>Krajské úřady vydávají souhlas k provozování zařízení ke zpracování elektrozařízení, a proto je nezbytné, aby také prováděli související kontrolní činnosti.</i>	Vysvětleno Ustanovení se vůbec nedotýká kompetencí KÚ podle zákona o odpadech ve vztahu k zařízení ke zpracování odpadů (nejen vozidla s ukončenou životností a EEZ, ale i baterie a akumulátory a pneumatiky). V případě vozidel s ukončenou životností však navrhovaný zákon stanoví řadu povinností při jejich sběru a zpracování nad rámec obecné úpravy provozu zařízení pro nakládání s odpady podle zákona o odpadech. Kontrola plnění těchto povinností je proto zvlášť svěřena KÚ, které zařízení povolují. Naproti tomu v případě ostatních výrobků s ukončenou životností jde pouze o menší množství zvláštních povinností při jejich zpracování, u nichž je kontrolní pravomoc navrhováno ponechat ČÍŽP.
342.	SPČR	§ 142	<u>§ 142</u>	Akceptováno viz připomínky č. 371 a 461

			§ 142 se vypouští bez náhrady. <i>Odůvodnění:</i> Podle předloženého návrhu nemají mít odvolání nebo rozklad proti rozhodnutí, kterým byla na základě tohoto zákona uložena povinnost zjednat ve stanovené lhůtě nápravu, odkladný účinek. To představuje flagrantní porušení principu správního rozhodování a jeho dvouinstančnosti. Odkladný účinek zajišťuje, že se neprojeví negativní důsledky nesprávného prvostupňového rozhodnutí, které je posléze zrušeno odvolacím správním orgánem. V oblasti životního prostředí mohou mít nesprávná rozhodnutí o uložení nápravných opatření dalekosáhlé důsledky, které vyvolají škodu na straně účastníka řízení i třetích osob. Lze si představit např. situaci, kdy provozovateli kolektivního systému bude uloženo určité nápravné opatření ve vztahu k obcím, které pro něj zajišťují zpětný odběr, on toto opatření realizuje, a následně se ukáže, že toto nápravné opatření bylo protiprávní – mezitím však mohl být poškozen jak provozovatel systému, tak i příslušné obce. Uvedená úprava dále zvyšuje pravděpodobnost vzniku odpovědnosti státu (České republiky) za škodu způsobenou nesprávným rozhodnutím, v případě, že původní rozhodnutí o nápravném opatření bude odvolacím správním orgánem změněno nebo zrušeno.	
343.	SPČR	§ 144	<u>§ 144</u> V § 144 navrhujeme doplnit podrobnější úpravu pro podávání žádostí o vydání oprávnění k provozování kolektivního systému stávajícími provozovateli kolektivních systémů.	Vysvětleno Nespatřujeme potřebu takového přechodného ustanovení. Žádost podají se všemi náležitostmi, jak požaduje zákon. Platnost jejich soukromoprávních závazků (smlouvy s obcemi, místy ZO, zpracovateli atd.) není novým zákonem dotčena – to je ale samozřejmé, dotčena být ani nemůže. Takže např. hustotu sběrné sítě mohou doložit na základě

			<i>Odůvodnění:</i> <i>Z návrhu přechodných ustanovení není patrné, jak mají postupovat stávající provozovatelé kolektivních systémů při podávání žádostí o oprávnění k provozování kolektivního systému ve lhůtě stanovené zákonem (18 měsíců). Bylo by vhodné, aby bylo přechodnými ustanoveními stanoveno, jak naložit se stávajícími závazky, např. s uzavřenými smlouvami s jednotlivými výrobci nebo s obcemi.</i>	stávajících smluv. Stávající smluvní vztahy, které nezajišťují splnění nových podmínek, jsou stále platné, ale KS je nebude moci využít k prokázání splnění daných podmínek.
344.	SPČR	§ 146 odst. 3	<u>§ 146, odst. 3</u> V § 146 odst. 3 se za slova „§ 60 odst. 4“ vkládají slova „a § 62“. <i>Odůvodnění:</i> <i>Pravidla pro případ zániku kolektivního systému nelze aplikovat i na současné kolektivní systémy, jednalo by se o nepřipustnou retroaktivitu a zásah do vlastnických práv výrobců elektrozařízení, resp. současných společníků kolektivních systémů. Jestliže stát rezignoval v období let 2005 – 2015 na úpravu působení kolektivních systémů a na nakládání s prostředky získanými těmito systémy, nelze tuto nečinnost dohánět dodatečně a zpětně. Kolektivní systémy jsou v současné době soukromými společnostmi, zákon dokonce nestanoví ani jejich neziskový charakter (!). Nucený převod jejich majetku do Státního fondu životního prostředí tedy nemá žádné opodstatnění a je v rozporu s ústavními pravidly ochrany vlastnického práva, zejména s ustanovením čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod.</i>	Neakceptováno - ROZPOR Kolektivní systémy jsou organizace výrobců zřízené výhradně za účelem plnění zákonných povinností, resp. povinností vymezených směrnicí. Pokud KS disponuje finančními prostředky, jsou určeny výhradně na zajištění plnění povinností, zejména zpětného odběru a využití odpadů z obalů. Nelze ani souhlasit s tvrzením, že stávající KS nemají neziskový charakter. Neziskovost lze dovodit ze zákona o odpadech ve spojení s vyhláškou č. 352/2005 Sb. Podle názoru předkladatele se nejedná o retroaktivitu.

345.	SPČR	§ 146 odst. 4	<u>§ 146, odst. 4</u> V § 146 se odst. 4 vypouští bez náhrady. <i>Odůvodnění:</i> <i>Ustanovení zásadním způsobem diskriminuje existující kolektivní systémy. Přestože se jedná o zásadní systémy, resp. klíčové systémy z hlediska skutečného zajištění sběru a recyklace vybraných výrobků v České republice, má být jejich podíl na činnosti Koordinačního centra marginalizován. Taková úprava je věcně neodůvodněná a po právní stránce diskriminující.</i> <i>Navrhujeme ustanovení změnit tak, aby se naopak pro účely § 64 až 78 dočasné oprávnění provozovat kolektivní systém podle odstavce 1 za oprávnění k provozování kolektivního systému považovala. Navržená úprava by vyloučila stávající kolektivní systémy po neúměrně dlouhou dobu z účasti v koordinačních centrech. Ustanovení zásadním způsobem diskriminuje existující kolektivní systémy. Přestože se jedná o zásadní systémy, resp. klíčové systémy z hlediska skutečného zajištění sběru a recyklace vybraných výrobků v České republice, má být jejich podíl na činnosti koordinačního centra marginalizován. Taková úprava je věcně neodůvodněná a po právní stránce diskriminující. Je naopak z hlediska rovnosti kolektivních systémů a z hlediska praktičnosti smysluplné a logické, aby členy koordinačního centra byly od počátku současné kolektivní systémy a koordinační centrum tak získalo reprezentativní zastoupení a stalo se skutečným orgánem samosprávy kolektivních systémů.</i> <i>Je třeba také upozornit, že nově vzniklé kolektivní systémy budou mít na počátku nulový podíl na zpětném</i>	Akceptováno. Část zákona upravující koordinační centrum byla komplexně přepracována. Oproti původnímu návrhu se pro účely koordinačního centra i dočasná oprávnění provozovat KS považují za oprávnění k provozování KS.
------	------	---------------	---	---

			<i>odběru a nebude ani možné určit počet jejich hlasů v koordinačním centru postupem podle § 69 – pokud by členy koordinačního centra měly být pouze nově vzniklé systémy, zvolený model bude zcela nefunkční.</i>																	
346.	SPČR	Příloha č. 2	<u>Příloha č. 2</u> Úroveň zpětného odběru pneumatik – varianta 1 <table><tr><td>2018</td><td>2019</td><td>2020</td><td>2021 a násl.</td></tr><tr><td>75 50 %</td><td>80 75 %</td><td>80 %</td><td>80 %</td></tr></table> <i>Odůvodnění:</i> <i>Požadujeme zachovat postupný náběh povinné úrovně zpětného odběru pneumatik. Nárůst o 40 % během jednoho roku může způsobit problémy především těm subjektům, které dlouhodobě a řádně plní své závazky ve vztahu ke zpětnému odběru pneumatik. Předpokládáme, že záměrem MŽP není ztížit situaci právě těmto subjektům.</i> Úroveň zpětného odběru pneumatik – varianta 2 – na úrovni směrnice <table><tr><td>2018</td><td>2019</td><td>2020</td><td>2021 a násl.</td></tr><tr><td>75 40 %</td><td>80 40 %</td><td>40 %</td><td>65 %</td></tr></table> <i>Odůvodnění:</i>	2018	2019	2020	2021 a násl.	75 50 %	80 75 %	80 %	80 %	2018	2019	2020	2021 a násl.	75 40 %	80 40 %	40 %	65 %	Přípomínka byla stažena. V návrhu zákona je nově navržen pozvolnější nárůst cílů sběru. 2018 – 65 % 2019 – 75 % 2020 – 80 % Povinné subjekty budou s předstihem vědět o nárůstu a mohou se tak včas přizpůsobit zákonným požadavkům. Navrhovaná varianta 2 je v rozporu se schváleným POH. Směrnice, která by regulovala nakládání s pneumatikami na evropské úrovni, neexistuje, proto považujeme odůvodnění připomínky za zmatečné. viz 385, 210 a 463
2018	2019	2020	2021 a násl.																	
75 50 %	80 75 %	80 %	80 %																	
2018	2019	2020	2021 a násl.																	
75 40 %	80 40 %	40 %	65 %																	

			<i>Nepovažujeme za nutné ani vhodné vytvářet přísnější podmínky v české legislativě poté, co byly v EU dohodnuty (jistě ne náhodou) mírnější podmínky pro nové členské státy. Navíc náběhová křivka po nápravě a uzavření „šedých toků“ OEEZ bude povlovnější než předpokládaná lineární.</i>	
347.	SMOČR	§ 3 odst. 1 písm. p)	1. § 3 odst. 1 písm. p) Je nutné upřesnit, co se rozumí „volnou přístupností místa každému konečnému uživateli“, zejména: - zda se jí rozumí přístupnost celodenní, nebo alespoň určitý počet hodin a určitý počet dní v týdnu; - co se rozumí přístupností „každému“, zda je např. tato přístupnost splněna i v místech zřizovaných v budovách úřadů nebo škol; - nakolik je relevantní kapacita místa zpětného odběru (konkrétní místo zpětného odběru může být s to převzít např. monitor od každého konečného uživatele – spotřebitele, ale již nikoliv od konečného uživatele – banky). <u>Odůvodnění:</u> Sběrná místa v obcích jsou provozována na sběrných dvorech, probíhá sběr ve školách, nebo je realizován prostřednictvím stacionárních kontejnerů.	Akceptováno jinak Ustanovení bylo změněno. Nově ustanovení § 3 odst. 1 písm. p) zní: "veřejným místem zpětného odběru místo zpětného odběru, které je celoročně bez omezení přístupné každému konečnému uživateli v určenou dobu," Viz též připomínky č. 94, č. 219 a č 388
348.	SMOČR	§ 3 odst. 1 písm. t)	2. § 3 odst. 1 písm. t) Požadujeme upravit následujícím způsobem. <i>„t) individuálním systémem systém vytvořený a provozovaný samostatně, odděleně od systémů</i>	Vysvětleno. Není zcela zřejmé, co je návrhem sledováno. Pokud má být cílem zabránění obcházení kolektivního plnění, domníváme se, že záruka „samostatnosti“ systémů je dostatečně řešena v § 34. Navrhované doplnění by navíc mohlo navozovat dojem, že jakákoliv spolupráce

			<i>provozovaných jinými výrobci, ...“.</i> <u>Odůvodnění:</u> Definici individuálního plnění je nutné doplnit. Pojem „samostatně“ je vhodné upřesnit tak, že se tím míní odděleně od systému vytvořeného či provozovaného jinými výrobci nebo kolektivními systémy, což je namístě zdůraznit. S ohledem na rizika kombinování individuálního plnění a free-ridingu je takové zdůraznění jednoznačně zapotřebí.	samostatně plnících výrobců není dovolena.
349.	SMOČR	§ 3 odst. 2 písm. a)	3. § 3 odst. 2 písm. a) Požadujeme upravit následujícím způsobem. <i>„a) uvedením na trh první úplatné nebo bezúplatné dodání výrobku na území České republiky k distribuci, spotřebě nebo použití jeho výrobcem nebo osobou, která jej nabyla z jiné členské země Evropské unie, nebo dovoz výrobku; za uvedení výrobku na trh se považuje též přeshraniční přeprava výrobku z jiného členského státu Evropské unie do České republiky,“</i> <u>Odůvodnění:</u> Definice uvedení na trh je zásadním způsobem zužující, neboť za uvedení na trh se nepokládá přeprava z jiného státu EU do ČR, ale až první následné dodání. Zatímco při přepravě z nečlenské země bude dovoz představovat uvedení na trh, při přepravě z jiné členské země není uvedením na trh samotná přeprava výrobku, ale až dodání výrobku osobou, která výrobek do ČR přepravila, třetí osobě. Pokud by osoba, která výrobek získá z členského státu, výrobek dále nepředala třetí osobě a stala se jeho konečným uživatelem, vůbec by nemusela plnit	Vysvětleno. Navrhovanou úpravu definice považujeme za nevhodnou, neboť podstatně přesnějším znakem je pro daný účel dodání výrobku na území ČR (k distribuci, spotřebě nebo použití) než přeshraniční přeprava, což není jasně daný časový okamžik. Ustanovení nebylo správně pochopeno – dodání výrobku není totéž co předání a výrobek je tedy uveden na trh v ČR již okamžikem překročení hranice, nikoliv až předáním třetí osobě. Stejně tak v případě, že daná osoba již výrobek nikomu dalšímu nepředá (stane se jeho konečným uživatelem), bude takový výrobek uvedený na trh v ČR, protože byl do ČR dodán ke spotřebě nebo použití. Tvrzení, že výrobky „dovážené“ z jiných zemí EU by nemusely splňovat požadavky stanovené právními předpisy, pak nemá žádnou oporu v textu navrhovaného zákona.

			povinnosti podle tohoto zákona. Přeprava výrobku z jiného členského státu EU přitom není dovozem výrobku. Definice má význam i z hlediska povinností při uvádění na trh: znamenala by, že z jiného členského státu Evropské unie může podnikatel dovézt i výrobky, které neodpovídají právním předpisům. Ustanovení neodpovídá moderním trendům v evropských zemích (viz např. nový slovenský zákon o odpadech, který povinnosti výrobců ukládá i těm, kteří vybraný výrobek přepraví na Slovensko z jiného členského státu). Zájmem obcí je podchytit výrobce u všech vybraných výrobků, které se objeví na území České republiky, aby zátěž v konečném důsledku nenesly obce. <i>Tato připomínka je zásadní.</i>	
350.	SMOČR	§ 3 odst. 2 písm. f)	4. <u>§ 3 odst. 2 písm. f)</u> Navrhované znění požadujeme nahradit níže uvedeným. <i>„f) konečným uživatelem osoba, která pořizuje vybrané výrobky pro svoji potřebu, nikoliv s cílem uvádět je dále do oběhu,“</i> <u>Odůvodnění:</u> Definice konečného uživatele obsažená v návrhu je vázána na užívání výrobku před tím, než doslouží a než je předán. Ovšem tento „poslední“ konečný uživatel nemusí být např. tím uživatelem, jemuž dodává vybraný výrobek poslední prodejce podle písmene e), což by mj. vedlo k omezenému uplatnění povinností posledních prodejců. Zvláště zřetelné je to u vozidel, kde je ve skutečnosti	Vysvětleno Konečný uživatel není návrhem zákona definován pouze pro účely povinností výrobců a posledních prodejců při nabízení vybraných výrobků (zejm. informační povinnosti), ale také pro účely povinností spojených se zpětným odběrem – zpětným odběrem je odebrání výrobků s ukončenou životností právě od konečných uživatelů. Z tohoto hlediska není vhodné definovat konečného uživatele jako osobu, která výrobek pořizuje, ale jako osobu, která ho užívá před tím, než se stane odpadem. Domníváme se, že navržené ustanovení nemusí být nutně vykládáno tak, že se jedná pouze o „posledního“ konečného uživatele, ale každého, kdo výrobek užívá, dokud se nestane odpadem.

			obvykle uživatelů celá řada. Dále, definice umožňuje konečnému uživateli vyhnout se plnění některých povinností – pokud nepředá výrobek s ukončenou životností osobě oprávněné k převzetí, může namítat, že se na něho tato povinnost nevztahovala, neboť konečným uživatelem vůbec nebyl. Navržená formulace poškozuje spotřebitele a zároveň umožňuje některým konečným uživatelům podílet se na vzniku faktických černých skládek v obcích, byť umístěných na pozemcích soukromých vlastníků s poukazem, že daná osoba ještě není konečným uživatelem a hodlá např. vozidlo dále prodat. <i>Tato připomínka je zásadní.</i>	
351.	SMOČR	§ 13 odst. 3	5. <u>§ 13 odst. 3</u> Požadujeme upravit následujícím způsobem. <i>„(3) Výrobce může na základě vzájemné dohody sdílet místo zpětného odběru s jedním nebo více výrobci téhož druhu vybraného výrobku; tím nesmí být dotčena samostatnost jednotlivých individuálních systémů. Pokud je místo zřízeno ve spolupráci s obcí, musí k tomuto sdílení udělit souhlas i obec. Druhem vybraného výrobku se pro účely této hlavy rozumí elektrozařízení, baterie nebo akumulátory a pneumatiky.“</i> <u>Odůvodnění:</u> Svaz navrhuje se toto ustanovení upřesnit, případně jej upravit detailněji. Sdílení míst zpětného odběru musí být sjednané, není přípustné, aby jeden výrobce využil bez dalšího sběrnou síť výrobce jiného, ač by k tomu nebyl oprávněn na základě dohody s tímto výrobcem nebo s obcí, která místa	Akceptováno částečně/jinak Ustanovení první věty § 13 odst. 3 bylo přeformulováno následovně: „Výrobce může na základě smlouvy sdílet místo zpětného odběru s jedním nebo více výrobci téhož druhu vybraného výrobku.“. Souhlas obce ke sdílení míst ZO Do § 14 byl přidán nový odstavec 2 a stávající odstavce jsou označeny jako 3 a 4 Znění odstavce 2: „Pokud má výrobce v úmyslu sdílet místo zpětného odběru zřízené ve spolupráci s obcí s jedním nebo více výrobci téhož druhu vybraného výrobku podle § 13 odst. 3, je sdílení místa zpětného odběru podmíněno souhlasem obce.“.

			provozuje. Zároveň není přípustné, aby sdílení proběhlo bez souhlasu příslušné obce. Sdílení míst zpětného odběru by také mj. mohlo umožňovat „falešné kolektivní systémy“, které na jiném místě zákon zakazuje a postihuje (§ 34 - Nedovolené způsoby samostatného plnění). Sdílení míst zpětného odběru je naopak namístě řešit v případech sdílení mezi kolektivními systémy. <i>Tato připomínka je zásadní.</i>	
352.	SMOČR	§ 14 odst. 1	6. <u>§ 14 odst. 1</u> Větu druhou navrhuje upravit následujícím způsobem. <i>„Touto smlouvou nesmí být zakotveno výhradní právo na využití systému nakládání s komunálním odpadem pouze pro určité výrobce či výrobky s ukončenou životností; tím není dotčena možnost, aby obec s výrobcem nebo kolektivním systémem, ve spolupráci s nímž zřídila místo zpětného odběru, sjednala nediskriminační podmínky pro umožnění využití systému nakládání s komunálním odpadem pro další výrobce nebo kolektivní systémy.“.</i> <u>Odůvodnění:</u> V § 14 odst. 1 Svaz navrhuje doplnit, že zde uvedeným omezením není dotčena možnost sjednat mezi obcí a výrobcem či kolektivním systémem nediskriminační podmínky pro umožnění využití systému nakládání s odpady v obci i pro jiné výrobce a kolektivní systémy. Např. pokud určitý výrobce či kolektivní systém vynaloží ve spolupráci s obcí náklady na zřízení infrastruktury pro zpětný odběr v určité obci, je logické, že bude požadovat,	Akceptováno jinak Ustanovení § 14 odst. 1 věty druhé bylo doplněno, aby z něj bylo jednoznačné, že kolektivní systém nesmí po obci požadovat, aby spolupracovala výhradně s ním, ale obec nemá povinnost uzavřít smlouvu o kolektivním plnění s každým kolektivním systémem, který o to požádá. Ustanovení § 14 odst. 1 nově zní: "Výrobce může za účelem zřízení místa zpětného odběru uzavřít smlouvu s obcí o využití systému nakládání s komunálním odpadem stanoveného touto obcí. Touto smlouvou nesmí být zakotveno výhradní právo na využití systému nakládání s komunálním odpadem pouze pro určité výrobce či výrobky s ukončenou životností, obec není povinna uzavřít smlouvu o využití systému nakládání s komunálním odpadem s každým výrobcem, který o to požádá."

			aby se na těchto nákladech podíleli i případní další výrobci – uživatelé této infrastruktury.	
353.	SMOČR	§ 15 odst. 3	7. § 15 odst. 3 Na závěr požadujeme vložit nové písmeno d) s následujícím zněním. „d) může odmítnout převzít ke zpětnému odběru výrobky s ukončenou životností v množství, které přesahuje okamžitou kapacitu místa zpětného odběru“. <u>Odůvodnění:</u> Ustanovení nerespektuje omezenou kapacitu sběrných dvorů v obcích a dalších míst zpětného odběru. Možnost (dočasně) odmítnout převzetí výrobků s ukončenou životností by měla být také formulována pro případ, že bude nabízeno ke zpětnému odběru množství výrobků s ukončenou životností, které přesahuje aktuální kapacitu místa zpětného odběru. Nelze např. předpokládat, že místa zpětného odběru v menších obcích budou s to pojmout elektrozařízení od velkých konečných uživatelů (např. pokud by se velká firma rozhodla kompletně vyměnit své počítače a staré odevzdat najednou ke zpětnému odběru). <i>Tato připomínka je zásadní.</i>	Akceptováno Do § 15 odst. 3 bylo doplněno nové ustanovení písm. d) ve znění: "d) může odmítnout převzít ke zpětnému odběru výrobky s ukončenou životností v množství, které přesahuje okamžitou kapacitu místa zpětného odběru“.
354.	SMOČR	§ 25	8. § 25 Navrhujeme upravit následujícím způsobem. „Pokud distributor vybraného výrobku nepocházejícího od výrobce neprokáže, že výrobek pochází od výrobce, který je zapsán v Seznamu,	Vysvětleno. Distributor má práva a povinnosti výrobce již okamžikem, kdy prodává výrobky od výrobců nezapsaných v Seznamu. Navrhované ustanovení by mohlo evokovat výklad, že povinnosti výrobce vznikají distributorovi až okamžikem, pokud tuto skutečnost někomu neprokáže. Ze stávajícího

			<i>nebo je místo něj v Seznamu zapsán pověřený zástupce, má práva a povinnosti výrobce stanovené tímto zákonem.</i>“ <u>Odůvodnění:</u> Navrhuje se formulovat odpovědnost distributora negativně: odpovědnost výrobce podle zákona ponese ten distributor, který neprokáže, že uvádí do oběhu pouze výrobky uvedené na trh osobou, která je jako výrobce zapsána v Seznamu nebo namísto níž je zapsán pověřený zástupce. Distributor by pak musel prokazovat, od koho výrobky získal a zda tato osoba povinnosti plní. Tento legislativní tlak na distributory by měl vést ke snížení free-ridingu, neboť distributoři budou motivováni k tomu, aby neodebírali výrobky od osob, které zákonné povinnosti k výrobkům s ukončenou životností neplní. V zájmu všech občanů, s ohledem na související vícenáklady obcí, je dosáhnout toho, aby podíl free-ridingu byl co nejnižší.	ustanovení je navíc zřejmé, že distributor musí na vyžádání kontrolních orgánů být schopen prokázat, zda veškeré výrobky, které prodává, pocházejí od výrobců zapsaných v Seznamu.
355.	SMOČR	§ 34 odst. 2	9. <u>§ 34 odst. 2</u> Požadujeme v § 34 odst. 2 v písm. c) tečku nahradit čárkou a vložit slovo „<i>nebo</i>“ a za písm. c) vložit písmeno d), které zní. „d) v rámci plnění povinností výrobců není rozlišováno organizačně, technicky a evidenčně mezi zpětným odběrem a předáním k využití zajišťovaným pro jednotlivé výrobce.“ <u>Odůvodnění:</u> Individuální plnění nezřídka často hraničí s free-ridingem, který přenáší ekonomickou zátěž spojenou se zpětným odběrem a recyklací na obce a	Vysvětleno. Domníváme se, že pravidla pro individuální systémy jsou ošetřeny v návrhu již dostatečně. V této souvislosti je nutné uvést, že výčet znaků kolektivního plnění není uzavřen, viz návětí § 34 odst. 2: "Samostatné plnění povinností výrobců prostřednictvím společného zástupce vykazuje znaky provozování kolektivního systému zejména tehdy, jestliže..." a dále též viz odst. 3.

			spotřebitele. Proto je nutné upravit tuto problematiku v zákoně tak, aby ji nebylo možné obejít. Navrhuje se doplnit další ze znaků kolektivního systému, kterým je sdružený charakter plnění, tedy to, že v rámci zajišťování zpětného odběru a využití výrobků s ukončenou životností není rozlišováno organizačně, technicky a evidenčně mezi zpětným odběrem zajišťovaným pro jednotlivé výrobce. <i>Tato připomínka je zásadní.</i>	
356.	SMOČR	§ 34 odst. 3	10. <u>§ 34 odst. 3</u> Toto ustanovení požadujeme vypustit bez náhrady. <u>Odůvodnění:</u> Porušení zákona by obecně mělo znamenat uložení sankce, nejinak je tomu i v případě provozování nelegálního systému se znaky kolektivního systému. Navržená úprava jinak povede k tomu, že nelegální („zakryté“) kolektivní systémy budou vznikat, neboť pokud správní orgány jejich existenci zjistí, nebudou moci uložit sankci, a příslušní výrobci jen zvolí nějaké jiné řešení, bez rizika uložení sankce. Tím mohou být dotčeny obce a komunální systémy nakládání s odpadem. Odstavec třetí proto Svaz požaduje vypustit. Stejným způsobem, tedy okamžitou možností uložit sankci, takové případy řeší např. i zákon o obalech (č. 477/2001 Sb.), pokud někdo zajišťuje sdružené plnění, aniž by byl autorizovanou obalovou společností. Navržené ustanovení je nekoncepční, v případě jiných povinností neumožňuje vyvinut se z odpovědnosti za správní delikt bez dalšího.	Vysvětleno. Je vhodné ponechat nejprve nápravné opatření, udělení pokuty bude samozřejmě následovat, pokud náprava nebude zjednána. Může dojít k situacím, že někteří výrobci si ani nemusí uvědomovat, že jejich „systém“ organizovaný společným zástupcem není v souladu se zákonem. To musí nejprve MŽP vyhodnotit a následně stanovit nápravné opatření. Vypuštění odstavce 3 bychom proto považovali za příliš přísné, navíc obdobně jsou řešena případná pochybení ze strany kolektivních systémů - také jsou zde vždy nejprve udělována nápravná opatření.

			<i>Tato připomínka je zásadní.</i>	
357.	SMOČR	§ 36 odst. 5	11. § 36 odst. 5 Požadujeme číslici „25“ nahradit číslicí „40“. <u>Odůvodnění:</u> Svaz požaduje zvýšit požadovanou míru finančního zajištění na minimálně 40 % předpokládaných ročních nákladů. Vzhledem k míře zpětného odběru v minimální výši 40 % a dalším souvisejícím limitům je navrhovaná výše záruky ve výši 25 % nedostatečná a je nezbytné tuto zvýšit. V opačném případě hrozí, že kolektivní systém nebude mít dostatek prostředků k tomu, aby dostal svým závazkům vůči zpracovatelům a zejména provozovatelům míst zpětného odběru – obcím. Z hlediska obcí a obecného požadavku stability systémů by bylo vhodnější, aby byl tento podíl ještě vyšší, 40 % pokládáme za absolutní minimum. <i>Tato připomínka je zásadní.</i>	Vysvětleno. Hodnota vychází z věcného záměru zákona, odůvodnění považujeme za nedostatečné. Může vzniknout bariéra pro určité kolektivní systémy. Viz připomínka SPČR č. 264 a 417
358.	SMOČR	§ 40 odst. 3	12. § 40 odst. 3 Navrhujeme upravit následujícím způsobem. <i>„(3) Přestane-li provozovatel kolektivního systému nebo společník provozovatele kolektivního systému splňovat některou z podmínek podle § 36 odst. 2 až 4 nutných pro vydání oprávnění k provozování kolektivního systému, s výjimkou podmínek podle § 36 odst. 2 písm. k) až m), nebo plnit řádně povinnosti, které tento zákon stanoví provozovatelům kolektivního systému nebo výrobcům, je</i>	Vysvětleno Povinnost oznámit ministerstvu, že přestala být splňována některá z podmínek pro vydání oprávnění, má svůj smysl, naproti tomu povinnost oznamovat porušení zákonem stanovených povinností nikoliv. Nic podobného v platných právních předpisech neexistuje. Porušení zákonem stanovených povinností má za následek vznik odpovědnosti za přestupek. Vysvětleno K doplňované větě - s kontextu neakceptování první části připomínky neplnění dotčených podmínek se nemůže

			<i>provozovatel kolektivního systému povinen oznámit bez zbytečného odkladu tuto skutečnost ministerstvu a současně sdělit, jakým způsobem bude zjednána náprava. Pokud se informace podle předchozí věty může dotknout spolupráce s obcemi podle § 14, ministerstvo je bez zbytečného odkladu poskytnout i dotčeným obcím.</i> <u>Odůvodnění:</u> Svaz navrhuje doplnění odstavce 3, protože oznamovací povinnost by se měla týkat i plnění povinností, nejen vlastnické struktury jako takové. Zároveň je nutné zajistit i informovanost dotčených obcí, v nichž např. může být přerušen zpětný odběr.	dotýkat spolupráce s obcemi, tudíž není potřeba předmětnou formulaci vkládat.
359.	SMOČR	§ 49 odst. 1	13. § 49 odst. 1 Požadujeme číslovku „50“ nahradit číslovkou „100“. <u>Odůvodnění:</u> Svaz požaduje, aby finanční rezerva musela tvořit alespoň 100 % nákladů provozovatele kolektivního systému podle schválené účetní závěrky za předcházející účetní období. Vytvářet nižší rezervu není příliš smysluplné, resp. dostatečné. Je nezbytné, aby měl kolektivní systém vždy dostatek finančních prostředků pro zajištění povinností a krytí nákladů při vyšším sběru a zpracování a také v dalších případech ovlivňujících financování povinností. Z hlediska zpracovatelů a zejména obcí, které spolupracují s kolektivními systémy podle § 14, je stabilita kolektivních systémů klíčová. <i>Tato připomínka je zásadní.</i>	Akceptováno Výše finanční rezervy byla zvýšena na 100 %.

360.	SMOČR	§ 51 odst. 1 písm. b)	14. § 51 odst. 1 písm. b) Požadujeme upravit následujícím způsobem. A s ohledem na to odstranit § 53 bez náhrady. <i>„b) vyhlásit veřejnou soutěž o nejvhodnější nabídku²³⁾ za podmínek stanovených v § 53.“</i> <u>Odůvodnění:</u> Svaz není zcela ztotožněn s návrhem na řešení výběru zpracovatele prostřednictvím komoditní burzy, které se nám jeví jako tendenční. Jsme toho názoru, že pokud by tato forma byla pro výběr zpracovatele optimální, využívaly by ji kolektivní systémy již nyní. S čím však Svaz zásadně nesouhlasí, je samostatná úprava veřejné soutěže pro účely tohoto zákona, když celá problematika je dostatečně řešena v občanském zákoníku. Komplexně považujeme řešení navrhované v tomto ustanovení za zásah do ústavního principu smluvní volnosti v soukromém sektoru, nadto bude docházet k narušování obchodního tajemství. Domníváme se, že tento postup zvýší náklady na zpětný odběr vybraných výrobků s ukončenou životností a tedy sníží finance použitelné např. na rozšiřování sběrné sítě. <i>Tato připomínka je zásadní.</i>	Akceptováno jinak - ROZPOR Ustanovení § 53 bylo upraveno ve smyslu, že provozovatel KS musí za účelem zajištění zpracování a využití odpadních výrobků s ukončenou životností tyto výrobky nabízet zpracovatelům při dodržení zásad rovného zacházení, transparentnosti a zákazu diskriminace, lhostejno zda na organizovaném veřejném trhu anebo výzvou neurčitému počtu zpracovatelů s cílem vyhledání nejvhodnější nabídky. Původní ustanovení § 52 bylo vypuštěno. Předmětem rozporu je nesouhlas se striktním oddělením kolektivního systému, včetně jeho společníků, od zpracování výrobků s ukončenou životností.
361.	SMOČR	§ 51 odst. 3 a 4	15. § 51 odst. 3 a 4 Požadujeme upravit následujícím způsobem a doplnit odst. 5 s následujícím zněním. <i>„(3) Provozovatel kolektivního systému je oprávněn</i>	Akceptováno částečně, vysvětleno Navrhuje se tato úprava odstavce 3; namísto oprávnění bude provozovatele KS povinen vyčlenit 15 % část zpětně odebíraných výrobků tzv. chráněným dílnám. Ustanovení § 51 odst. 2 se však týká i baterií a akumulátorů a pneumatik. Stanovení společné úrovně pro všechny tři druhy

			vyčlenit část z celkového množství zpětně odebíraných výrobků s ukončenou životností pro zpracovatele zaměstnávající na chráněných pracovních místech podle zvláštního právního předpisu²⁴⁾ alespoň 50 % osob se zdravotním postižením z celkového počtu svých zaměstnanců, minimálně je však povinen pro tyto zpracovatele vyčlenit alespoň 10 % zpětně odebraných výrobků s ukončenou životností, s nimiž nakládal v daném kalendářním roce. (4) Splnění podmínky podle odstavce 3 dokládá zpracovatel potvrzením Úřadu práce České republiky; rozhodný je průměrný přepočtený počet zaměstnanců za kalendářní čtvrtletí předcházející udělení vstupenky na burzovní shromáždění nebo uzavření smlouvy mezi provozovatelem kolektivního systému a zpracovatelem. Splnění této podmínky nemůže zpracovatel prokazovat prostřednictvím jiných osob. Podmínka podle odstavce 3 musí být zachována po dobu trvání burzovního shromáždění a také po dobu trvání smluvního vztahu mezi provozovatelem kolektivního systému a zpracovatelem. (5) Podmínka podle odstavce 3 musí být zachována po dobu trvání smluvního vztahu mezi provozovatelem kolektivního systému a zpracovatelem. Pokud se jedná o zajištění zpracování prostřednictvím komoditní burzy, podmínka podle odstavce 3 musí být zachována i po dobu trvání burzovního shromáždění.“ <u>Odůvodnění:</u> Současná konstrukce zákona zcela nedostatečně chrání zpracování výrobků s ukončenou životností	vybraných výrobků s ukončenou životností a především stanovení prokazatelného způsobu vyčlenění části materiálu pro chráněné dílny je značně obtížné. Návrh zní: „Provozovatel kolektivního systému zajišťující povinnosti výrobců elektrozařízení je povinen vyčlenit alespoň 15% z celkového množství zpětně odebíraných výrobků s ukončenou životností pro zpracovatele zaměstnávající na chráněných pracovních místech podle zvláštního právního předpisu alespoň 50 % osob se zdravotním postižením z celkového počtu svých zaměstnanců. Prováděcí právní předpis stanoví seznam skupin či podskupin elektrozařízení, na které se tato povinnost nevztahuje“ Povinnost se tak týká výhradně elektroodpadů. Vzhledem k nutnosti zajistit vymahatelnost tohoto ustanovení bylo do § 58 přidáno ustanovení zajišťující ověření splnění daného limitu auditorem. Povinnost předání zpětně odebraných výrobků tzv. chráněným dílnám se vztahuje pouze na oblast elektroodpadů, u jiných komodit (pneumatiky a baterie) se nepředpokládá vhodnost tohoto způsobu zpracování s významným podílem ruční práce.
--	--	--	--	--

			v chráněných dílnách. Práce chráněných dílen má přitom zásadní význam jednak z hlediska zaměstnanosti (udržení pracovních míst v regionech), jednak z hlediska sociálního (integrace zdravotně postižených do normálního pracovního procesu). Kolektivní systémy nejsou povinny zajistit ani minimální část zpracování výrobků s ukončenou životností prostřednictvím chráněných dílen, je jim to pouze nabízeno jako možnost. Pokud bude výběr zpracovatelů jen otázkou výběrového řízení, tj. ceny nebo burzy, a pokud bude ponechán na principu dobrovolnosti, tak chráněné dílny nemají vzhledem k vyšším cenám možnost získat žádný materiál ke zpracování. Zároveň je uvažována pouze možnost prodeje přes komoditní burzu, přitom lze předpokládat, že některé komodity, jejichž zpracování se chráněné dílny věnují, vůbec na burze obchodovány nebudou (např. chráněné dílny zajišťují demontáž TV obrazovek a PC monitorů, které mají negativní hodnotu, před jejich dalším zpracováním). Působení na komoditní burze navíc bude pro malé chráněné dílny administrativně náročné a komplikované. <i>Tato podmínka je zásadní.</i>	
362.	SMOČR	§ 54 odst. 3	16. <u>§ 54 odst. 3</u> Požadujeme doplnit následujícím způsobem. <i>„(3) Součástí souhlasu k uzavření dohody podle odstavce 1 písm. a) mohou být podmínky nezbytné pro řádné vedení evidencí podle § 55 odst. 1 písm. c) a d) a provádění auditů podle § 58 odst. 1 písm. b) a § 58 odst. 2 písm. b). To neplatí, jde-li o</i>	Akceptováno jinak Do § 14 byl přidán nový odstavec 2 a stávající odstavce jsou označeny jako 3 a 4. Znění odstavce 2: Pokud má výrobce v úmyslu sdílet místo zpětného odběru zřízené ve spolupráci s obcí s jedním nebo více výrobci téhož druhu vybraného výrobku podle § 13 odst. 3, je sdílení podmíněno souhlasem obce.

			dohodu podle odstavce 1 písm. b), na základě které nedochází k předání zpětně odebraných výrobků s ukončenou životností provozovateli kolektivního systému na straně nabyvatele. Sdílení míst zpětného odběru není možné bez uzavření dohody podle odstavce 1 písm. a) a bez souhlasu obce, pokud jsou místa zpětného odběru zřízena ve spolupráci s obcí. <u>Odůvodnění:</u> Kolektivní systém či výrobce není oprávněn využívat místa zpětného odběru zřízená jiným kolektivním systémem či výrobcem, aniž by se na tom spolu dohodli, a aniž by získali souhlas obce, jestliže bylo místo zpětného odběru zřízeno ve spolupráci s ní. <i>Tato připomínka je zásadní.</i>	
363.	SMOČR	§ 67 a násl.	17. <u>§ 67 a násl.</u> Jsme toho názoru, že členem některého z orgánů koordinačního centra by měl být zástupce Ministerstva životního prostředí a Ministerstva průmyslu a obchodu, neboť zástupci z řad výrobců (ať už přímo či prostřednictvím kolektivních systémů) budou vždy hájit (a nelze ani očekávat nic jiného) zejména své zájmy. Bude tedy pravděpodobně velmi těžké dojít k dohodě.	Akceptováno Oblast koordinačního centra byla komplexně přepracována, přičemž byla připomínka zohledněna. Dále byla akceptována připomínka MSp, které požaduje, aby koordinační centrum tvořila osoba definovaná v rámci ZOK. Dále v návaznosti na připomínky bude návrh upraven ve smyslu, aby koordinační centrum mělo jako další povinnou kompetenci realizaci tzv. "clearingu" tedy rozúčtování nákladů mezi jednotlivými KS v návaznosti na množství výrobků, které uvedou na trh klienti zapojení do těchto jednotlivých KS.
364.	SMOČR	§ 66	18. <u>§ 66</u> Požadujeme doplnit odst. 3 s následujícím zněním.	Akceptováno jinak Oblast koordinačního centra byla komplexně přepracována, přičemž byla připomínka zohledněna. Dále byla akceptována připomínka MSp, které požaduje, aby

		<i>„(3) Koordinační centrum každoročně nejpozději do 15. května na základě údajů z evidencí členů podle § 55 odst. 1 a ověření auditorem podle § 58 oznámí členům průměrnou úroveň zpětného odběru, kterou dosáhli všichni členové koordinačního centra za předchozí kalendářní rok, a jaké množství zpětně odebraných výrobků s ukončenou životností schází nebo přebývá jednotlivým členům k dosažení této průměrné úrovně zpětného odběru. Členové koordinačního centra jsou povinni se nejpozději do jednoho měsíce od tohoto oznámení mezi sebou vypořádat prostřednictvím dohod o převodu určitého množství zpětně odebraných výrobků s ukončenou životností podle § 54 odst. 1 písm. b) tak, aby se na dosažené průměrné úrovni zpětného odběru podíleli stejnou měrou; členové, kteří v předchozím kalendářním roce nedosáhli průměrné úrovně zpětného odběru, jsou povinni od členů, kteří v předchozím kalendářním roce přesáhli průměrnou úroveň zpětného odběru, získat převodem takové množství zpětně odebraných výrobků s ukončenou životností, aby dosáhli průměrné úrovně zpětného odběru, a ti jim jsou za cenu odpovídající vynaloženým nákladům na zpětný odběr a zpracování toto množství zpětně odebraných výrobků s ukončenou životností převést. Povinnost podle předchozí věty jsou členové, kteří v předchozím kalendářním roce přesáhli průměrnou úroveň zpětného odběru, povinni plnit pouze v tom rozsahu, který neohrozí splnění jejich povinnosti zajistit minimální úroveň zpětného odběru podle tohoto zákona.“</i> <u>Odůvodnění:</u>	koordinační centrum tvořila osoba definovaná v rámci ZOK. Dále v návaznosti na připomínky bude návrh upraven ve smyslu, aby koordinační centrum mělo jako další povinnou kompetenci realizaci tzv. "clearingu" tedy rozúčtování nákladů mezi jednotlivými KS v návaznosti na množství výrobků, které uvedou na trh klienti zapojení do těchto jednotlivých KS.
--	--	---	---

			Nově navržená úprava, která stanoví pro kolektivní systémy a pro výrobce kvótu zpětného odběru, je vysoce riziková pro obce a ostatní provozovatele míst zpětného odběru tím, že může vést kolektivní systémy a výrobce k tomu, že po naplnění požadované kvóty nebudou dále odebírat výrobky s ukončenou životností z míst zpětného odběru. Je proto potřeba nastavit systém tak, aby některým systémům nevznikala nevýhoda z toho, že seberou více, nežli jiné systémy. K tomu by mělo sloužit právě koordinační centrum. <i>Tato připomínka je zásadní.</i>	
365.	SMOČR	§ 80 písm. c)	19. <u>§ 80 písm. c)</u> Ustanovení požadujeme přeformulovat v souladu se směrnicí. Navržený způsob výpočtu je navíc matematicky chybný (např. kdyby výrobce zpětně odebral stejné množství elektrozařízení, které uvedl na trh, výsledný podíl nebude 100 (%), ale 1. Ustanovení je nejasné. <i>Tato připomínka je zásadní.</i>	Vysvětleno / Akceptováno částečně Definice úrovně zpětného odběru je se směrnicí 2012/19/EU v souladu. Formulaci obsaženou v jejím čl. 7 nelze jednoduše převzít, protože směrnice počítá cíle sběru pro členský stát, zatímco v navrhovaném zákoně je třeba minimální úroveň zpětného odběru vymezit ve vztahu k jednotlivým výrobcům. Definice je tedy ve srovnání s dikcí směrnice složitější, nicméně je správná a zachovává základní principy výpočtu dle směrnice (podíl zpětného odběru v daném roce vůči množství uvedenému na trh v předchozích 3 letech). Obdobná dikce je použita v již platné právní úpravě pro baterie a akumulátory v zákoně o odpadech. Lze ji snadno aplikovat i na zmíněné případy, kdy výrobce nepůsobí na trhu celé 3 roky (např. bude-li působit na trhu pouze v předchozím roce, v němž dodá na trh množství vybraných výrobků X, bude celkové množství uvedené na trh počítáno jako 0+0+X; část věty za středníkem pak řeší situaci, kdy půjde o zcela nového výrobce na trhu, který v předchozích letech neuvedl na trh žádné vybrané výrobky). Úvod ustanovení byl upraven následovně: " c) úrovní

				zpětného odběru podíl vyjádřený v procentech vypočítaný tak, že se celková hmotnost odpadních elektrozařízení získaných výrobcem..." Obdobně byla upravena ustanovení § 95 písm. g) u baterií a akumulátorů a § 109 písm. c) u pneumatik. V důvodové zprávě byly uvedeny konkrétní příklady.
366.	SMOČR	§ 81 odst. 2	20. § 81 odst. 2 V tomto ustanovení navrhujeme slovo „namísto“ nahradit slovem „vedle“. <u>Odůvodnění:</u> Jedná se o neodůvodněné omezení odpovědnosti výrobců elektrozařízení, které může jít k tíži občanů a obcí. Pověřený zástupce neodpovídá za plnění povinností namísto výrobce elektrozařízení, ale vedle výrobce elektrozařízení, případně spolu s ním. To plyne i z ustanovení § 10 odst. 4. Text by měl být v této souvislosti přeformulován.	Vysvětleno Jde o tzv. fakultativního pověřeného zástupce, kterého si může určit zahraniční „výrobce“, který sám EEZ na trh v ČR neuvádí, ale uvádějí je zde na trh zdejší distributoři, kteří se považují v souladu se zákonnou definicí za výrobce (bod 3). V pozici výrobce pak tento fakultativní pověřený zástupce zmíněné distributory nahrazuje, neboť zde nemá opodstatnění žádné sdílení odpovědnosti (to ostatně ani není míněno v čl. 17 směrnice 2012/19EU). Pokud ovšem takový pověřený zástupce ukončí své působení, považují se za výrobce opět tito distributoři. viz 407 a 306
367.	SMOČR	§ 86 odst. 4	21. § 86 odst. 4 Navrhujeme toto ustanovení doplnit následujícím způsobem. <i>„(4) Výrobce zajistí přednostně opětovné použití elektrozařízení jako celku, jsou-li splněny podmínky stanovené v odstavci 3 a je-li to vhodné z hlediska zásad stanovených zákonem o odpadech pro uplatnění hierarchie způsobů nakládání s odpady⁷⁾. Na osobu, která uskutečnila přípravu elektrozařízení k opětovnému použití a uvedla jej na trh nebo do oběhu, se vztahují povinnosti</i>	Částečně akceptováno, vysvětleno Návrh zákona byl změněn ve smyslu, že na osobu, která uskutečnila přípravu elektrozařízení k opětovnému použití a uvedla je do oběhu, se vztahují povinnosti výrobce elektrozařízení podle tohoto zákona. V tomto případě bude muset tato osoba, která elektrozařízení bude uvádět dále do oběhu, zajišťovat zejména povinnosti zpětného odběru. Do § 86 byl vložen nový odstavec 5 ve znění: "Na osobu, která provádí přípravu odpadních elektrozařízení k opětovnému použití a uvádí výrobek do oběhu, se vztahují povinnosti výrobce elektrozařízení podle tohoto zákona". Vysvětleno

			<i>výrobce elektrozařízení podle tohoto zákona a tato osoba nese odpovědnost za škodu způsobenou vadou výrobku podle zvláštního předpisu. “</i> <u>Odůvodnění:</u> Svaz navrhuje zdůraznit, že opětovným použitím elektrozařízení není dotčena povinnost předat takové elektrozařízení po ukončení jeho životnosti ke zpětnému odběru a recyklaci (tedy, že zařízení opětovně použité nepřestává být elektrozařízením a poté, co doslouží, musí být zajištěny jeho zpětný odběr a využití). Ustanovení je dále nutné doplnit ve vazbě na odpovědnost výrobce za škodu způsobenou vadou výrobku podle § 2939 a násl. občanského zákoníku. Pokud budou zpětně odebrané VUŽ „připravovány k opětovnému použití“, může se tak dít mimo kontrolu výrobce, výrobce minimálně nebude tím, kdo bude přípravu uskutečňovat. I přes možnost výrobce „...stanovit konkrétní podmínky a kritéria pro určení, zda zpětně odebrané odpadní elektrozařízení bude určeno k přípravě pro opětovné použití.“, existuje velké riziko neautorizovaných zásahů třetích osob do výrobků. Je nutné jasně doplnit, že dojde-li k přípravě výrobků pro opětovné použití, nenese odpovědnost podle § 2939 OZ výrobce, ale osoba, která výrobek pro opětovné použití připravila.	Odpovědnost za škodu způsobenou vadou výrobku – Jde o prodej použitého zboží. Za vadu, která vyvolá odpovědnost za škodu ve smyslu § 2939 a násl. obč. zákoníku, by neměla být považována porucha, kterou způsobil zásah do výrobku provedený osobou odlišnou od výrobce, který výrobek původně uvedl na trh. Není proto možné souhlasit s tím, aby se celá odpovědnost za škodu způsobenou vadou výrobku přenesla na toho, kdo provedl přípravu k opětovnému použití. Ta může spočívat např. jen ve vyčištění výrobku, které nemuselo mít na případný pozdější výskyt určité výrobní vady žádný vliv.
368.	SMOČR	§ 89 odst. 2	22. <u>§ 89 odst. 2</u> Neřešenou otázkou zůstává, v jaké míře budou jednotlivé kolektivní systémy povinny zajistit zpětný odběr historických elektrozařízení z domácností. Hrozí, že „Černý Petr“ zůstane	Akceptováno jinak V rámci nově navržených ustanovení týkajících se koordinačního centra byla zavedena zásada rovnoměrného zatížení výrobců náklady na zpětný odběr.

			v rukou obcí jako provozovatelů míst zpětného odběru, jejichž prostřednictvím se dominantně zajišťuje zpětný odběr elektrozařízení. V tomto ohledu je nutné úpravu doplnit – buď prostřednictvím koordinačního centra, jak se navrhuje výše, či jiným efektivním způsobem. <i>Tato připomínka je zásadní.</i>	
369.	SMOČR	§ 129 odst. 4 písm. k)	23. <u>§ 129 odst. 4 písm. k)</u> Navrhujeme toto ustanovení upravit následujícím způsobem. <i>„k) nesplní povinnost podle § 51 odst. 1 nebo zajišťuje zpracování výrobků s ukončenou životností v rozporu s § 51 odst. 1 nebo odst. 2“</i> <u>Odůvodnění:</u> Legislativně technická připomínka – zajištění zpracování upravuje pouze odstavec druhý, v prvním případě se nejedná o samotné zpracování výrobků s ukončenou životností, ale o splnění (či nesplnění) povinnosti buď nabídnout výrobky s ukončenou životností přes komoditní burzu, anebo vyhlásit veřejnou soutěž o nejvhodnější nabídku.	Vysvětleno Připomínku považujeme již za bezpředmětnou s ohledem na komplexní úpravu § 51 Komplexní legislativně technické úpravy § 128 a 129 byly provedeny dle připomínek MV.
370.	SMOČR	§ 130 odst. 1 a 2	24. <u>§ 130 odst. 1 a 2</u> Požadujeme odstavce 1 a 2 vypustit a dosavadní odstavce 3 – 6 označit jako 1 – 4. <u>Odůvodnění:</u> Ustanovení § 130 odst. 1 v rozporu s principem rozšířené odpovědnosti výrobce v plné míře přenáší odpovědnost na kolektivní systém. Jestliže si výrobce zvolí kolektivní systém, který své	Vysvětleno Předmětnými ustanoveními, která stanoví zvláštní liberační důvody pro zproštění odpovědnosti za přestupek, je pouze jiným a vhodnějším způsobem řešeno to, na čem již bylo dosaženo shody ve věcném záměru zákona, a sice přenesení odpovědnosti za plnění povinností výrobce na kolektivní systém. Je třeba vzít v úvahu, že výrobci, kteří nejsou společníky/akcionáři KS, zpravidla nemají dostatečné prostředky, jak KS kontrolovat. Uložení sankce by tak v takovém případě bylo nespravedlivé a zároveň

			povinnosti řádně neplní, měla by podle návrhu odpovědnost výrobce zaniknout. To je však v rozporu s principy právní úpravy a bude to zcela demotivovat výrobce, kteří by jinak měli zájem sledovat, s jakou mírou úspěšnosti plní „jejich“ kolektivní systémy své zákonné povinnosti. Přitom ve veřejném zájmu (tedy v zájmu obcí) je, aby výrobce pouze neplatili kolektivním systémům jakési „odpustky“, ale aby se aktivně zajímali o plnění povinností, které na kolektivní systémy výrobci přenášejí. Výrobci nesmí být lhostejné, zda např. kolektivní systém zřizuje skutečná místa zpětného odběru v dostatečné četnosti, zda zajišťuje zákonem požadovanou úroveň zpětného odběru a recyklace atd. Ve vztahu k odstavci 2 a provozovatelům solárních elektráren platí tato připomínka zcela analogicky. <i>Tato připomínka je zásadní.</i>	neúčelné.
371.	SMOČR	§ 142	25. § 142 Požadujeme § 142 vypustit bez náhrady. <u>Odůvodnění:</u> Podle předloženého návrhu nemají mít odvolání nebo rozklad proti rozhodnutí, kterým byla na základě tohoto zákona uložena povinnost zjednat ve stanovené lhůtě nápravu, odkladný účinek. To představuje flagrantní porušení principu správního rozhodování a jeho dvouinstančnosti. Odkladný účinek zajišťuje, že se neprojeví negativní důsledky nesprávného prvostupňového rozhodnutí, které je posléze zrušeno odvolacím správním orgánem. V oblasti životního prostředí mohou mít nesprávná rozhodnutí o uložení nápravných opatření	Akceptováno viz připomínky 342 a 461

			dalekosáhlé důsledky, které vyvolají škodu na straně účastníka řízení i třetích osob. Lze si představit např. situaci, kdy provozovateli kolektivního systému bude uloženo určité nápravné opatření ve vztahu k obcím, které pro něj zajišťují zpětný odběr, on toto opatření realizuje, a následně se ukáže, že toto nápravné opatření bylo protiprávní – mezitím však mohl být poškozen jak provozovatel systému, tak i příslušné obce. Uvedená úprava dále zvyšuje pravděpodobnost vzniku odpovědnosti státu (České republiky) za škodu způsobenou nesprávným rozhodnutím, v případě, že původní rozhodnutí o nápravném opatření bude odvolacím správním orgánem změněno nebo zrušeno. <i>Tato připomínka je zásadní.</i>	
372.	SMOČR	§ 146 odst. 4	26. § 146 odst. 4 Požadujeme § 146 odst. 4 vypustit bez náhrady. <u>Odůvodnění:</u> Jestliže mají koordinační centra fungovat, je klíčové, aby se do nich zapojily existující kolektivní systémy a aby jejich prostřednictvím (v jejich rámci) řádně plnily své povinnosti. Nově vzniklé kolektivní systémy budou mít na počátku nulový podíl na zpětném odběru a nebudou nijak reprezentativní, nebude ani možné určit počet jejich hlasů v koordinačním centru postupem podle § 69. Kdyby členy koordinačního centra měly být pouze nově vzniklé systémy, zvolený model bude zcela nefunkční. <i>Tato připomínka je zásadní.</i>	Akceptováno Ustanovení týkající se koordinačního centra byly komplexně přepracovány. Nově navržený text zohledňuje i tuto připomínku.

373.	HKČR	Obecně	A. Obecné zásadní připomínky k předloženému materiálu 1. Návrh zákona obsahuje celou řadu věcných i formálních nepřesností. Lze konstatovat, že je připraven na mnohem nižší kvalitativní úrovni, než je návrh zákona o odpadech. Požadujeme proto jeho kompletní přepracování a odstranění nedostatků ve smyslu níže uvedených připomínek.	Vysvětleno Není připomínkou. Vypořádány jsou připomínky ke konkrétním ustanovením.
374.	HKČR	Obecně	2. Hospodářská komora České republiky konstatuje, že logickým problémem z hlediska ekonomické teorie je skutečnost, že sběrná síť pro vybrané výrobky je tzv. uzavřená, jinými slovy de facto to budou kolektivní systémy, které rozhodnou o tom, kdo bude oprávněn ke sběru těchto výrobků, k nakládání s nimi a konečně ke zpracování. Tento záměr zákona má svou logiku v tom, že právě výrobci sdružení v KS nesou odpovědnost za splnění míry recyklace a v případech, kdy části výrobků mají již v okamžiku sběru kladnou hodnotu, musí mít nad systémem kontrolu. Bohužel tento logický návrh sebou současně nese riziko distorze trhu odpadových služeb i zpracování, neboť umožňuje KS neomezeně určovat, kdo tyto aktivity bude provádět. Problém by byl odstraněn, pokud by zákon omezil činnost KS tak, aby nemohlo dojít k vertikální integraci KS jako poskytovatele sdruženého plnění s provozem služeb nakládání s odpadem, zejména svozu, úpravy a zpracování. V takovém případě by se jako nadbytečné jevily i složité regulace směřující k tomu, aby alespoň část objemu sebraných výrobků byla k dispozici nezávislým zpracovatelům. V každém případě, a to bez ohledu na to, zda bude či nebude aplikován zákaz	Akceptováno Nově navrhované znění zákona o VUŽ zcela zakazuje propojení mezi kolektivním systémem a jeho společníky se zpracovatelem odpadů z vybraných výrobků

			vertikální integrace, by měl být zákon doplněn opatřením, které zabrání narušení trhu odpadových služeb. Takovým se jeví zavedení smluvního přímusu, tedy ustanovení, že pokud KS spolupracuje s některým z účastníků trhu odpadových služeb za určitých smluvních podmínek, musí akceptovat spolupráci s libovolným účastníkem trhu za stejných podmínek. Tím bude zajištěn volný vstup všech soutěžitelů do systému, ale nebude nijak omezeno právo KS stanovit takové smluvní podmínky, které zajistí řádný sběr a využití.	
375.	HKČR	Obecně	3. Zásadním nedostatkem při připomínkování znění tohoto zákona je i nezveřejnění textu navazujících prováděcích předpisů, které mohou významně ovlivnit smysl nebo rozsah zákonem uvedené povinnosti. K některým povinnostem zákona se tak nedá kompetentně vyjádřit.	Vysvětleno Není připomínkou. Vypořádány jsou připomínky ke konkrétním ustanovením.
376.	HKČR	Obecně	4. Zákon na několika místech zdůrazňuje, že výrobky s ukončenou životností nejsou součástí komunálního odpadu ani tehdy, pokud pocházejí z domácností. Je tak učiněno zřejmě s cílem zprostit obce odpovědnosti za tyto výrobky. Nicméně je zde riziko, že takto výrobky z domácností nebudou evidenčně zahrnuty do recyklace komunálního odpadu, což bude snižovat statistickou recyklaci tohoto odpadu a tak může komplikovat plnění závazných cílů pro minimální recyklaci komunálního odpadu. Zákon by měl řešit, jak obce zprostit povinnosti zajistit nakládání s těmito výrobky, ale současně, jak podržet zpětně odebrané výrobky ve statistice recyklace odpadu z domácností, tedy komunálního odpadu.	Akceptováno První věta ustanovení § 14 odst. 2 bude upravena následovně: "Na výrobky s ukončenou životností, které byly zpětně odebrány v místě zpětného odběru zřízeného ve spolupráci s obcí, se nevztahuje § 42 odst. 2 zákona o odpadech" (řeší vlastnictví a původcovství komunálního odpadu). Odpady z výrobků s ukončenou životností tedy budou komunálním odpadem, ale na obec se nebudou vztahovat povinnosti původce vymezené zákonem o odpadech.

377.	HKČR	Obecně	5. Požadujeme upravit, případně z návrhu zákona vypustit části, které nejsou v souladu se schváleným věcným záměrem a také dohodami mezi MŽP a stakeholdery. Především se jedná o: • Limity pro udělení oprávnění k provozování kolektivního systému – ve vztahu ke KS podle stávajícího § 37p odst. 2 zákona o odpadech, minimální množství vybraných výrobků uváděných společníky kolektivního systému a jejich minimální podíl na množství, které výrobci v kolektivním systému uvedli na trh, není možné akceptovat, neboť zásadně omezuje tržní prostředí, resp. sjednocuje „solární“ KS s KS skupiny 4 obecně, ačkoliv KS 37p jsou obvykle založeny za účelem ochrany prostředků určených ke zpracování FVE panelů přímo výrobci. • Koordinační centrum – přestože myšlenka jeho vytvoření je zajímavá, nebyla uplatněna, uvedena a schválena ve věcném záměru zákona a proto požadujeme jej z návrhu vypustit. Problematiku je možno řešit v rámci první revize zákona jako dobrovolnou záležitost, a to za předpokladu, kdy koordinační centrum primárně bude napomáhat naplňování cílů sběru, dle povinností státu vyplývajících z právních předpisů EU. Vlastní ustanovení, náplň činnosti apod. jako i možnost nelegislativního řešení by pak bylo záležitostí kolektivních systémů. • Důvodová zpráva je z velké části postavena na chybných předpokladech a analýzách vycházejících z minoritní části trhu (např. oblast týkající se zpracovatelů je reprezentována zpracovateli, kteří tvoří minoritu trhu; naopak významní zpracovatelé s velkým tržním podílem a významným obratem jsou v modelech	Vysvětleno Vypořádání u konkrétních připomínek.
------	------	--------	--	---

			opomenuti, a to pro všechny oblasti vybraných výrobků).	
378.	HKČR	Obecně	6. Zákonem zavedený speciální institut koordinačního centra může při své praktické aplikaci narážet na nejružnější ustanovení jiných zákonů na ochranu hospodářské soutěže, což může být příčinou řady problémů. Tím není zpochybněna potřeba existence takového centra, bez níž není možné zajistit zpětný odběr v dostatečné dostupnosti a kvalitě pro spotřebitele. Bylo by však vhodné zvážit, zda by nemělo být v takovém případě explicitně uvedeno, že ustanovení předpisů na ochranu hospodářské soutěže se buď na činnost koordinačního centra a dohody v jeho rámci činěné nepoužijí vůbec, nebo jen v míře nezbytně nutné na ochranu hospodářské soutěže v oboru odpadových služeb. Řešení možné kolize zákona a těchto norem by napomohlo, kdyby kolektivním systémům bylo zakázáno přímo působit na tomto trhu.	Vysvětleno Nově navrhovaná úprava popisuje spolupráci mezi KS tak, aby byla zachována hospodářská soutěž mezi kolektivními systémy a zároveň aby byly výsledky jednotlivých kolektivních systémů vzájemně srovnatelné.
379.	HKČR	Obecně	7. Úprava institutu koordinačního centra je z pochopitelných důvodů poměrně strohá, bylo by vhodné zvážit, zda by nemělo být uvedeno, že tam, kde to není tímto zákonem upraveno, platí obecná ustanovení jiného zákona, například zákona o obchodních korporacích.	Vysvětleno Úprava koordinačního centra bude komplexně přepracována. Viz ÚV-VÚV č. 87
380.	HKČR	Obecně	8. Koordinační centrum může představovat efektivní nástroj řešení řady problémů, s nimiž se potýká současná praxe zpětného odběru. Jedná se zejména o neřešený stav, kdy některé kolektivní systémy zajišťují zpětný odběr ve výrazně vyšší míře než kolektivní systémy jiné, aniž by se však tyto jiné	Vysvětleno Úprava koordinačního centra bude komplexně přepracována.

			kolektivní systémy musely podílet na nákladech spojených se zpětným odběrem recyklací. Nikoliv však v podobě, která byla navržena, neboť ta je zcela nejasná, v řadě ohledů dokonce protiústavní, a přitom neřeší uvedené základní problémy. Celá část zákona týkající se koordinačního centra se musí bezpodmínečně přepracovat.	
381.	HKČR	Obecně	9. Financování nakládání s elektrozařízením pocházejícím z domácností – navrhovaná úprava je zcela nedostatečná a vůbec neřeší, jakým způsobem má být zajištěno spravedlivé přispívání všech výrobců na nakládání s historickým elektroodpadem z domácností. Současná platná právní úprava je totožná a v praxi je dlouhodobě situace taková, že část výrobců elektrozařízení nese podstatně vyšší část nákladů na sběr a recyklaci historických elektrozařízení z domácností (přesahující jejich podíl na trhu, a to velmi výrazně), a druhá část se na těchto nákladech podílí pouze minimálně. Tento fakt jasně dokládají údaje o výsledcích zpětného odběru a recyklace dosahovaných jednotlivými kolektivními systémy, které má MŽP k dispozici mj. z ročních zpráv. Pokračování tohoto nevyhovujícího stavu, kdy část výrobců doslova parazituje na jiné části výrobců, i na základě nového zákona je nepřípustné, a nelze dopustit, aby stát převzetím dosavadní úpravy umožnil pokračování v tomto neetickém systému.	Vysvětleno Vzhledem ke skutečnosti, že navrhovaná úprava stanovuje minimální cíle sběru pro jednotlivé kolektivní systémy, je tato připomínka do značné míry nerelevantní. V případě, že určitý KS sebere více elektrozařízení a jiný méně, bude zde platforma koordinačního centra.
382.	HKČR	Obecně	10. Požadujeme do návrhu zákona doplnit možnost využití mobilních svozů v obcích pro zajištění zpětného odběru výrobků tak, že mobilní svozy v četnosti min. xkrát za kalendářní rok jsou považovány za veřejné místo zpětného odběru. Mnoha malým obcím se	Vysvětleno Mobilní svoz odpadů nemůže být akceptován jako hlavní způsob zajišťování zpětného odběru v obcích, neboť nikdy nemůže nahradit veřejná a dostupná sběrná místa. Mobilní svoz je nutné vnímat pouze jako doplňkovou (byť určitě

			ekonomicky nevyplatí provozovat místo zpětného odběru a velmi často nejsou vybaveny ani potřebnou infrastrukturou. Důvodem je efektivita a cílenost sběru a efektivní využití příspěvků na recyklaci. Mobilní sběr je v těchto případech vhodnou alternativou.	důležitou) službu. Zejména sběr „drobných výrobků“, jako jsou přenosné baterie a akumulátory a široké spektrum drobných elektrospotřebičů (zejména úsporné žárovky nebo zářivky) nemůže standardně fungovat prostřednictvím mobilního svozu, neboť pokud občané nemají dostatečně pohodlnou alternativu, jak se daných odpadů zbavovat, většinou tendují k možnosti odkládat je v rámci směsného komunálního odpadu. Navíc obvyklá četnost mobilních svozů ve frekvenci 2x ročně je naprosto nedostačující. Záměrem předkladatelů není aby „každá obec“ provozovala sběrný dvůr, ale v oblasti elektrozařízení či baterií může být daná povinnost splněna i prostřednictvím pouličního kontejneru nebo kontejneru na obecním úřadě či jiném vhodném místě. Nad rámec výše uvedeného uvádíme, že definice veřejného místa ZO dle § 3 odst. 1 písm. p) byla upravena v návaznosti na připomínky č. 94, č. 219, č 347: "veřejným místem zpětného odběru místo zpětného odběru, které je celoročně bez omezení přístupné každému konečnému uživateli v určenou dobu". Viz též připomínky 309, 237
383.	HKČR	Obecně	11. Vyhodnocení dopadů regulace (RIA) je zpracováno naprosto nedostatečně.	Připomínka je v rozporu s legislativními pravidly vlády, neboť není konkrétní. RIA bude upravena na základě konkrétních připomínek.
384.	HKČR	Obecně	12. Požadujeme upravit návrh zákona tak, aby finanční záruka byla ponechána pouze pro elektrozařízení, pro ostatní vybrané výrobky ne.	Vysvětleno V § 36 odst. 2 písm. m) a též odst. 5 je uvedeno, že KS musí disponovat dostatečnými finančními prostředky (de facto obdobné jako pro individuální plnění). Finanční záruka v tomto rozsahu je schválena na základě VZ, tedy s výjimkou pro průmyslové a automobilové baterie a akumulátory. směrnice však dané opatření nezakazují,

				příčemž v případě přenosných baterií a pneumatik je to vyžadováno z důvodu jejich obvykle významně záporné tržní hodnoty, a hrozí tedy riziko, že např. po zániku individuálního výrobce na trhu zůstanou výrobky, se kterými bude muset být nakládáno (recyklace, odstranění) na náklady jiných výrobců.
385.	HKČR	Obecně	13. Požadujeme postupný náběh úrovní sběru, který je v předloženém návrhu příliš vysoký.	Akceptováno V návrhu zákona je nově navržen pozvolnější nárůst cílů sběru. 2018 – 65 % 2019 – 75 % 2020 – 80 % Povinné subjekty budou s předstihem vědět o nárůstu a mohou se tak včas přizpůsobit zákonným požadavkům.
386.	HKČR	Obecně	14. Okamžik, kdy přechází vlastnictví od konečného uživatele zpět na výrobce, musí být jednoznačně zákonem určen. Jen tak bude výrobce (či kolektivní systém) schopen zajistit veškeré požadované povinnosti, a také bude jednoznačně vymezena odpovědnost za naložení s takovýmto zpětně odebraným výrobkem – k problematice vyžadujeme další jednání.	Vysvětleno Ustanovení § 12 odst. 3 bylo upraveno na „Vlastnické právo k výrobku s ukončenou životností je oprávněn nabývat kromě osob podle věty první také výrobce nebo provozovatel kolektivního systému.“ Veřejnoprávním předpisem by mělo být do soukromoprávních vztahů zasahováno co nejméně a pouze v případě, že je to z hlediska zákonem chráněných zájmů nezbytné. Navrhovaným zákonem jsou jednoznačně vymezeny povinnosti výrobců (zejm. zajistit zpětný odběr a následné zpracování VUŽ) a povinnosti provozovatelů míst zpětného odběru a dalších osob, které nakládají se zpětně odebranými VUŽ. Pro efektivní vynucování těchto povinností není podstatné, kdo je vlastníkem zpětně odebraných VUŽ, neboť bez ohledu na to je výrobce vždy

				odpovědný za zajištění jejich zpracování a za financování těchto operací. Současně musí každá osoba, která se zpětně odebranými VUŽ nakládá, dodržovat zákonem stanovené povinnosti a podmínky. Těchto povinností se výrobce, ani žádná z uvedených osob nemůže zprostit s odvoláním, že není vlastníkem VUŽ. V rámci systému výrobce určuje vždy výrobce, resp. kolektivní systém, komu bude VUŽ předán; poslední prodejci budou povinni předávat zpětně odebrané VUŽ pouze do systému výrobce. Dále je třeba uvést, že v rámci systému výrobce si výrobce (KS) může vždy smlouvou s provozovatelem místa zpětného odběru vymínit vlastnictví přebíraných VUŽ, pokud má zájem vztáhnout vlastnictví všech VUŽ na sebe. Z popsanych důvodů není nezbytné, aby zákon stanovil, kdo je vlastníkem zpětně odebraných VUŽ, a proto tato otázka nebude zákonem upravena.
387.	HKČR	§ 2 odst. 1	B. Konkrétní zásadní připomínky k předloženému materiálu 1. Připomínka k § 2 odst. 1 Požadujeme výslovně upravit v textu zákona, v jakém případě se nakládá se součástí nebo příslušenstvím vybraného výrobku jako se samostatným vybraným výrobkem. <u>Odůvodnění:</u> V rámci působnosti zákona je uváděno, že se vztahuje na vybrané výrobky, ať už jsou na trh uváděny samostatně nebo jako součásti či příslušenství jiných výrobků. V dalším textu zákona však není výslovně stanoveno, jak nahlížet na vybraný výrobek, který je uveden na trh jako součást či příslušenství jiného vybraného výrobku, např. akumulátorová baterie	Vysvětleno Z předmětného ustanovení jasně vyplývá, že takové součásti či příslušenství se považují za vybrané výrobky (splňují-li příslušné definiční znaky jednotlivých vybraných výrobků). Určitá výjimka je stanovena pro elektrozařízení v § 79 odst. 3 písm. b). Naopak na baterie nebo akumulátory zabudované do elektrozařízení se bude zákon vztahovat s tím, že zvláštní pravidla pro plnění povinností výrobců jsou stanovena v § 101.

			uvedená na trh v rámci elektrozařízení.	
388.	HKČR	§ 3 odst. 1 písm. p)	2. Připomínka k § 3 odst. 1 písm. p) Požadujeme přeformulovat definice ve smyslu níže uvedeného odůvodnění. <u>Odůvodnění:</u> Je nutné upřesnit, co se rozumí „<i>volnou přístupností místa každému uživateli</i>“. Rozumí se tím přístupnost celodenní, nebo alespoň určitý počet hodin a určitý počet dní v týdnu? Anebo je relevantní jen přístupnost „každému“? A nakolik je relevantní kapacita místa zpětného odběru (konkrétní místo zpětného odběru může být s to převzít např. monitor od každého konečného uživatele – spotřebitele, ale již nikoliv od konečného uživatele – banky, která jich přiveze např. 100). Dále, pokud jeden kolektivní systém zřídí „veřejné“ místo zpětného odběru, je toto místo „veřejné“ i pro výrobce sdružené v jiném kolektivním systému (a ti ho mohou např. prezentovat jako „své“ místo zpětného odběru)? Tyto otázky je nutné vyjasnit.	Akceptováno jinak Ustanovení bylo změněno. Nově ustanovení § 3 odst. 1 písm. p) zní: "veřejným místem zpětného odběru místo zpětného odběru, které je celoročně bez omezení přístupné každému konečnému uživateli v určenou dobu," Viz též připomínka č. 94, č. 219, č 347
389.	HKČR	§ 3 odst. 1 písm. q)	3. Připomínka k § 3 odst. 1 písm. q) Požadujeme vyjmout přípravu k opětovnému použití z vymezení pojmu zpracování vybraného výrobku s ukončenou životností a stanovit konkrétní podmínky přípravy k opětovnému použití, např. prováděcím právním předpisem. Pokud bude osoba oprávněná provádět přípravu k opětovnému použití zpětně odebraného výrobku s ukončenou životností, musí být certifikována výrobcem tohoto vybraného výrobku.	Vysvětleno Příprava k OP je jedním ze způsobů využití odpadu, a proto spadá zároveň pod zpracování. Zákon stanoví povinnosti, za jakých může probíhat příprava na opětovné použití, zejména může být realizována jen v režimu výrobce, viz textace § 86 odst. 3 (zejm. ověření funkčnosti a bezpečnosti EEZ postupem stanoveným vyhláškou).

			<u>Odůvodnění:</u> Zahrnutí přípravy k opětovnému použití mezi zpracování vybraného výrobku není systémově vhodné, jelikož se nejedná o jeho zpracování. Podmínky přípravy k opětovnému použití zpětně odebraného výrobku by měly být stanoveny velmi striktně tak, aby nedocházelo k neodborné manipulaci s vybranými výrobky, která by mohla mít vliv na funkčnost a bezpečnost vybraného výrobku. Pokud jsou na výrobce kladeny tak vysoké nároky při výrobě a uvádění vybraných výrobků na trh, není možné povolit manipulaci, příp. zásah do těchto výrobků, příp. jejich kontrolu v rámci jejich přípravy k opětovnému použití neoprávněnými nebo neodbornými osobami. Jako optimální se jeví povinná certifikace osoby oprávněné k přípravě vybraného výrobku k jeho opětovnému použití výrobcem.	
390.	HKČR	§ 3 odst. 2 písm. a)	4. Připomínka k § 3 odst. 2 písm. a) Požadujeme upravit ustanovení následovně: <i>„a) uvedením na trh první úplatné nebo bezúplatné dodání výrobku na území České republiky k distribuci, spotřebě nebo použití jeho výrobcem nebo osobou, která jej nabyla z jiné členské země Evropské unie, nebo dovoz výrobku, za uvedení výrobku na trh se považuje též přeshraniční přeprava výrobku z jiného členského státu Evropské unie do České republiky,“.</i> <u>Odůvodnění:</u> Definice uvedení na trh je zásadním způsobem zužující, neboť za uvedení na trh se nepokládá přeprava z jiného státu EU do ČR, ale až první následné dodání. Zatímco	Vysvětleno Navrhovanou úpravu definice považujeme za nevhodnou, neboť podstatně přesnějším znakem je pro daný účel dodání výrobku na území ČR (k distribuci, spotřebě nebo použití) než přeshraniční přeprava, což není jasné daný časový okamžik. Ustanovení nebylo správně pochopeno – dodání výrobku není totéž co předání a výrobek je tedy uveden na trh v ČR již okamžikem překročení hranice, nikoliv až předáním třetí osobě. Stejně tak v případě, že daná osoba již výrobek nikomu dalšímu nepředá (stane se jeho konečným uživatelem), bude takový výrobek uvedený na trh v ČR, protože byl do ČR dodán ke spotřebě nebo použití. Tvzení, že výrobky „dovážené“ z jiných zemí EU by nemusely splňovat požadavky stanovené právními předpisy, pak nemá žádnou oporu v textu navrhovaného

			při přepravě z nečlenské země bude dovoz představovat uvedení na trh, při přepravě z jiné členské země není uvedením na trh samotná přeprava výrobku, ale až dodání výrobku osobou, která výrobek do ČR přepravila třetí osobě. Pokud by osoba, která výrobek získá z členského státu, výrobek dále nepředala třetí osobě a stala se jeho konečným uživatelem, vůbec by nemusela plnit povinnosti podle tohoto zákona. Přeprava výrobku z jiného členského státu EU přitom není dovozem výrobku. Definice má význam i z hlediska povinností při uvádění na trh: znamenala by, že z jiného členského státu Evropské unie může podnikatel dovést i výrobky, které neodpovídají právním předpisům. Ustanovení neodpovídá moderním trendům v evropských zemích (viz např. nový slovenský zákon o odpadech, který povinnosti výrobců ukládá i těm, kteří vybraný výrobek přepraví na Slovensko z jiného členského státu).	zákona.
391.	HKČR	§ 3 odst. 2 písm. f)	5. Připomínka k § 3 odst. 2 písm. f) Požadujeme upravit ustanovení následovně: <i>„f) konečným uživatelem osoba, která pořizuje vybrané výrobky pro svoji potřebu, nikoliv s cílem uvádět je dále do oběhu užívající vybraný výrobek před ukončením jeho životnosti a odevzdáním osobě oprávněné k jeho převzetí podle tohoto zákona.“.</i> <u>Odůvodnění:</u> Definice konečného uživatele obsažená v návrhu je vázána na užívání výrobku před tím, než doslouží a než je předán. Ovšem tento „poslední“ konečný uživatel nemusí být např. tím uživatelem, jemuž dodává vybraný výrobek poslední prodejce podle písmene e),	Vysvětleno Konečný uživatel není návrhem zákona definován pouze pro účely povinností výrobců a posledních prodejců při nabízení vybraných výrobků (zejm. informační povinnosti), ale také pro účely povinností spojených se zpětným odběrem – zpětným odběrem je odebrání výrobků s ukončenou životností právě od konečných uživatelů. Z tohoto hlediska není vhodné definovat konečného uživatele jako osobu, která výrobek pořizuje, ale jako osobu, která ho užívá před tím, než se stane odpadem. Domníváme se, že navržené ustanovení nemusí být nutně vykládáno tak, že se jedná pouze o „posledního“ konečného uživatele, ale každého, kdo výrobek užívá, dokud se nestane odpadem.

			což by mj. vedlo k omezenému uplatnění povinností posledních prodejců. Zvláště zřetelné je to u vozidel, kde je ve skutečnosti obvykle uživatelů celá řada. Dále definice umožňuje konečnému uživateli vyhnout se plnění některých povinností – pokud nepředá výrobek s ukončenou životností osobě oprávněné k převzetí: Může namítat, že se na něho tato povinnost nevztahovala, neboť konečným uživatelem vůbec nebyl.	
392.	HKČR	§ 9	6. Přípomínka k § 9 Požadujeme upravit celé ustanovení tak, aby bylo zřejmé, že výrobky ve zpětném odběru jsou stále výrobkem, nikoli odpadem. <u>Odůvodnění:</u> Pojem „vysloužilé elektrozařízení“, je pojmem relativním, který je závislý na vnímání a potřebách jeho uživatele. V případě vysloužilého výrobku (např. jeho morálního zastarání pro aktuálního uživatele) může tentýž výrobek být opětovně použit pro jiného uživatele, který díky své individuální potřebě tuto relativní veličinu hodnotí zcela odlišně. Odpadem by měl být výrobek označen až v okamžiku, kdy dojde k rozhodnutí o jeho fyzickém znehodnocení (např. recyklaci).	Vysvětleno Zásadní koncepční změnou oproti dosavadnímu zákonu o odpadech je právě to, že zpětně odebrané výrobky s ukončenou životností budou odpadem, pouze se zjednodušeným režimem. Touto změnou, která byla schválena ve věcném záměru, bude zajištěn plný soulad s předpisy EU. Pro provozovatele míst ZO by byla enormní administrativní a tedy i finanční zátěž, kdyby museli vést standardní odpadová evidence. Vedlo by to k redukci počtu sběrných míst, a to zejména pro přenosné baterie a akumulátory nebo drobná elektrozařízení - místa zpětného odběru pro tyto výrobky, resp. odpady jsou dnes umístěny právě v provozovnách potravin, v drogistických řetězcích nebo v hobby marketech, přičemž tito provozovatelé nedisponují znalostmi vedení odpadové evidence. Opětovné použití věci, která se stala odpadem, je možné poté, co proběhla příprava k opětovnému použití (způsob využití odpadu) a věc splňuje podmínky, kdy odpad přestává být odpadem. viz ÚVČR VÚV č. 92

393.	HKČR	§ 10 odst. 3	7. Připomínka k § 10 odst. 3 Požadujeme dané ustanovení zrušit bez náhrady. <u>Odůvodnění:</u> V praxi se tato role KS osvědčila, hojně se využívá a změna by představovala zbytečnou administrativní zátěž pro již zaregistrované zahraniční subjekty. Navíc toto omezení jde nad rámec Směrnice 2012/19/EU.	Vysvětleno Ustanovení je v souladu se schváleným věcným záměrem. Pokud by KS mohl být současně pověřeným zástupcem, jednalo by se o střet zájmů. Pokud by byla pověřenému zástupci, uložena pokuta za neplnění povinností zahraničního výrobce, byla by v tomto případě uložena tato přímo KS, kde by hrozilo riziko, že by tuto pokutu musel uhradit z již odvedených recyklačních příspěvků jiných výrobců. Dle informací MŽP navíc tuto možnost v současnosti využívá pouze jeden KS.
394.	HKČR	§ 11 odst. 2 písm. a)	8. Připomínka k § 11 odst. 2 písm. a) Požadujeme dané ustanovení zrušit bez náhrady. <u>Odůvodnění:</u> Zpětně odebírané výrobky s ukončenou životností by neměly být předmětem obchodování. Jedná se o zajištění systému zpětného odběru samotnými výrobci. Text navrhovaného ustanovení písm. a) je však návodný a navozuje dojem, že je požadování úplaty za zpětné odebrání výrobku s ukončenou životností správné, příp. oprávněné.	Vysvětleno Kladným vypořádáním bychom se dostali do rozporu s jinými připomínkovými místy, a to ze strany zpracovatelů a výkupců. Navržené řešení je možný kompromis a je plně v souladu se směnicí. Bez finanční motivace, by u některých komodit by mohlo docházet k odlivu druhotných surovin do zahraničí a ztrácely by se do zahraničí (zejména knoflíkové baterie s obsahem stříbra, mobilní telefony, výpočetní technika).
395.	HKČR	§ 11 odst. 4	9. Připomínka k § 11 odst. 4 Požadujeme dané ustanovení přeformulovat, případně zrušit bez náhrady. <u>Odůvodnění:</u>	Akceptováno Výrobek musí být úplně kompletní, nicméně lze připustit, že spotřebitel odevzdá ke zpětnému odběru části výrobku, které vznikly v rámci standardního užívání. Je proto vhodné rozvést, že se rozumí VUŽ, na kterém byla provedena demontáž. Ustanovení nově zní: "(4)

			Není vyjasněno, do jaké míry musí být výrobek kompletní. Je nutné podněcovat spotřebitele k odevzdání výrobku do zpětného odběru bez toho, aby zvažoval, zda výrobek je kompletní nebo ne. Současně tento bod motivuje konečného uživatele k tomu, že je očekávaná úplata za každé odevzdání výrobku do zpětného odběru, k čemuž příspěvky na recyklaci určeny nejsou, případně, pokud by byly takto myšleny, budou, bude to logicky znamenat jejich zvýšení, které bohužel uhradí při nákupu takového výrobku uživatel.	Odevzdává-li konečný uživatel, který je spotřebitelem, ke zpětnému odběru výrobek s ukončenou životností, u kterého je zjevné, že v důsledku demontáže není kompletní nebo odevzdá část, která byla z výrobku s ukončenou životností demontována, nesmí mu být za to nabídnuta nebo poskytnuta úplata."
396.	HKČR	§ 12	10. Připomínka k § 12 Požadujeme vložit nový odstavec 2 následujícího znění a další odstavce přechíslovat: <i>„K okamžiku, ke kterému se konečný uživatel zbavuje výrobku s ukončenou životností, přechází vlastnické právo k tomuto výrobku na výrobce, který jej uvedl na trh. Plní-li výrobce své povinnosti kolektivně, přechází vlastnické právo na kolektivní systém, s nímž má výrobce uzavřenou smlouvu.“</i> Tato změna se pak musí promítnout do § 12 odst. 3. <u>Odůvodnění:</u> Navrhujeme jednoznačně stanovit okamžik, kdy přechází vlastnictví od konečného spotřebitele zpět na výrobce (podle zákona o odpadech), např. okamžikem odevzdání vybraného výrobku v místě zpětného odběru. V tomto případě bude výrobce, resp. jím pověřený kolektivní systém jednak schopen zajistit veškeré jím požadované povinnosti spojené např. s recyklací či přípravou na opětovné použití, a zároveň bude jednoznačně vymezena odpovědnost za naložení s takovýmto zpětně odebraným výrobkem, a to i	Vysvětleno Viz odůvodnění k připomínkám č. 211 a č. 69. Kromě toho je automatický přechod vlastnictví na výrobce, který výrobek uvedl na trh, nerealizovatelný. U některých VUŽ nemusí být vždy možné výrobce určit nebo již výrobce nemusí existovat – to bude platit např. u historických OEEZ. Nelze si představit, že VUŽ zpětně odebere jeden výrobce/KS a vlastnictví k němu nabude jiný. Ustanovení § 12 odst. 3 bylo upraveno na „Vlastnické právo k výrobku s ukončenou životností je oprávněn nabývat kromě osob podle věty první také výrobce nebo provozovatel kolektivního systému.“

			v případě, že plnění povinností nezajistí dotčený kolektivní systém. Navrhovaným legislativním řešením dojde ke zvýšení právní jistoty výrobců, provozovatelů kolektivních systémů a třetích osob, které se zpětného odběru výrobků s ukončenou životností účastní a současně by nemělo docházet k nadměrnému finančnímu zatěžování výrobců, kteří řádně plní své povinnosti.	
397.	HKČR	§ 12 odst. 2	11. Připomínka k § 12 odst. 2 Požadujeme upravit ustanovení následovně: <i>„(2) Zpětně odebraný výrobek s ukončenou životností smí být předán za podmínek stanovených tímto zákonem pouze zpracovateli v rámci systému zřízeného výrobcem, nestanoví-li tento zákon jinak. Do předání zpracovateli nesmí být výrobek s ukončenou životností předmětem úpravy, využití nebo odstranění.“</i> <u>Odůvodnění:</u> Je důležité zdůraznit, že výrobek s ukončenou životností smí být předán zpracovateli pouze v systému určeném výrobcem. Kdyby mohli zpracovatelé VUŽ získávat vybrané výrobky s ukončenou životností i mimo systémy výrobců, hrozilo by, že výrobci nebudou moci splnit zákonné požadavky na dosažení úrovně zpětného odběru a na dosažení míry využití VUŽ. Ustanovení je nutné v tomto ohledu doplnit.	Vysvětleno Navrhované doplnění je nadbytečné. Podle § 15 odst. 2 písm. a) a § 15 odst. 4 musí být zpětně odebraný VUŽ předán zpracovateli určenému výrobcem.
398.	HKČR	§ 13 odst. 3	12. Připomínka k § 13 odst. 3 Požadujeme upřesnit podmínky sdílení míst zpětného odběru výrobcí. <u>Odůvodnění:</u>	Akceptováno Záruka „samostatnosti“ systémů je řešena v § 34. Byla zavedena výjimka pro automobilové olověné baterie a akumulátory a průmyslové olověné baterie a akumulátory,

			Výrobce může sdílet místo zpětného odběru s dalšími výrobci. Návrh zákona ruší možnost solidárního plnění povinností výrobci a zbytečně omezuje stávající systémy samostatného plnění, výrobci vybraných komodit (např. autobaterií) již nyní silně protestují (viz připomínka níže k § 34). V rozporu s tím, v tomto ustanovení se připouští sdílení míst, ale bez stanovení jasných podmínek. Jde o nekonzistentnost úpravy. V návrhu zákona jsou přímo vymezeny nově definované nedovolené způsoby samostatného plnění, tedy zakázané způsoby samostatného plnění, které by mohly dle MŽP de facto vykazovat znaky kolektivního systému (§ 34). S ohledem na text evropské směrnice, která vnímá oba systémy jako rovnocenné a možné, je tato česká konstrukce velmi diskutabilní a nevhodná. Pokud by text tohoto ustanovení v zákoně zůstal, znemožnil by dosavadní způsob realizace zpětného odběru autobaterií v ČR. Návrhem například není dovoleno, aby třetí osoba (společný zástupce) zajišťovala pro více výrobců sdílenou síť míst zpětného odběru. Když toto porovnáme s možnostmi provozovatelů kolektivních systémů, kteří podle návrhu nového zákona budou moci se souhlasem MŽP uzavírat vzájemné dohody o sdílení míst zpětného odběru a dalších formách spolupráce (§ 54), působí navrhované znění zákona zásadně ve prospěch kolektivních systémů a diskriminačně k samostatnému plnění, které je dle směrnice na stejné úrovni.	ke kterým bude možno plnit povinnosti prostřednictvím solidárního systému, odchýlně od ostatních výrobních skupin. Danou výjimku je možné realizovat z důvodu, že uvedené baterie mají pozitivní tržní hodnotu jako odpady, evropské předpisy pro ně nestanovují cíle sběru a zároveň zde neexistuje pluralita zpracovatelů. Konkrétní úprava textu návrhu zákona, resp. § 30, § 33, § 103 a § 104, je uvedena u vypořádání připomínky č. 163.
399.	HKČR	§ 13, § 15 odst. 6	13. Připomínka k § 13 a § 15 odst. 6 Požadujeme v § 13 za odstavce 4 doplnit odstavec 5, který zní: <i>„(5) Každý, kdo od okamžiku uvedeného v odstavci 1</i>	Vysvětleno Evidence se vede v rámci systému výrobce, a to evidence toku VUŽ podle § 26.

			<i>až do okamžiku jeho zpracování nakládá s výrobkem s ukončenou životností nebo jeho součástí, materiálem nebo látkou v něm obsaženou, je povinen vést průběžnou evidenci průkazným způsobem tak, aby byla zajištěna auditní stopa pro prokázání splnění povinností podle § 15 odst. 1 a 2, § 26 odst. 1 písm. c), § 26 odst. 3, § 27 odst. 1 § 86 až 88, § 102 až 107 a § 112 až 115.“</i> V § 15 odst. 6 za písm. c) doplnit nové písm. d) které zní: <i>„d) vedení průběžné evidence podle § 13 odst. 5, zejména formát a strukturu záznamů v této evidenci a zajištění souvisejících podkladů.“</i> <u>Odůvodnění:</u> Pro zajištění povinností, které stát ukládá výrobcům a potažmo provozovatelům kolektivních systémů je nezbytné, aby byly informace o nakládání se zpětně odebranými výrobky s ukončenou životností a o jejich zpracování, příp. přípravě na zpětné použití, zachyceny dotčenými subjekty takovým způsobem, který bude průkazný a umožní tyto informace efektivně zpracovat a zkontrolovat jejich validitu. Proto jsou navrženy změny tak, aby byla uložena povinnost dotčeným subjektům přímo ze zákona a zároveň, aby bylo možné tuto povinnost blíže specifikovat prováděcí vyhláškou k zákonu.	
400.	HKČR	§ 14	14. Připomínka k § 14 Požadujeme upravit dané ustanovení ve smyslu níže uvedeného odůvodnění. <u>Odůvodnění:</u>	Částečně akceptováno, vysvětleno Právo každé obce na uzavření smlouvy o využití jejího systému není možné realizovat. Toto musí zůstat jako možnost. Ve zvláštní části u B2C EEZ, resp. v § 84 odst. 2 písm. b)

		S ohledem na to, aby nedocházelo ke znevýhodnění menších obcí, mělo by být zakotveno, že pokud jsou takové smlouvy výrobcem uzavírány, má na jejich uzavření právo každá obec a to za stejných podmínek, za jakých je smlouva uzavírána s jinými obcemi. Dále je toto ustanovení určitým způsobem samo se sebou v kolizi, neboť hovoří o využití systému nakládání s komunálním odpadem k odložení výrobku, ale současně uvádí, že takto uložený výrobek komunálním odpadem není a dále pak uvádí, že způsob nakládání s těmito výrobky může být zahrnut do vyhlášky o nakládání s komunálním odpadem. Bylo by vhodné textaci upravit tak, aby nebyla zmatečnou. V okamžiku snahy maximalizovat sběrnou síť a maximálně ji zahustit je tento bod kontraproduktivní. Mnoha malým obcím se ekonomicky nevyplatí provozovat místo zpětného odběru a velmi často nejsou vybaveny ani potřebnou infrastrukturou. Důvodem je efektivita a cílenost sběru a efektivní využití příspěvků na recyklaci.	je zavedena povinnost, aby výrobce zřídil v obci místo zpětného odběru, pokud o to obec požádá. Obdobné ustanovení platí i u přenosných baterií a akumulátorů, viz § 102 odst. 2 písm. b). I u pneumatik je právo obce požadovat zřízení místa ZO na jejím území (§ 112 odst. 2 písm. b)). V rámci vypořádání připomínky č. 440 byla snížena hranice velikostí obcí, ve kterých musí KS vytvářet povinně sběrnou síť pro drobné elektrozařízení z obcí, jejichž počet obyvatel dosahuje 1500 obyvatel na současných 2000. Dále byla první věta ustanovení § 14 odst. 3 (původně odst. 2) upravena následovně: " (3) Výrobky s ukončenou životností, které byly zpětně odebrány v místě zpětného odběru zřízeném ve spolupráci s obcí, nejsou součástí komunálního odpadu. Na výrobky s ukončenou životností, které byly zpětně odebrány v místě zpětného odběru zřízeného ve spolupráci s obcí, se nevztahuje § 42 odst. 3 zákona o odpadech3). S těmito výrobky s ukončenou životností musí být nakládáno v souladu s tímto zákonem a odděleně od ostatního komunálního odpadu, dochází-li k jeho soustředování v tomtéž zařízení, ve kterém se nachází místo zpětného odběru.. (4) Provádění zpětného odběru v katastrálním území obce může obec za účelem zajištění veřejného pořádku zahrnout do své obecně závazné vyhlášky, kterou stanoví systém nakládání s komunálním odpadem. (5) Výrobce, který zřídil místo zpětného odběru na území obce, je povinen poskytnout obci informace o množství zpětně odebraných výrobků s ukončenou životností, včetně informací o jejich využití, pokud o to obec požádá.“.
--	--	---	--

				Odpady z výrobků s ukončenou životností tedy budou komunálním odpadem, ale na obec se nebudou vztahovat povinnosti původce vymezené zákonem o odpadech.
401.	HKČR	§ 15 odst. 2 písm. f)	15. Připomínka k § 15 odst. 2 písm. f) Požadujeme upravit ustanovení s ohledem na existenci míst zpětného odběru bez obsluhy. <u>Odůvodnění:</u> Část sběru výrobků s ukončenou životností se provádí neobsluhovaným sběrem do kontejnerů, které jsou volně přístupné na ulici, toto ustanovení je v takovém případě nesplnitelné a mohlo by vést k nutnosti kontejnery odstranit, protože při jejich použití by nebyl výrobce či kolektivní systém schopen dostát této povinnosti.	Vysvětleno Tento problém navrhované ustanovení již řeší („...nejde-li o místo zpětného odběru zřízené u posledního prodejce nebo místo zpětného odběru charakteru sběrné nádoby bez stálé obsluhy“).
402.	HKČR	§ 15 odst. 5	16. Připomínka k § 15 odst. 5 Požadujeme znění daného ustanovení upravit následovně: „(5) Výrobce zajistí, aby konečný uživatel měl možnost odevzdat výrobek s ukončenou životností, jehož převzetí provozovatel místa zpětného odběru odmítl v souladu s tímto zákonem, a to v jiném místě zpětného odběru nebo osobě oprávněné k jeho zpracování. O této možnosti, včetně uvedení určeného místa nebo osoby, je provozovatel místa zpětného odběru při odmítnutí	Akceptováno jinak Předmětné ustanovení k § 15 odst. 5 bylo upraveno: (5) Výrobce je povinen zajistit, aby konečný uživatel měl možnost odevzdat výrobek s ukončenou životností, jehož převzetí provozovatel místa zpětného odběru odmítl v souladu s tímto zákonem, a to v jiném místě zpětného odběru nebo jím určenému zpracovateli. O této možnosti, včetně uvedení určeného místa nebo osoby, je provozovatel místa zpětného odběru povinen konečného uživatele bez zbytečného odkladu informovat. Výrobce je povinen poskytnout provozovateli místa zpětného odběru

			převzetí výrobku s ukončenou životností povinen konečného uživatele informovat. Provozovatel místa zpětného odběru, který v souladu s tímto zákonem odmítl převzetí výrobku s ukončenou životností, musí konečného uživatele informovat o možnosti odevzdání osobě oprávněné k jeho zpracování. “ <u>Odůvodnění:</u> Pokud provozovatel místa ZO odmítne v souladu s odst. 3 písm. b) a c) tohoto paragrafu převzít VUŽ, lze předpokládat, že tak učiní i provozovatel jiného místa ZO ze stejných důvodů. Je tak na místě stanovit povinnost provozovatele místa ZO, kde může konečný uživatel odevzdat neodpovídající VUŽ. Tuto informaci nebude mít k dispozici výrobce a navíc ji provozovatel místa ZO může konečnému uživateli poskytnout ihned na místě.	informace o místech zpětného odběru nebo osobách, kde lze takový výrobek s ukončenou životností odevzdat.“.
403.	HKČR	§ 16 odst. 3	17. Připomínka k § 16 odst. 3 Požadujeme znění daného ustanovení upravit následovně: <i>„(3) Poslední prodejce, který jakýmkoliv způsobem, včetně použití prostředků komunikace na dálku, prodává vybrané výrobky, je povinen prokazatelně informovat konečného uživatele o způsobu zajištění zpětného odběru těchto výrobků po ukončení jejich životnosti. V případě, že tak neučiní, je povinen výrobky s ukončenou životností odebírat přímo v provozovně, a to bez nároku na úplatu od konečného uživatele, po celou provozní dobu a bez vázání odebrání výrobků s ukončenou životností na nákup zboží.“</i> <u>Odůvodnění:</u> Pokud poslední prodejce nesplní povinnost informovat	Akceptováno Věta byla vypuštěna. V návrhu zůstává sankce za nesplnění informační povinnosti, viz § 129 odst. 3 písm. b). Bylo též vypuštěno v § 85 odst. 4, § 105 odst. 3.

			konečného uživatele o způsobu ZO, je třeba jej postihnout v rámci sankcí. Pokud by měl povinnost výrobky odebrat, je otázkou, jakým způsobem by byly vykázány a zda by se nakonec dostaly do režimu zpětného odběru. Zároveň lze předpokládat, že by tímto způsobem mohlo dojít k nadměrné zátěži míst zpětného odběru zřízených výrobcí, pokud by takový prodejce přivezl větší množství výrobků, které musel v souladu s tímto ustanovením odebrat. (Navíc provozovatel místa ZO by byl oprávněn takové množství odmítnout). Nelze opomenout ani skutečnost, že poslední prodejce nemusí mít žádnou provozovnu (např. e-shop).	
404.	HKČR	§ 17 odst. 3 písm. b)	18. Připomínka k § 17 odst. 3 písm. b) Požadujeme znění daného ustanovení upravit následovně: <i>„b) adresa, číslo základní územní jednotky podle Číselníku obcí a Číselníku městských částí statutárních měst a zeměpisné souřadnice místa zpětného odběru místa zpětného odběru, je-li odlišná od adresy dle písmene a),“.</i> <u>Odůvodnění:</u> Nevidíme důvod pro povinnost zveřejňovat zeměpisné souřadnice míst ZO. Už v případě, kdy výrobce nebo KS bude nucen zadat několik desítek míst ZO, by se jednalo o nadměrnou administrativní zátěž (co teprve v případě stovek až tisíců míst ZO), která není nezbytně nutná. Podle adresy je schopen místo ZO dohledat každý. Obdobně je nadbytečné číslo ZÚJ, navíc pro osobu, která chce odevzdat výrobek s ukončenou životností a vyhledat místo ZO, je jako informace	Vysvětleno Základní územní jednotky a zeměpisné souřadnice míst zpětného odběru jsou parametry nezbytné pro fungování registru. V opačném případě by registr ztratil významnou funkci pro spotřebitele, neboť by neviděli místa ZO na mapě. Dále jsou tato data nezbytná pro kontrolní funkce MŽP, resp. ČÍŽP.

			irelevantní.	
405.	HKČR	§ 19 odst. 1	19. Připomínka k § 19 odst. 1 Požadujeme primárně stanovit povinnost výrobce být zapsán do Seznamu vedeného ministerstvem. Zároveň musí být stanoven zákaz uvádění výrobků na trh nebo do oběhu výrobcem, který není zapsán v Seznamu. <u>Odůvodnění:</u> Nejprve je nezbytné stanovit povinnost pro výrobce být zapsán v Seznamu a teprve poté lze řešit žádost o zápis. Současně by měla být s tím spojena sankce, pokud výrobce není zapsán v Seznamu. Zároveň by mělo být výslovně zakázáno uvádění výrobků na trh nebo do oběhu výrobcem, který není v Seznamu zapsán.	Vysvětleno Nelze stanovit povinnost „být zapsán“ neboť výrobce do Seznamu zapisuje MŽP (viz § 20 odst. 1). Povinnost musí směřovat na podání návrhu na zápis. Zákaz uvádět výrobky na trh osobě nezapsané v seznamu je zcela vyloučen s ohledem na pravidla pro volný pohyb zboží vyplývající z práva EU.
406.	HKČR	§ 19 odst. 4 písm. f)	20. Připomínka k § 19 odst. 4 písm. f) Požadujeme upravit ustanovení tak, aby nepředstavovalo nadměrný objem administrativní činnosti na straně výrobce a dovozce, tak i následně na straně kolektivního systému či ministerstva. <u>Odůvodnění:</u> Je nutné vzít v úvahu, že zejména dovozci menších elektronických výrobků včetně různých hraček, uvádějí na trh stovky různých hraček a sortiment je velmi proměnlivý. Výrobky mohou být prodávány pod nejrozličnějšími názvy. Navíc je obtížně představitelná kontrolovatelnost plnění z hlediska úplnosti. Je vhodné zvážit, zda má jít o značky úplně všech výrobků či zda například pro některé druhy výrobků nezabudovat určitou výjimku.	Vysvětleno Povinnost uvádění značky vyplývá přímo ze směrnice 2012/19/EU. U baterií tato povinnost sice evropským předpisem stanovena není, nicméně je již dnes součástí platného zákona o odpadech.

407.	HKČR	§ 19 odst. 4 písm. h)	21. Připomínka k § 19 odst. 4 písm. h) Požadujeme upravit znění ustanovení následovně: <i>„h) detailní popis způsobu zajištění zpětného odběru, zpracování a využití nebo odstranění výrobků s ukončenou životností a informování konečných uživatelů a doklady o něm, včetně doložení zajištění plnění povinností výrobce stanovených tímto zákonem“.</i> <u>Odůvodnění:</u> U individuálně plnícího výrobce by popis způsobu zajištění plnění jeho povinností měl být detailní a zároveň by měl být tímto výrobcem doložen, obdobně, jako je tomu u písm. i). Jestliže výrobci plnící prostřednictvím kolektivních systémů mají být zatíženi tím, že budou prokazovat již před získáním oprávnění svoji způsobilost reálně zajistit plnění povinností, měly by být zcela nediskriminačně tyto požadavky kladeny i na individuálně plnící výrobce.	Akceptováno částečně, vysvětleno Ustanovení nově zní "popis způsobu zajištění zpětného odběru, zpracování a využití nebo odstranění výrobků s ukončenou životností a informování konečných uživatelů a doklady o něm, včetně doložení zajištění plnění povinností výrobce stanovených tímto zákonem" Detailní vzor bude uveden ve vyhlášce.
408.	HKČR	§ 26 odst. 3	22. Připomínka k § 26 odst. 3 Požadujeme dané ustanovení vypustit bez náhrady. <u>Odůvodnění:</u> Je nepochybné, že osoba uvedená v § 26 odst. 1 písm. b) nesmí uvádět více výrobků, než kolik jich skutečně odebere nebo zpracuje. V opačném případě by se dopouštěl podvodu. Pokud ministerstvo uvažuje o nějaké normativitě ustanovení, je možné například stanovit, že tato osoba vykazuje informace podle nějakého předem určeného klíče.	Vysvětleno I bez tohoto ustanovení lze dovodit, že údaje nemohou být v souladu se zákonem vykazovány duplicitně. Avšak pro stanovení skutkové podstaty přestupku je nutno tuto povinnost v zákoně výslovně uvést. Toto jednání nemusí být vždy trestným činem podvodu.

409.	HKČR	§ 27 odst. 1	23. Připomínka k § 27 odst. 1 Požadujeme slova „pravdivou a úplnou“ vypustit bez náhrady. <u>Odůvodnění:</u> Jednak text zákona navozuje domnění, že by bylo možné předávat také nějakou nepravdivou či neúplnou roční zprávu a zároveň není jasné, jak budou pojmy „pravdivá a úplná zpráva“ v praxi vykládány. Lze například stanovit povinnost uvést veškeré skutečnosti, které mají nebo mohou mít vliv na zajištění plnění povinností podle zákona.	Akceptováno Text "pravdivou a úplnou" byl vypuštěn.
410.	HKČR	§ 29	24. Připomínka k § 29 Požadujeme definovat přípustný rozsah zveřejňovaných údajů. <u>Odůvodnění:</u> Nemělo by dojít ke zveřejňování údajů majících povahu obchodního tajemství a zamezit případným sporům MŽP na ochranu obchodního tajemství.	Vysvětleno 1) Jde o souhrnné údaje, které se neváží ke konkrétním subjektům. Ochrana obchodního tajemství zde prakticky nemůže být dotčena. 2) Pokud by teoreticky mohlo být dotčeno obchodní tajemství, zveřejnění takového údaje by bránily jiné předpisy – občanský zákoník a zákon o svobodném přístupu k informacím. viz 249
411.	HKČR	§ 30	25. Připomínka k § 30 Požadujeme doplnění všech podmínek možných způsobů plnění povinností výslovně do zákona s ohledem na právní jistotu povinných osob, že zákon nebrání další formě spolupráce výrobců. <u>Odůvodnění:</u> V nyní platném zákoně o odpadech je v ustanovení § 37 h odst. 1 písm. b) uvedeno, že je možno povinnosti plnit společně s jiným výrobcem nebo výrobcí na základě písemně uzavřené smlouvy; smluvní strany	Akceptováno částečně, vysvětleno Byla zavedena výjimka pro automobilové olovené baterie a akumulátory a průmyslové olovené baterie a akumulátory, ke kterým bude možno plnit povinnosti prostřednictvím solidárního systému, odchýlně od ostatních výrobních skupin. Danou výjimku je možné realizovat z důvodu, že uvedené baterie mají pozitivní tržní hodnotu jako odpady, evropské předpisy pro ně nestanovují cíle sběru a zároveň zde neexistuje pluralita zpracovatelů. Konkrétní úprava textu návrhu zákona, resp. § 30, § 33, §

			odpovídají za plnění povinností stanovených v tomto dílu zákona solidárně. Návrh zákona nově dává pouze možnost samostatného (individuálního) plnění nebo zapojení do kolektivních systémů, přičemž osoby plnící samostatně jsou znevýhodněny (např. v § 54 jsou upraveny podmínky vzájemné spolupráce kolektivních systémů). Návrh jde podle našeho názoru nad rámec směrnice, zbytečně ubírá práva výrobcům. Důvodová zpráva k tomuto uvádí, že solidární formu lze považovat za „nadbytečnou platformu“, s níž jsou spojena rizika obcházení zákona. Přitom se ale dále v důvodové zprávě uvádí, že zákon nicméně nebrání nějaké formě spolupráce, aby se výrobci dohodli na společném postupu atd., když si každý ponese svoji odpovědnost. Nevidíme důvod, proč by neměly být tyto možnosti s ohledem na právní jistotu povinných osob uvedeny výslovně v zákoně (a ne jen v důvodové zprávě).	103 a §104, je uvedena u vypořádání připomínky č. 163.
412.	HKČR	§ 31 odst. 1	26. Připomínka k § 31 odst. 1 Požadujeme, aby prokázání finanční záruky bylo součástí řízení o provedení zápisu do Seznamu výrobců vedeného ministerstvem. Navrhujeme, aby bylo výslovně stanoveno, co se rozumí dostatečnou zárukou, např. aby byla stanovena obdobná povinnost, jako v případě kolektivního systému. <u>Odůvodnění:</u> Plnění povinností výrobcem v rámci individuálního systému musí zajistit obdobné záruky, jako v případě plnění v rámci kolektivního systému. Opačné řešení je v rozporu s cíli navrhované právní úpravy.	Vysvětleno Ad 1) Nově je navrhováno, že samostatně plnící výrobce bude do Seznamu zapsán i v případě nedoložení všech skutečností s tím, že v takovém případě bude po marné výzvě k jejich doplnění podán podnět k inspekci k zahájení kontroly, která může vyústit až v uložení pokuty (§ 20 odst. 2). To vychází z předpokladu, že je vhodnější, aby výrobce byl zapsán v Seznamu a následně na nich vymáhat plnění povinností, než se potýkat s nezapsanými "freeridery". Částečně akceptováno, vysvětleno Ad 2) Stanovení výši záruky závazným předpisem je velmi problematické, a to zejména s ohledem na širokou variabilitu výrobků, především v oblasti elektrozařízení.

				Navíc není možné pružně reagovat na technologický vývoj v této oblasti. Nicméně vzhledem ke skutečnosti, že výše záruky je v současnosti stanovena pro oblast solárních panelů, bylo navrženo neměnit status quo, což znamená, že pro výrobce solárních panelů bude výše záruky stanovena prováděcím právním předpisem, jako je tomu v současnosti.
413.	HKČR	§ 33 odst. 1	27. Připomínka k § 33 odst. 1 Požadujeme dané ustanovení vypustit bez náhrady. Stejně tak vypustit všechny navazující ustanovení. <u>Odůvodnění:</u> Je otázkou, jakým způsobem si MŽP představuje, že výrobce doloží, že dostal svým povinností pro všechny vybrané výrobky, které uvedl na trh. Výrobce plní povinnost zpětného odběru v průběhu své činnosti a zpravidla bez vazby na značku. Pokud výrobce splní v kalendářním roce zákonem danou sběrnou kvótu, má se za to, že dostal svým povinností.	Akceptováno jinak Výrobce doloží, že dostal svým povinností pro dané množství výrobků, které uvedl na trh prostřednictvím ročních zpráv. Formulace bude upravena: To neplatí, prokáže-li výrobce, že již zajistil splnění povinností výrobce podle § 84 odst. 1 písm. c), § 102 odst. 1 písm. b) a § 112 odst. 1 písm. b).
414.	HKČR	§ 34	28. Připomínka k § 34 Požadujeme celé ustanovení vypustit bez náhrady. Žádáme o zrušení navržených nedovolených způsobů samostatného plnění, které by znemožnily stávající funkční systém plnění povinností např. pro olověné autobaterie a průmyslové baterie a akumulátory. Požadujeme umožnění samostatného plnění v individuálním systému.	Akceptováno částečně, vysvětleno Byla zavedena možnost solidárního plnění pro olověné automobilové baterie a akumulátory a průmyslové olověné baterie a akumulátory. Konkrétní úprava textu návrhu zákona, resp. § 30, § 33, § 103 a § 104, je uvedena u vypořádání připomínky č. 163.

		<u>Odůvodnění:</u> Zákon v tomto znění zcela znemožňuje stávající funkční systém samostatného plnění v individuálním systému (funkční např. pro olověné autobaterie a průmyslové baterie a akumulátory), když v § 34 uvádí nově definované „<i>nedovolené způsoby samostatného plnění</i>“, tedy zakázané způsoby samostatného plnění, které by mohly dle MŽP vykazovat znaky kolektivního systému. Přitom samotný individuální systém je uveden v § 30 písm. a) návrhu zákona VVUŽ jako jeden z možných způsobů plnění povinností výrobce. Není nám tedy zřejmé, proč je tento způsob v návrhu zákona uveden, když se prakticky jedná o předem obsoletní ustanovení. Pokud by totiž bylo dle současného návrhu možno provozovat individuální systém jen pro jednoho výrobce, není v reálných možnostech individuálního systému naplnit požadavek z odůvodnění Směrnice o bateriích a akumulátorech 2006/66/ES z bodu (17), dle kterého by se systémy sběru a recyklace měly optimalizovat zejména tak, aby se na minimum snížily náklady a nepříznivý vliv dopravy na životní prostředí. S ohledem na text směrnice 2006/66/ES, která nepreferuje některý z možných systémů, je tato česká interpretace velmi diskutabilní a jednoznačně vyznívající ve prospěch kolektivních systémů na úkor systémů individuálních. V odůvodnění směrnice 2006/66/ES je pod bodem 16 uvedeno, že by měly mít všechny zúčastněné strany možnost podílet se na systémech sběru, zpracování a recyklace, a že systémy mají být navrženy tak, aby zabránily překážkám obchodu nebo narušování	
--	--	---	--

			hospodářské soutěže. Zdůrazňujeme, že dosavadní systém sběru autobaterií v ČR realizovaný samostatným plněním dosahuje nejvyšší efektivity sběru ze všech komodit zpětného odběru vůbec. Návrh zákona tak nejen zpochybňuje celkový cíl směrnice, ale je též v rozporu s jejím samotným textem, jelikož přímo omezuje možnost zajišťování sběru baterií a akumulátorů pomocí třetích osob.	
415.	HKČR	§ 36 odst. 2 písm. a)	29. Připomínka k § 36 odst. 2 písm. a) Požadujeme upravit znění daného ustanovení následovně: <i>„a) žadatel je společností s ručením omezeným nebo akciovou společností nebo právnickou osobou obdobné právní formy založenou podle práva jiného členského státu a má sídlo v České republice členském státě,“.</i> <u>Odůvodnění:</u> Pokud předkladatel připustí, aby kolektivní systém mohly provozovat i osoby se sídlem v jiném členském státě, zcela tak devaluje veškerá omezení, která klade na kolektivní systémy. Nebude totiž s to zkontrolovat plnění povinností zahraničním kolektivním systémem. Obdobná omezení jsou běžná i v jiných členských státech a s ohledem na specifickou činnost kolektivních systémů, jejichž činnost je vázána vždy na území určitého členského státu, je logické, že je vyžadováno, aby kolektivní systémy měly sídlo na území daného členského státu. Benevolence navrhovaná MŽP postrádá logiku a může destabilizovat systémy sběru vybraných výrobků v tuzemsku.	Vysvětleno Navrhované znění by bylo v rozporu s právem EU (svoboda usazování a volný pohyb služeb).
416.	HKČR	§ 36 odst. 2	30. Připomínka k § 36 odst. 2 písm. b), c) a k)	Částečně akceptováno, vysvětleno

		písm. b), c) a k) Požadujeme daná ustanovení vypustit bez náhrady. <u>Odůvodnění:</u> Legislativní vynucení vlastnické struktury již desítku let funkčních systémů je nepřímou novelizací občanského zákoníku a zákona o obchodních korporacích – je tedy nejen nelogické, ale také neekonomické a právně sporné. Nelze racionálně plánovat ani situaci, kdy by chtělo být společníky více výrobců, či naopak žádný. Navrhované znění krátí na právech právnické osoby při výkonu podnikatelské činnosti, neboť do značné míry zavádí nucenou spolupráci v oblasti KS mezi výrobci, kteří jsou jinak v konkurenčním postavení. Limitace minimální velikosti výrobců a jejich minimálního podílu na výrobcích uvedených na trh v rámci provozovaného kolektivního systému omezuje tržní principy a znevýhodňuje malé výrobce a jejich tržní postavení. Původní definice navozuje a posiluje oligopolní strukturu trhu kolektivních systémů. Každému z výrobců musí být ponecháno právo na splnění požadavků na vznik kolektivního systému, takovýto kolektivní systém s ostatními založit a provozovat. Je-li sledována vyšší kontrolovatelnost kolektivních systémů (nad rámec pod sankcemi již v zákoně upravených kontrol a auditů), pak lze požadovat členství největších výrobců (i právnických osob) v dozorčích radách kolektivních systémů. Výrobci mají povinnost financovat celý systém zpětného odběru a nakládání s výrobky, včetně jejich zpracování, a proto je jakékoli omezování jejich	Minimální počet společníků, kteří smí založit KS bude snížen ze čtyř na tři a dále bude změněno ustanovení § 36 odst. 2 písm. k) ve smyslu, že do předmětných množství výrobků uváděných výrobcem na trh se zahrnují nejen výrobky uváděné výrobcem na trh po dobu předchozích tří let v ČR ale i v rámci členských států EU. Na ostatních předmětných podmínkách předkladatelé trvají, neboť pro řádné fungování kolektivních systémů jsou nezbytné a jsou přiměřené danému cíli, což je podrobně popsáno v důvodové zprávě. Jde o podmínky stanovené výhradně pro udělení oprávnění k provozování kolektivního systému, nikoliv o speciální úpravu požadavků na právnické osoby ve vztahu k občanskému zákoníku a zákonu o obchodních korporacích. V žádném případě tak nemůže být řeč o nepřímé novelizaci těchto právních předpisů. Zároveň jsme přesvědčeni, že jde o legitimní a odůvodněné požadavky, které nejsou v rozporu se zásadami volného pohybu kapitálu, ani se zákazem diskriminace. Pokud jde o argumentaci, že navrhované znění krátí na právech právnické osoby při výkonu podnikatelské činnosti, tak zde je nutné podotknout, že „podnikání“ je činnost určité osoby realizovaná za účelem dosažení zisku. Všechny kolektivní systémy působící dnes v ČR proklamují, že jsou neziskové. Kolektivní systém tedy není organizací založenou za účelem dosahování zisku, ale za účelem plnění zákonných povinností. Princip neziskovosti KS navíc obsahuje jak stávající právní úprava zákona o odpadech (byť vágně), tak i nově navrhovaná právní úprava v jednoznačné podobě. Co se týče argumentace, proč předkladatelé návrhu nepovažují za vhodné, aby kolektivní systémy mohly být
--	--	---	--

		možnosti ovlivnit a kontrolovat jednotlivé činnosti v rámci tohoto cyklu neodůvodněným zásahem do majetkové sféry výrobců. Omezení výrobců, resp. provozovatelů kolektivních systémů, jejichž prostřednictvím výrobci plní své povinnosti stanovené zákonem je rozporu s vymezením pojmu „systém“, jak je provedeno v § 3 odst. 1 písm. s) návrhu zákona. Legislativní vynucení vlastnické struktury je nepřímou novelizací občanského zákoníku a zákona o obchodních korporacích. Navrhované znění krátí na právech právnické osoby při výkonu podnikatelské činnosti, neboť do značné míry zavádí nucenou spolupráci v oblasti KS mezi výrobci, kteří jsou jinak v konkurenčním postavení. Limitace minimální velikosti výrobců omezuje tržní principy a znevýhodňuje malé výrobce a jejich tržní postavení. Původní definice navozuje a posiluje oligopolní strukturu kolektivních systémů. Požadavek na maximální výši podílu společníků KS ve výši 33% je akceptovatelný pouze v případě, kdy je na trhu oprávněn působit pouze jeden kolektivní systém. V případě existence více oprávněných systémů tento požadavek může být v praxi výraznou komplikací, jenž může vést k odnětí oprávnění i efektivním KS, kde dojde ke změně vlastnické struktury. V tržním hospodářství, kde výrobci v čase průběžně vznikají či zanikají, se bude měnit i struktura společníků KS. Mnohdy může nastat situace, kdy KS nebude moci zajistit prodej uvolněného podílu a tím i výši max. podílu dle požadavku návrhu tohoto zákona. Až doposud navíc existovaly kolektivní systémy vytvořené osobami, sdružujícími výrobce – není důvodu, aby tyto	vlastněny spolky za vhodné, je detailněji rozvedeno ve vypořádání k připomínce č. 146. Výtka, že návrh textací § 36 odst. 2 písm. d) diskriminuje osoby z jiných členských států Evropské unie, které jsou součástí nadnárodních koncernů, neshledáváme jako relevantní. Ustanovení zabraňuje osobě, jejíž podnikání je z více než poloviny tvořeno příjmy z odpadové činnosti, aby se mohla podílet na řízení KS. Jde tak o ustanovení omezující vertikální integraci služeb spojených s kolektivním plněním a služeb nakládání s odpady.
--	--	--	--

			kolektivní systémy musely zaniknout.	
417.	HKČR	§ 36 odst. 5	31. Přípomínka k § 36 odst. 5 Požadujeme upravit znění daného ustanovení následovně: <i>„(5) Finanční zajištění řádného a dlouhodobého financování projektu zajišťování kolektivního plnění se považuje za dostatečné, jestliže odráží rozsah zamýšlené činnosti provozovatele kolektivního systému s ohledem na druh a skupiny vybraných výrobků, pro které žadatel hodlá zajišťovat kolektivní plnění povinností podle tohoto zákona. Finanční zajištění musí v každém případě umožňovat žadateli pokrýt okamžitě alespoň 25 40 % předpokládaných ročních nákladů na provozování kolektivního systému v plánovaném rozsahu, zejména s ohledem na předpokládané množství vybraných výrobků uvedených výrobcí na trh a předpokládané množství zpětně odebraných a zpracovaných výrobků s ukončenou životností.“</i> <u>Odůvodnění:</u> Navrhujeme zvýšit požadovanou míru finančního zajištění na minimálně 40% předpokládaných ročních nákladů. Vzhledem k míře zpětného odběru v minimální výši 40% a dalším souvisejícím limitům je navrhovaná výše záruky ve výši 25% nedostatečná a je nezbytné ji zvýšit. V opačném případě hrozí, že kolektivní systém nebude mít dostatek prostředků k tomu, aby dostál svým závazkům vůči zpracovatelům a zejména provozovatelům míst zpětného odběru – obcím. Z hlediska obcí by bylo vhodnější, aby byl tento podíl ještě vyšší, 40 % pokládáme za absolutní	Vysvětleno Hodnota vychází z věcného záměru zákona, odůvodnění považujeme za nedostatečné. Může vzniknout bariéra pro určité kolektivní systémy. Z odůvodnění není zřejmé, jaké zkušenosti vedly k požadovanému navýšení finančního zajištění.

			minimum.	
418.	HKČR	§ 40 odst. 3	32. Připomínka k § 40 odst. 3 Požadujeme upravit znění daného ustanovení následovně: <i>„(3) Přestane-li provozovatel kolektivního systému nebo společník provozovatele kolektivního systému splňovat některou z podmínek podle § 36 odst. 2 až 4 nutných pro vydání oprávnění k provozování kolektivního systému, s výjimkou podmínek podle § 36 odst. 2 písm. k) až m), nebo plnit řádně povinnosti, které tento zákon stanoví provozovateli kolektivního systému nebo výrobcům, je provozovatel kolektivního systému povinen oznámit bez zbytečného odkladu tuto skutečnost ministerstvu a současně sdělit, jakým způsobem bude zjednána náprava.“</i> <u>Odůvodnění:</u> Navrhujeme doplnění odst. 3, neboť oznamovací povinnost by se měla týkat i plnění povinností, nejen vlastnické struktury jako takové.	Vysvětleno Povinnost oznámit ministerstvu, že přestala být splňována některá z podmínek pro vydání oprávnění, má svůj smysl, naproti tomu povinnost oznamovat porušení zákonem stanovených povinností nikoliv. Nic podobného v platných právních předpisech neexistuje. Porušení zákonem stanovených povinností má za následek vznik odpovědnosti za přestupek.
419.	HKČR	§ 43 odst. 2	33. Připomínka k § 43 odst. 2 Požadujeme upravit znění daného ustanovení, protože je v praxi nekontrolovatelné. <u>Odůvodnění:</u> Je velmi těžké dokazovat, že k majetkovému prospěchu došlo na úkor ostatních účastníků systému a prakticky nemožné takovou situaci odhalit kontrolou bez přímého podezření. Proto by zejména v případě společníků mělo být jednoznačně zakázáno, aby kolektivní systém	Akceptováno Text odst. 2 byl nahrazen textem: " Se společníkem provozovatele kolektivního systému, s právnickou osobou jím ovládanou nebo s osobou ovládajícího některého ze společníků kolektivního systému nesmí kolektivní systém uzavřít jinou smlouvu než smlouvu o kolektivním plnění nebo smlouvu na základě § 50.". viz 101

			uzavíral jakékoli smlouvy se společníky systému, které by vedly k finančnímu či jinému plnění ve prospěch společníka či osoby jím ovládané nebo jeho ovládající, s výjimkou samotné smlouvy o sdruženém plnění. Existence finančních převodů ve prospěch společníků či nějaké smlouvy vedoucí k jejich prospěchu je poměrně snadno ověřitelná při kontrole, navíc potvrzení neexistence podobných smluv může být součástí auditu kolektivního systému. Toto omezení přitom nijak nepřekáží provozu kolektivního systému, protože společníci, jako výrobci, prakticky nemohou poskytovat kolektivnímu systému žádné relevantní služby. Pokud by snad samotný kolektivní systém potřeboval nakoupit ke svému provozu jejich výrobky, může tak snadno učinit prostřednictvím nezávislého distributora.	
420.	HKČR	§ 45 odst. 4	34. Připomínka k § 45 odst. 4 Požadujeme dané ustanovení upravit následovně: <i>„(4) Provozovatel kolektivního systému je povinen zaslat ministerstvu nový vzor smlouvy podle § 37 odst. 3 písm. g) před tím, než takový vzor smlouvy poprvé použije. Vzor smlouvy o kolektivním plnění včetně sazeb pro výpočet jakýchkoliv peněžitých plnění na základě této smlouvy je provozovatel kolektivního systému povinen zveřejnit na svých internetových stránkách nejpozději v den, kdy takový vzor smlouvy poprvé použije.“</i> <u>Odůvodnění:</u> Pro zřízení povinnosti provozovatele kolektivního systému zveřejňovat smluvní vzory na jeho webových stránkách neexistuje žádný legitimní důvod a jedná se o další z mnoha drobných administrativních zátěží.	Vysvětleno Uvedená ustanovení považujeme za nezbytná, aby byly zajištěny jednotné podmínky pro všechny výrobce, ve smyslu § 45 odst. 2 návrhu zákona.

			Zveřejnění smlouvy způsobí konkurenční nevýhodu tomu kolektivnímu systému, který smlouvu připraví např. důkladněji klientsky atraktivněji – ostatní kolektivní systémy jej pak budou moci snadno a zdarma napodobovat. Proto jednoznačně navrhuje vypuštění této povinnosti.	
421.	HKČR	§ 45 odst. 5 a 6	35. Připomínka k § 45 odst. 5 a 6 Požadujeme obě ustanovení vypustit bez náhrady. <u>Odůvodnění:</u> Uvedené povinnosti jsou nadbytečné. Pro stanovení povinnosti dle § 45 odst. 5 a 6 není žádný právní důvod. Jde o nepřiměřený, neopodstatněný zásah do soukromoprávní sféry. Limitace minimální velikosti výrobců a jejich minimálního podílu na výrobcích uvedených na trh v rámci provozovaného kolektivního systému omezuje tržní principy a znevýhodňuje malé výrobce a jejich tržní postavení. Původní definice navozuje a posiluje oligopolní strukturu trhu kolektivních systémů. Ministerstvo je oprávněno předmětné podklady vyžadovat v rámci kontroly. Kontrolu plnění dodržování zákonné podmínky dle § 36 odst. 1 písm. b) a c) by bylo vhodnější provádět bez vazby na konání VH; vázat např. na vyžádání ministerstva, nebo jako součást roční zprávy apod. V dané souvislosti opakovaně zdůrazňujeme, že provozovatel KS je subjektem soukromého práva, vztah mezi ním a výrobcí, mezi ním a provozovatelem MZO, dopravci, zpracovateli, jakož i vztah mezi ním a jeho společníky, členy orgánů společnosti atd. se řídí soukromým právem. Ministerstvu rozhodně přísluší právo kontrolovat, zda osoba, které bylo uděleno	Akceptováno jinak Jde o důležité kontrolní nástroje, díky nimž bude ministerstvo po konání valné hromady kontrolovat, zda jsou splněny podmínky kladené zákonem na provozovatele KS a jeho společníky (zejm. zda jsou společníky pouze výrobci, zda podíl některého z nich nepřesahuje 34 %, zda nebylo v rozporu se zákonem rozhodnuto např. o rozdělení zisku atd.). Tyto informace jsou pro MŽP nezbytné s ohledem na kompetenci uvedenou v § 60 odst. 5. Textace návrhu byla změněna ve smyslu, že předmětné dokumenty týkající se podílů jednotlivých společníků či akcionářů nejsou zasílány před konáním valné hromady, ale až po ní, a to shodně se zápisem z této valné hromady. Ustanovení odstavce 6 bylo vypuštěno, do ustanovení odstavce 5 bylo přidáno písm. d) ve znění: „(5) Provozovatel kolektivního systému je povinen před konáním do 30 dnů ode dne ukončení valné hromady předložit ministerstvu (...) d) d) zápis z jednání valné hromady, pokud se na něj vztahuje povinnost uložení do sbírky listin obchodního rejstříku podle zákona o veřejných rejstřících právnických a fyzických osob, v rozsahu, v jakém se ukládá do sbírky listin obchodního rejstříku.

			oprávnění, splňuje podmínky uděleného oprávnění.	
422.	HKČR	§ 49 odst. 4	36. Připomínka k § 49 odst. 4 Požadujeme dané ustanovení upravit následovně: <i>„(4) Provozovatel kolektivního systému finanční rezervu vytváří a v případě jejího čerpání doplňuje tak, aby po uplynutí 4 let od udělení oprávnění k provozování kolektivního systému dosahovala její výše k poslednímu dni každého účetního období nejméně 50 100 % nákladů provozovatele kolektivního systému podle schválené účetní závěrky za předcházející účetní období. Do nákladů provozovatele kolektivního systému se pro účely tohoto ustanovení nezapočítávají zaplacená daň z příjmů a náklady na tvorbu finanční rezervy.“</i> <u>Odůvodnění:</u> Navrhujeme, aby finanční rezerva musela tvořit 100 % nákladů provozovatele kolektivního systému podle schválené účetní závěrky za předcházející účetní období. Vytvářet nižší rezervu není příliš smysluplné, resp. dostatečné. Je nezbytné, aby měl kolektivní systém vždy dostatek finančních prostředků pro zajištění povinností a krytí nákladů při vyšším sběru a zpracování a také v dalších případech ovlivňujících financování povinností.	Akceptováno Hodnota v § 49 odst. 4 byla změněna na 100 %.
423.	HKČR	§ 51 odst. 1	37. Připomínka k § 51 odst. 1 Požadujeme, aby s výrobky mohlo být obchodováno v klasickém tržním systému volného výběrového řízení. Použitelnost komoditní burzy k obchodování s výrobky	Akceptováno jinak - Nesouhlas HKČR s vypořádáním Ustanovení § 53 bylo upraveno ve smyslu, že provozovatel KS musí za účelem zajištění zpracování a využití odpadních výrobků s ukončenou životností tyto výrobky nabízet zpracovatelům při dodržení zásad rovného

			s ukončenou životností je z technického hlediska problematická. Burza může být dle našeho názoru v zákoně jako varianta, ale v žádném případě jako jediná cesta. <u>Odůvodnění:</u> Obchodování přes komoditní burzu má svá podstatná omezení a u vybraných komodit je značně nepraktické. Např. v případě použitých elektrozařízení je zřejmé, že nejde o zcela typickou komoditu, jako je např. elektrická energie. Použitá zařízení jsou různých značek a různého provedení, s různými obsahy využitelných kovů či plastů. Nakoupit přes burzu tunu neznámého elektrozařízení je zásadně něco jiného a více problematického, než nakoupit definovanou kapacitu elektrické energie, která je vždy stejná. Logicky by tedy bylo vhodnější ponechat systém na volné tržní soutěži a zbytečně nesvazovat možnosti obchodování další umělou a nadbytečnou regulací. V tomto směru je pozitivní, že v návaznosti na opakovanou kritiku úzkého nastavení jen přes komoditní burzu, byl do návrhu zákona ze strany MŽP doplněn i systém obchodu přes klasickou soutěž, tedy výběrová řízení.	zacházení, transparentnosti a zákazu diskriminace, lhotejno zda na organizovaném veřejném trhu anebo výzvou neurčitému počtu zpracovatelů s cílem vyhledání nejvhodnější nabídky. Původní ustanovení § 52 bylo vypuštěno. Předmětem rozporu je požadavek na úplné vypuštění pojmu „organizovaný veřejný trh“ a to bez náhrady.
424.	HKČR	§ 51 odst. 1 písm. b), § 53	38. Připomínka k § 51 odst. 1 písm. b) a dále § 53 Požadujeme ustanovení přepracovat ve smyslu níže uvedeného odůvodnění. <u>Odůvodnění:</u> Takto formulované ustanovení může být s ohledem na uvozující text odstavce interpretováno tak, že veřejná soutěž se vztahuje na veškerý objem sběru za rok. To by ovšem znamenalo, že kolektivní systém bude	Akceptováno Ustanovení § 53 bylo upraveno ve smyslu, že provozovatel KS musí za účelem zajištění zpracování a využití odpadních výrobků s ukončenou životností tyto výrobky nabízet zpracovatelům při dodržení zásad rovného zacházení, transparentnosti a zákazu diskriminace, lhotejno zda na organizovaném veřejném trhu anebo výzvou neurčitému počtu zpracovatelů s cílem vyhledání nejvhodnější nabídky. Původní ustanovení § 52 bylo

			soutěžit celkový objem a po dobu celého roku bude závislý na jednom odběrateli, naopak pro zpracovatele by to znamenalo, že pro každý rok bude platit, že zakázku získá jen jeden a ostatní přijdou o vstupy nutné k udržení výroby. Toto riziko je navíc umocněno skutečností, že podmínky uvedené v § 53 fakticky znemožňují, aby ze soutěže bylo vybráno více odběratelů, což nutí kolektivní systém veškerý soutěžený objem dát jednomu zpracovateli i tehdy, pokud by taková závislost byla riziková. Na druhé straně zákon se v jiných ustanoveních snaží o to, aby byl vyloučen sběr jinými osobami, než těmi, které jsou navázány na kolektivní systémy. To zpracovateli, který neobdrží zakázku od kolektivního systému, prakticky zamezuje pokračovat v jeho činnosti.	vypuštěno.
425.	HKČR	§ 54 odst. 2 písm. c)	39. Připomínka k § 54 odst. 2 písm. c) Požadujeme změnit formulaci ustanovení tak, aby umožnila i převedení zpětně odebraného a zpracovaného objemu, které pak z hlediska příjemce bude evidováno stejně, jako by sběr a zpracování provedl sám. <u>Odůvodnění:</u> Tímto ustanovením se umožňuje provést převod pouze sebraných, ale nezpracovaných výrobků. Cílem je zřejmě umožnit, aby kolektivní systém s „nadprodukcí“ převedl část výrobků na systém s „nedostatkem“ a kompenzoval část svých nákladů. Nicméně je nutné vzít v úvahu, že kolektivní systém zřejmě nebude držet shromážděné výrobky skladem,	Akceptováno Textace daného ustanovení byla upravena následovně: "v dohodě je uvedeno, zda převáděné množství zpětně odebraných výrobků s ukončenou životností bude předáno provozovateli kolektivního systému na straně nabyvatele, který v takovém případě odpovídá za zajištění jejich zpracování, využití nebo odstranění, nebo zda se jedná o zpětně odebrané výrobky, které byly již zpracovány."

			ale bude je průběžně předávat ke zpracování. Pokud tedy koncem roku zjistí svůj „přebytek“, nebude schopen převést na jiný kolektivní systém výroby ke zpracování, neboť zpracování již proběhlo.	
426.	HKČR	§ 54 odst. 2	40. Přípomínka k § 54 odst. 2 Požadujeme vložit nové písm. d) následujícího znění: <i>„d) v dohodě je uvedena výše úplaty za převod určitého převáděného množství zpětně odebraných výrobků s ukončenou životností.“</i> <u>Odůvodnění:</u> Z důvodu transparentnosti (při kontrole MŽP) je namístě, aby dohoda o úplatě byla součástí dohody o převodu.	Akceptováno Akceptací této připomínky vznikl ROZPOR se SPČR.
427.	HKČR	§ 55 odst. 1	41. Přípomínka k § 55 odst. 1 Požadujeme doplnit nové písm. e), které zní: <i>„e) tak, aby nebylo možné zacházet s údaji, které jsou předmětem obchodního tajemství jednotlivých výrobců.“</i> <u>Odůvodnění:</u> Pokud provozovatel kolektivního systému shromáždí některé údaje, které jsou zákonem nebo přímo výrobcem označeny za obchodní tajemství, je povinen s nimi zacházet tak, aby neumožnil neoprávněné osobě získání a nakládání s těmito daty.	Vysvětleno Navržené doplnění je postrádá smysl, nelze stanovit povinnost vést evidenci tak, aby „nebylo možné zacházet“ s určitými údaji. Půjde-li o údaje, které zákon vyžaduje evidovat, budou evidovány bez ohledu na to, zda jde či nejde o obchodní tajemství. Tím samozřejmě není dotčena ochrana obchodního tajemství proti vyzrazení třetím osobám podle občanského zákoníku (to se netýká sdělení takových údajů příslušným správním orgánům na základě zákona).
428.	HKČR	§ 55 odst. 5	42. Přípomínka k § 55 odst. 5 Požadujeme uvést nové znění daného ustanovení	Akceptováno částečně, vysvětleno Lhůta pro zaslání údajů z evidence byla prodloužena do

			následovně: <i>„Provozovatel kolektivního systému je povinen poskytnout ministerstvu na jeho vyžádání údaje z evidencí podle odstavce 1. Údaje o celkovém množství vybraných výrobků uvedených na trh a o množství zpětně odebraných výrobků s ukončenou životností zasílá provozovatel kolektivního systému v elektronické podobě ministerstvu za každé kalendářní čtvrtletí nejpozději do konce druhého následujícího kalendářního měsíce po skončení kalendářního čtvrtletí.“</i> <u>Odůvodnění:</u> Časové možnosti vykazování výrobců a nutnost sumarizace dat, která na straně kolektivního systému končí obvykle po konci měsíce následujícím po konci kalendářního čtvrtletí, a to včetně měsíčních účetních závěrek.	konce dalšího kalendářního čtvrtletí. Zúžení poskytnutí údajů pouze na souhrnnou evidenci (nerozdělenou podle jednotlivých skupin) není možné, neboť plnění cílů např. v oblasti elektrozařízení je vztaženo na jednotlivé skupiny.
429.	HKČR	§ 58 odst. 4	43. Připomínka k § 58 odst. 4 Požadujeme dané ustanovení vypustit bez náhrady. <u>Odůvodnění:</u> Nepovažujeme za nutné ani vhodné takto nadměrně administrativně a finančně zatěžovat výrobce. Při zhruba 1 200 výrobcích (povinných osobách) v kolektivním systému by toto vyžadoval jeden provedený audit každý pracovní den v roce. Vedle „selského rozumu“ lze aplikovat i tzv. Paretovo pravidlo a soustředit pozornost na kritických 20 %, které způsobují 80 % možných nesrovnalostí.	Akceptováno částečně, vysvětleno Text bude upraven tak, aby došlo k diverzifikaci povinné četnosti auditů v návaznosti na výši množství výrobků, se kterými bylo nakládáno. V principu to znamená, že subjekty, které uvádějí na trh malá množství výrobků, budou muset být auditovány s významně nižší četností než osoby, které nakládají s vyššími množstvími.
430.	HKČR	§ 58 odst. 5	44. Připomínka k § 58 odst. 5 písm. b)	Akceptováno částečně, vysvětleno

		písm. b)	Požadujeme ustanovení přeformulovat ve smyslu níže uvedeného odůvodnění. <u>Odůvodnění:</u> Sběrných míst je více jak deset tisíc a dopravců v řádu stovek. Není možné ani organizačně a ani finančně zajistit navrhovanou povinnost.	Rozsah požadované četnosti auditů byl snížen na 15 % odpadového toku za rok, resp. v četnosti jednou za 5 let. Zároveň bude text upraven tak, aby došlo k diverzifikaci povinné četnosti auditů v návaznosti na výši množství odpadů, se kterými bylo nakládáno. V principu to znamená, že subjekty, které nakládají s malým množstvím odpadů, budou muset být auditovány s významně nižší četností než osoby, které nakládají s vyššími množstvími.
431.	HKČR	§ 61 odst. 4 písm. d)	45. Připomínka k § 61 odst. 4 písm. d) Požadujeme mezi závažná porušení povinnosti zahrnout též nesplnění povinností, které jsou předmětem ověření auditorem podle tohoto zákona. <u>Odůvodnění:</u> Paradoxně by mohlo docházet k nesplnění zákonných povinností, které zjistí samotný auditor a přitom by se nejednalo o závažné porušení povinnosti.	Vysvětleno, částečně akceptováno Do § 58 (dohled nad činností KS) bylo doplněno ustanovení odstavce 5 ve znění „ Jsou-li při interním auditu u provozovatele kolektivního systému zjištěny nedostatky, je provozovatel kolektivního systému povinen neprodleně informovat ministerstvo o této skutečnosti a přijatých opatřeních ke zjednání nápravy“.
432.	HKČR	§ 61 odst. 4 písm. e)	46. Připomínka k § 61 odst. 4 písm. e) Požadujeme ustanovení přeformulovat ve smyslu níže uvedeného odůvodnění. <u>Odůvodnění:</u> Ke skutkové podstatě opakovaného nesplnění povinnosti dosáhnout minimální úrovně zpětného odběru navrhujeme upřesnit, co se myslí opakovaným nesplněním povinností. Zároveň by bylo vhodné provést moderaci skutkové podstaty v tom smyslu, že pokud nesplnění bylo způsobeno skutečnostmi, které nemohl provozovatel kolektivního systému ovlivnit, nelze jej za toto nesplnění postihnout. Zároveň navrhujeme, aby před zrušením oprávnění k	Vysvětleno Opakovaným nesplněním povinnosti se rozumí nesplnění povinnosti více než jednou. V principu není žádoucí, aby KS mohl neustále porušovat požadavek na dosažení minimální úrovně ZO, neboť by tím mohl získávat nekalou "konkurenční" výhodu v neprospěch jiných KS. Návrh na předcházející „uložení sankce jiného charakteru“ neakceptujeme, neboť se jedná o neurčitý požadavek. Za dostačující považujeme povinné uložení lhůty ke zjednání nápravy.

			provozování kolektivního systému předcházelo uložení sankce jiného charakteru.	
433.	HKČR	§ 61 a 62	47. Připomínka k § 61 a § 62 Požadujeme na konci odst. 6 doplnit slova: <i>„a výrobci, s nimiž má provozovatel kolektivního systému k okamžiku podání oznámení podle odstavce 5 uzavřenu smlouvu o kolektivním plnění“.</i> V § 62 odst. 1 na konci první věty doplnit slova: <i>„, a to z titulu smlouvy s provozovatelem kolektivního systému, jehož oprávnění k provozování kolektivního systému zaniká, nebo z titulu smlouvy uzavřené přímo s dotčeným výrobcem“</i> a na konci odst. 1 doplnit slova: <i>„, stanovená podle poměru určeného podle § 64 odst. 2 písm. g)“.</i> V § 62 za odst. 1 vložit nový odstavec 2, který zní: <i>„(2) Výrobce, který má s provozovatelem, jehož oprávnění k provozování kolektivního systému zaniká, k okamžiku tohoto zániku uzavřenu smlouvu o kolektivním plnění a jehož povinnosti nepřevzal žádný kolektivní systém podle odstavce 1, má odpovědnost za splnění povinností podle tohoto zákona za veškeré vybrané výrobky, které jím byly uvedeny na trh po dobu činnosti provozovatele, jehož oprávnění k provozování kolektivního systému zaniká, a které nebyly dosud zpětně odebrány v souladu s tímto zákonem; množství těchto výrobků stanoví buď příslušné koordinační centrum podle § 64 odst. 2 písm. g), nebo ministerstvo podle § 130 odst. 3 písm.</i>	K § 61 odst. 6: Vysvětleno Zcela záměrně je vyloučeno účastenství výrobců v řízeních o zrušení oprávnění k provozování KS, neboť se může jednat o velmi vysoký počet účastníků, což by komplikovalo průběh řízení zejména v případech, kdy KS porušuje závažným způsobem zákonem stanovené podmínky a povinnosti a je žádoucí, aby mu bylo oprávnění co nejdříve odebráno. V řízeních týkajících se autorizace je zcela běžné, že účastníkem řízení je pouze osoba, které byla nebo má být autorizace udělena. K § 62 odst. 1: Vysvětleno Jde o nadbytečné a matoucí doplnění. K převodu prostředků dojde z titulu zákona, nikoliv smlouvy. Slovům „který plnění povinností těchto výrobců převzal“ je třeba rozumět tak, že musí být uzavřena smlouva o kolektivním plnění mezi výrobcí z „končícího“ KS a „přebírajícím“ KS, neboť bez smlouvy o kolektivním plnění nelze hovořit o převzetí povinností. Není při tom vyloučeno, aby uzavření smluv s „přebírajícím“ KS zprostředkoval výrobcům „končící“ KS. Odkaz na § 64 odst. 2 písm. g) odkazuje na neexistující ustanovení návrhu. K § 62 – nově navrhovaný odst. 2: Vysvětleno Předmětné množství výrobků není možné stanovit. Odpovědnost výrobce za zajištění splnění povinností podle tohoto zákona stále trvá, přičemž je na výrobcí, jakým ze způsobů podle § 30 bude tyto povinnosti dále plnit. Není

		e).“ V § 62 v původním odst. 3 v první větě za slova: „provozovatelem kolektivního systému“ vložit slova: „<i>ani ve lhůtě podle odst. 2.</i>“ <u>Odůvodnění:</u> Pokud ustanovení § 61 a 62 chápeme správně, tak se předpokládá, že se: • buď zanikající kolektivní systém dohodne s jiným kolektivním systémem, nebo s jinými kolektivními systémy na tom, že převezmou povinnosti za některé nebo všechny dotčené výrobce nebo • dotčený výrobce dohodne s jiným kolektivním systémem na převzetí jeho povinností nebo • dotčený výrobce nedohodne a začne plnit individuálně. Pokud je toto předpokladem, je vhodné jednak umožnit výrobcům, kteří ještě nebudou mít k okamžiku podání oznámení podle § 61 odst. 5 zákona zajištěné plnění prostřednictvím jiného kolektivního systému, aby byli účastníkem řízení o zániku KS. Zároveň je vhodné precizovat ustanovení § 62 odst. 1 a vložit nový odstavec 2, aby bylo možné efektivně odkázat na koordinační centrum, které má nejvíce informací o podílech na trhu, resp. o výrobcích uvedených na trh jednotlivými výrobci a o zpětně odebraných výrobcích, a proto bude schopné určit případné poměry podílu jednotlivých výrobců na částce vybraných příspěvků a rezerv. Současně je vhodné precizovat ustanovení týkající se účelu a pravomocí (činnosti) koordinačního centra tak,	zřejmé, proč by toto mělo určovat KC nebo MŽP, když jde o výrobce v rámci (zanikajícího) KS. Údaje o množství výrobků uvedených na trh a poměru množství mezi výrobcí by měl mít právě tento KS. Odkaz na § 130 odst. 3 písm. e) odkazuje na neexistující ustanovení návrhu. K § 62 odst. 3: Vysvětleno Lhůta v odstavci 2 je stanovena zanikajícímu KS ke splnění povinnosti převést nevyužité peněžní prostředky, nikoliv výrobcí k uzavření nové smlouvy o kolektivním plnění, což musí převodu předcházet (v opačném případě budou prostředky odvedeny do SFŽP).
--	--	---	---

			aby umožnila efektivní fungování tohoto centra. Změna v § 64 odst. 2 písm. a) zákona se navrhuje z důvodu, že nežli vymýšlet komplikovaný systém výběrových řízení na „oprávněné auditory“, což může samo o sobě vyvolávat korupční prostředí, bude lepší umožnit koordináčnímu centru provádět prověřování činností ve věci vedení evidencí.	
434.	HKČR	§ 64-78	48. Přípomínka k Oddílu 2, §§ 64 - 78 Požadujeme vypustit institut Koordinačních center bez náhrady. <u>Odůvodnění:</u> Problematika Koordinačních center se neobjevila ani v agendě jednotlivých pracovních skupin, které se na přípravě tohoto zákona podílely. Jde také nad rámec schváleného věcného záměru zákona. Jako celek nevhodně nastavené doplňující kontrolní orgán MŽP a ČIŽP. Úloha koordinačního centra stanovená § 66 je podle § 66 odst. 2 písm. a) a b) nevhodná a zasahující do vnitřního fungování kolektivních systémů s dopadem na svobodnou volbu výrobců sdružených v kolektivním systému a § 66 odst. 2 písm. c) až f) nadbytečná a doplňující orgány kolektivních systémů stanovené jejich společníky.	Částečně akceptováno - nesouhlas HKČR s vypořádáním Oblast koordinačního centra byla komplexně přepracována, zároveň byly částečně zapracovány dodatečné připomínky. Zejména byla akceptována připomínka MSp, které požaduje, aby koordinační centrum tvořila osoba definovaná v rámci ZOK. Dále v návaznosti na připomínky byl návrh upraven ve smyslu, aby koordinační centrum mělo jako další povinnou kompetenci realizaci tzv. "clearingu" tedy rozúčtování nákladů mezi jednotlivými KS v návaznosti na množství výrobků, které uvedou na trh klienti zapojení do těchto jednotlivých KS.
435.	HKČR	§ 80 písm. c)	49. Přípomínka k § 80 písm. c) Požadujeme dát celé ustanovení do souladu se směrnicí. <u>Odůvodnění:</u> Ustanovení požadujeme přeformulovat v souladu se směrnicí. Navržený způsob výpočtu je navíc	Vysvětleno / Akceptováno částečně Definice úrovně zpětného odběru je se směrnicí 2012/19/EU v souladu. Formulaci obsaženou v jejím čl. 7 nelze jednoduše převzít, protože směrnice počítá cíle sběru pro členský stát, zatímco v navrhovaném zákoně je třeba minimální úroveň zpětného odběru vymezit ve vztahu k jednotlivým výrobcům. Definice je tedy ve srovnání s dikcí směrnice složitější, nicméně je správná a zachovává

			matematicky chybný (např. kdyby výrobce zpětně odebral stejné množství elektrozařízení, které uvedl na trh, výsledný podíl nebude 100 %, ale 1%.	základní principy výpočtu dle směrnice (podíl zpětného odběru v daném roce vůči množství uvedenému na trh v předchozích 3 letech). Obdobná dikce je použita v již platné právní úpravě pro baterie a akumulátory v zákoně o odpadech. Lze ji snadno aplikovat i na zmíněné případy, kdy výrobce nepůsobí na trhu celé 3 roky (např. bude-li působit na trhu pouze v předchozím roce, v němž dodá na trh množství vybraných výrobků X, bude celkové množství uvedené na trh počítáno jako 0+0+X; část věty za středníkem pak řeší situaci, kdy půjde o zcela nového výrobce na trhu, který v předchozích letech neuvedl na trh žádné vybrané výrobky). Úvod ustanovení byl upraven následovně: " c) úrovní zpětného odběru podíl vyjádřený v procentech vypočítaný tak, že se celková hmotnost odpadních elektrozařízení získaných výrobcem..." Obdobně byla upravena ustanovení § 95 písm. g) u baterií a akumulátorů a § 109 písm. c) u pneumatik. V důvodové zprávě budou uvedeny konkrétní příklady.
436.	HKČR	§ 80 písm. i)	50. Připomínka k § 80 písm. i) Požadujeme upravit znění ustanovení následovně: <i>„i) provozovatelem solární elektrárny držitel licence na výrobu elektřiny podle energetického zákona v solární elektrárně nebo vyrábí elektřinu v solární elektrárně v souladu s energetickým zákonem bez takovéto licence,“.</i> <u>Odůvodnění:</u> S ohledem na změnu energetického zákona (č. 458/2000 Sb.) nyní provozovatelé malých FVE nemusí mít v některých případech licenci na výrobu elektřiny (§ 28 odst. 5 a 6, § 3 odst. 3 energetického zákona) a	Akceptováno jinak Byla doplněna slova: „nebo osoba, která v souladu s energetickým zákonem²⁹⁾ vyrábí elektřinu v solární elektrárně bez takové licence“.

			dosavadní definice by tedy zúžila dosah navržené úpravy. Nově se od 1. ledna 2016 licence na výrobu elektřiny vyžaduje jen na výrobu elektřiny ve výrobnách elektřiny s instalovaným výkonem nad 10 kW určené pro vlastní spotřebu zákazníka, pokud je výrobní elektřina propojena s přenosovou soustavou nebo s distribuční soustavou, nebo na výrobu elektřiny vyrobenou ve výrobnách elektřiny s instalovaným výkonem do 10 kW včetně, určené pro vlastní spotřebu zákazníka, pokud je ve stejném odběrném místě připojena jiná výrobní elektřina držitele licence (§ 3 odst. 3 energetického zákona ve znění zákona č. 131/2015 Sb.). Definice by tedy nově měla být svázána s výrobou elektřiny v solárních elektrárnách jako takovou, nikoliv s držením licence.	
437.	HKČR	§ 81 odst. 2	51. Připomínka k § 81 odst. 2 Požadujeme upravit znění ustanovení následovně: <i>„(2) Osoba usazená v jiném členském státě, která není současně usazena v České republice a prostřednictvím jiných dodavatelů uvádí na trh elektrozařízení, si může určit svého pověřeného zástupce v souladu s § 10. Takto určený pověřený zástupce odpovídá za plnění povinností stanovených tímto zákonem namísto vedle výrobce, který elektrozařízení pocházející od osoby podle věty první uvádí na trh. Osoba podle věty první je povinna informovat své odběratele o určení, změně a odvolání pověřeného zástupce. Ustanovení § 10 odst. 4 není ustanovením tohoto odstavce dotčeno.“</i> <u>Odůvodnění:</u> Pověřený zástupce neodpovídá za plnění povinností namísto výrobce elektrozařízení, ale vedle výrobce	Vysvětleno Jde o tzv. fakultativního pověřeného zástupce, kterého si může určit zahraniční „výrobce“, který sám EEZ na trh v ČR neuvádí, ale uvádějí je zde na trh zdejší distributoři, kteří se považují v souladu se zákonnou definicí za výrobce (bod 3). V pozici výrobce pak tento fakultativní pověřený zástupce zmíněné distributory nahrazuje, neboť zde nemá opodstatnění žádné sdílení odpovědnosti (to ostatně ani není míněno v čl. 17 směrnice 2012/19/EU). Pokud ovšem takový pověřený zástupce ukončí své působení, považují se za výrobce opět ti distributoři.

			elektrozařízení, případně spolu s ním. To plyne i z ustanovení § 10 odst. 4. Text je nutné přeformulovat.	
438.	HKČR	§ 83	52. Připomínka k § 83 Požadujeme upravit znění ustanovení následovně: <i>„Výrobce elektrozařízení určených k použití v domácnostech je povinen prostřednictvím posledních prodejců na vlastní náklady písemně nebo elektronicky, včetně dálkového přístupu, informovat konečné uživatele o [...]“.</i> <u>Odůvodnění:</u> Pokud jde o informaci pro konečné uživatele, je z hlediska výrobců důležité, aby bylo za dodržení písemné formy považováno nejen předání informací v papírové podobě, ale i v jiné (zejména elektronické) formě, zejména prostřednictvím dálkového přístupu.	Vysvětleno Termín „písemně“ znamená i eventualitu, že dané informace budou na internetových stránkách prodejců, zejm. v případě internetového prodeje a pod, viz § 562 NOZ.
439.	HKČR	§ 84 odst. 1 písm. c)	53. Připomínka k § 84 odst. 1 bod c) Požadujeme Přílohu č. 2 upravit tak, aby nebyla nad rámec Směrnice (tedy 40% POM do roku 2021 a 65% od roku 2021). <u>Odůvodnění:</u> Nepovažujeme za nutné vytvářet přísnější podmínky v české legislativě. Navíc náběhová křivka po nápravě a uzavření „šedých toků“ OEEZ bude odlišná, než předpokládaná lineární.	Vysvětleno Požadavek je v souladu se schváleným POH. Nelze připustit, pokud je cíl v roce 2021 stanoven ve výši 65 %, aby do roku 2020 bylo možné plnit míru ZO na úrovni 40 %. V reálné situaci by to znamenalo, že by kolektivní systémy museli zvýšit skokově úroveň zpětného odběru o 20 %. Tato situace je zcela nereálná. Nelze během jednoho roku rozšířit sběrnou síť a vychovat spotřebitele tak, aby tuto sběrnou síť najednou aktivně používali. Navrhované progresivní zvyšování cílů vede k předvídatelnému chování ze strany KS (rozvoj sběrných systémů) a zároveň eliminuje riziko, že ČR nesplní cíl požadovaný evropskou směrnicí. V návaznosti na společná jednání bylo dohodnuto, že bude zachována míra sběru podle návrhu.

				viz 308
440.	HKČR	§ 84	54. Přípomínka k § 84 Požadujeme upravit znění ustanovení tak, že výrobce je povinen zřídit místo zpětného odběru v každé obci s počtem nad 1.500 obyvatel, která o to požádá. <u>Odůvodnění:</u> Povinnost zřizovat místo zpětného odběru v každé malé obci nedává smysl, pro zřízení místa zpětného odběru v menších obcích schází i potřebná infrastruktura. Hranice 2.000 obyvatel je již dostatečně nízká, aby byla místa zpětného odběru dostupná i ve venkovských oblastech. Přitom lze tvrdit, že v každé malé obci je elektrozařízení uváděno do oběhu, s poukazem na internetové obchody. Povinnost výrobce zřídit veřejné místo zpětného odběru v každé malé obci, která o něj projeví zájem, může být pro výrobce nadměrně zatěžující. V České republice dnes existuje cca 6.200 obcí, zřizování místa zpětného odběru v každé z nich by bylo neúměrně náročné finančně i logisticky a nemá smysl ani po environmentální stránce (nejedná se např. o obaly, kde je nutné zajistit celorepublikovou síť sběru). Navrhujeme ustanovení změnit tak, že výrobce je povinen zřídit místo zpětného odběru v každé obci s počtem nad 1.500 obyvatel, která o to požádá.	Akceptováno Byl ponechán pouze limit 2000 obyvatel.
441.	HKČR	§ 84 odst. 2	55. Přípomínka k § 84 odst. 2 Požadujeme ustanovení vypustit bez náhrady. <u>Odůvodnění:</u>	Vysvětleno Vypuštění celého ustanovení je neakceptovatelné a významně by rozvolnilo povinnosti, které již dnes stanovuje zákon o odpadech.

			Požadavek je neodůvodněný, nadbytečný a nákladově velmi neefektivní, což dokazují výsledky některých kolektivních systémů, které se zaměřují na elektrozařízení mimo současný sběr kolektivních systémů a jdou cestou suplování MŽP v evidenci ostatních sběrů elektrozařízení a snižování množství elektrozařízení v komunálním odpadu. Uvedený požadavek nad rámec současné legislativy považujeme za nevhodný, jehož důsledkem bude logické zvýšení příspěvků na recyklaci hrazené konečným uživatelem v okamžiku nákupu.	
442.	HKČR	§ 84 odst. 3	56. Připomínka k § 84 odst. 3 Požadujeme odložit účinnost ustanovení § 84 odst. 3 na dobu 5 let od nabytí účinnosti zákona. <u>Odůvodnění:</u> Navrhujeme odložit účinnost ustanovení § 84 odst. 3 na dobu 5 let od nabytí účinnosti zákona. Nepovažujeme s ohledem na praktické zkušenosti se zpětným odběrem solárních panelů za nutné vytvářet nákladnou a zbytečnou síť pro komoditu solárních panelů. Ekonomika udržování takto rozsáhlé sítě po desítky let „bez jediného sebraného panelu“ (či jen s minimálním množstvím panelů) by zbytečně odčerpávala úspory z příspěvků provozovatelů FVE.	Akceptováno jinak/ vysvětleno Současná právní úprava již obsahuje ustanovení, na základě kterého mají výrobci, nebo kolektivní systémy povinnost zajistit síť míst zpětného odběru nebo odděleného sběru v dostatečné četnosti a dostupnosti. Považujeme za nezbytné, aby síť sběrných míst existovala i pro tato specifická elektrozařízení. Dle našeho názoru budou odpady ze solárních instalací v řadě případů vznikat dříve, než na konci jejich životnosti, a to např. z důvodu jejich poruchovosti, z důsledků působení povětrnostních vlivů atp. Je tedy nutné upravit ustanovení tak, aby bylo zřejmé, v jaké míře má být sběrná síť zajištěna. Ustanovení bude upraveno: (3) Zpětný odběr solárních panelů, které jsou součástí solárních elektráren s celkovým instalovaným výkonem do 30 kWp, musí být zajištěn prostřednictvím sítě míst zpětného odběru o dostatečné četnosti a dostupnosti. Tyto podmínky se považují za splněné, jestliže a) nejpozději k 31. prosinci 2018 je zřízeno alespoň jedno veřejné místo zpětného odběru, kde jsou takové solární

				panely odebírány, v každé obci, městském obvodu nebo městské části s počtem více než 10 000 obyvatel, ve kterých se nachází alespoň jedna solární elektrárna s celkovým instalovaným výkonem do 30 kWp, a b) nejpozději k 31. prosinci 2020 je zřízeno alespoň jedno veřejné místo zpětného odběru, kde jsou takové solární panely odebírány, v každé obci, městském obvodu nebo městské části s počtem více než 5 000 obyvatel, ve kterých se nachází alespoň jedna solární elektrárna s celkovým instalovaným výkonem do 30 kWp.
443.	HKČR	§ 85 odst. 2	57. Připomínka k § 85 odst. 2 Požadujeme vypustit slova „<i>nebo v jeho bezprostřední blízkosti</i>“. <u>Odůvodnění:</u> Není zřejmé, co se rozumí povinností odebrat VUŽ v bezprostřední blízkosti místa prodeje, resp. co se rozumí místem prodeje a místem dodávky.	Vysvětleno Viz též připomínka č. 310. Předmětnou část ustanovení nelze vypustit s ohledem na potřebu plné transpozice směrnice 2012/19/EU (čl. 5 odst. 2 písm. c). Je zde zohledněn prodej zejména v obchodních centrech, kde může být vedle sebe více prodejců elektrozařízení. V takovém případě není nutné, aby každý výrobce zřizoval povinně místo zpětného odběru v každé provozovně, ale je postačující, aby zde bylo zřízeno jedno "centrální" místo ZO, např. v prostorách obchodního centra případně před ním. Obavy z nejasného výkladu ustanovení nesdílíme, neboť se tento termín běžně používá v řadě legislativních předpisů (např. 458/2000 Sb., energetický zákon, 274/2001 Sb., zákon o vodovodech a kanalizacích, 110/1997 Sb., zákon o potravinách a tabákových výrobcích).
444.	HKČR	§ 85 odst. 4	58. Připomínka k § 85 odst. 4 Požadujeme dané ustanovení vypustit bez náhrady.	Akceptováno částečně Jde o transpoziční ustanovení, které nelze zcela vypustit, viz čl. 14 odst. 2 písm. b) směrnice 2012/19/EU: „Členské

			<u>Odůvodnění:</u> Každý prodejce má povinnost zajistit zpětný odběr podle odst. 1 a 2.	státy zajistí, aby byly uživatelům EEZ v domácnostech poskytnuty nezbytné informace o jim dostupných systémech vracení a sběru, čímž podpoří koordinaci informací o sběrných místech, jež jsou k dispozici, bez ohledu na to, který výrobce nebo jiný hospodářský subjekt je zřídil“. Poslední věta daného ustanovení byla vypuštěna na základě připomínky č. 241.
445.	HKČR	§ 86 odst. 4	59. Připomínka k § 86 odst. 4 Požadujeme na závěr ustanovení vložit následující větu: <i>„Na osobu, která uskutečnila přípravu elektrozařízení k opětovnému použití a uvedla jej na trh nebo do oběhu, se vztahují povinnosti výrobce elektrozařízení podle tohoto zákona a tato osoba nese odpovědnost za škodu způsobenou vadou výrobku podle zvláštního předpisu.“</i> <u>Odůvodnění:</u> Navrhujeme zdůraznit, že opětovným použitím elektrozařízení není dotčena povinnost předat takové elektrozařízení po ukončení jeho životnosti ke zpětnému odběru a recyklaci (tedy, že zařízení opětovně použité nepřestává být elektrozařízením a poté co doslouží, musí být zajištěny jeho zpětný odběr a využití). Ustanovení je dále nutné doplnit ve vazbě na odpovědnost výrobce za škodu způsobenou vadou výrobku podle § 2939 a násl. občanského zákoníku. Pokud budou zpětně odebrané VUŽ „připravovány k opětovnému použití“, může se tak dít mimo kontrolu výrobce, výrobce minimálně nebude tím, kdo bude přípravu uskutečňovat. I přes možnost výrobce	Částečně akceptováno Návrh zákona byl změněn ve smyslu, že na osobu, která uskutečnila přípravu elektrozařízení k opětovnému použití a uvedla je do oběhu, se vztahují povinnosti výrobce elektrozařízení podle tohoto zákona. V tomto případě bude muset tato osoba, která elektrozařízení bude uvádět dále do oběhu, zajišťovat zejména povinnosti zpětného odběru. Do § 86 byl vložen nový odstavec 5 ve znění: "Na osobu, která provádí přípravu odpadních elektrozařízení k opětovnému použití a uvádí výrobek do oběhu, se vztahují povinnosti výrobce elektrozařízení podle tohoto zákona". Vysvětleno Odpovědnost za škodu způsobenou vadou výrobku – Jde o prodej použitého zboží. Za vadu, která vyvolá odpovědnost za škodu ve smyslu § 2939 a násl. obč. zákoníku, by neměla být považována porucha, kterou způsobil zásah do výrobku provedený osobou odlišnou od výrobce, který výrobek původně uvedl na trh. Není proto možné souhlasit s tím, aby se celá odpovědnost za škodu způsobenou vadou výrobku přenesla na toho, kdo provedl přípravu k opětovnému použití. Ta může spočívat např. jen ve vyčištění výrobku, které nemuselo mít na případný pozdější výskyt určité výrobní vady žádný vliv.

			„...stanovit konkrétní podmínky a kritéria pro určení, zda zpětně odebrané odpadní elektrozařízení bude určeno k přípravě pro opětovné použití“, existuje velké riziko neautorizovaných zásahů třetích osob do výrobků. Je nutné jasně doplnit, že dojde-li k přípravě výrobků pro opětovné použití, nenese odpovědnost podle § 2939 OZ výrobce, ale osoba, která výrobek pro opětovné použití připravila.	
446.	HKČR	§ 87 odst. 1 písm. a)	60. Připomínka k § 87 odst. 1 písm. a) Požadujeme na konci písmene a) doplnit slova „<i>a požadavků příslušných technických norem</i>“. <u>Odůvodnění:</u> Navrhovaný text napomůže sjednocení technických postupů v rámci EU a napomůže srovnatelnosti poskytovaných údajů.	Vysvětleno V souladu s Legislativními pravidly vlády nelze tímto způsobem odkazovat na technické normy. Má-li se podle právního předpisu použít určitá technická norma, musí být tímto právním předpisem inkorporována, nebo musí být zveřejněna s tím, že právní předpis odkáže na způsob jejího zveřejnění. Navrhovaný odkaz není ani konkrétní, pokud jde o technické normy, které se mají použít. Ustanovení nevylučuje možnost použití daných norem, které budou součástí prováděcího právního předpisu.
447.	HKČR	§ 87 odst. 4	61. Připomínka k § 87 odst. 4 Požadujeme za slovo: „<i>předpis</i>“ vložit slova: „<i>výčet technických norem podle odstavce 1 písm. a) a</i>“. <u>Odůvodnění:</u> Vyjmenování použitelných technických norem napomůže sjednocení technických postupů v rámci EU a napomůže srovnatelnosti poskytovaných údajů, např. CENELEC.	Vysvětleno Viz připomínky č. 315 a 446. V souladu s Legislativními pravidly vlády nelze tímto způsobem odkazovat na technické normy. Má-li se podle právního předpisu použít určitá technická norma, musí být tímto právním předpisem inkorporována, nebo musí být zveřejněna s tím, že právní předpis odkáže na způsob jejího zveřejnění. Navrhovaný odkaz není ani konkrétní, pokud jde o technické normy, které se mají použít. Ustanovení nevylučuje možnost použití daných norem, které budou součástí prováděcího právního předpisu.
448.	HKČR	§ 88	62. Připomínka k § 88 Požadujeme zakotvení povinnosti pro zpracovatele	Akceptováno Zpracovatel odpadních elektrozařízení, který není smluvně

			zajistit využití elektroodpadů v souladu s přílohou č. 3. <u>Odůvodnění:</u> Stanovení této povinnosti je nezbytné pro zajištění plnění rozšířené povinnosti výrobce. Tato povinnost je stanovena již dnes v § 37l odst. 3 písm. d) zákona o odpadech.	vázán na výrobce, nesmí převzít odpadní elektrozařízení, což vyplývá z § 12 návrhu zákona, který říká, že oprávnění převzít výrobek s ukončenou životností má pouze místo zpětného odběru, které určuje výhradně výrobce elektrozařízení. Zákon také umožňuje převzít odpadní elektrozařízení posledním prodejcům. Na výrobce je zároveň stanovena povinnost plnění cílů využití. Zpracovatelé, kteří budou zpracovávat elektrozařízení pro výrobce, budou povinni plnit míry využití, v jiném případě by s nimi výrobce nemohl spolupracovat. Cíle využití byly stanoveny na zpracovatele.
449.	HKČR	§ 88 odst. 3 Pozn.: týká se § 90 odst. 3	63. Připomínka k § 88 odst. 3 Požadujeme dané ustanovení vypustit bez náhrady. <u>Odůvodnění:</u> Financování nakládání s elektrozařízeními nepocházejícím z domácností (Hlava Elektrozařízení) – navrhujeme vypuštění odst. 3, který nedůvodně zvýhodňuje výrobce elektrozařízení „B2B“. Důvody takového zvýhodnění nejsou zřejmé, a to tím spíše, že v minulosti opakovaně docházelo ke snahám výrobců deklarovat elektrozařízení, které uvádějí na trh, jako elektrozařízení určené pro podnikatele, ač se jednalo o elektrozařízení určené do domácností.	Akceptováno Finanční záruka byla rozšířena i na výrobce elektrozařízení jiných než určených k použití v domácnostech, resp. ustanovení § 90, odst. 3 bylo vypuštěno bez náhrady.
450.	HKČR	§ 91 odst. 1	64. Připomínka k § 91 odst. 1 Požadujeme znění daného ustanovení přepracovat následovně: <i>„(1) Pro solární panely uvedené na trh do dne 1. ledna 2013 zajistí financování předání ke zpracování, využití</i>	Vysvětleno Způsob výpočtu příspěvků na základě výkonu solárních elektráren byl v roce 2012 zaveden do zákona o odpadech také na základě připomínky Ministerstva financí. Důvodem stanovení výpočtu na jednotku výkonu solárního panelu byla také skutečnost, že údaj o hmotnosti solárních panelů

			<i>a odstranění odpadních solárních panelů, včetně plnění těchto povinností, provozovatel solární elektrárny, jejíž jsou solární panely součástí, prostřednictvím provozovatele kolektivního systému, který je k zajišťování plnění těchto povinností oprávněn. Tyto povinnosti provozovatel solární elektrárny splní prostřednictvím rovnoměrných dílčích plateb příspěvků, poskytovaných minimálně s roční periodicitou, na základě smlouvy uzavřené s provozovatelem kolektivního systému tak, aby financování bylo plně zajištěno nejpozději do 1. ledna 2019. Provozovatel kolektivního systému stanoví příspěvky na předání ke zpracování, využití a odstranění odpadních solárních panelů zejména v závislosti na jejich hmotnosti výkonu.</i> <u>Odůvodnění:</u> Výše příspěvku na budoucí recyklaci a odstranění je závislá na procesu nakládání a výtěžnosti materiálů, tj. je přímo závislá na materiálovém složení panelu a hmotnosti jednotlivých materiálů. Současně neexistuje žádný univerzální fyzikální přepočet mezi účinností solárního panelu a náklady na jeho recyklaci/odstranění. Tato vazba je pouze k jeho složení a hmotnosti.	nemusel být v řadě případů k dispozici. Zároveň by tento způsob výpočtu také vytvářel prostor pro obcházení povinností ze strany provozovatelů solárních elektráren, kteří by mohli podhodnocovat hmotnost svých solárních panelů. Údaje o výkonech solárních panelů je možné kdykoliv ověřit a plnění předmětných povinností zkontrolovat. Zákon o odpadech v současné době stanovuje, že provozovatelé solárních elektráren jsou povinni zajistit uhrazení příspěvků do roku 2019. V roce 2018, kdy je předpokládána účinnost předpisu, již budou téměř všechny finanční prostředky odvedeny. Při akceptování této změny by provozovatelé kolektivních systémů museli přepočítat hodnoty u všech provozovatelů solárních elektráren, jednotlivé provozovatele kontaktovat a případné přeplatky/nedoplatky vypořádat, což by mj. znamenalo vyvolání nemalých administrativních nákladů.
451.	HKČR	§ 99	65. Připomínka k § 99 Požadujeme doplnit nový odstavec následujícího znění: <i>„(4) Vysokonapětové průmyslové baterie a akumulátory používané v jakémkoliv druhu elektrických vozidel je oprávněn demontovat a vyjmát pouze kvalifikovaný profesionál.“</i> <u>Odůvodnění:</u>	Vysvětleno Pravidla demontáže má stanovit výrobce v rámci informací o provozu vozidla pro spotřebitele a pravidel demontáže pro zpracovatele.

			S ohledem na charakteristiku baterií a akumulátorů používaných v elektrických vozidlech je třeba při manipulaci s nimi dodržovat bezpečnostní zásady tak, aby se předešlo úrazu elektrickým proudem.	
452.	HKČR	§ 103 odst. 2 písm. a)	66. Připomínka k § 103 odst. 2 Požadujeme dané ustanovení bez náhrady vypustit. <u>Odůvodnění:</u> Není důvod pro takovýmto způsobem definovanou hustotu sběrné sítě pro automobilové baterie a akumulátory. Sběr použitých automobilových baterií je v současné době bezproblémový, mj. s ohledem na výrazně pozitivní výkupní cenu. Systém je plně funkční vč. dostatečné hustoty míst, kde je možné automobilové baterie a akumulátory odevzdat. Povinnost pro udržování hustoty sítě míst ZO navíc nemá oporu ve Směrnici 2006/66/EC.	Vysvětleno Požadavek na minimální hustotu sběrné sítě pro automobilové baterie považujeme za zcela legitimní. V současnosti mají automobilové baterie pozitivní tržní hodnotu, ale tento stav nemusí trvat věčně, a to zejména s ohledem na možný zákaz používání olověných automobilových baterií, který může být stanovený směrnicí 2006/66/ES, resp. dnes platí pro používání automobilových olověných baterií výjimka (příloha č. 2 směrnice 2000/53/ES). Viz též speciální úprava pro nakládání s automobilovými olověnými autobateriemi.
453.	HKČR	§ 111	67. Připomínka k § 111 Požadujeme do § 111 doplnit následující odstavce: <i>„(2) Výrobce, distributor a poslední prodejce pneumatik jsou povinni informovat konečného uživatele o možnosti bezplatného odevzdání pneumatik na konci životnosti v rámci zpětného odběru.“</i> A v návaznosti na to upravit i další související ustanovení v daném smyslu. <u>Odůvodnění:</u> Dle našeho názoru je dostatečně motivační podání	Vysvětleno Povinnost informovat o způsobu zajištění ZO už v zákoně uvedena - § 11 odst. 5, § 16 odst. 3 a dále ustanovení v částech týkajících se jednotlivých druhů výrobků včetně pneumatik - § 111 písm. b).

			informace o možnosti bezplatného odevzdání pneumatik v rámci ZO. Zároveň se tak předejde nejasnostem v okamžiku, kdy poslední prodejce nabízí k prodeji pneumatiky více výrobců, kteří uvádí rozdílné výše nákladů na recyklaci. Dále uvádění nákladů vztažených na 1 ks pneumatiky je značně diskutabilní, neboť zákon zahrnuje pneumatiky nejen pro osobní vozidla, ale zároveň pro velké stroje, kde rozdíl v hmotnosti pneumatiky, a tedy nákladů na recyklaci 1ks pneumatiky, je enormní.	
454.	HKČR	§ 112	68. Připomínka k § 112 Požadujeme stanovit hustotu sítě ZO formou povinnosti zajistit ZO nejméně v místech autorizovaného/oficiálního prodeje pneumatik dodávaných výrobcem. <u>Odůvodnění:</u> Výsledná síť veřejných míst ZO tak bude efektivní, udržitelná, „nízkonákladová“ a pro kohokoliv bezproblémově dostupná. Hustota míst ZO pro pneumatiky nebyla projednávána v rámci přípravy věcného záměru zákona. Zároveň bylo předkladatelem přislíbeno, že diskuze na toto téma bude se zainteresovanými subjekty vedena na základě vyhodnocení dopadu novely zákona o odpadech (č. 169/2013 Sb.), kde se zaváděla minimální úroveň ZO a byl zřízen Registr výrobců pneumatik. Toto se nestalo a nyní MŽP v rozporu s předchozími dohodami předkládá se zainteresovanými stranami neprojednaný návrh. Navrhovaná hustota by měla za následek neefektivní zvýšení počtu míst ZO, které by se negativně promítla do ekonomické únosnosti a udržitelnosti systému ZO pro mnoho výrobců, čímž	Vysvětleno Je nutné stanovit minimální požadavky pro rozsah sběrné sítě pro pneumatiky, a to tak, aby byla dostupná co největšímu počtu obyvatel. V případě vypuštění ustanovení by mohlo docházet k diskriminaci spotřebitelů, kdy by místa ZO byla zřizována hlavně ve větších obcích, resp. v místech, kde je sběr odpadů z ekonomického hlediska jednodušší. Dosud v obecních systémech nakládání s odpady každoročně končí 11 000 tun pneumatik. Cílem zákona o VUŽ je toto množství snižovat, a dále v maximální míře odklonit odpadní pneumatiky z nelegálních toků nakládání s odpady, včetně toku směsného komunálního odpadu. Co se týče vázání míst ZO na místa prodeje, tak tento model je pro MŽP neakceptovatelný, neboť jsou s ním spojeny negativní zkušenosti. Vzhledem k tomu, že místa prodeje nejsou nikde evidována, je značně problematické stanovit, v jaké hustotě by měl výrobce sběrnou síť realizovat. Navíc je zde problematika internetových prodejů, přičemž v tomto kontextu by místa ZO musela být de facto všude.

			nepochybně dojde ke zvýšení ceny výrobku pro konečného uživatele.	
455.	HKČR	§ 114	69. Připomínka k § 114 Požadujeme upravit znění daného ustanovení následovně: „Oddělené uvádění nákladů Informování konečného uživatele <i>(1) Výrobce pneumatik, distributor a poslední prodejce jsou povinni při prodeji pneumatik uvádět odděleně náklady na zpětný odběr, zpracování a využití odpadních pneumatik, které připadají na 1 prodávanou pneumatiku informovat o možnosti bezplatného odevzdání pneumatik na konci životnosti v rámci zpětného odběru.</i> (2) Odděleně uváděné náklady podle odstavce 1 nesmějí převyšit náklady známé výrobci pneumatik v okamžiku uvedení pneumatiky na trh, nebo prokazatelný odhad předpokládaných nákladů v případě, že náklady výrobci pneumatik vzniknou až po tomto okamžiku. Plní-li výrobce pneumatik povinnosti stanovené tímto zákonem v kolektivním systému, určí se náklady známé výrobci pneumatik v okamžiku uvedení pneumatiky na trh podle výše příspěvku hrazeného provozovateli kolektivního systému podle § 47 odst. 1. (2) Povinnosti posledního prodejce podle cenových předpisů³⁴⁾ nejsou tímto ustanovením dotčeny.“ <u>Odůvodnění:</u> Oddělené uvádění nákladů na zpětný odběr pneumatik nemá žádný efekt. Povinné uvádění nákladů na ZO pneumatik se dostalo do zákona o odpadech novelou	Vysvětleno Uvádění nákladů má informační efekt vůči spotřebitelům a také zjednodušuje kontrolu ČIŽP při hledání tzv. „free riderů“. Zároveň tak může být snadno kontrolováno dodržování povinnosti ze strany kolektivního systému přistupovat ke všem výrobcům jednotně.

			č. 223/2015 Sb., aniž by tato změna byla projednána se všemi zainteresovanými subjekty. Předmětné ustanovení bylo i předmětem rozsáhlé diskuze při projednávání v PS PČR a Senátu. Dostatečná je informace o možnosti bezplatného odevzdání pneumatik v rámci ZO. Toto de facto potvrzuje i důvodová zpráva (viz DZ k § 114): „<i>Smyslem uvedeného opatření je informování konečného uživatele o tom, že má nárok na bezplatný zpětný odběr na konci životnosti výrobku. Konečný uživatel bude mít také povědomí o tom, že tuto službu uhradil, a bude ji od výrobců a posledních prodejců vyžadovat.</i>“ Navrhovaná úprava je tedy plně v souladu s důvodovou zprávou k předmětnému zákonu.	
456.	HKČR	§ 119	70. Připomínka k § 119 Požadujeme do ustanovení § 119 vložit nový odstavec 6) následujícího znění: <i>„(6) Povinnost podle odstavce 1 se neuplatní u právnických osob a fyzických osob podnikajících, pokud v rámci jejich činnosti vznikají odpady, které mohou mít charakter částí vozidel s ukončenou životností.“</i> <u>Odůvodnění:</u> Návrh navazuje na diskuzi v rámci pracovní skupiny k věcnému záměru zákona o výrobcích s ukončenou životností, kde MZP přislíbilo, že do zákona bude začleněna výjimka pro osoby, při jejichž činnosti vznikají odpady, které mohou mít charakter částí vozidel s ukončenou životností. (např. autoservis, logistická společnost, atp.).	Akceptováno jinak V navrženém ust. odst. 1 byla za první větu doplněna věta ve znění: „Právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba, která provádí činnosti, jejichž výsledkem je vznik částí vozidel s ukončenou životností, může takto vzniklé části vozidel s ukončenou životností také předat přímo nebo prostřednictvím dopravce odpadu do zařízení určených pro nakládání s daným druhem a kategorií odpadu.“

457.	HKČR	§ 127	71. Přípomínka k § 127 Požadujeme upravit název následovně: <i>„Poplatek za registraci vozidla dle plnění emisních norem“.</i> Alternativně lze použít: <i>„Poplatek za provoz registrovaného vozidla dle plnění emisních norem“.</i> Změna názvu se pak musí projevit i v textu ustanovení odst. 1. <u>Odůvodnění:</u> Termín „<i>poplatek za registraci vozidla</i>“ je již používán, jedná se o správní poplatek dle zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích. Dle návrhu by se tedy jednalo o druhý „<i>poplatek za registraci vozidla</i>“, což by vedlo k ještě většímu „<i>matení konečných uživatelů</i>“. Že by se koneční uživatelé „<i>dožadovali poplatku zpět od zpracovatelů vozidel</i>“ nám není známo a ani při přípravě věcného záměru tohoto zákona toto nebylo nikým ze zúčastněných avizováno.	Akceptováno jinak Ustanovení týkající se emisního poplatku bylo změněno v souladu s připomínkou MFč. 20.
458.	HKČR	§ 127 odst. 7	72. Přípomínka k § 127 odst. 7) Požadujeme upravit znění následovně: <i>„(7) Poplatky jsou příjmem Státního fondu životního prostředí České republiky. Použijí se pouze na podporu sběru, zpracování, využití a odstranění vozidel s ukončenou životností a jejich částí, ke snižování emisí ze silniční dopravy a předcházení jejich vzniku. Poplatky lze využít také k vyplácení příspěvků posledním vlastníkům vybraných vozidel s ukončenou</i>	Akceptováno jinak Ustanovení týkající se emisního poplatku bylo změněno v souladu s připomínkou MF č. 20.

			<i>životností, kteří odevzdají úplné vybrané vozidlo s ukončenou životností provozovateli zařízení ke sběru vozidel s ukončenou životností.“</i> <u>Odůvodnění:</u> Jedná se o zpřesnění, resp. jednoznačné vymezení (zdůraznění) použití poplatků. Od ledna 2015 je podle platného zákona o odpadech možno vybrané poplatky použít opět pouze na podporu sběru, zpracování, využití a odstranění vybraných autovraků.	
459.	HKČR	§ 129	73. Připomínka k § 129 Požadujeme upravit znění daného ustanovení na základě níže uvedeného odůvodnění. <u>Odůvodnění:</u> Předložený návrh zákona v rozporu s principy správního trestání opouští dělení mezi přestupky fyzických osob na straně jedné a tzv. jinými správními delikty právnických osob a podnikajících fyzických osob na straně druhé. Zatímco u přestupku je odpovědnost založena na principu zavinění, u jiných správních deliktů koncept vychází z principu objektivní odpovědnosti. Praktický význam má toto rozlišení i ve způsobu projednání věci. Přestupek musí být projednán v režimu správního řádu, ale i zákona o přestupcích. Na projednání správního deliktu se vztahuje pouze správní řád. Přestupku se na rozdíl od správního deliktu může dopustit pouze fyzická osoba (občan), správního deliktu však naproti tomu též osoba právnická. Ustanovení § 129 neupravuje přestupky, ale správní delikty, proto musí být odpovídajícím způsobem upraveno mj. proto, aby nebylo nutné osobě, která poruší zákon, prokazovat	Vysvětleno Navrhovaná právní úprava již předpokládá platnost nového zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (sněmovní tisk 555), který sjednocuje pod pojmem přestupek jak přestupky fyzických osob podle současného zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, tak jiné správní delikty právnických osob a podnikajících fyzických osob (viz důvodová zpráva). Pokud by z nějakého důvodu tento zákon nebyl Parlamentem ČR přijat, nebo by nebyl přijat včas, bude samozřejmě návrh upraven.

			zavinění nebo proto, aby se vyloučila úprava zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů.	
460.	HKČR	§ 129 odst. 4 písm. l)	74. Připomínka k § 129 odst. 4 písm. l) Požadujeme upravit znění daného ustanovení následovně: <i>„l) vyhlásí nebo vyhodnotí veřejnou soutěž o nejvhodnější nabídku v rozporu s § 53 a tím úmyslně či z vědomé nedbalosti způsobí závažnou újmu zpracovateli nebo jinému soutěžiteli,“.</i> <u>Odůvodnění:</u> Současná formulace umožňuje trestat vysokými sankcemi i zcela formální pochybení při organizaci veřejné soutěže o nejvhodnější nabídku, která nemají žádný dopad na hospodářskou soutěž a jichž si ani kolektivní systém nemusí být vědom. Jestliže není dána materiální stránka deliktu, není důvodu uplatnit správní sankce.	Vysvětleno Úmysl nebo vědomou nedbalost ve vztahu ke způsobení závažné újmy by bylo prakticky nemožné prokázat. Kromě toho u přestupků (resp. dle současné právní úpravy jiných správních deliktů) právnických osob a podnikajících fyzických osob není zavinění znakem skutkové podstaty deliktu. V tomto případě je postihováno porušení povinnosti při vyhlašování nebo vyhodnocování veřejné soutěže o nejvhodnější nabídku, nikoliv způsobení újmy tímto jednáním.
461.	HKČR	§ 142	75. Připomínka k § 142 Požadujeme dané ustanovení vypustit bez náhrady. <u>Odůvodnění:</u> Podle předloženého návrhu nemají mít odvolání nebo rozklad proti rozhodnutí, kterým byla na základě tohoto zákona uložena povinnost zjednat ve stanovené lhůtě nápravu, odkladný účinek. To představuje flagrantní porušení principu správního rozhodování a jeho dvouinstančnosti. Odkladný účinek zajišťuje, že se neprojeví negativní důsledky nesprávního prvostupňového rozhodnutí, které je posléze zrušeno	Akceptováno viz 371 a 342

			odvolacím správním orgánem. V oblasti životního prostředí mohou mít nesprávná rozhodnutí o uložení nápravných opatření dalekosáhlé důsledky, které vyvolají škodu na straně účastníka řízení i třetích osob. Lze si představit např. situaci, kdy provozovateli kolektivního systému bude uloženo určité nápravné opatření ve vztahu k obcím, které pro něj zajišťují zpětný odběr, on toto opatření realizuje, a následně se ukáže, že toto nápravné opatření bylo protiprávní – mezitím však mohl být poškozen jak provozovatel systému, tak i příslušné obce. Uvedená úprava dále zvyšuje pravděpodobnost vzniku odpovědnosti státu (České republiky) za škodu způsobenou nesprávným rozhodnutím v případě, že původní rozhodnutí o nápravném opatření bude odvolacím správním orgánem změněno nebo zrušeno.	
462.	HKČR	§ 144	76. Připomínka k § 144 Požadujeme přeformulovat úpravu pro podávání žádostí o vydání oprávnění k provozování kolektivního systému stávajícími provozovateli kolektivních systémů. <u>Odůvodnění:</u> Z návrhu přechodných ustanovení není patrné, jak mají postupovat stávající provozovatelé kolektivních systémů při podávání žádostí o oprávnění k provozování kolektivního systému ve lhůtě stanovené zákonem (18 měsíců). Bylo by vhodné, aby bylo přechodnými ustanoveními stanoveno, jak naložit se stávajícími závazky, např. s uzavřenými smlouvami s jednotlivými výrobci nebo s obcemi.	Vysvětleno Nespatřujeme potřebu takového přechodného ustanovení. Žádost podají se všemi náležitostmi, jak požaduje zákon. Platnost jejich soukromoprávních závazků (smlouvy s obcemi, místy ZO, zpracovateli atd.) není novým zákonem dotčena – to je ale samozřejmé, dotčena být ani nemůže. Takže např. hustotu sběrné sítě mohou doložit na základě stávajících smluv. Stávající smluvní vztahy, které nezajišťují splnění nových podmínek, jsou stále platné, ale KS je nebude moci využít k prokázání splnění daných podmínek.

463.	HKČR	Příloha č. 2	77. Připomínka k Příloze č. 2 Požadujeme zachovat postupný náběh povinné úrovně zpětného odběru pneumatik.					Akceptováno částečně V návrhu zákona je nově navržen pozvolnější nárůst cílů sběru. 2018 – 65 % 2019 – 75 % 2020 – 80 % Povinné subjekty budou s předstihem vědět o nárůstu a mohou se tak včas přizpůsobit zákonným požadavkům.
				2018	2019	2020	2021 a ná	
				%	%	%	%	
			Odpadní elektrozařízení (všechny skupiny)	50	55	60	65	
			Odpadní elektrozařízení skupiny 1	-	55	60	65	
			Odpadní elektrozařízení skupiny 2	-	55	60	65	
			Odpadní elektrozařízení skupiny 3	-	55	60	65	
			Odpadní přenosné baterie a akumulátory	45	45	45	45	
			Odpadní pneumatiky	75 50	80 75	80	80	
			<u>Odůvodnění:</u> Nárůst o 40 % během jednoho roku může způsobit problémy především těm subjektům, které dlouhodobě a řádně plní své závazky ve vztahu ke zpětnému odběru pneumatik. Předpokládáme, že záměrem MŽP není ztížit situaci právě těmto subjektům.					

DOPORUČUJÍCÍ PŘIPOMÍNKY:

č.	Resort	K bodu	Připomínka	Vypořádání
1.	ČNB Mgr. Jitka Straková, tel. 224414413, jitka.strakova@cnb.cz	<u>K § 11 odst. 2 písm. b)</u>	Doporučujeme namísto slov „účtovány“ a „platba“ použít terminologii nového občanského zákoníku „úplata“, např. takto „nesmí být od konečného uživatele požadována jakákoliv úplata...“	Vysvětleno. Vzhledem k tomu, že se ustanovení týká i nákladů, považujeme za vhodnější původní formulaci.
2.		<u>K § 31 odst. 2, § 49 odst. 3, § 91 odst. 6</u>	Pokud je záměrem předkladatele, aby se peněžní prostředky nacházely v České republice, a tedy podléhaly české jurisdikci (bez čehož nebude aplikovatelný odstavec 3), namísto formulace „v bance se sídlem na území České republiky nebo pobočce zahraniční banky na území České republiky“ doporučujeme formulaci „v bance nebo pobočce zahraniční banky na území České republiky“ (slovo „banka“ již v souladu s § 1 zákona o bankách implikuje sídlo na území České republiky).	Akceptováno.
3.		<u>K § 32 odst. 2</u>	Vzhledem k tomu, že spojení „čerpání peněžních prostředků“ je hovorové, doporučujeme nahradit „použití peněžních prostředků“ (konzistentně s § 49 odst. 6 či § 61 odst. 4).	Vysvětleno. Vzhledem k účelu tohoto ustanovení považujeme za vhodnější ponechat navrženo úpravu.
4.		<u>K § 33 odst. 3, odst. 5</u>	Doporučujeme důsledně v zákoně používat sousloví „banka nebo pobočka zahraniční banky“ nebo je třeba zavést v § 31 odst. 2 legislativní zkratku „banka“.	Akceptováno.

5.		<u>K § 62 odst. 3, § 78 odst. 3</u>	Upozorňujeme, že návrh používá někdy formulaci „odvést peněžní prostředky do Státního fondu“ (např. § 78 odst. 3) a jindy „převést peněžní prostředky do Státního fondu“ (např. § 62 odst. 3). Doporučujeme sjednotit a používat spojení „převést peněžní prostředky“.	Akceptováno.
6.		<u>K § 91 odst. 6 posl. věta</u>	Doporučujeme vypustit slovo „bankovním“.	Akceptováno.
7.	Čsú Mgr. Pavla Končelíková, vedoucí Oddělení klasifikací, číselníků a SMS, tel. 274 052 899, pavla.koncelikova@czso.cz .	<u>Příloha č. 4 k zákonu č. .../2017 Sb.</u>	Český statistický úřad uplatňuje k předloženému materiálu jednu doporučující připomínku, která se týká zpřesnění textu v příloze č. 4 – Ekonomické činnosti posledních prodejců. Navrhované úpravy jsou vyznačeny tmavě červeně a přeškrtnutím. Příloha č. 4 k zákonu č. .../2017 Sb. Ekonomické činnosti*) posledních prodejců 47.11 Maloobchod s převahou potravin, nápojů a tabákových výrobků v nespecializovaných prodejnách, pokud velikost prodejní plochy přesahuje 200 m ² 47.19 Ostatní maloobchod v nespecializovaných prodejnách, pokud velikost prodejní plochy přesahuje 200 m ² 47.29 Ostatní maloobchod s potravinami ve	Vysvětleno. Považujeme za vhodnější původní text, navržené doplnění považujeme za nadbytečné.

			specializovaných prodejnách, pokud velikost prodejní plochy přesahuje 200 m² 47.41 Maloobchod s počítači, počítačovým periferním zařízením a softwarem 47.42 Maloobchod s telekomunikačním zařízením 47.43 Maloobchod s audio- a videozařízením 47.52 Maloobchod s železářským zbožím, barvami, sklem a potřebami pro kutily 47.54 Maloobchod s elektrospotřebiči a elektronikou 47.59 Maloobchod s nábytkem, svítidly a ostatními výrobky převážně pro domácnost ve specializovaných prodejnách, pokud velikost prodejní plochy přesahuje 200 m² 47.64 Maloobchod se sportovním vybavením, pokud velikost prodejní plochy přesahuje 200 m² 47.65 Maloobchod s hrami a hračkami, pokud velikost prodejní plochy přesahuje 200 m² 47.77 Maloobchod s hodinami, hodinkami a klenoty 47.78 Ostatní maloobchod s novým zbožím ve specializovaných prodejnách, pokud velikost prodejní plochy přesahuje 200 m² 47.78.1 Maloobchod s fotografickým a optickým zařízením a potřebami	
--	--	--	--	--

			*) Ekonomická činnost posledních prodejců pod uvedeným kódem je specifikována kódem podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1893/2006 ze dne 20. prosince 2006, kterým se zavádí statistická klasifikace ekonomických činností NACE Revize 2 a kterým se mění nařízení rady (EHS) č. 3037/90 a některá nařízení ES o specifických statistických oblastech, ve znění pozdějších předpisů, a podle sdělení Českého statistického úřadu č. 244/2007 Sb. ze dne 18. září 2007 o zavedení Klasifikace ekonomických činností (CZ-NACE). U činností s kódy CZ-NACE 47.11, 47.19, 47.29, 47.59, 47.64, 47.65 a 47.78 jsou pro potřeby tohoto zákona uvedeny limitující prodejní plochy.	
8.	KML Bc. Kristýna Galejová, tel. 224 002 597, galejova.kristyna@vlada.cz .		Připomínka: 1. Doplnit v části 29 souhrn navrhovaných variant, zejména o informaci od kdy a na jakém základě bude požadováno zaslání informace o plánovaných čistých nákladech územních samosprávných celků na výkon státní správy. 2. V rámci části 30, tj. implementace doporučené varianty a vynucování, doporučujeme detailněji rozpracovat v současné verzi vágně vymezené fungování softwarového systému a doplnit do pasáže věnované administrativním nákladům na straně státu. Doporučujeme implementaci softwarového systému nikoliv v rámci RIA, ale v rámci implementace zákona, společně se zahrnutím daného nástroje do vyhodnocení nákladů.	Akceptováno.

9.	Liberecký kraj Martin Puta Email: martin.puta@kraj-lbc.cz	<u>§ 86 a 88</u>	Domníváme se, že není jasný postup přípravy k opětovnému použití zpětně odebraných elektrozařízení. V § 86 odst. 3 se uvádějí podmínky pro opětovné použití, mj. splnění podmínek zákona o odpadech, kdy odpad přestává být odpadem. V § 88 odst. 1 je pak povolování krajského úřadu zcela eliminováno, protože zařízení k přípravě k opětovnému použití by fungovalo bez souhlasu. Pak by ale bylo nutné zahrnout technologii přípravy (čištění, oprava – v jakém rozsahu?) včetně katalogových čísel elektroodpadů do přílohy č. 3 k zákonu o odpadech.	Akceptováno.
10.		<u>§ 124 odst. 4</u>	Znamená toto ust., že budou uvedené podmínky obsažené v provozním řádu zařízení nebo budou přímo v povolení, tj. v rozhodnutí? Žádáme o upřesnění.	Vysvětleno. Z § 14 návrhu zákona o odpadech vyplývá, že provozní řád je součástí povolení.
11.	Zlínský kraj Kontaktní osoba: Ing. Helena Březíková, vedoucí oddělení, telefon 577 043 585, e-mail: helena.brezikova@kr-zlinsky.cz	<u>Hlava II (str. 8)</u>	upozorňujeme na zřejmou chybu v psaní textu názvu Hlavy II a navrhujeme nahradit slovo „živností“ slovem „životností“ Návrh textu předkladatele zní: „Odpovědnost výrobce za výrobky s ukončenou živností“ Správný text: „Odpovědnost výrobce za výrobky s ukončenou životností“	Akceptováno.
12.	MMR	<u>k § 110</u>	Doporučujeme blíže vysvětlit, proč (na rozdíl od	Akceptováno.

			doposud zastávaného výkladu zákona o odpadech a vládou schváleného věcného záměru zákona o výrobcích s ukončenou životností) má mít nově výrobce protektorovaných pneumatik stejné povinnosti jako výrobce nových pneumatik ve vztahu ke všem protektorům vyrobeným a uvedeným na tuzemský trh a nikoliv pouze ve vztahu k protektorovaným pneumatikám na kostrách dovezených nebo dodaných k protektorování ze zahraničí.	Úprava byla upřesněna.
13.	SUJB	<u>Úvod</u>	Státní úřad pro jadernou bezpečnost uplatňuje níže uvedené připomínky k návrhu zákona o vybraných výrobcích s ukončenou životností a o změně souvisejících zákonů (zákon o vybraných výrobcích s ukončenou životností)	
14.		<u>K § 1</u>	Doporučujeme doplnit CELEX: 32000L0053, podle rozdílové tabulky by měla být uvedena u § 1 také Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/53/ES ze dne 18. září 2000 o vozidlech s ukončenou životností.	Akceptováno.
15.		<u>K § 3 odst. 1 písm. j) bod 2 – definice výrobce elektrozařizení, § 81 odst. 2:</u>	dáváme ke zvážení, zda nenahradit pojem „dodavatel“ pojmem „distributor“ ve smyslu definice obsažené v § 3 odst. 2 písm. d) návrhu zákona, případně, pro vyjasnění, navrhuje doplnit definici pojmu „dodavatel“.	Vysvětleno. Je nutno ponechat „dodavatel“
16.		<u>K § 3 odst. 2 písm. a) – definice uvedení na</u>	pokud má definice odpovídat definicím obsaženým v čl. 3 odst. 1 písm. j) a k) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/19/EU ze dne 4. července 2012 o odpadních elektrických a elektronických zařízeních (OEEZ),	Vysvětleno. Vzhledem ke znění definic v písmenech j) a k) by bylo takové doplnění nadbytečné.

		<u>trh</u>	doporučujeme doplnit do § 3 odst. 2 písm. a) spojení „v rámci obchodní činnosti“. Bez tohoto doplnění je pojem „uvedení na trh“ širší, zahrnuje např. dovoz pro vlastní potřebu.	
17.		<u>K § 16 odst. 3</u>	doporučujeme nahradit spojení „na nákup zboží“ spojením „na koupi nového výrobku“. Toto nahrazení bude v souladu s formulací použitou pro obdobnou situaci např. v § 13 odst. 3 návrhu zákona, navíc bude odpovídat terminologii celého zákona, který pracuje s pojmem „výrobek“, nikoliv s pojmem „zboží“.	Akceptováno jinak. Poslední věta § 16 odst. 3 byla vypuštěna na základě zásadních připomínek.
18.		<u>K § 18 odst. 2</u>	podle § 10 a jiných ustanovení návrhu zákona se do seznamu dle § 18 návrhu zákona zapisují také pověření zástupci výrobců. Tato skutečnost však není v názvu ani textu § 18 odst. 2 návrhu zákona nikterak zohledněna.	Vysvětleno. Primárně se jedná o zápis výrobců, proto považujeme za vhodnější ponechat navržený text. Navíc je uvedeno v odstavci 1, že Seznam výrobců slouží též k vedení údajů o pověřených zástupcích.
19.		<u>K § 20 odst. 2</u>	dáváme ke zvážení, zda nedoplnit ustanovení, které by uvádělo, že po dobu lhůty uvedené ve výzvě neběží lhůta pro provedení zápisu do Seznamu.	Akceptováno jinak. Upraveno jinak na základě zásadních připomínek.
20.–		<u>K § 80 písm. f), h) a i)</u>	dáváme ke zvážení, zda definice pod písm. f) (definice solárního panelu), h) (definice solární elektrárny) a i) (definice provozovatele solární elektrárny) nepřesunout do § 3 návrhu zákona. Pojmy jsou používány již v předcházejících ustanoveních návrhu zákona, proto se nejvíce jako vhodné limitovat tyto definice pouze na díl 1 hlavy III.	Vysvětleno. Považujeme ze systematického hlediska za vhodnější ponechat definice v části upravující elektrozařízení.

21.	UOHS Mgr. Jiří Plachý, ředitel Odboru legislativně - právního, tel. 542 167 784, e-mail: jiri.plachy@compe t.cz.		Primárně uplatňuji připomínky k následujícím ustanovením návrhu zákona, které upravují některé podmínky vzniku a působení kolektivních systémů: - dle § 35 odst. 2 návrhu zákona může provozovatel kolektivního systému provozovat pouze jeden kolektivní systém pro plnění povinností výrobců téhož druhu vybraných výrobků, - dle § 36 odst. 2 návrhu zákona lze oprávnění k provozování kolektivního systému vydat pouze za podmínky, že: - písm. b) společníky či akcionáři (dále jen „společníci“) žadatele jsou výhradně výrobci toho druhu výrobků, pro který žadatel hodlá zajišťovat kolektivní plnění povinností dle návrhu zákona, - písm. c) podíl žádného společníka žadatele nebo společníků žadatele jednajících ve shodě na základním kapitálu a na hlasovacích právech nepřesahuje 33 %, - písm. k) ke dni podání žádosti o vydání oprávnění k provozování kolektivního systému každý ze společníků uváděl na trh vybrané výrobky toho druhu, pro který žadatel hodlá zajišťovat kolektivní plnění povinností, přičemž nejméně po dobu 3 předcházejících let a za předcházející 3 kalendářní roky uvedl na trh tyto vybrané výrobky v množství stanoveném v tomto odstavci, - písm. m) žadatel doloží, že má dostatečné finanční prostředky na zajištění řádného a dlouhodobého financování projektu zajišťování kolektivního plnění,	Akceptováno částečně. Upraveno na základě zásadních připomínek. Připomínkové místo uplatňuje zásadní připomínku k navrženému konceptu koordinačního centra.
-----	---	--	--	---

			- dle § 42 odst. 5 návrhu zákona musí být z množství vybraných výrobků, které v uplynulém kalendářním roce uvedli na trh výrobci, s nimiž provozovatel kolektivního systému uzavřel smlouvu o kolektivním plnění, uvedeno na trh nejméně 15 % společníky provozovatele kolektivního systému, - dle příslušných ustanovení části třetí návrhu zákona jsou výrobci, resp. provozovatelé kolektivních systémů, povinni zajistit minimální počet sběrných míst zpětného odběru. Všechny tyto zákonné podmínky pro vznik a provozování kolektivního systému považuji za do značné míry limitující a potenciálně omezující účinnou hospodářskou soutěž. Jsem toho názoru, že se jedná o poměrně restriktivní opatření, která představují bariéru pro vstup nových subjektů na trh, jakož i negativně ovlivňují působení stávajících provozovatelů kolektivních systémů na trhu, neboť tyto budou povinni přizpůsobit svoji vlastnickou strukturu i činnost těmto novým zákonným požadavkům. Nevylučuji však, že tato omezení jsou ve veřejném zájmu sledovaném předkladatelem, Ministerstvem životního prostředí, nicméně každé takové omezení je třeba zdůvodnit objektivní potřebou odpovídající veřejnému zájmu a současně je nutné řádně zhodnotit i jeho odpovídající míru, což dle mého názoru nebylo předkladatelem dostatečně transparentně učiněno. Je i nadále třeba náležitě posoudit, zda jsou všechna zmíněná opatření nezbytná a zda je nelze nahradit jiným, více prosoutěžním způsobem.	
22.			Také vznáším připomínku ke stanovování	Vysvětleno.

			příspěvků na provoz a financování kolektivního systému, které je dle § 47 odst. 1 návrhu zákona i nadále ponecháno zcela v režii provozovatele kolektivního systému. Takový způsob určování výše příspěvku, který je mimo jakoukoli kontrolu, považuji za netransparentní. Rovněž také neshledávám objektivní důvod pro nově stanovenou povinnost výrobce, distributora či posledního prodejce elektrozařízení uvádět odděleně náklady na zpětný odběr, zpracování, využití a odstranění elektrozařízení (dále též „recyklační poplatek“). Dle mého mínění by neměl být podnikatel nucen k uvádění výše tohoto recyklačního poplatku, neboť je věcí každého, jakým způsobem plní své zákonné povinnosti na zpětný odběr výrobků. Taktéž nelze pominout, že tyto náklady odrážejí právě příspěvky výrobců na provoz a fungování kolektivního systému, prostřednictvím kterého výrobci své povinnosti plní, a lze tedy důvodně předpokládat, že tyto mohou být stanoveny pro srovnatelné výrobky odlišně, což by mohlo mít určité negativní důsledky ve vztahu ke spotřebiteli (odlišná výše recyklačního poplatku u zcela totožných výrobků daná kupř. tím, že jeden nabízí distributor využívající kolektivní systém A, druhý přímo výrobce, který by byl členem kolektivního systému B).	Považujeme za nezbytné ponechat navržené znění.
23.			Dále považuji za nutné vyjádřit se k plánovanému zřizování koordinačních center zpětného odběru, která musí být dle § 62 odst. 1 návrhu zákona ustavena Ministerstvem životního prostředí vždy, budou-li existovat pro tentýž druh vybraných výrobků alespoň dva provozovatelé kolektivního systému. Ve vztahu k základním úlohám tohoto koordinačního centra, vymezeným zejména v § 64	Akceptováno jinak. Část zákona upravující institut koordinačního centra byla komplexně přepracována na základě zásadních připomínek.

			návrhu zákona, upozorňuji, že v rámci jednoho koordinačního centra budou působit provozovatelé kolektivních systémů v postavení horizontálních konkurentů, na které se vztahují soutěžní předpisy, a bude tedy třeba řádně zabezpečit, aby mezi těmito konkurenty nedocházelo ke sdílení či zpětnému toku informací. Soutěžním pravidlům podléhá u konkurentů na horizontální úrovni také veškerá spolupráce mezi nimi specifikovaná především v § 52 návrhu zákona. V této souvislosti upozorňuji na to, že obousměrná výměna informací u konkurentů působících ve stejné oblasti by mohla znamenat porušení soutěžních norem se všemi negativními důsledky. Dále konstatuji, že předkladatel byl v tomto smyslu již informován po zveřejnění věcného záměru zákona.	
24.			Další připomínku vznáším k zavedení povinnosti provádění pravidelných auditů u výrobců vybraných výrobků s ukončenou životností. Úřad má k dispozici informace z trhu, které nasvědčují tomu, že by provádění těchto auditů mohlo vést k enormnímu zatížení jednotlivých výrobců, resp. provozovatelů kolektivních systémů, což by se také mohlo negativně projevit ve sféře spotřebitele, např. v podobě navýšení recyklačního poplatku. Dle mého názoru je potřeba nastavit četnost a formu provádění ověřování zákonem stanovených údajů auditorem tak, aby k takovému administrativnímu zatížení výrobců, potažmo následně spotřebitelů, nedocházelo.	Akceptováno částečně. Upraveno na základě zásadních připomínek.
25.			Pokud se týká omezení vyplývajícímu z § 10 odst. 3 návrhu zákona, dle kterého nelze pověřeným	Vysvětleno. Považujeme za nezbytné toto omezení ponechat.

			zástupcem zvolit provozovatele kolektivního systému uvádím, že se dle mého názoru jedná o omezení, pro které neexistuje objektivní důvod, a které negativně ovlivní především stávající provozovatele kolektivních systémů, kteří již funkci pověřeného zástupce pro zahraniční subjekty vykonávají.	
26.			Dále vznáším připomínku k současnému vymezení povinnosti provozovatele kolektivního systému dle § 51 návrhu zákona, nabídnout minimálně jednou za kalendářní rok zpětně odebrané výrobky k obchodování na komoditní burze a prodávat je na ní zpracovatelům za tržní cenu, nebo vyhlášovat veřejnou soutěž o nejvhodnější nabídku. Přestože Úřad vítá zavedení povinnosti nabídnout zpětně odebrané výrobky k obchodování na komoditní burze, neboť se dle jeho názoru jedná o transparentní způsob výběru zpracovatele, nemá na jisto postaveno, že tato forma výběru zpracovatele zaručí, s ohledem na velmi obecně vymezené podmínky tohoto obchodování, že se komoditní burza stane dostatečně významným (zejm. cenově referenčním) odbytištěm proobchodování zpětně odebraných výrobků. Dle mého mínění by obchodování na komoditní burze mělo být, zejména pokud se jedná o množství povinně obchodovaných výrobků, blíže specifikováno tak, aby bylo zajištěno, že budou vytvořeny takové podmínky, které budou pozitivně kultivovat trh a zefektivní obchodní procesy účastníků obchodování na burze i mimo ni.	Akceptováno jinak. Dané ustanovení bylo komplexně přepracováno.
27.			Závěrem opakovaně uvádím, že Úřad dlouhodobě podporuje provádění centralizované osvěty v této oblasti, např. prostřednictvím Ministerstva	

			životního prostředí, která by směřovala k samotnému sběru výrobků s ukončenou životností obecně, nikoliv pak k propagaci jednotlivých kolektivních systémů. Navržená právní úprava sice počítá s prováděním osvěty prostřednictvím koordinačních center, nicméně vzhledem k tomu, že tato centra budou tvořit právě provozovatelé kolektivních systémů, nelze vyloučit, že osvěta bude orientována spíše na jejich vlastní podporu. O této úvaze Úřadu de lege ferenda byl již předkladatel opakovaně informován.	
28.	Středočeský kraj Kontaktními osobami, oprávněnými k vypořádání připomínek, jsou pan RNDr. Radek Patočka, telefon 257 280 344, e-mail patocka@kr-s.cz a pan RNDr. Jiří Chramosta, telefon 257 280 135, e-mail chramosta@kr-s.cz.	<u>§ 3</u>	Doporučujeme rozšířit ustanovení o základních pojmech o uvedení definic dalších pojmů užívaných dále v zákoně. Konkrétně - pověřený zástupce (§ 10), společník provozovatele kolektivního systému (§ 43), koordinační centrum (§ 64).	Vysvětleno. Z vymezení v zákoně je význam těchto pojmů dostatečně zřejmý, definice není třeba.
29.		<u>§ 84 odst. 1 písm. c)</u>	V příloze č. 2, na kterou ustanovení odkazuje, je pro odpadní elektrozařízení všech skupin minimální úroveň zpětného odběru stanovena od 50 % v roce 2018 do 65 % v roce 2021 a dále. V porovnání s § 12 odst. 1, podle kterého smí konečný uživatel výrobek s ukončenou	Akceptováno částečně. Upraveno na základě zásadních připomínek.

			životností a tedy i elektrozařízení odevzdat jen na místo zpětného odběru, respektive poslednímu prodejci, tedy fakticky opět na místo zpětného odběru, se povinná úroveň zpětného odběru jeví nízká. Kde bude zbývajících 50 % - 35 % elektrozařízení?	
30.	MF	<u>K Důvodové zprávě, kapitole 13:</u>	Zavádí se požadavek dostatečných finančních záruk v rámci žádosti o udělení oprávnění k provozování KS. V této souvislosti předkladatel očekává „dodatečné administrativní náklady pro státní správu“ (str. 100), náklady ale nevyčísľuje, ani nespecifikuje dotčené úřady.	Akceptováno. Důvodová zpráva byla upravena.
31.		<u>K Důvodové zprávě, kapitole 24 a kapitole 29</u>	Předkladatel upozorňuje na zvýšení administrativní zátěže u KÚ v prvním roce účinnosti zákona o cca 1 mil. Kč až cca 5,6 mil. Kč úhrnem pro 14 KÚ (propočten na 425 povolení). Rovněž v této souvislosti konstatuje, že „bude zaslána informace ministru vnitra o plánovaných jednorázových nákladech spojených s touto agendou, aby mohl projednat úpravu příspěvku na výkon státní správy s ministrem financí“. Pokud však vysvětlení předkladatele k problematice (str. 142-146) chápeme správně, jde víceméně o přeskupení „dosavadních povolení (1)“ do pevných pětiletých období s kulminací na počátku cyklů, nikoli tedy o trvalé navýšení o 425 povolení. Trvalé navýšení administrativní zátěže dle našeho názoru naopak představuje navýšení o 150 povolení (dosavadní souhlasy na dobu neurčitou); tento dílčí vliv však předkladatel v materiálu nevyčísľil ani úhrnem za 5 let, ani v přepočtu na rok. V tomto kontextu doporučujeme materiál doplnit, resp. upřesnit. K uvedenému také sdělujeme, že jednorázové náklady se z příspěvku na výkon státní správy nehradí. Pokud však předkladatel vnímá jednorázové zvýšení administrativní	Akceptováno. Důvodová zpráva byla upravena.

			zátěže v prvním roce účinnosti jako závažné (dle předkladatele budou muset o povolení žádat i provozovatelé s povoleními platnými do roku 2020), doporučujeme, aby krajským úřadům k uvedenému účelu poskytl mimořádnou dotaci v rámci rozpočtu své kapitoly. K vyjádření předkladatele (a obdobnému textu v kapitole 29, str. 163) také upozorňujeme, že podklady o plánovaných dopadech předávané ministrovi vnitra pro jednání o případné úpravě příspěvku na výkon státní správy automaticky nezakládají nárok na úhradu prostředků, resp. navýšení příspěvku na výkon státní správy. Zejména v případě méně zásadních kompetenčních změn jsou spíše vodítkem pro meziroční valorizaci příspěvku na výkon státní správy (za předpokladu, že její provedení umožňuje situace státního rozpočtu). Pozn. (1): V DZ předkladatel konstatuje, že většina dotázaných krajských úřadů uvedla, že vydává souhlas na dobu 5 let.	
32.		<u>Obecně:</u>	Doporučujeme nezatěžovat legislativní text poznámkami pod čarou. Poznámky pod čarou nejsou normativního charakteru a představují zatížení legislativního textu, navíc s následným rizikem jejich neaktuálnosti. V rámci daňové legislativy je dlouhodobě usilováno o omezení poznámek pod čarou jak jejich postupným rušením ve stávajících předpisech, tak nedoplňováním nových v rámci novelizací a nových předpisů, což by bylo vhodné i v předpisech jiných odvětví.	Vysvětleno. Podle našeho názoru jsou poznámky pod čarou v zákoně obsaženy jen v nezbytném rozsahu.
33.		<u>Obecně:</u>	Upozorňujeme, že návrh zákona obsahuje řadu ustanovení, jejichž obsah neodpovídá tomu, jak by měl	Akceptováno částečně. Text bude revidován, aby pro každou povinnost byla

			legislativní text vypadat. Řada ustanovení je pouze „kaučukovitého“ charakteru a nemají tak žádný normativní význam, a proto by bylo lepší tato ustanovení vypustit a případně jejich obsah přesunout do důvodové zprávy. Zejména by legislativní text neměl obsahovat pouhé proklamace, které ukládají adresátům povinnosti, jež nejsou nijak reálně vynutitelné státní mocí, neboť jejich nesplnění nebo porušení není jinak sankcionováno (např. ustanovení § 5 odst. 2).	stanovena sankce.
34.		<u>Obecně</u>	V návrhu zákona je použit pojem „vybraný výrobek“, který je užíván i v jiných právních předpisech (např. zákon č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů). Pokud bude tento pojem použit v jiném právním předpise, než je navržený zákon (např. v paralelně předloženém návrhu zákona o odpadech), je proto nezbytné použít tento pojem ve tvaru „vybrané výrobky podle zákona o vybraných výrobcích s ukončenou životností“.	Akceptováno.
35.		<u>K části první § 3 odst. 2 písm. c):</u>	Pojem „celní režim volný oběh“ je třeba nahradit pojmem „celní režim volného oběhu“, jak odpovídá obecně užívané terminologii celních předpisů (celní kodex Evropské unie, budoucí celní zákon atd.).	Akceptováno.
36.		<u>K části první § 7 odst. 1:</u>	Doporučujeme slovo „spojených“ nahradit buď slovem „spojené“ nebo slovem „spojený“ v závislosti na tom, zda se slovo váže ke slovu „požadavky“ nebo „ekodesign“. Obdobně platí pro příslušnou část důvodové zprávy.	Vysvětleno. Je použito správně, slovo „spojených“ se vztahuje ke slovu „výrobkům“.

37.		<u>K § 36 odst. 2:</u>	Pouze upozorňujeme, že text ustanovení § 36 odst. 2 písm. b) návrhu „společníky nebo akcionáři (dále jen „společníci“) žadatele jsou výhradně výrobci toho druhu vybraných výrobků, pro který žadatel hodlá zajišťovat kolektivní plnění povinností podle tohoto zákona, nestanoví-li tento zákon jinak,“ znamená, že v tomto případě se bude jednat o spojené osoby dle ustanovení § 23 odst. 7 zákona o daních z příjmů, na které mohou dopadnout povinnosti a restrikce vyplývající z citovaného ustanovení v případě odlišností cen sjednaných mezi spojenými osobami od cen, které by byly sjednány mezi nespojenými osobami, resp. nutná administrativa spojená s prokazováním, že tyto ceny nejsou odlišné.	Předkladatel toto bere na vědomí.
38.		<u>K § 36 odst. 2 písm. a):</u>	Předkladatel by měl zvážit, zda explicitním uvedením pouze společnosti s ručením omezeným nebo akciové společnosti nediskriminuje žadatele, kteří mají právní formu evropské společnosti. V této souvislosti vyvstává otázka, zda diskriminací evropské společnosti jako žadatelů nedochází k porušení komunitárního práva.	Vysvětleno. Toto omezení bylo zvoleno na základě důkladné analýzy.
39.		<u>K § 36 odst. 2 písm. f):</u>	V souvislosti s povinností zřídit dozorčí radu by měl předkladatel objasnit, jakým způsobem bude postupovat akciová společnost resp. evropská společnost s monistickým systémem vnitřní struktury společnosti, ve kterém se zřizuje správní rada a statutární ředitel (srov. § 396 ZOK). Předkladatel by měl zvážit, zda není požadavek na povinné zřízení dozorčí rady v kolizi s právní úpravou obsaženou v ZOK, případně by měl zvážit zda, je tento požadavek ve vztahu k akciové	Vysvětleno. Podle předkladatele je navržená úprava dostatečně jasná, MSP jako gestor ZOK k ní neuplatnilo připomínky.

			společnosti proporcionalní anebo vztáhnout tento požadavek pouze na společnost s ručením omezeným, kde zřízení dozorčí rady je podmíněno zakotvením ve společenské smlouvě nebo jiným zákonem (srov. § 201 ZOK).	
40.		<u>K § 48 odst. 3:</u>	Není zcela jednoznačné, zda je pod pojmem „auditor“ na všech místech návrhu zákona myšlen auditor (statutární auditor nebo auditorská společnost podle zákona o auditorech). Dle našeho názoru, lze výkladem dojít k názoru, že ano, nicméně dáváme na zvážení buď vypuštění matoucího ustanovení § 59 odst. 1 písm. a) nebo možnost, zda za slovo „auditor“ nedoplnit slova „podle zákona o auditorech (dále jen „auditor“)“. V této souvislosti doporučujeme, aby předkladatel vhodněji definoval „jinou pověřenou osobu“, není zcela jasné, kdo je tímto myšlen (např. soudní znalec, nebo kdo jiný?). V této souvislosti jen poukazujeme na skutečnost, že v případě auditorů se jedná o auditorskou činnost (srov. § 2 písm. c) zákona o auditorech), tedy pokud tuto činnost bude provádět auditor, je povinen naplnit všechny požadavky stanovené mu zákonem o auditorech, tj. požadavky na nezávislost, profesní skepticismus, mlčenlivost, použití auditorských standardů, povinnost vypracovat zprávu auditora, apod. Oproti tomu, není zcela jasné, jaké jsou kladeny požadavky na takovou „jinou pověřenou osobu“?	Akceptováno jinak. Ustanovení § 58 a 59 byla upravena na základě zásadních připomínek.
41.–		<u>§ 49 odst. 4 věta druhá:</u>	Navrhovaný text považujeme za nejasný. Předpokládáme, že smyslem navrhovaného ustanovení pro účely stanovení minimální výše	Vysvětleno. Upřesnění textu nepovažujeme za potřebné.

			rezervy u provozovatele kolektivního systému je vyloučit z celkových nákladů za předcházející účetní období - kromě nákladů na tvorbu finanční rezervy - také náklady, které souvisejí s daní z příjmů, a to do výše úhrady této daně v běžném období. V účetním pojetí to znamená, že je nutno vyloučit: - náklady na daň z příjmů zaúčtované v předcházejícím účetním období včetně doměrků daně za minulá léta, nebo - náklady na tvorbu rezervy na daň z příjmů účtované v předcházejícím účetním období v případě, kdy okamžik sestavení účetní závěrky předchází okamžiku řádného vyčíslení daně. Dotčené ustanovení dále vymezuje podmínku, aby daň z příjmů za předcházející období byla v období, ve kterém se vytváří finanční rezerva, uhrazena. Za předpokladu, že výše uvedené vysvětlení je v souladu se záměrem předkladatele, pak pro posílení právní jistoty zúčastněných subjektů navrhuje dané ustanovení upřesnit například takto: <i>„Do nákladů provozovatele kolektivního systému se pro účely tohoto ustanovení nezapočítávají náklady související s daní z příjmů, pokud byla daň zaplacená, a náklady na tvorbu finanční rezervy za předcházející účetní období.“</i>	
42.		<u>§ 54 odst. 3</u> :	Není zcela jasný smysl ustanovení odstavce 3. Za jakým podmínkem bude ministerstvem vyžadováno, aby součástí dohody byly i podmínky nezbytné pro řádné provádění auditů, platí tedy povinné zakotvení těchto požadavků při uzavření dohody za podmínek stanovených v odstavci 1 písm. b)? Pokud tomu tak není, explicitní vyjádřením, že součástí dohody mohou být i nepovinné části lze dovodit z	Akceptováno jinak. Upraveno na základě zásadních připomínek.

			příslušných článků Listiny (LZPS).	
43.		<u>§ 75 odst. 1:</u>	Koordinační centrum je účetní jednotkou podle § 1 odst. 2 písm. a) zákona o účetnictví, požadavek na sestavení účetní závěrky je tedy duplicitní s ust. § 18 a 19 zákona o účetnictví. Není tedy nezbytně nutné povinnost sestavení účetní uvádět. Pokud jde o ověřování výroční zprávy, platí připomínka k § 58 návrhu zákona o nadbytečnosti explicitního vyjádření povinnosti ověřovat výroční zprávu.	Akceptováno jinak. Část zákona upravující institut koordinačního centra byla komplexně přepracována na základě zásadních připomínek.
44.		<u>V § 115 na konci odstavce 3</u>	navrhujeme doplnit větu: „Použité pneumatiky nesmí být vkládány do sebe.“. Odůvodnění: Metodika sice možnost tzv. dublování a triplování připouští. Nicméně předpokládáme, že jakékoliv vkládání pneumatiky do sebe nese riziko možného poškození, převážně pak patky pneumatiky, nedoporučujeme umožnit tento druh skládání pneumatik. Při vývozech do Afriky je tento způsob používán téměř vždy.	Vysvětleno. Podle názoru předkladatele je i tento způsob skládání pneumatik akceptovatelný.
45.		<u>K § 130 odst. 6:</u>	Česká inspekce životního prostředí je organizační složka státu a její činnost je tedy hrazena ze státního rozpočtu. Příjem z pokut, které tato organizační složka státu uloží, by tedy měl být příjmem státního rozpočtu.	Vysvětleno. Podle názoru předkladatele není důvod toto upravovat odlišně od dosavadního zákona o odpadech. Obdobná ustanovení ohledně příjmů z pokut uložených ČIŽP obsahuje též řada jiných právních předpisů v oblasti ochrany ŽP.
46.		<u>K části první § 134:</u>	V § 134 odst. 2 slova „orgány Finanční správy České republiky“ nahradit slovy „orgány Celní správy České republiky“. Jde o zpřesnění vymezení	Akceptováno.

			správních úřadů, s nimiž inspekce spolupracuje. Spolupráce v případě orgánů Celní správy České republiky nemusí být omezena toliko na celní úřady (což je dále uvedeno v § 136 odst. 5), ale i na Generální ředitelství cel jakožto orgán nadřízený celním úřadům. Současně není důvodné zvlášť zdůrazňovat spolupráci s orgány Finanční správy České republiky, které nejsou správními úřady kompetentními v oblasti odpadového hospodářství (a pokud by mělo ustanovení obecně vyjadřovat spolupráci s jinými orgány státní správy, není jasné, proč by zde měly být uvedeny pouze některé).	
47.		<u>Obecně k návrhu zákona</u>	Důrazně doporučujeme, aby byl návrh zákona rozdělen na návrh zákona o vybraných výrobcích s ukončenou životností a návrh zákona, kterým se mění zákon o pozemních komunikacích a zákon o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích v souvislosti s přijetím zákona o vybraných výrobcích s ukončenou životností, které by byly souběžně předloženy vládě. Připomínáme nejenom čl. 28 odst. 5 Legislativních pravidel vlády, kdy „primární“ zákon a doprovodné novely mohou tvořit jeden celek jen zcela výjimečně, ale i to, že je škoda zatížit novou, moderní a poměrně již značně rozsáhlou právní úpravu dvěma svým rozsahem drobnými doprovodnými novelami, což má fatální důsledky především pro systematiku návrhu. Dále poukazujeme na Plán legislativních prací vlády na rok 2016, kde je návrh zákona o výrobcích s ukončenou životností prezentován (jako úkol Ministerstva životního prostředí) samostatně (viz položka č. 4 na str. 33 rezortního členění plánu).	Vysvětleno. Vzhledem k malému počtu novelizovaných zákonů považujeme za vhodnější tyto novely nevyčleňovat do zvláštního změnového zákona.

			V této souvislosti připomínáme též pokyn pana ministra Dienstbiera daný resortům na podzim loňského roku v souvislosti s přípravou Plánu legislativních prací vlády na rok 2016, který výslovně poukazoval na čl. 28 odst. 5 Legislativních pravidel vlády a jeho výjimečné použití. Níže uvedená doporučení ohledně systematiky návrhu jako celku (nikoli jednotlivých paragrafů) vycházejí z této naší připomínky a jsou činěna tak, jako by připomínka byla akceptována. Dále doporučujeme ještě jednou posoudit konstrukci zmocňovacích ustanovení, která je tak, jak jsou zmocňovací ustanovení navržena, možná. Nicméně druhou stejně přípustnou konstrukcí je uvádět zmocnění včetně označení názvu ústředního správního úřadu (zde Ministerstva životního prostředí) přímo jako (zpravidla) poslední odstavec v příslušném paragrafu a eliminovat tak sběrné zmocňovací ustanovení v závěru návrhu – zde se jedná o § 149. Je-li zvolena tato konstrukce, je eliminováno nebezpečí, spojené s budoucími novelizacemi právního předpisu, že se určité nové ustanovení nepromítne do sběrného zmocňovacího ustanovení v závěru právního předpisu, takže není určen orgán, který má prováděcí právní předpis vydat, protože tato adresnost chybí. Tento postup považujeme za praktičtější, neboť zmíněné nebezpečí hrozí zejména u zmocňovacího ustanovení většího rozsahu, což je i případ § 149. Pokud níže doporučujeme v zájmu lepší přehlednosti rozdělení paragrafů a odstavců v některých paragrafech na více odstavců, je třeba také v souvislosti s tím upřesnit křížové odkazy.	
--	--	--	---	--

48.			Pokud se týká názvu zákona, odkazujeme na obecnou připomínku uvedenou výše. Část první nazvat „Obecná ustanovení“. Hlavu I nazvat „Úvodní ustanovení“. Díl 1 včetně jeho názvu vypustit.	Vysvětleno. Viz předchozí připomínka.
49.			§ 1 nazvat „Předmět úpravy“. Konstatujeme, že odstavec 1 v § 1 nemá – při nepochybné správnosti uvedeného účelu navrhovaného zákona a tedy jím sledovaných cílů - normativní význam a svým obsahem náleží do důvodové zprávy. Doporučujeme proto omezit § 1 pouze na text stávajícího odstavce 2 bez jeho označení pořadovým číslem. V poznámce pod čarou č. 4 je třeba vložit za slovo „zákona“ slovo „č.“.	Vysvětleno. Vzhledem k malému počtu novelizovaných zákonů považujeme za vhodnější tyto novely nevyčleňovat do zvláštního změnového zákona.
50.			V § 3 odst. 1 písm. a) nepovažujeme za vhodné současně zavádět legislativní zkratku a vymezovat pojem. Doporučujeme proto text písmene a) upravit takto: „a) elektrozařízením elektrické nebo elektronické zařízení, jehož funce....“ V písmenu c) vložit na třetím řádku čárku za slovo „nabytí“. V písmenu e) vypustit slova „jdoucí pěšky“ a za slovo „osobou,“ vložit slova „která jde pěšky,“. Za písmenem j) bodem 3 osamostatnit neoznačený text jako odstavec 2 a uvést jej takto: „(2) Výrobcem elektrozařízení podle odstavce 1 písm. j) se rozumí rovněž podnikatel, který“. Dosavadní odstavce 2 a 3 označit jako odstavce 3 a	Akceptováno částečně.

			4. V písmenu l) vložit za slova „Českou republiku,“ slova „a to“. V souvislosti s dosavadním odstavcem 3 máme pochybnost, zda není uvedenou konstrukcí vytvářena pojmová nejistota, dvojnásob za situace, kdy zde uvedený výčet je pouze příkladný. Podle našeho názoru by i další pojmy, s nimiž návrh tohoto zákona pracuje, měly být pro jeho účely definovány, byť by i šlo o obsahovou recepci těchto pojmů ze zákona o odpadech.	
51.			Díl 2 označit jako „Hlava II“. Oddíl 1 označit jako Díl 1“. V § 4 rozdělit odstavce 1 na odstavce 1 a 2 podle vět a dosavadní odstavec 2 označit jako odstavec 3. V § 5 odst. 1 systematicky zařadit slovo „pouze“ až za slovo „jde-li“.	Vysvětleno. Považujeme za vhodnější původní členění.
52.			Oddíl 2 označit jako Díl 2“. V § 6 odst. 2 písm. b) vložit za slovo „odpadu,“ slova „a to“. V § 7 odst. 1: věta druhá tohoto odstavce je nadbytečná, nicméně kdyby předkladatel trval na jejím uvedení, je třeba nahradit slova „ze zvláštních“ slovy „z jiných“. V poznámce pod čarou č. 9 by podle našeho názoru mělo být nařízení vlády č. 481/2012 Sb. uvedeno na konci této poznámky, tj. za výčtem zákonů, který je navíc taxativní, takže každý zákon (i nařízení vlády) by měl být uveden na samostatném řádku. Pokud by	Akceptováno částečně.

			však věta druhá z odstavce 1 byla vypuštěna, což je dááno ke zvážení výše, bylo by třeba vypustit i poznámku pod čarou č. 9 a legislativně upravit odkazy a číslování poznámek pod čarou. V odstavci 2 nahradit za slovy „vhodnou formou“ slovo „informace“ slovy „zřetelnou informací“.	
53.			Hlavu II označit jako Hlava III.	Vysvětleno. Považujeme za vhodnější původní členění.
54.			V § 9 odstavec 1 formulovat takto: „(1) Povinnosti osob při nakládání s výrobky s ukončenou životností ve fázi od okamžiku jejich zpětného odběru do okamžiku jejich předání zpracovateli nebo k přeshraniční přepravě podle přímo použitelného předpisu Evropské unie o přepravě odpadů12) stanoví tento zákon. Zákon o odpadech se v této fázi nakládání s výrobky s ukončenou životností nepoužije. Toho se nemůže dovolávat ten, kdo nakládá s výrobky s ukončenou životností v rozporu s tímto zákonem.“. Dosavadní odstavce 3 označit jako odstavec 2.	Akceptováno jinak. Odstavec 2 byl vypuštěn na základě zásadních připomínek.
55.			V § 10 odst. 1 nahradit slovo „III“ slovem „IV“. V odstavci 4 nahradit slova „podle věty první“ slovy „pověřeným zástupcem“ a slovo „jestliže“ nahradit slovy „i když“. V odstavci 5 vložit za slova „§ 18“ slova „, a to“.	Akceptováno jinak. Upraveno na základě zásadních připomínek.
56.			V § 11 odst. 1 nahradit slovo „III“ slovem „IV“.	Akceptováno jinak.

			V odstavci 2 písm. a) nahradit slovo „obdobným“ (což má legislativně význam „stejným“) slovem „motivujícím“. Dále doporučujeme zvážit, zda je v odstavci 2 vhodné členění pomocí písmen. Vhodnější by se nám jevila tato formulace: „(2) Vyžaduje-li tento zákon, aby výrobce bez nároku na úplatu, nesmí být konečnému uživateli účtovány jakékoliv náklady či jiné platby, které přímo či nepřímo souvisejí se zpětným odběrem. Možnost finanční motivace konečného uživatele k odevzdání výrobku s ukončenou životností formou výkupu nebo jiným motivujícím způsobem tím není dotčena, nestanoví-li tento zákon jinak.“. V souvislosti s odstavcem 5 doporučujeme v důvodové zprávě uvést příklady, demonstrující „vhodný a účinný způsob“ seznámení konečných uživatelů s povinností výrobce ohledně zpětného odběru.	Upraveno na základě zásadních připomínek
57.			V § 12 rozdělit odstavce 3 na odstavce 3 a 4 podle vět.	Akceptováno částečně.
58.			V § 13 odst. 1 nahradit slovo „III“ slovem „IV“. V odstavci 2 nahradit slova „se považuje za splněnou“ slovy „je splněna“ – nevidíme důvod, proč je zde formulována vyvratitelná domněnka. Odstavec 4 formulovat takto: „(4) Veřejným místem zpětného odběru nemůže být místo dodávky vybraného výrobku u konečného uživatele.“. Opět nevidíme důvod, proč je místo jasné konstatace	

			formulován obrat, připomínající vyvratitelnou domněnku.	
59.			§ 14 nazvat „Spolupráce s obcí“ – o tuto spolupráci se v § 14 jedná.	Vysvětleno. Považujeme za vhodnější, aby v nadpise zůstalo množné číslo.
60.			V § 15 odst. 3 písm. b) vložit za slovo „ohrožuje“ slovo „výrobek“. V odstavci 4 vložit čárku za slovo „nakládá“.	Akceptováno částečně Slovo „výrobek“ doplněno, čárku nelze doplnit s ohledem na smysl ustanovení.
61.			V § 16 odst. 1 nahradit slovo „III“ slovem „IV“. V odstavci 2 písm. c) doplnit text slovy „a ten je tak povinen učinit“.	Vysvětleno. Povinnost výrobce vyplývá z jiného ustanovení.
62.			V § 18 doplnit úvodní část odstavce 2 slovy „tyto části:“, neboť z textu odstavce je patrné, že jde tři výrobce různé výrobce různého zboží, a že jde tedy i o tři seznamy.	Vysvětleno. Takové doplnění nepovažujeme za potřebné.
63.			V § 19 odst. 3 písm. b) a c) nahradit slovo „zvláštního“ slovem „jiného“. V odstavci 4 písm. a) a b) vložit za slova „kontaktní údaje“ slova „jimiž jsou“ a vypustit závorky při ponechání jejich obsahu. V písmenu c) nahradit na konci textu slovo „a“ slovem „nebo“. V písmenu e) nahradit slovo „domácnostech“	Akceptováno částečně.

			slovem „domácnosti“ a slovo „domácnosti“ slovem „ní“. V písmenu h) vložit za slova „životností a“ slovo „způsob“ a za slovo „uživatelů“ vložit (zřejmě) slova „o těchto skutečnostech“ – z navrhované dikce není bezpečně zřejmé, o čem mají být koneční uživatelé informováni. Konečného uživatele primárně zajímá zajištění zpětného odběru výrobku s ukončenou životností, a méně již jeho zpracování, využití atd.	
64.			V § 20 odst. 2 osamostatnit první dvě věty jako odstavec 2 a zbytek textu označit jako odstavec 3. V novém odstavci 3 vypustit slovo „stanovené“ a za slovo „lhůtě“ doplnit slova „stanovené v odstavci 2“. Slovo „3“ nahradit slovem „4“. Dosavadní odstavec 3 označit jako odstavec 4.	Akceptováno jinak. Upraveno jinak na základě zásadních připomínek.
65.			V § 21 odst. 1 nahradit slovo „pozměněných“ slovy „změn těchto“. Jinak se ovšem pozastavujeme nad principem, který je zde navrhován: podle našeho názoru by měly být navrhované změny po marném uplynutí třicetidenní lhůty ministerstvem zamítnuty, a ne že by měly být – při nedoložení úplnosti nebo správnosti údajů – potvrzeny. Doporučujeme tuto věc ještě znovu posoudit. V souvislosti s tím je zřejmě problematicky formulován i odstavec 2 písm. a). V odstavci 2 písm. b) vypustit slova „věty druhé“.	Akceptováno jinak. Upraveno jinak na základě zásadních připomínek.
66.			V § 22 odst. 3 doporučujeme přeformulovat poslední větu, tak aby bylo zcela jasné, kdy se rozhodnutí	Akceptováno jinak. Upraveno jinak na základě zásadních připomínek.

			vydává (současný text lze vyložit i tak, že se rozhodnutí nevydává i v případě, že je vyřazení ze Seznamu odmítnuto, což nepovažujeme za možné).	
67.			V § 23 doporučujeme rozdělit odstavec 2 na odstavce 2 a 3 podle vět.	Akceptováno jinak. Upraveno jinak na základě zásadních připomínek.
68.			V § 24 doporučujeme rozdělit odstavec 1 na odstavce 1 a 2 tak, že odstavec 1 by byla věta první a odstavcem 2 zbytek textu. Ve větě druhé se sice hovoří o tom, že „Ministerstvo zveřejňuje aktuální Seznam“, ale podle našeho názoru chybí povinnost ministerstva udržovat seznam trvale v aktuálním tj. posledním platném stavu. Doporučujeme tuto povinnost do § 24 zahrnout jako odstavec 2. V písmenu f) je třeba slova „značky vybraných výrobků“ nahradit slovy „značka vybraného výrobku“. V souvislosti s tím však připomínáme čl. 40 odst. 5 Legislativních pravidel vlády, která hovoří o tom, že se v právním předpisu užívá zpravidla jednotného čísla. Doporučujeme proto návrh z tohoto hlediska prověřit a množné číslo užít pouze v těch případech, kdy je to významově nutné. Některé připomínky ve směru užití jednotného čísla uvádíme níže. V písmenu g) doporučuje zvážit nahrazení slova „použitý“ slovem „používaný“.	Vysvětleno. Toto vyplývá z povinnosti zveřejňovat aktuální Seznam. V uvedených případech považujeme za vhodnější ponechat množné číslo.
69.			V § 26 odst. 1 písm. c) se hovoří o toku zpětně odebraných výrobků. Za vhodnější bychom	Vysvětleno.

			považovali hovořit o pohybu zpětně odebraných výrobků. Doporučujeme proto tuto terminologickou záměnu, která se týká i § 55 odst. 1 písm. d), § 125 odst. 2 písm. g) a § 145 odst. 6 V odstavci 3 doporučujeme nahradit slovo „smí“ slovem „může“, a tuto náhradu provést i na všech místech návrhu, kdy se pojem „smí“ vyskytuje (např. § 41 úvodní část odstavce 1 a odstavec 2, § 46 odst. 2, § 55 odst. 4, § 103 odst. 4, § 112 odst. 4 atd.). V závěru odstavce 3 vypustit slova „tak, aby nedocházelo ke zdvojování údajů“, a to pro nadbytečnost. Postačí, jestliže zákon stanoví povinnost výrobce nebo provozovatele vykázat dané údaje pouze jednou – proč se tak má dít je věcí důvodové zprávy.	Nutno ponechat pojem „tok“, který se v tomto kontextu ustáleně používá.
70.			V § 27 odst. 1 vypustit slovo „kalendářní“, na posledním řádku odstavce vložit za slovo „zprávu“ slovo „zaslat“, za slovo „března“ vložit slova „běžného roku“ a slovo „zaslat“ vypustit. V odstavci 3 nahradit slova „Obsahové náležitosti“ slovem „Náležitosti“ – tj. náležitosti jak obsahové, tak formální.	Vysvětleno. Považujeme za vhodnější ponechat původní text.
71.			§ 29 doporučujeme formulovat (s přihlédnutím k textu důvodové zprávy k tomuto ustanovení) takto: <i>„§ 29</i> <i>Zveřejňování údajů</i> <i>Ministerstvo zveřejňuje souhrnné údaje získané z ročních zpráv o výrobcích s ukončenou životností v podobě sumarizovaných dat, které nejsou spojeny s konkrétním výrobcem, a to způsobem umožňujícím</i>	Vysvětleno. Považujeme za vhodnější ponechat původní text.

			<i>dálkový přístup. “.</i>	
72.			V § 30 považujeme za poněkud problematický dovětek v písmenu b) o odpovědnosti výrobce, jestliže jeho smluvně zavázaný provozovatel kolektivního systému nezajistí plnění smluvně převzatých povinností. Tento dovětek je formulován i nad rámec harmonizace a jeho opodstatněnost doporučujeme ještě znovu posoudit.	Vysvětleno. Považujeme za nezbytné ponechat původní text.
73.			V § 31 odst. 1 vložit za slova „trh poskytnout“ slovo „finanční“. V odstavci 3 vložit za slovo „ani“ slova „nemohou být“. V souvislosti s odstavcem 4 máme za to, že spíše než o způsob ukládání peněžních prostředků na zvláštní vázaný účet jde o určení jejich výše a intervalu (periodicity) jejich ukládání. Doporučujeme věc ještě znovu posoudit a případně odstavec 4 v naznačeném směru zpřesnit.	Vysvětleno. Text v odstavci 4 odpovídá sledovanému účelu.
74.			V nadpisu § 32 vložit za slovo „Použití“ slovo „peněžních“. V odstavci 3 vložit za slovo „čerpání“ slova „peněžních prostředků“.	Akceptováno.
75.			V § 33 odst. 3 zařadit slovo „vede“ již za slova „banku, která“.	Akceptováno.
76.			V § 36 odst. 2 nahradit v zaváděné legislativní	Akceptováno částečně.

			zkratce slovo „společníci“ slovem „společník“). V úvodní části písmene k) nahradit slovo „ , přičemž“ slovy „s tím, že“. V odstavci 3 písm. a) doplnit text slovy „v oblasti výrobků s ukončenou životností, jako má žadatel,“. V písmenu b) nahradit slovo „zvláštního“ slovem „jiného“ a za slovo „předpisu18)“ vložit čárku. Tato připomínka platí obecně, např. pro § 37 odst. 1 písm. b) a c), § 51 odst. 1 písm. a) a odstavec 3 nebo pro § 119 odst. 3. V úvodní části odstavce 4 vypustit slovo „dále“. Tato připomínka platí obecně, např. i pro § 58 úvodní část odstavce 2, § 79 odst. 2, § 85 odst. 2, § 124 úvodní část odstavce 2, § 132 odst. 5, § 135 úvodní část odstavce 2 nebo pro § 136 odst. 2. Odstavce 5 rozdělit na odstavce 5 a 6 podle vět. Z dosavadní věty druhé vypustit slova „v každém případě“.	
77.			V § 37 úvodní část odstavce 1 považujeme za vhodnější obrat, že žádost se podává ministerstvu“, než že žádost se podává u ministerstva. V odstavci 2 vložit za slovo „údaje“ slova „ , jimiž jsou“ a vypustit závorky při ponechání jejich obsahu.	Akceptováno.
78.			V § 38 odst. 4 písm. b) vypustit slovo „dále“, slovo „domácnostech“ nahradit slovem „domácnosti“ a slovo „domácnosti“ nahradit slovem „domácnost“.	Vysvětleno. Považujeme za vhodnější původní text návrhu.
79.			V § 39 písm. b) nahradit slovo „mající vliv“ slovy „ , který má vliv“.	Akceptováno.

80.			V § 40 rozdělit odstavce 2 na odstavce 2 a 3 podle vět a dosavadní odstavce 3 označit jako odstavce 4. V jeho textu vložit slova „tuto skutečnost“ již za slovo „oznámit“.	Akceptováno jinak. Upraveno jinak na základě zásadních připomínek.
81.			V § 41 odst. 2 nahradit slova „takovém případě“ slovy „těchto případech“ (jde o dva případy - podle § 91 odst. 1 a § 63).	Akceptováno.
82.			V § 45 odst. 4 slovo „použije“ vložit již za slovo „smlouvy“, čímž se docílí legislativně obvyklého obratu	Akceptováno.
83.			V souvislosti s § 47 odst. 3 klademe otázku, zda v tomto ustanovení nechybí nařízení a provedení výkonu rozhodnutí nebo exekuce, jako je to uvedeno v § 49 odst. 6 ? Pokud ano, je třeba ustanovení v tomto směru doplnit. V úvodní části odstavce 5 nahradit slovo „umožnilo“ slovem „umožňovalo“.	Vysvětleno. Rozdíl je úmyslný.
84.			V § 49 odst. 6 nahradit slovo „Prostředky“ slovy „Peněžní prostředky“, a za slova „exekuce, ani“ vložit slova „nemohou být“. V odstavci 7 vložit za slovo „čerpání“ slovo „peněžních“ a odstavce rozdělit na odstavce 7 a 8 podle vět.	Akceptováno
85.			V § 50 odst. 1 nahradit slovo „cílenou“ slovem „zaměřenou“.	Akceptováno částečně.

86.			V § 51 v úvodní části odstavce 1 nahradit slovo „minimálně“ slovem „nejméně“. V odstavci 2 doporučujeme zvážit, zda se spíše než o „postavení ovládající osoby nebo ovládané osoby“, což je dikce poněkud nejasná, nemá jednat o ovládající nebo ovládanou osobu podle zákona o obchodních korporacích (§ 74 a násl.). Ve větě druhé tohoto odstavce nahradit slova „Prostřednictvím postupu“ slovem „postupem“. V odstavci 3 nahradit slovo „zaměstnávající“ slovem „zaměstnávajícího“ a slovo „svých“ slovem „jeho“. V odstavci 4 nahradit slovo „zachována“ slovem „splněna“.	
87.			V § 52 odst. 2 vložit za slovo „plní“ slovo „alespoň“ a za slova „zákonem a“ slova „alespoň minimální“.	Akceptováno jinak. Dané ustanovení bylo vypuštěno na základě zásadních připomínek.
88.			V § 53 v úvodní části odstavce 2 nahradit slovo „musejí“ slovem „musí“. V písmenu b) nahradit slovo „minimálně“ slovem „nejméně“. V písmenu d) vložit za slovo „lhůtu“ slova „nejméně 60 dnů“ a slova „v délce nejméně 60 dnů,“ nahradit slovem „a“. V souvislosti s písmenem f) doporučujeme doplnit délku lhůty pro podání námitek (např. obratem, že „námítky lze podat nejdéle do“) a princip, že k později podaným námitkám se nepřihlíží.	Akceptováno jinak. Dané ustanovení bylo vypuštěno na základě zásadních připomínek.

89.			V § 55 odst. 3 nahradit slovo „a“ slovem „nebo“. V odstavci 4 slova „tak, aby nedocházelo ke zdvojování údajů“ vypustit - viz naše připomínka k § 26 odst. 3.	Vysvětleno. Považujeme za vhodnější ponechat původní text.
90.			V § 56 odst. 2 doporučujeme větu druhou systematicky zařadit až do odstavce 5 při jeho celkové reformulaci – viz níže, a větu třetí systematicky zařadit jako větu druhou do odstavce 1 s tím, že v jejím textu bude slovo „zachází“ nahrazeno slovem „nakládá“. Odstavec 5 formulovat takto: <i>„(5) Prováděcí právní předpis stanoví</i> <i>a) strukturu přehledu hospodaření provozovatele kolektivního systému, která odpovídá požadavkům uvedeným v § 47 odst. 5, a</i> <i>b) obsahové náležitosti a rozsah roční zprávy o výrobcích s ukončenou životností.“.</i>	Akceptováno jinak. Dané ustanovení bylo přepracováno na základě zásadních připomínek.
91.			V § 60 odst. 2 nahradit čárku na konci text slovem „nebo“ s tím, že bude-li tato připomínka přijata, lze písmeno c) vypustit a text písmene b) ukončit slovem „systému“. Touto úpravou jsou dány obě možnosti podle písmen a) a b), nebo každá z nich samostatně. Tatáž připomínka platí i pro § 77 odst. 2.	Vysvětleno. Považujeme za vhodnější ponechat původní text
92.			V § 61 odst. 3 nahradit slovo „ , přičemž“ slovy „s tím, že“ a za slova „k poručení povinností vedly“ vložit slova „a skutečnost“. V odstavci 4 písm. f) nahradit slovo „dle“ slovem	Akceptováno částečně.

			„podle“. V odstavci 5 osamostatnit větu první jako odstavce 5 a zbytek textu označit jako odstavec 6. Dosavadní odstavec 6 označit jako odstavec 7.	
93.			V § 68 doplnit písmeno c) slovy „ , má-li koordinační centrum více než 5 členů“. Toto doporučení má vazbu na § 71 odst. 3 písm. d) a dále na § 73 odst. 2, který stanoví, že kontrolní komise nezřizuje koordinační centrum, které má méně než 5 členů. V § 68 písm. c) je však kontrolní komise uvedena bez dalšího, což navozuje dojem, že (bez ohledu na počet členů koordinačního centra) jde o jeho obligatorní orgán. Doporučujeme proto již v tomto ustanovení zakotvit podmínku počtu členů koordinačního centra, podmiňující existenci kontrolní komise, a v § 73 odst. 2 větu první vypustit, větu druhou tohoto odstavce formulovat (pro bezprostřední návaznost textu) jako větu druhou odstavce 1 a legislativně upravit číslování odstavců.	Akceptováno jinak. Část zákona upravující institut koordinačního centra byla komplexně přepracována na základě zásadních připomínek.
94.			V § 70 odst. 2 nahradit slovo „též“ slovem „i“.	Akceptováno jinak. Část zákona upravující institut koordinačního centra byla komplexně přepracována na základě zásadních připomínek.
95.			V § 76 odst. 4 vypustit slovo „dále“, za slovo „není“ vložit slovo „ani“, slova „z nichž“ nahradit slovy „ze kterých“ a za slova „osoby se“ vložit slova „tyto informace“.	Akceptováno jinak. Část zákona upravující institut koordinačního centra byla komplexně přepracována na základě zásadních připomínek.

96.			V § 77 formulovat odstavce 1 takto: <i>„(1) Na činnost koordinačního centra a na plnění povinností, které tento zákon stanoví členům koordinačního centra, dohlíží ministerstvo.“.</i>	Akceptováno jinak. Část zákona upravující institut koordinačního centra byla komplexně přepracována na základě zásadních připomínek.
97.			V § 78 odst. 1 nahradit slova „co taková situace“ slovy „kdy tato okolnost“. Odstavec 2 formulovat takto: <i>„(2) Před skončením likvidace koordinačního centra předá likvidátor ministerstvu veškeré dokumenty vzniklé z činnosti koordinačního centra a dokumenty centru při jeho činnosti předané. Ministerstvo nakládá s předanými dokumenty v souladu s právními předpisy upravujícími archivnictví a spisovou službu²⁶⁾“.</i> Odstavec 4 rozdělit na odstavce 4 a 5 podle vět.	Akceptováno jinak. Část zákona upravující institut koordinačního centra byla komplexně přepracována na základě zásadních připomínek.
98.			Pokud jde o § 79, považujeme za nezvyklé vymezovat působnost celého zákona až v tomto ustanovení. Pokud má být vymezena skutečně působnost celého zákona, je třeba tak učinit v úvodních ustanoveních. Pokud jde o vymezení toho, nač se vztahuje, resp. nevztahuje díl 1 hlavy III, je třeba to vyjádřit výslovně. V odstavci 4 písm. c) vložit čárku za slovo „instalace“ a zvážit, zda spíše než o část instalace se nemá jednat o součást těchto instalací. V souvislosti s písmenem d) klademe otázku, zda namísto slovo „nebylo“ nemá být uvedeno slovo „bylo“.	Akceptováno jinak. Jedná se specificky o působnost pro oblast elektrozařízení, proto považujeme za vhodné takto ponechat.

99.			V § 80 dost. 1 písm. b) nahradit slova „jim podobná“ slovy „jemu podobné“. V písmenu c) nahradit slovo „nichž“ slovem „kterých“, slovo „kalendářním“ vypustit a za slova „rokem uváděl“ vložit slova „tento výrobce“.	Vysvětleno. Považujeme za vhodnější ponechat původní text
100.			V § 81 odst. 2 nahradit slova „Osoba podle věty první“ slovy „Tato osoba“ V poslední větě odstavce vložit za slova „odst. 4“ slovo „tím“ a slova „ustanovením tohoto odstavce“ vypustit.	Vysvětleno. Považujeme za vhodnější ponechat původní text
101.			V § 84 odst. 1 písm. b) nahradit slovo „domácností“ slovem „domácnosti“. V úvodní části odstavce 2 a v písmenu c) nahradit slovo „domácnostech“ slovem „domácnosti“. V odstavci 3 nahradit slova „se považují za splněné“ slovy „jsou splněny“. Nevidíme důvod, proč je zde formulována vyvratitelná domněnka. V důvodové zprávě specifikovat význam (obsah) zkratky „kWp“.	Vysvětleno. Považujeme za vhodnější ponechat původní text
102.			V § 85 odst. 2 vložit za slova „bez vázání“ slova „zpětného odběru“. V odstavci 4 doplnit slovo „obdobně“.	Vysvětleno. Považujeme za vhodnější ponechat původní text
103.			V § 86 odst. 2 nahradit slova „by se měla týkat“ slovy „se týkají“. V odstavci 3 písm. a) nahradit slovo „nichž“ slovem „kterých“.	Akceptováno částečně.

			V odstavci 4 a 5 nahradit slova „hierarchie způsobů“ slovem „způsobu“.	
104.			V § 87 odst. 1 písm. c) nahradit slovo „minimálně“ slovem „nejméně“. V odstavci 2 nahradit slova „která byla zpětně odebrána“ slovy „které bylo takto zpětně odebráno“, slovo „vyvezena“ slovem „vyvezeno“ a slova „v souladu s ustanovením věty první“ vypustit.	Vysvětleno. Považujeme za vhodnější ponechat původní text
105.			V § 88 odst. 1 vložit za slova „provozováno bez“ slovo „tohoto“ a slova „podle věty první“ vypustit. V odstavci 4 nahradit slovo „zvláštními“ slovem „jinými“. Tato připomínka platí obecně, např. i pro § 119 odst. 3.	Akceptováno částečně.
106.			V § 89 odst. 1 a 2 nahradit slovo „domácností“ slovem „domácnosti“. V odstavci 1 vložit za slovo „2005“ slovo „včetně“.	
107.			V nadpisu § 90 a v úvodní části odstavce 1 nahradit slovo „domácností“ slovem „domácnosti“. V odstavci 1 písm. a) nahradit slovo „srpna“ slovem „srpnu“. V písmenech b) a c) vložit za slovo „2005“ slovo „včetně“.	Vysvětleno. Považujeme za vhodnější ponechat původní text.
108.			V § 91 odst. 1 a 3 máme určitou nejasnost v datech a	Akceptováno částečně.

			jejich vzájemných vztazích. Doporučujeme ještě toto ustanovení zvážit z hlediska jednoznačnosti a případně i doplnit důvodovou zprávu tak, aby byly vazby mezi jednotlivými termíny jasné. V odstavci 6 nahradit slovo „bankovním“ slovem „tomto“ a slova „podle věty první“ vypustit.	
109.			V § 93 v úvodní části odstavce 1 zavést za slovy „nebo přes ni“ legislativní zkratku „(dále jen „přeshraniční přeprava“)“. V odstavci 2 písm. c) nahradit slova „jako jsou“ slovem „zejména“. V odstavci 3 se hovoří o soukromém nebo osobním použití přepravovaného elektrozařízení. Mezi těmito termíny nevidíme v dané souvislosti rozdíl, a proto doporučujeme zvolit jeden či druhý pojem, a pokud je třeba užít obou pojmů, jak je navrhováno, specifikovat jejich rozdíl v důvodové zprávě. V odstavci 4 nahradit slovo „oprávněny“ slovem „oprávnění“. V odstavci 5 v návaznosti na doporučované zavedení legislativní zkratky vložit za slovo „Při“ slovo „přeshraniční“ a slova „do České republiky, z ní nebo přes ni“ vypustit. V odstavci 6 prověřit správnost odkazu na odstavec 4 větu druhou, neboť tato věta hovoří pouze o dokladu, nikoli však o postupu.	Vysvětleno. Považujeme za vhodnější ponechat původní text.
110.			V § 95 písm. e) nahradit slovo „například“ slovem „zejména“ a slovo „a“ slovem „nebo“.	Akceptováno částečně. .

111.			V § 96 odst. 3 písm. a) zvážit nahrazení slova „hmotnostních“ slovy „hmotnostního podílu“.	Vysvětleno. Považujeme za vhodnější ponechat původní text
112.			V § 98 odst. 2 písm. a) nahradit slova „podrobnosti způsobu“ slovem „způsob“ s tím, že toto písmeno odkazuje na odstavec 1 jako celek, zatímco v písmenu b) odstavce 1 se o označování nemluví, tam se hovoří o opatřování údajů.	Vysvětleno. Považujeme za vhodnější ponechat původní text
113.			V § 99 odst. 3 vypustit slovo „předchozích“ a za slovo „odstavcích“ nahradit slovy „1 a 2“. V § 101 odst. 5 nahradit slovo „musejí“ slovem „musí“. V § 103 odst. 4 nahradit slovo „smí“ slovem „může“. V § 104 odst. 3 nahradit slovo „smí“ slovem „může“. V § 105 odst. 2 doplnit text odstavce slovem „obdobně“.	Vysvětleno. Považujeme za vhodnější ponechat původní text
114.			Doporučujeme z věcného hlediska posoudit obsah § 112 odst. 3, kdy obec bude - zřejmě na svůj náklad - přejímat odpadní pneumatiky od konečných uživatelů i za situace, kdy výrobce pneumatik nesplnil svou zde stanovenou povinnost.	Vysvětleno. Bude ponechán původní text.
115.			V § 115 odst. 1 a 3 v návaznosti na výše doporučené zavedení legislativní zkratky vložit za slovo „Při“ slovo „přeshraniční“ a slova „do České	Vysvětleno. Považujeme za vhodnější ponechat původní text

			republiky, z ní nebo přes ní“ vypustit.	
116.			V § 118 odst. 4 písm. b) vložit za slova „kapalin a „ slovo „o“. V § 120 odst. 4 vložit za slovo „bylo“ slovo „skutečnému“. V § 123 odst. 1 písm. f) čárku za slovem „autobaterii“ nahradit slovem „a“. V písmenu h) nahradit slovo „vozidla“ slovem „vozidlo“.	Vysvětleno. Považujeme za vhodnější ponechat původní text
117.			§ 124 rozdělit na § 124 a 125, opatřené skupinovým nadpisem „Povinnosti zpracovatele vozidel s ukončenou životností“ s tím, že § 124 budou tvořit stávající odstavce 1 až 3 a jako odstavec 4 bude označen dosud neoznačený text v závěru odstavce 3, dosavadní odstavce 4 až 7 budou označeny jako odstavce 1 až 4 nového § 125. Bude-li tato připomínka přijata, je třeba zpřesnit označení následujících paragrafů a v celém následujícím textu návrhu i křížové odkazy počínaje nově formulovaným § 125.	Vysvětleno. Považujeme za vhodnější ponechat původní text
118.			V § 125 odst. 2 a 3 uvést do jednotného čísla (hovořit o vozidle, nikoli vozidlech). V odstavci 2 písm. f) nahradit slovo „toku“ slovem „pohybu“ a za slova „použití, nebo“ vložit slovo „k“.	Vysvětleno. Považujeme za vhodnější ponechat původní text
119.			V § 130 odst. 1 a 2 je opět z nám nejasných důvodů formulována vyvratitelná domněnka, ačkoli by podle	Vysvětleno.

			našeho názoru mělo platit, že výrobce nebo pověřený zástupce, resp. provozovatel solární elektrárny vynaložil veškeré úsilí, jestliže jsou podmínky odstavce 1 nebo 2 splněny. Odstavec 6 rozdělit na odstavce 6 a 7 podle vět.	Považujeme za vhodnější ponechat původní text
120.			V § 132 odst. 2 vložit za slova „zákona a“ slovo „právních“. V úvodní části odstavce 5 slovo „dále“ vypustit, za slovo „přístupné“ vložit čárku a na konci úvodní části odstavce čárku vypustit.	Vysvětleno. Považujeme za vhodnější ponechat původní text
121.			V § 138 písm. b) nahradit slovo „dle“ slovem „podle“. Zvážit omezení nadpisu § 140 pouze na slovo „Kontrola“. Čeho se tato kontrola týká, je dostatečně patrné u obsahu tohoto ustanovení. V § 143 vložit za slovo „jednu“ slovo „každého“. V § 144 odst. 1 vložit za slovo „Sb.“ čárku.	Akceptováno částečně.
122.			V § 147 odst. 1 vložit za slovo „uplynutím“ slovo „této“ a slova „podle věty první“ vypustit. V odstavci 2 nahradit slovo „dle“ slovem „podle“. Pokud dojde k rozdělení návrhu na dva zákony, bude třeba v doprovodných novelizacích upřesnit v poznámkách pod čarou název zákona o vybraných výrobcích s ukončenou životností.	Vysvětleno. Považujeme za vhodnější ponechat původní text
123.	Ministerstvo spravedlnosti	<u>K užívání legislativních zkratk</u>	Upozorňujeme, že v předloženém návrhu zákona jsou totožné legislativní zkratky zavedeny pro různá slovní spojení, resp. jejich užívání je nedůsledné a tím i	Vysvětleno. Podle názoru předkladatele nedochází k nejasnostem

			matoucí. Jako příklad uvádíme legislativní zkratku „výrobce“, jejíž význam je definován jednak v § 3 odst. 1 písm. i) jednak v § 8 odst. 2 návrhu zákona. Právě uvedená zkratka je nadto užívána i v ustanoveních, kde by měla být užita jiná zkratka, a jejichž význam, resp. určení povinných subjektů, je tímto nejasné a matoucí (srov. např. § 99 návrhu zákona). Vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem doporučujeme odstranit z návrhu zákona legislativní zkratky obsahující vícero významů a provést revizi užívání legislativních zkratek v jednotlivých ustanoveních.	ohledně významu pojmů.
124.		<u>K § 4 odst. 2</u>	Podle uvedeného ustanovení je každý povinen nakládat s výrobky s ukončenou životností pouze způsobem, který je v souladu s předloženým návrhem zákona, zákonem o odpadech a „jinými právními předpisy vydanými na ochranu životního prostředí a zdraví lidí“. Upozorňujeme, že adresáti právních norem jsou povinni plnit povinnosti jim náležící bez ohledu na účel předmětné úpravy, přičemž v souvislosti s nakládáním s věcmi plynou osobám povinnosti taktéž z občanského zákoníku a dalších právních předpisů. Doporučujeme proto z návrhu uvedeného ustanovení slova „vydanými na ochranu životního prostředí a zdraví lidí“ bez náhrady vypustit.	Vysvětleno. Považujeme za vhodnější ponechat původní text
125.		<u>K § 10 odst. 5</u>	Konstatujeme, že z hlediska delikt ní odpovědnosti, ať již soukromoprávní, veřejnoprávní či trestněprávní, neodpovídá pověřený zástupce za plnění povinností výrobce pouze do svého výmazu ze Seznamu	Vysvětleno. Odpovědnost pověřeného zástupce je vázána na zápis v Seznamu.

			výrobců, nýbrž do zániku své subjektivity, popřípadě do zániku odpovědnosti na základě promlčení, resp. prekluze. Doporučujeme proto přeformulovat uvedené ustanovení ve smyslu právě předestřené konstatování.	
126.		<u>K § 36 odst. 2 písm. e)</u>	Podle uvedeného ustanovení musí být výše základního kapitálu společnosti s ručením omezeným, jež žádá o oprávnění k provozování kolektivního systému, alespoň 2 000 000 Kč, nebo 80 000 EUR. Upozorňujeme, že v situaci, kdy jsou jednotliví provozovatelé kolektivního systému povinni vytvářet finanční rezervu podle § 49 návrhu zákona, postrádá shora uvedené ustanovení smysl, jelikož zajišťovací funkci ve vztahu k účelu činnosti provozovatele kolektivního systému plní shora uvedená finanční rezerva. Doporučujeme proto uvedené ustanovení z návrhu vypustit.	Vysvětleno. Toto omezení bylo stanoveno na základě důkladné analýzy.
127.		<u>K § 45 odst. 5</u>	Upozorňujeme, že navržené ustanovení nestanovuje, do kolika dní před konáním valné hromady mají být v ustanovení uvedené listiny Ministerstvu životního prostředí předloženy.	Akceptováno jinak. Upraveno na základě zásadních připomínek.
128.		<u>K § 53</u>	Předmětné ustanovení obsahuje speciální ustanovení o veřejné soutěži o nejvhodnější nabídku, přičemž na vícero místech používá namísto pojmu „navrhovatel“ pojem „zpracovatel“. Toto označení považujeme za nepřesné, jelikož ne každý zpracovatel ve smyslu § 3 odst. 1 písm. r) návrhu zákona bude účastníkem, tj. navrhovatelem, veřejné soutěže o nejvhodnější nabídku. Doporučujeme proto nahradit v ustanovení užitě slovo „zpracovatel“ slovem „navrhovatel“.	Akceptováno jinak. Dané ustanovení bylo vypuštěno na základě zásadních připomínek.

129.		<u>K § 57</u> <u>písm. a)</u>	Z dikce předmětného ustanovení není zřejmé, zda doba 7 let počíná běžet dnem, kdy byly údaje do evidence zapsány, či zda dnem, kdy došlo k jejich změně, resp. výmazu z evidence. Doporučujeme počátek doby pro uchování záznamů do ustanovení doplnit.	Vysvětleno. Považujeme ze dostatečně zřejmé, kdy nastává počátek doby uchovávání záznamů.
130.		<u>K § 86 odst. 2</u>	Předmětné ustanovení po našem soudu postrádá normativní význam. Doporučujeme jej proto z návrhu bez náhrady vypustit.	Akceptováno jinak. Ustanovení bylo upřesněno, aby byl zřejmý jeho normativní význam.
131.		<u>K § 115</u>	Splnění všech podmínek stanovených v § 115 odst. 1 v případě jakéhokoliv převozu opotřebovaných pneumatik po území České republiky považujeme za nepřiměřené. Doporučujeme proto do § 115 začlenit výjimku obdobnou ustanovení § 93 odst. 3 návrhu zákona.	Vysvětleno. Je nutno stanovit takto.
132.		<u>K § 129</u> <u>odst. 1</u> <u>písm. d)</u>	Není zřejmé, z jakého důvodu má být postihováno pouze porušení povinností stanovených v § 15 odst. 2 písm. a), f) a g), a nikoliv porušení jiných povinností, stanovených v § 15 odst. 2. Doporučujeme proto slova „písm. a), f) nebo g)“ z návrhu bez náhrady vypustit.	Akceptováno jinak. Navržená úprava přestupků bude revidována tak, aby pro porušení každé povinnosti byla stanovena sankce.
133.		<u>K § 132</u> <u>odst. 3</u> <u>písm. b)</u> <u>bodu 2</u>	S ohledem na návaznost § 31 a § 32 návrhu zákona doporučujeme v předmětném ustanovení nahradit slova „podle § 31 odst. 2“ slovy „podle § 32 odst. 2“.	Akceptováno jinak. Úprava přestupků bude celkově revidována na základě zásadních připomínek MV.

134.		<u>K části C důvodové zprávy</u>	Přestože předložený návrh předjímá omezení výkonu vlastnického práva k výrobkům s ukončenou životností, jakož i stanovuje sankce za přestupky, důvodové zpráva neobsahuje zhodnocení dopadů navržené úpravy do práv garantovaných čl. 7 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě. Doporučujeme proto důvodovou zprávu doplnit o zhodnocení slučitelnosti navržené úpravy s Úmluvou a jejím Dodatkovým protokolem.	Vysvětleno. Vzhledem k povaze tohoto právního předpisu nepovažujeme toto doplnění důvodové zprávy za potřebné.
135.	Ministerstvo vnitra	<u>Obecně k návrhu:</u>	1. Poměrně často se také v návrhu zákona objevuje text výslovně odkazující na ustanovení tohoto zákona. Navrhujeme provést revizi celého zákona a tato slova vypustit, neboť je nadbytečné opakovaně odkazovat na „tento zákon“, když je zřejmé, že pravidla v dané oblasti bude stanovovat právě tento zákon (např. § 5, § 7 odst. 1, § 8 odst. 1, § 12 atd.). 2. Návrh zákona o vybraných výrobcích s ukončenou životností opakovaně odkazuje na zákon o odpadech, což je podle našeho názoru nadbytečné. Stěžejní je § 2 odst. 4 tohoto návrhu, z něhož vyplývá subsidiarita zákona o odpadech, tudíž je zbytečné v dalších ustanoveních opětovně na zákon o odpadech odkazovat - např. § 4, § 6 odst. 2 písm. d) atd.	Vysvětleno. Podle názoru předkladatele jsou tyto odkazy použity pouze tam, kde je to nezbytné pro jasnost a jednoznačnost textu.
136.		<u>K § 5 odst. 2:</u>	Doporučujeme vypustit druhou větu pro nadbytečnost, neboť uvedené pravidlo lze implicitně dovodit již z odstavce 1 věty první. To samé lze v podstatě říci i o větě první v odstavci 2. Dáváme proto ke zvážení vypuštění celého odstavce 2.	Vysvětleno. Považujeme za nutné toto ponechat (i v návaznosti na obdobné ustanovení v zákoně o odpadech).

137.		<u>K § 10 odst. 5:</u>	Odstavec doporučujeme uvést ve znění: „Pověřený zástupce odpovídá za plnění povinností výrobce po dobu, po kterou je zapsán v Seznamu výrobců“. Skutečnost, že výrobce odpovídá za plnění povinností od okamžiku zápisu do Seznamu, vyplývá jasně z toho, že za plnění odpovídá po celou dobu, po kterou je v Seznamu zapsán.	Akceptováno.
138.		<u>K § 11 odst. 5:</u>	Navrhujeme vypustit z ustanovení slova „prostřednictvím distributorů“, neboť výrobce může uvádět výrobek na trh sám a k naplnění účelu postačí povinnost zajistit, aby byl konečný uživatel vhodným a účinným způsobem informován.	Vysvětleno. Považujeme za nutné toto ponechat.
139.		<u>K § 17 odst. 3 písm. c):</u>	V ustanovení se demonstrativně (s ohledem na slova „zejména“ a „například“) uvádí, jaké informace o výrobcích se vedou v Registru. Doporučujeme, aby zákon jednoznačně (tedy taxativně) stanovil, které údaje mají být v Registru jakožto informačním systému veřejné správy vedeny.	Vysvětleno. V tomto případě není taxativní výčet možný.
140.		<u>K § 19 odst. 3 a § 37 odst. 1:</u>	Upozorňujeme na návrh zákona o službách vytvářející důvěru pro elektronické transakce, který je v současné době projednáván v pracovních komisích Legislativní rady vlády a kterým mimo jiné dochází ke zrušení zákona č. 227/2000 Sb., o elektronickém podpisu a o změně některých dalších zákonů (zákon o elektronickém podpisu). Současně s tímto návrhem zákona je projednáván i návrh zákona, kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o službách vytvářejících důvěru pro elektronické transakce, kterým	Akceptováno.

			se navrhuje vypustit z jednotlivých zvláštních zákonů úpravu konkrétní technologie podepisování dokumentů. V ustanoveních, ve kterých je to možné, dochází k vypuštění pojmů elektronický podpis, elektronická značka a elektronické časové razítko a jejich typů bez náhrady s tím, že bude využito subsidiarity procesních předpisů, zejména správního řádu (náležitostí podání či rozhodnutí), nebo i jiných předpisů. V případech, kdy uvedený postup není možný, dochází k náhradě obecnějšími pojmy technologicky neutrálními, která jsou pro právní předpis žádoucí, tak, aby v budoucnu nemuselo docházet k novelizacím jednotlivých zákonů. V případě budoucí změny technologie budou pozměněna pouze dotčená ustanovení zákona o službách vytvářejících důvěru pro elektronické transakce, zatímco jiné právní předpisy obsahující pravidla používání elektronického podpisu nebude nutné měnit. Obecnější pojem současně umožňuje reflektovat existenci tzv. fikce podpisu úkonu učiněného datovou schránkou jako alternativy jeho podepsání elektronickým podpisem, eventuálně i další komunikační kanály. Vzhledem k výše uvedenému doporučujeme spojit písmena b) a c) do jednoho ustanovení tohoto znění: <i>„b) v elektronické podobě podepsané způsobem, se kterým jiný právní předpis spojuje účinky vlastnoručního podpisu¹⁵⁾).</i> <i>15) § 18 odst. 2 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů.</i> <i>§ 6 odst. 1 zákona č. .../2016 Sb., o službách vytvářejících důvěru pro elektronické transakce.“.</i> S ohledem na skutečnost, že při alternativním podání žádosti v listinné a současně elektronické podobě se u	
--	--	--	--	--

			elektronické podoby nevyžaduje podepsání, je nutné v případě podání žádosti ryze v elektronické podobě explicitně uvést požadavek na podpis (který by jinak byl pro subsidiaritu správního řádu nadbytečný). Je-li však výslovně uveden požadavek na podpis v případě podání žádosti ryze v elektronické podobě, považujeme za nezbytné uvést požadavek na podpis i v písmenu a) u žádosti podané v listinné podobě.	
141.		<u>K § 19 odst. 4 písm. a) a b) a § 37 odst. 2:</u>	Pojem „elektronická adresa“ doporučujeme nahradit pojmem „adresa elektronické pošty“. Předpokládáme, že záměrem předkladatele je, aby žadatel o zápis do Seznamu výrobců uváděl jako kontaktní údaj svou e-mailovou adresu, nikoliv např. adresu internetových stránek, adresu svého profilu na sociálních sítích, identifikátor datové schránky apod.	Akceptováno.
142.		<u>K § 21 odst. 2 písm. a):</u>	Ustanovení považujeme za nejasné. V odstavci 1 je stanovena právní povinnost osoby zapsané v Seznamu provádět změny údajů, nikoli možnost. Není tedy namístě hovořit o „nevyužití postupu podle odstavce 1“. Odstavec 1 rovněž neumožňuje zapsané osobě podávat oznámení o „nevyužití postupu podle odstavce 1“.	Akceptováno jinak. Upraveno na základě zásadních připomínek.
143.		<u>K § 21 odst. 5:</u>	Doporučujeme pro nadbytečnost vypustit část věty za středníkem, tedy slova „rozhodnutí se v tomto případě nevydává“. V § 21 odst. 4 se uvádí, že rozhodnutí se vydává jen v určitých konkrétních případech, a je tudíž	Akceptováno jinak. Upraveno na základě zásadních připomínek.

			zřejmé, že v jiných než uvedených situacích se vydávat nebude.	
144.		<u>K § 24:</u>	Je-li Seznam výrobců informačním systémem veřejné správy, pak nepovažujeme za vhodné hovořit o jeho zveřejňování. Informačním systémem se rozumí funkční celek nebo jeho část zabezpečující cílevědomou a systematickou informační činnost. Tento celek mimo jiné zahrnuje technické vybavení (hardware) nebo dílčí činnosti (procesy) směřující k zabezpečení jeho účelu, tedy atributy, u kterých si nelze přestavit jejich zveřejňování. Větou druhou chtěl předkladatel patrně naznačit rozsah údajů, které jsou v tomto informačním systému veřejné správy vedeny. V takovémto případě je třeba tuto větu uvést např. takto: „V Seznamu se vedou tyto údaje: ...“.	Vysvětleno. Považujeme za vhodnější ponechat původní text.
145.		<u>K § 25:</u>	Ustanovení považujeme za zmatečné, neboť v případě, že je místo výrobce zapsán pověřený zástupce, tak plní všechny povinnosti výrobce až na výrobu právě pověřený zástupce (§ 10 odst. 4). Není proto důvod, proč by v takovém případě měl povinnosti plnit distributor.	Vysvětleno. Jde o zvláštní případ, kdy povinnosti plní distributor.
146.		<u>K § 31 odst. 1:</u>	1. Ustanovení § 31 pojednává o finanční záruce, kterou je výrobce povinen ve stanoveném termínu poskytnout. Zákon stanoví, že finanční záruka musí být dostatečná k pokrytí financování zpětného odběru, zpracování a využití nebo odstranění všech výrobků s ukončenou životností, které výrobce uvedl na trh. 2. Zákon nikde nevymezuje, co se míní „dostatečnou finanční zárukou“. Z předloženého	Vysvětleno. Ohledně důvodů, proč se nestanoví konkrétní výše finanční záruky, odkazujeme na vypořádání zásadních připomínek k této věci.

			znění vyplývá, že výši finanční záruky bude určovat výrobce, tudíž vzniká otázka, zda by takováto praxe byla skutečně vhodná. Dáváme na zvážení doplnění pravidel, která by blíže specifikovala, co se míní dostatečností finanční záruky. 3. Zároveň by bylo vhodné upřesnit, že se nejedná o běžnou záruku, ale o finanční záruku ve smyslu občanského zákoníku, tedy např. mezi slova „poskytnout záruku“ vložit slovo „finanční“.	
147.		<u>K § 35:</u>	Doporučujeme nahradit slovo „oprávnění“ slovem povolení, a to i v navazujících ustanoveních. Domníváme se, že je příhodnější používat spojení „povolení se vydává“ (naproti tomu „oprávnění se uděluje“).	Vysvětleno. V tomto případě je podle názoru předkladatele pojem „oprávnění“ vhodnější.
148.		<u>K § 36 odst. 1 písm. g):</u>	Domníváme se, že v případě požadavku na zaknihování či imobilizaci akcií je požadavek na jejich formu na jméno již nadbytečný – viz § 263 zákona o obchodních korporacích.	Akceptováno. Upraveno na základě zásadních připomínky MSP.
149.		<u>K § 45 odst. 4:</u>	Provozovateli kolektivního systému se ukládá povinnost zveřejnit vzor příslušné smlouvy na svých internetových stránkách. Zákon neřeší situaci, když by provozovatel kolektivního systému neměl zřízené své internetové stránky. Doporučujeme dořešit. Tuto připomínku vztahujeme obdobně i k § 53 odst. 5.	Vysvětleno. Ponechání této povinnosti považujeme za nezbytné. Vzhledem k povaze subjektu nelze ani předpokládat, že by neměl webové stránky zřízeny.
150.		<u>K § 45 odst. 5:</u>	1. Doporučujeme zvážit stanovení termínu, do kdy nejpozději musí provozovatel kolektivního systému	Akceptováno.

			dodat ministerstvu potřebné dokumenty. 2. Zároveň doporučujeme přepracovat strukturu ustanovení, neboť písm. a) a b) jsou zjevně vůči sobě alternativami (jedno je věnováno společností s ručením omezeným, druhé ustanovení se týká akciových společností), tedy je třeba mezi ně vložit spojku „nebo“. Z písm. c) je pak možné pro nadbytečnost vypustit slova „podle zákona o veřejných rejstřících právnických a fyzických osob, neboť pojem obchodní rejstřík považujeme za dostatečně určitý.	Upraveno na základě zásadních připomínek.
151.		<u>K § 59 odst. 1 písm. d):</u>	Navrhujeme doplnit do důvodové zprávy bližší specifikaci toho, co se míní personálním nebo majetkovým propojením. Domníváme se, že nikoliv každé personální angažmá, a nikoliv každou majetkovou účast lze považovat za personální nebo majetkové propojení.	Vysvětleno. Jedná se o ustálený termín, jeho význam lze dovodit z jiných právních předpisů.
152.		<u>K § 63 odst. 6:</u>	V § 63 odst. 6 se provozovateli kolektivního systému pro solární panely ukládá povinnost zpracovat příslušnou zprávu za uplynulý kalendářní rok a tuto zprávu zaslat do 31. března Ministerstvu životního prostředí. Upozorňujeme, že obdobná povinnost je uložena jiným subjektům v § 27 odst. 1 a § 56 odst. 1, avšak pro tyto subjekty je v rámci přechodných ustanovení v § 144 odst. 3 uvedeno, že ustanovení § 27 a § 56 se poprvé použijí na zpracování roční zprávy až za rok 2018. Vzhledem ke shora uvedenému doporučujeme zahrnout do § 144 odst. 3 též ustanovení § 63 odst. 6.	Akceptováno.
153.		<u>K § 64 odst.</u>	Ve větě druhé doporučujeme nahradit slova „současně	Akceptováno jinak.

		<u>4:</u>	<i>s nabytím právní moci“ přesnější formulací „ke dni nabytí právní moci“.</i>	Část zákona upravující koordinační centrum byla komplexně přepracována na základě zásadních připomínek.
154.		<u>K § 65:</u>	V důvodové zprávě k tomuto návrhu zákona je uvedeno, že vzhledem k malému rozsahu rejstříku koordinačních center se nepředpokládá vedení rejstříku jako informačního systému veřejné správy. Rejstřík koordinačních center dle našeho názoru naplňuje definici informačního systému veřejné správy (§ 3 odst. 1 ve spojení s § 2 písm. a) a b) zákona č. 365/2000 Sb., o informačních systémech veřejné správy a o změně některých dalších zákonů). Zákon č. 365/2000 Sb. nestanovuje výjimku, na základě které by se na určité informační systémy, které naplňují definici informačního systému veřejné správy, nevztahoval tento zákon v případě, že rozsah údajů jimi vedených je jen malý. V případě, že informační systém naplňuje definici informačního systému veřejné správy, zákon č. 365/2000 Sb. se na něj bude vztahovat bezpodmínečně. Zákon č. 365/2000 Sb. se nevztahuje pouze na informační systémy veřejné správy vedené subjekty uvedenými v § 3 odst. 3 písm. a) až k), dále na provozní informační systémy správců informačních systému veřejné správy (pozn. tyto informační systémy mají zajistit činnosti správců, které ale bezprostředně neslouží k výkonu veřejné správy), s výjimkou vazeb provozních informačních systémů na informační systémy veřejné správy (§ 3 odst. 5 zákona č. 365/2000 Sb.), a na informační systémy veřejné správy nakládající s utajovanými informacemi. S ohledem na výše uvedené doporučujeme v tomto ustanovení explicitně uvést, že rejstřík koordinačních center je veřejným/neveřejným informačním systémem veřejné správy a správcem	Akceptováno jinak. Část zákona upravující koordinační centrum byla komplexně přepracována na základě zásadních připomínek.

			tohoto rejstříku je Ministerstvo životního prostředí. Dále je nezbytné v ustanovení uvést, k čemu rejstřík koordinačních center slouží a jaké údaje jsou v něm vedeny. Adekvátně bude potřeba upravit též příslušnou část důvodové zprávy.	
155.		<u>K § 76 odst. 4:</u>	Doporučujeme doplnit, že porušením povinnosti mlčenlivosti není ani poskytnutí informací orgánům činným v trestním řízení.	Akceptováno jinak. Část zákona upravující koordinační centrum byla komplexně přepracována na základě zásadních připomínek.
156.		<u>K § 78 odst. 2:</u>	Věta druhá předmětného ustanovení má pouze deklaratorní povahu, je tudíž nadbytečná, protože ji doporučujeme vypustit. Povinnost Ministerstva životního prostředí zacházet s předanými dokumenty v souladu s právními předpisy upravujícími archivnictví a spisovou službu, vyplývá právě ze zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě a o změně některých zákonů, nikoli z navrhovaného ustanovení.	Akceptováno jinak. Část zákona upravující koordinační centrum byla komplexně přepracována na základě zásadních připomínek.
157.		<u>K § 79:</u>	Znění § 79 obsahuje ustanovení přechodného charakteru, tudíž navrhujeme celkové přepracování § 79 tak, aby ustanovení, která budou platit pouze dočasně, byla obsažena v rámci přechodných ustanovení. Obdobně i § 84 odst. 2 písm. a), § 91 odst. 1, 2 a 3 a § 96 odst. 3 a 4 (u § 96 odst. 3 současně navrhujeme uvést termín, do kterého mají být baterie či akumulátory staženy z trhu).	Vysvětleno. Považujeme za vhodnější ponechat tuto úpravu.
158.		<u>K § 118:</u>	V důvodové zprávě postrádáme podrobnější popis způsobu hrazení nákladů výrobcí a zejména pak způsob vymezení podstatné části nákladů spojených s převzetím vybraných vozidel s ukončenou životností	Akceptováno. RIA bude upravena.

			podle § 118 odst. 1.	
159.		<u>K § 120:</u>	Nad rámec zásadní připomínky k § 120 dále uvádíme, že pokud má obecní úřad plnit povinnosti v souvislosti s odstraňováním opuštěného vozidla, pak by měl mít v zákoně výslovně zakotvené oprávnění získávat potřebné údaje o vlastníkovi vozidla z příslušného registru od příslušného úřadu.	Vysvětleno. Takové doplnění nepovažujeme za potřebné.
160.		<u>K § 122 odst. 4:</u>	Doporučujeme upřesnit, kdo provede ohledání zařízení nebo objektu, v němž má být zařízení ke sběru nebo zpracování vozidel umístěno.	Vysvětleno. Takové doplnění nepovažujeme za potřebné.
161.		<u>§ 129 odst. 4 písm. n):</u>	Doporučujeme do skutkové podstaty doplnit i zaslání nepravdivé a neúplné roční zprávy (viz § 91 odst. 2), předmětné ustanovení postihuje pouze nezaslání roční zprávy.	Akceptováno jinak. Znění dané povinnosti bylo upraveno.
162.		<u>K § 132 odst. 3 písm. f):</u>	Nepovažujeme za vhodné hovořit o „zveřejňování informačního systému“ (viz odůvodnění k připomínce k navrhovanému § 24). S ohledem na skutečnost, že veřejnost či neveřejnost údajů vedených v informačních systémech veřejné správy již jednoznačně vyplývá z příslušných ustanovení upravujících tyto informační systémy, doporučujeme body 1 až 3 a 5 vypustit.	Vysvětleno. Viz výše.
163.		<u>K § 139:</u>	V souladu s ustálenou legislativní praxí úpravy	Vysvětleno.

			využívání údajů ze základních registrů doporučujeme navrhovaná ustanovení formulovat např. následovně: „§ 139 Využívání údajů z informačních systémů veřejné správy <i>(1) Správní úřad vykonávající státní správu na úseku předcházení vzniku odpadů z vybraných výrobků a nakládání s výrobky s ukončenou životností využívá při výkonu působnosti podle tohoto zákona ze základního registru obyvatel tyto údaje</i> <i>a)</i> <i>(2) Správní úřad vykonávající státní správu na úseku předcházení vzniku odpadů z vybraných výrobků a nakládání s výrobky s ukončenou životností využívá při výkonu působnosti podle tohoto zákona z informačního systému evidence obyvatel tyto údaje</i> <i>a)</i> <i>(3) Správní úřad vykonávající státní správu na úseku předcházení vzniku odpadů z vybraných výrobků a nakládání s výrobky s ukončenou životností využívá při výkonu působnosti podle tohoto zákona z informačního systému cizinců tyto údaje</i> <i>a)</i> <i>(4) Z údajů podle odstavců 1 až 3 lze v konkrétním případě použít vždy jen takové údaje, které jsou nezbytné ke splnění daného úkolu.</i> <i>(5) Údaje, které jsou vedeny jako referenční údaje v základním registru obyvatel, se využijí z informačního systému evidence obyvatel nebo z informačního systému cizinců, pouze pokud jsou ve tvaru předcházejícím současný stav.“.</i>	Považujeme za vhodnější ponechat původní text.
--	--	--	---	--

			Uvedené znění přesněji vystihuje technické řešení čerpání údajů ze základních registrů, informačního systému evidence obyvatel a informačního systému cizinců (orgány veřejné moci disponující oprávněním k čerpání údajů z informačního systému veřejné správy je samy z informačních systémů veřejné správy vytěžují, nežádají jejich správce o poskytnutí) a je v aktuální legislativní praxi preferováno. V ustanovení upravujícím využívání údajů ze základního registru obyvatel není dále vhodné hovořit o využívaných údajích jako o údajích referenčních. V základních registrech jsou vedeny referenční údaje a jiné údaje, přičemž zákonem, který určí referenčnost, by měl být výlučně zákon č. 111/2009 Sb., o základních registrech. Při duplicitní kvalifikaci údajů jako údajů referenčních v zákoně č. 111/2009 Sb. i v zákonech upravujících využívání údajů ze základních registrů hrozí, že reklasifikace údaje z referenčního na „nerenzenční“ v zákoně č. 111/2009 Sb. nemusí být zohledněna ve zvláštních zákonech, což může vyvolat interpretační nejasnosti o povaze takového údaje. Současné není nutné označovat informační systém evidence obyvatel a informační systém cizinců za „agendový“. Přívlastek „agendový“ charakterizuje vlastnost daných informačních systémů, není součástí jejich názvů. Pojem „agendový informační systém“ užívá zákon č. 111/2009 Sb. pro odlišení ostatních informačních systémů veřejné správy od základních registrů jako specifického typu informačního systému veřejné správy a současně pro vymezení množiny informačních systémů veřejné správy zabezpečujících využívání základních registrů. Mimo zákon č. 111/2009 Sb. nemá jeho užití valný význam, neboť v zásadě každý informační systém veřejné správy je z povahy agendovým informačním systémem.	
--	--	--	---	--

164.		<u>K § 140 odst. 1:</u>	Zákon používá pojem „zaměstnanci správních úřadů“. Navrhujeme, aby tento pojem byl nahrazen pojmem „zaměstnanci státu zařazení do příslušného správního úřadu“, neboť právní subjektivitu má stát, nikoliv úřad.	Akceptováno.
165.		<u>Připomínky legislativně technické a formálního charakteru:</u>	Doporučujeme revidovat používané legislativní zkratky a uvést je do souladu s Legislativními pravidly vlády, především s čl. 44 odst. 1, který stanoví požadavek zavedení zkratky tam, kde se příslušný pojem objevuje poprvé. Taktéž je třeba pamatovat, že legislativní zkratka je pouhou pomůckou umožňující vyhnout se opakovanému používání dlouhých formulací, a tedy neslouží k definici – viz např. § 36 odst. 1 (zde není jasné, jaká pasáž textu je zkracována; ostatně dle našeho názoru není nutné pro slovo „žadatel“ zkratku zavádět, neboť jde o obecný, v právním řádu zavedený pojem) či § 49 odst. 1 vymezující pojem „finanční rezerva“. Nelze ani kombinovat definici a legislativní zkratku, jak k tomu došlo např. v § 3 odst. 1 písm. a), kde pro definovaný pojem „elektrické nebo elektronické zařízení“ ihned zavádí legislativní zkratka „elektrozařízení“.	Akceptováno částečně. Legislativní zkratky byly revidovány.
166.		<u>K § 2 odst. 1:</u>	Pasáž ustanovení „bez ohledu ...jiných výrobků“ doporučujeme vypustit pro nadbytečnost. Pokud se navrhovaný zákon má na vybrané výrobky vztahovat bez ohledu na uváděné okolnosti, není třeba o nich vůbec	Vysvětleno. Považujeme za nezbytné toto ponechat.

			hovořit.	
167.		<u>K § 3 odst. 3:</u>	Domníváme se, že text má pouze deklaratorní charakter, tudíž jej doporučujeme pro nadbytečnost z textu vypustit (viz čl. 39 odst. 1 Legislativních pravidel vlády, podle něhož platí, že právní předpis obsahuje pouze ustanovení normativní povahy). Navíc dané ustanovení nadbytečné vzhledem k subsidiaritě zákona o odpadech – viz § 2 odst. 4.	Akceptováno.
168.		<u>k § 6 odst. 1:</u>	Navrhujeme namísto slov „ <i>Ten, kdo vyrábí vybrané výrobky</i> “ použít v § 3 odst. 1 písm. i) zavedený pojem „výrobce“.	Vysvětleno. Je třeba ponechat, neboť se nejedná o zcela stejné vymezení jako jsou definice výrobce v tomto zákoně.
169.		<u>K Hlavě II = k nadpisu:</u>	Doporučujeme upravit nadpis této hlavy, který v navrhované podobě zní: „ <i>Odpovědnost výrobce za výrobky s ukončenou životností</i> “, avšak ustanovení do této hlavy spadající upravují i práva a povinnosti jiných osob, než je výrobce.	Vysvětleno. Bude ponecháno, primárně jde o výrobce.
170.		<u>K § 13 odst. 3:</u>	Druhou větu navrhujeme vypustit pro nadbytečnost, neboť ustanovení dané hlavy se týkají pouze elektrozařízení, odpadních baterií nebo akumulátorů a pneumatik, jak vyplývá z § 8 odst. 1.	Vysvětleno. Je třeba ponechat, aby bylo zřejmé, že nejsou zahrnuta vozidla.
171.		<u>K § 14 odst. 1:</u>	Doporučujeme název obecního systému nakládání s odpady uvést do souladu s § 42 odst. 1 navrhovaného nového zákona o odpadech.	Vysvětleno. Z důvodu srozumitelnosti bude ponecháno takto.

172.		<u>K § 17 odst. 3:</u>	Upozorňujeme na nadbytečnost dvojtečky na konci uvozující věty, a proto ji navrhuje vypustit, zvláště když v jiných výčtech použita není. Tuto připomínku vztahujeme obdobně i k § 24 a § 90 odst. 1.	Akceptováno částečně. Upraveno u § 24.
173.		<u>K § 123 odst. 1 písm. g):</u>	Navrhujeme nahradit slovo „neznemožní“ slovem „umožní“.	Akceptováno.
174.	Ministerstvo zdravotnictví Milan Hlaveš, tel.: 224 672 476, e-mail: milan.hlaves@mzcr.cz, a MUDr. Magdalena Zimová, CSc, tel.: 267 082 303, e-mail: mzimova@szu.cz	<u>K § 5 odst. 2</u>	doporučujeme cit. ustanovení upravit tak, aby stanovilo, že předání vybraných výrobků s ukončenou platností bude učiněno na místě, které je takto označeno v souladu s § 15 odst. 2 písm. g) návrhu zákona. Stávající formulace ukládá každému požadovat před předáním výrobku s ukončenou životností předložení rozhodnutí o udělení odpovídajícího oprávnění, což lze považovat za značně nepraktické jak pro provozovatele místa zpětného odběru, tak i pro řadového občana.	Vysvětleno. Takovou změnu nepovažujeme za potřebnou, obdobné ustanovení je obsaženo též v zákoně o odpadech.
175.		<u>K § 79</u>	a) k odstavci 1 a 2 - Podle našeho právního názoru náleží tato ustanovení svým obsahem stanovujícím jejich odloženou účinnost do části čtvrté návrhu zákona, tj. do účinnosti viz čl. 54 odst. 1 písm. a) Legislativních pravidel vlády. b) k odstavci 4 – Vzhledem k tomu, že cit. ustanovení stanovuje pro v něm uvedené	Vysvětleno. Považujeme za vhodnější ponechat v této části zákona.

			komodity jeho časově omezenou účinnost, doporučujeme v souladu s čl. 51 odst. 1 písm. b) Legislativních pravidel vlády přefazení tohoto odstavce do přechodných ustanovení návrhu zákona.	
176.	Ministerstvo zemědělství Mgr. Karel Baumann, karel.baumann@mze.cz tel.: 2824		Doporučujeme v důvodové zprávě důkladněji vysvětlit, jakým způsobem bylo stanoveno, že se nesmí držet nebo přechovávat více než 3 vybraná vozidla s ukončenou životností. Dáváme ke zvážení, zda nestanovit počet vyšší.	Akceptováno. Důvodová zpráva bude upravena.
177.			Upozorňujeme, že ve stanovisku Legislativní rady vlády č.j. 131/15 ze dne 23. dubna 2015 k návrhu věcného záměru zákona o výrobcích s ukončenou životností byly navrženy změny, které nebyly v některých ohledech akceptovány. Doporučujeme materiál se stanoviskem konfrontovat a zvážít některé změny ve stanovisku uvedené.	Vysvětleno. Stanovisko LRV bylo v návrhu zákona zohledněno.
178.			Doporučujeme v platném znění novelizovaných zákonů uvádět jejich číslo a celý název. V platném znění jsou také u § 19c zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, chybně uvedeny dvě poznámky pod čarou č. 37.	Vysvětleno. Není nutné takto uvádět.
179.	HMP Ing. Libor Šíma, vedoucí oddělení organizace	<u>K části druhé – změna zákona o pozemních</u>	Pokud by nebylo vyhověno připomínce k § 120, je možné uvažovat o alternativě: V návrhu novely cit. zákona doplnit ustanovení, které by zrušilo § 19c zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních	Vysvětleno. Viz vypořádání zásadních připomínek.

	dopravy, odbor RFD MHMP, tel. č. 236 00 4450 , libor.sima@praha.eu	<u>komunikací</u> <u>ch</u>	komunikacích, ve znění pozdějších předpisů a veškerá agenda vraků by se řešila jen novým zákonem.	
180.	UZS ČR Kontaktní osoby: Jakub Machytka mail: legislativa@uzs.cz tel.: 727 956 059 Ing. Petr Havelka mail: havelka@caoh.cz tel.: 731 405 068	<u>Obecná připomínka</u> :	S ohledem na skutečnost, že dne 2.12.2015 vyhlásila Evropská komise balíček k oběhovému hospodářství, spolu s konkrétními návrhy novel všech souvisejících směrnic, žádáme MŽP o vyhotovení přehledu a srovnání nově navrhovaných povinností v rámci zákona o výrobcích s ukončenou životností s již známým textem souvisejících evropských směrnic. Důvod je zřejmý, cca do 1,5 roku, tedy ještě před nabytím účinnosti nového zákona, bude nutné novelizovat příslušné body dle intencí novel evropských směrnic. Čím dříve bude zřejmé, kterých částí zákona se změny týkají a jakým způsobem by měly být promítnuty, tím je to pro všechny uživatele zákona vhodnější. Ideální by bylo, po provedení srovnání, vybrané změny zahrnout již nyní do textu nového zákona. S ohledem na množství připomínek a jejich závažnost, proto také doporučujeme širší přepracování zákona.	Vysvětleno. Viz vypořádání zásadních připomínek.
181.		<u>K názvu zákona</u>	Legislativně-technická připomínka: Domníváme se, že název zákona neodpovídá jeho obsahu. Odůvodnění: Působnost zákona v § 2 se vztahuje na vybrané výrobky od výroby až po zpracování odpadu z nich vzniklého, v souladu s principem „od kolébky po hrob“ (z tohoto důvodu je rovněž	Vysvětleno. Název zákona odpovídá obsahu.

			<i>spolupředkladatelem zákona Ministerstvo průmyslu a obchodu.)</i> Název zákona se však vztahuje pouze na fázi ukončení životnosti vybraných výrobků. Analogie zákon o obalech.	
182.		<u>K § 3 - Sjednocení názvosloví základních pojmů</u>	Legislativně-technická připomínka: Požadujeme sjednocení terminologie zákona. Odůvodnění: Nekonzistentnost právní úpravy způsobuje návrh zákona v § 2 odst. 3, kde stanoví, že vybraný výrobek, který se stal odpadem, je výrobkem s ukončenou životností. Přitom v definicích v § 3 jsou zcela nesourodě používány výrazy „vozidlo s ukončenou životností“ (vozidlo, které se stalo odpadem) a „odpadní pneumatika“ (pneumatika, která se stala odpadem) a „odpadní baterie“ atd.	Vysvětleno. Daná specifikace u jednotlivých druhů vybraných výrobků s ukončenou životností je nezbytná.
183.		<u>K § 3 písm. m) – Doplnění definice</u>	Legislativně-technická připomínka: Požadujeme doplnění definice, jelikož oproti nyní platnému zákonu o odpadech zde již není uvedeno „popřípadě jeho právní nástupce“.	Vysvětleno. Takové doplnění by bylo nadbytečné.
184.		<u>§ 64 odst. 3 – umístění koordinačního centra</u>	Text návrhu: Koordinační centrum je právnickou osobou se sídlem v Praze. Název koordinačního centra se skládá ze slov „Koordinační centrum zpětného odběru“, k nimž se připojí označení příslušného druhu vybraných výrobků. Komentář: Koordinační centrum již existuje? Proč by měl zákon předjímat, kde bude KC sídlit?	Akceptováno jinak. Část zákona upravující koordinační centrum byla komplexně přepracována na základě zásadních připomínek.
185.	VUV	<u>K § 19 odst. 4 písm. f)</u>	Je nutné vzít v úvahu, že zejména dovozci menších elektronických výrobků včetně různých hraček, uvádějí	Vysvětleno.

	Osoba oprávněná k vypořádání připomínek: Ing. Martin Kloz, CSc. kloz.martin@vlad a.cz 224002057		na trh stovky různých hraček a sortiment je velmi proměnlivý. Výrobky mohou být prodávány pod nejrozličnějšími názvy. Toto ustanovení může přinést velmi značný objem administrativní činnosti jak na straně výrobce/dovozce, tak i následně na straně kolektivního systému či samotného ministerstva. Navíc je obtížně představitelná kontrolovatelnost plnění z hlediska úplnosti. Doporučujeme zvážit, zda má jít o značky úplně všech výrobků či zda například pro některé druhy výrobků nezabudovat určitou výjimku.	Takovou výjimku nelze stanovit.
186.		<u>K § 54 odst. 2 písm. c)</u>	Tímto ustanovením se umožňuje provést převod pouze sebraných, ale nezpracovaných výrobků. Cílem je zřejmě umožnit, aby kolektivní systém s „nadprodukcí“ převedl část výrobků na systém s „nedostatkem“ a kompenzoval část svých nákladů. Nicméně je nutné vzít v úvahu, že kolektivní systém zřejmě nebude držet shromážděné výrobky skladem, ale bude je průběžně předávat ke zpracování. Pokud tedy koncem roku zjistí svůj „přebytek“ nebude schopen převést na jiný kolektivní systém výrobky ke zpracování, protože zpracování již proběhlo. Doporučujeme zvolit formulaci, která umožní i převedení zpětně odebraného a zpracovaného objemu, které pak z hlediska příjemce bude evidováno stejně, jako by sběr a zpracování provedl sám.	Akceptováno. Ustanovení bylo upraveno na základě zásadních připomínek.
187.		<u>K § 69 odst. 3</u>	Ustanovení (a ani následný § 71) neřeší, jaké budou počty hlasů na první členské radě, kdy navíc nemusejí být známy podíly výrobků z minulého roku. Doporučujeme upravit buď v tomto paragrafu, nebo v § 71 o ustavující členské radě.	Akceptováno jinak. Část zákona upravující koordinační centrum byla komplexně přepracována na základě zásadních připomínek.

188.		<u><i>K § 80 písm. i)</i></u>	S ohledem na změnu energetického zákona provozovatelé malých FVE nemusí mít licenci, je tedy otázkou, zda je žádoucí, aby se takto zúžil rozsah povinných osob; pokud ano, je třeba to náležitě odůvodnit.	Vysvětleno. Je nutno takto ponechat.
189.				
190.				
191.				